

Mindketten nehezen szedték a levegőt, és egyikük sem volt hajlandó meghátrálni.

A rengeteg vágás és karcolás közül azonban mégiscsak kiemelkedett egy sérülés: Entreri jobb oldali látása kezdett elhomályosulni. A bérgyilkos kezét váltott, a törst visszavette a baljába és a hosszabb, jobban háritó kardot a jobbjaiba.

Drizzt megértette a helyzetet. Támadást színlelt: jobb-bal-jobb kombinációt, amit Entreri könnyen kivédett, de ezek a vágások amúgy sem akartak más célt elérni, csak hogy Drizzt a megfelelő helyre állhasson.

Jarlaxle odakint látta a cselt, és tudta, hogy a harc a végéhez közeledik.

Drizzt megint egy bal vágással rukkolt elő, de aztán belépett, kivitte a szablyát a szélre, ahol Entreri már nem láthatta jól a mozgást. A bérgyilkos ösztönösen háritott a karddal és támadott a törrel, de a sötételf elhúzta szablyáját a szándékolt védekezés fölé, aztán visszacsapott vele, megvágva Entreri csuklóját. A kard elrepült. Ugyanekkor a kósza eldobta jobb kezéből a szablyát és elkapta Entreri törös kezét a csuklójánál. Megcsavarta és kitartotta a kezét, és mielőtt a bérgyilkos beavatkozhatott volna szabad kezével, Drizzt szablyájának hegye már Entreri torkánál termett.

A kósza óriási önuralommal, remegve tartotta vissza a pengét.

– Na, mit bizonyítottunk be? -kérdezte gúnytól csöpögő hangon, s levendulaszín tekintete gonoszul fűrődött Entreri szemébe. -Azért, mert a fejem szerencsés helyen talált el és meggyengült a látásod, én vagyok a jobb harcos?

– Fejezd be! – vicsorogta Entreri.

FORGOTTEN REALMS

Megjelent:

1. R. A. Salvatore: Csillagtalan éj
2. R. A. Salvatore: A sötétség ostroma
3. R. A. Salvatore: A hajnal ösvénye

Forgotten Realms

SALVATORE

A CSEND PENGÉI

Szukits Könyvkiadó Szeged

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
R. A. Salvatore: The Silent Blade

Copyright © 1998, 1999 TSR, Inc. All rights reserved.
TSR, Inc. is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.

Hungarian edition © 1999

This material is protected under the copyright
laws of the United States of America.
Any reproduction or unauthorized use of the material or
artwork contained herein is prohibited without the express
written permission of TSR, Inc.

U. S.. CANADA.
ASIA, PACIFIC & LATIN AMERIKA
Wizards of the Coast, Inc.
P. O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+ 1-206-624-0933

Visit our website at <http://www.tsr.com>

Fordította
ZOLLNER ANDRÁS

Borító
Todd Lockwood

ISBN 963 9151 63 7

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to
Szukits Könyvkiadó
Lektor: Szóts Katalin Tördelőszerkesztés:
SPEKTRUM REPRÓ BT., Szentmiklósi Csaba Színre bontás: A-
SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Tézsla Ervin
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba

Szegedi Kossuth Nyomda Kft. Felelős vezető: Gera Imre

Előhang

Wulfgar tűnődve hevert az ágyon, s próbált napirendre térni a hirtelen változások felett, melyek felbolygatták egész életét. Megmenekülve a démon Errtu fogságából – Abyss pokoli börtönéből –, a büszke barbár újra barátai között találta magát. Itt volt Bruenor, törpe nevelőapja, és Drizzt, sötételf barátja és mentora. Wulfgar a harsány hortyogásból azt is tudta, hogy Regis, a félszerzet alszik elégedetten a szomszéd szobában.

És ott volt Catti-brie, a drága Catti-brie, a lány, akit annak idején megszeretett, a lány, akit hét évvel ezelőtt el akart venni Mithril Csarnokban. Ott voltak mind az otthonukban, a Jeges Szelek Völgyében, újra együtt és viszonylagos nyugalomban, e csodálatos barátok hősi erőfeszítése révén.

Wulfgar nem tudta, mit jelent ez.

A barbár, aki olyan szörnyű megpróbáltatásokat szenvedett el a hat év alatt Errtu karmaiban, nem értette mindezt.

Összefonta a karját a mellkasán. A pusztá kimerültség döntötte ágyba csupán, hisz amúgy esze ágában sem volt aludni. Álmában Errtu újra rátalált.

És ez így történt most is. Wulfgart minden töprengése és érzelmi zaklatottsága ellenére legyűrte az álom, s békés feketeségbe süppedt, mely hamarosan Abyss kavargó szürkéjévé változott. És ott ült a hatalmas, denevérszárnyas Errtu, faragott gombatrónján, nevetve. Mindig nevetett, azzal az ocsmány, recsegő nevetésével, melyet nem a derű szült, hanem a gúny, a gonoszság azokkal szemben, akiket a démon kínozni akart. A bestia ezt a határtalan rosszakaratot most Wulfgar ellen irányította, akárcsak Bizmatec a maga csápollóit. Wulfgar szinte emberfeletti erővel gyürkőzött Bizmateckel, Errtu szolgájával. A barbár egy ideig elkeseredett közdelemben távol tartotta magától a hatalmas, emberszerű karokat, s a két másik felső függeléket, az ollókezeket.

De túl sok kar kapott feléje. Bizmatec túl nagy volt, túl erős, és végül a barbár fáradni kezdett.

A végén – ahogy mindig – a szörny egyik ollója Wulfgar nyakára szorult, a karok pedig lefogták őt. Kedvenc kínzótechnikája mestereként Bizmatec lassan szorítani kezdte

Wulfgar torkát, elvette tőle a levegőt, aztán visszaadta, és így tovább, újra és újra, hogy az embernek elgyengüljön a lába és zihálva kapkodja a levegőt, hosszú percek, órákon keresztül.

Wulfgar hirtelen felült az ágyban és a torkához kapott. Jó alaposan belemart saját bőrébe, mielőtt rádöbbsen volna, hogy a démon nincs ott, hogy biztonságban van a saját ágyában, az otthonában, a barátai között.

A barátai...

Mit jelent ez a szó? Mit tudhatnak ők a kínjairól? Hogyan segíthetnek elűzni a nem szűnő rémálmot, melynek Errtu a neve?

Wulfgar nem aludt el ismét, s amikor Drizzt eljött felébreszteni őt, még hajnal előtt, már útra készen találta. Mind az öten indulni készültek, hogy elvigyék a varázsos Crenshinibont, messze délre és nyugatra. Carradoon felé akartak menni, az Impresk-tó partján, fel a Hópihe Hegységbe, ahol egy Cadderly nevű pap majd elpusztítja a gonosz varázstárgyat.

Crenshinibon. Drizzt magánál tartotta, akkor is nála volt, amikor Wulfgart ment ébreszteni. Nem nyíltan hordta, a barbár mégis tudta, hogy ott van vele. Érezte a rossz jelenlétét, hisz Crenshinibon kapcsolatban maradt utolsó gazdájával, a démon Errtuval. A démon energiája bizsergett benne, s mivel ott volt Drizztnél, Wulfgar közelében, így Errtu is közel volt a barbárhoz.

– Szép nap van ma az utazáshoz – jegyezte meg derűsen a sötételf, de feszültség és némi leereszkedés bujkált a hangjában. Wulfgarnak nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne vágja képen.

Ehelyett csak morgott valamit, és ellépett a csalókán törekeny elf mellett. Drizzt alig néhány ujjnyival volt magasabb őt lábnál, míg Wulfgar közelebb állt a hét, mint a hat lábhoz, s kétszer annyit nyomott súlyban. Combja vastagabb volt a drow derekánál, de ha küzdelemre került volna sor, a bölcs játékosok a sötételfre fogadtak volna.

– Catti-brie-t még nem keltettem fel – közölte Drizzt.
Wulfgar hátrafordult a név említésére. Belebámult a sötételf
levendulaszemébe a maga kék pillantásával.

– De Regis már fent van és eszik – biztosan két-háromszor is
meg akar reggelizni, mielőtt elindulunk – tette hozzá Drizzt
kuncogva, de Wulfgar komor maradt. – Bruenor pedig a
mezőn vár minket Bryn Shander keleti kapuján túl. A saját
népével van, és Stumpet papnőt készíti fel, hogy távollétében
irányítsa a népet.

Wulfgar csak félig hallotta mindezt. A szavak mit sem
jelentettek neki. Az egész világ sem jelentett neki semmit.

– Felébresszük Catti-brie-t? – kérdezte Drizzt.

– Majd én – morogta sötéten Wulfgar. – Te nézz Regis után.
Ha tele a hasa, lelassít minket, én pedig hamar szeretnék ott
lenni Cadderly barátodnál, hogy megszabaduljunk a
Crenshinibontól.

Drizzt már válaszolni akart, de Wulfgar elfordult, és indult
Catti-brie szobája felé. Egyetlen erőteljes koppantás után
berontott az ajtón. Drizzt mozdult, hogy megszidja a barbárt
durva viselkedéséért – a lány még nem is válaszolhatott a
kopogásra –, de aztán annyiban hagyta. Tudta, hogy Catti-brie
bárki másnál jobban meg tudja védeni magát.

Amellett Drizzt tisztában volt vele, hogy egy kicsit féltékeny
arra az emberre, aki valaha Catti-brie jövődöbelije volt, s
talán hamarosan újra az lesz.

A drow végigsimított szép vonású arcán, és elindult
megkeresni Regist.

* * *

Catti-brie mindössze egy lenge éjszakai köntöst viselt, és az
alsóneműjét is csak félig rángatta fel, amikor Wulfgar
berontott. – Várhattál volna, amíg kiszólok – mondta szárazon,
s zavarát félretéve felhúzta alsóneműjét és keresni kezdte a
ruháját.

Wulfgar bólintott és felemelte a kezét – talán csak félig bocsánatkérésképpen, de ez épp féllal volt több annál, mint amire Catti-brie számított. Láta a fájdalmat a fiú kék szemében, s látta az ürességet a ritka, erőltetett mosolyban. Sokat beszélt erről Drizzttel, Bruenorral és Regisszel, s úgy döntöttek, hogy türelmesek lesznek. Csak az idő gyógyíthatja be Wulfgar sebeit.

– A drow mindnyájunknak elkészítette a reggelit – magyarázta Wulfgar. – Ennünk kell, mielőtt elindulunk a hosszú útra.

– A drow? – visszhangozta Catti-brie. Nem akarta fennhangon kimondani, de annyira elképesztette Wulfgar távolságtartó hivatkozása Drizztre, hogy a szavak egyszerűen kicsúsztak a száján. Vajon Wulfgar Bruenort is “a törpének” nevezné? Őt magát pedig egyszerűen csak “a lánynak”? Catti-brie nagyot sóhajtott, felhúzta a ruháját, és emlékeztette magát, hogy Wulfgar megjárta a poklot – a szó legszorosabb értelmében. Amikor ránézett, némi zavart látott Wulfgar szemeiben, mintha a lány utalása Drizzt szívtelen említésére csakugyan a szívébe szúrt volna. Ez jó jel volt.

A fiú megfordult, hogy kimenjen a szobából, de a lány odalépett hozzá, és lágyan megsimogatta az arcát. Keze végigfutott a sima bőrön a szúrós szakállig, melyet Wulfgar vagy szándékosan növesztett, vagy egyszerűen meghagyott.

A barbár lenézett a lányra, a gyengéd szemekre, és Errtu legyőzése óta először volt némi őszinteség halvány mosolyában.

* * *

Regis valóban háromszor reggelizett, és mormogva indult el a többiekkel Bryn Shanderből, a Tízvárosnak nevezett régió legnagyobb városából a Jeges Szelek Völgyében. Kezdetben északra tartottak, majd nyugatnak fordultak. Északon, messze a távolban látták Targos magas tornyait – ez volt a környék

második legnagyobb városa, és a város háztetői felett megpillantották a Maer Dualdon csillámló vizét is.

Délutánra több mint egy tucat mérföldet hagytak maguk mögött, és a Shaengarne partjához érkeztek. A folyó megduzzadva rohant medrében a tavaszi olvadás miatt. Követték a medret észak felé, vissza a Maer Dualdon irányába, Bréma városához, a Regis megrendelésére ott várakozó csónakig.

Miután udvariasan elutasították a helybeliek meghívását, hogy vacsorázzanak és aludjanak a városban, és leküzdötték Regis ellenvetéseit, aki azt állította, hogy éhezik, és ott helyben meghal, az öt barát hamarosan a folyó nyugati oldalán járt, és sietve hagyták maguk mögött ismét a városokat, az otthonukat.

Drizzt alig tudta elhinni, hogy ilyen hamar elindultak. Wulfgar alig tért vissza hozzájuk. Újra együtt voltak mind, békességben, azon a tájon, amit hazájuknak neveztek, most mégis útnak indultak újra, kötelességből, új kalandok felé. A drow mélyen arcába húzta csuklyáját, hogy védje érzékeny szemét a szúró napfénytől.

Barátai így nem láthatták széles mosolyát.

1. RÉSZ

KÖZÖNY

Sokszor tűnődöm el azon az érzelmi zűrzavaron, ami elfog, ha pengéim pihennek, ha minden békésnek tűnik. Ez az állítólagos eszme, amiért küzdök, a nyugalom, melynek visszatérését mindnyájan reméljük a háborúban, és mégis, ezekben a békés időkben – melyek ugyancsak ritkán fordultak elő életem több mint hét évtizedében – nem érzem úgy, hogy megelétem a tökéletességet. Inkább az a benyomásom, mintha valami hiányozna az életemből.

Képtelennek tűnik ez a gondolat, de rájöttem, hogy harcos vagyok, a tettek embere. Ha nincs égető szükség cselekvésre, nem vagyok nyugodt. Egyáltalán nem.

Ha az út nincs telve kalandokkal, ha nincsenek szörnyek, akikkel küzdeni kell, ha nincsenek hegyek, amiket meg kell mászni, hatalmába kerít az unalom. Már elfogadtam ezt a tényt ezt az igazságot önmagamról. Így hát ezekben a ritka, üres pillanatokban le tudom győzni az unalmat. Mindig tudok találni egy magasabb hegycsúcsot az előzőnél.

Sok tekintetben ugyanezeket a tüneteket észlelem most Wulfgaron, aki a sírból tért vissza hozzánk, Errtu birodalmából, a füstködös Abyssról. De attól tartok, hogy Wulfgar állapota meghaladta az egyszerű unalmat, és apatikus közönybe fordult. Ő is a tettek embere volt, de úgy tűnik, ez nem gyógyítja ki levertségéből és érdektelenségéből. A népe szólítja, cselekvést vár. Kérték, hogy vegye át a törzsek vezetését. Még a makacs Berkthgar is támogatja, akt különben sosem adta volna fel az olyanynyira áhított vezér-szerepet. De ő és a többiek is tudják, hogy mindenekelőtt Wulfgar, Beornegar fia tud leginkább javára tenni a Jeges Szelek Völgye nomád barbárjainak.

Wulfgar azonban ügyet sem vetett a hívó szóra. Tudom, hogy nem a szerénység és nem a fáradtság tartja vissza, nem is a félelem, hogy nem tud megfelelni az elvárásoknak. Ezeket a problémákat le lehetne küzdeni érvekkel vagy segítséggel, de

nem erről van szó.

Egyszerűen nem érdekli az egész. Lehetséges, hogy olyan erős és tartós kínokat élt át, melyek érzéketlenné tették mások bajai iránt? Túl sok borzalmat, túl sok fájdalmat látott ahhoz, hogy meghallja kiáltásukat?

Mindenekelőtt ettől félek, mert ez olyan seb, aminek nincs ismert gyógyszere. Őszintén szólva világosan látom mindezt Wulfgar arcán. Az önmagába fordulásnak azt az állapotát, amikor a túl sok friss borzalom emléke elhomályosítja a látását. Talán fel sem ismeri mások fájdalmát. Vagy ha látja is, elveti, mint jelentéktelen apróságot a saját hat éves kinszenvedéséhez képest Errtu karmaiban. Az együttérzés elvesztése talán a leghosszabban tartó, legmélyebb sérülés, egy láthatatlan ellenség néma pengéje, mely a szívünkbe tép és nem csak az erőnket szívja el. Elveszi az akaratomkat, mert hisz mik vagyunk együttérzés nélkül? Miféle örömet lelhetünk az életünkben, ha nem értjük meg a körülöttünk élők boldogságát és baját, ha nem osztozhatunk egy nagyobb közösséggel? Emlékszem arra az időre a Mélysötéten, miután elhagytam Menzoberranzant. Egyedül voltam, csak Guenhwyvar látogatott meg néha. Pusztán a képzeletem segítségével éltem túl azokat a hosszú éveket.

Nem vagyok biztos benne, hogy Wulfgarnak akár csak ennyi tartaléka is lenne, hisz a képzelet önvizsgálatot kíván, belemerülést saját gondolatainkba, és attól tartok, hogy valahányszor a barátom önmagába tekint, csak Errtu csatlóseit látja, Abyss füstködét és rettenetét.

Barátok veszik körül, akik szeretik, s teljes szívükkel támogatják, hogy ki tudjon mászni a démon érzelmi labirintusából. Talán Catti-brie, a lány, akit valaha oly mélyen szeretett (és tahn még most is szeret), kulcsfontosságú lesz a felépülésében. Bevallom, fájdalmas őket együtt látnom. Catti-brie olyan gyengéden és együttérzően bánik Wulfgarral de tudom, hogy ő meg sem érzi a gyengéd érintéseket. Jobb lenne, ha Catti-brie inkább arcul csapná, keményen a szemébe nézne,

és szembeállítaná őt saját közönyével. Tudom, hogy így van, mégsem mondhatom meg Catti-brie-nek, hogy tegye ezt, hisz az ő kapcsolatuk sokkalta bonyolultabb ennél. Én csakis Wulfgar legjobb érdekét tartom szem előtt, mégis, ha bármi olyat tanácsolnék

Catti-brie-nek, ami a legkisebb mértékben is kíméletlennek tűnik, akkor azt a féltékeny udvarló ármányának tartanák – legalábbis Wulfgar, a mostani lelkiállapotában mindenképp.

Pedig ez nem igaz. Habár nem ismerem Catti-brie valódi érzelmeit ezzel az emberrel szemben, aki valaha a jövőndöbelije volt – hisz eléggé el kellett fojtania érzéseit az elmúlt időben –, azt látom, hogy Wulfgar most nem képes szeretetre.

Nem képes szeretetre... lehet ennél szomorúbban leírni egy férfit? Szerintem nem, és szeretném, ha másképpen Jellemezhetném Wulfgar lelkiállapotát. A szeretet, az igazi szeretet azonban együttérzést kíván. Osztozást az örömben, fájdalomban, nevetésben, könnyben. Az őszinte szeretetben a lélek a társ hangulatának tükré. És ahogy egy szoba is nagyobbnek látszik, ha tükörrel van kirakva, úgy erősödik fel az öröm is. És ahogy az egyes dolgok a tükrös szobában veszítenek jelentőségükből, úgy csökken a fájdalom is, hisz elvékonyítja az osztozás.

Ez a szeretet szépsége, akár szenvedély, akár barátság. Osztozás, ami sokszorozza az örömet és tompítja a fájdalmat. Wulfgart most barátok veszik körül, akik mind készek erre az osztozásra, ahogy régen is. Wulfgar mégsem tud úgy megnyitni előttünk, nem tudja lebontani a falat, amit szükségképpen maga mögé emelt, amikor Errtu és szolgálai között találta magát.

Elveszítette az együttérzés képességét. Csak imádkozhatom azért, hogy újra megtalálja, hogy az idő múlásával meg tudja nyitni szívét és lelkét azoknak, akik megérdemlik, mert együttérzés nélkül nem lesz célja. Cél nélkül viszont nem lehet elégedett. Ha pedig nem elégedett, nem lelhet örömet.

Mi pedig nem fogunk tudni segíteni rajta.

Drizzt Do'Urden

1. fejezet

Az idegen otthon

Artemis Entreri egy sziklaszirten állt a hatalmas, poros város felett, s próbált kiigazodni a lelkében kavargó ezernyi érzés között. Letörölte a szállongó port ajkáról és frissen növesztett kecskeszakálláról. Csak most gondolt bele, hogy napok óta nem borotválkozott, mert az aprócska szakáll ahelyett, hogy egyenesen meredt volna az állán, kócosan tapadt a bőrére.

Ezzel sem törődött.

Hosszú hajába belekapott a szél, s az elülső szálak az arcába hulltak, eltakarva sötét szemét. Ezzel sem törődött.

Csak bámult le Calimportra, és próbált magába nézni. Életének majdnem kétharmadát a déli part e kiterjedt városában élte le, itt lett kiemelkedő harcos és bérgyilkos. Ez volt az egyetlen hely, amit valaha is otthonának nevezhetett. A kegyetlen sivatagi nap vakítóan tükröződött a fehér márvány palotákon. De ez a nap ugyanúgy sütött a viskókra, kunyhókra és szakadozott sátrakra is az utak mentén – melyeket vastag sár borított, hisz nem volt szennyvízelvezetés. A visszatért bérgyilkos Calimportra tekintve nem tudta, hogyan érezzen. Valaha tudta, hol a helye a világban. Elérte kétes hivatásának csúcspontját, és aki kimondta a nevét, az tisztelettel és félelemmel tette ezt. Ha egy pasa felbérelte Artemis Entrerit valaki ellen, akkor az illető hamarosan halott volt. Nem volt kivétel. És annak ellenére, hogy nyilvánvalóan sok ellenséget szerzett, a bérgyilkos nyíltan járhatott a város utcáin, teljes tudatában annak, hogy senki sem merne fellépni ellene.

Senki sem mert volna nyíllal löni Entrerire, mert tudták, hogy annak az egyetlen lövésnek tökéletesnek kellene lennie, ha végezni akarnának ezzel az emberrel, aki mintha a

közönséges halandók fölött állna, különben úgylis megkeresi őket. Ha pedig keresi, akkor meg is találja és meg is öli őket.

Valami mozgás, egy árny villanása vonta magára a férfi figyelmét. Megcsóválta a fejét és sóhajtott. Nem volt igazán meglepve, amikor egy csuklyás alak szökkent elő a sziklák közül húslábnyira előtte, és elállta az útját, kezét keresztbe fonva erős mellkasán.

– Calimportba tartasz? – kérdezte az idegen erős déli akcentussal.

Entreri nem felelt, csak előretartotta a kezét, de a szemei gyorsan végigpásztázták az út melletti sziklákat.

– Fizetned kell az áthaladásért – folytatta a nagydarab ember. – Én leszek a vezetőd. – Ezzel meghajolt és kivillantotta fogatlan mosolyát.

Entreri már sokat hallott erről a pénzszerzési módszerről, de eddig még senki sem volt olyan merész, hogy éppen az ő útjába álljon. *Igen*, gondolta, *sokáig voltam távol*. De nem válaszolt, és a testes férfi mozgolódni kezdett, aztán hátralibbentette köpenyét, és megvillantott egy kardot.

– Mennyit adsz? – kérdezte.

Entreri már éppen mondani akarta neki, hogy álljon félre, de meggondolta magát, és újra csak sóhajtott.

– Tán süket vagy? – ismételte meg a kérdést a férfi, és kardot rántott. – Vagy fizetsz, vagy erővel vesszük el a pénzed.

Entreri nem felelt, nem is mozdult, és egyetlen fegyverét, ékköves törét sem vette elő. Csak állt, s tétlensége még inkább feldühítette az útonállót.

A férfi oldalra pillantott – Entreri baljára –, épp csak futólag, de a bérgyilkos észrevette. Követte a tekintetet a rabló egyik társa felé, aki íjjal a kezében állt két szikla között.

– Utoljára mondom, ide a pénzt!

Entreri észrevétlenül egy kődarab alá dugta a lábát, de ennél többet nem tett. Csak várt és nézte a nagydarab férfit, de a szeme sarkából figyelte az íjászt is. Olyan jól tudott olvasni az

emberek mozgásában, a legkisebb izomrándulásban is, hogy ő mozdult elsőnek. Rézsút előreszökött balra, elvetődött és kirúgott a jobb lábával. Az íjász felé rúgta a követ, nem azért, hogy eltalálja – ez még az ő képességeit is meghaladta volna – , hanem hogy elvonja a figyelmét. A bérgyilkos szaltózott egyet, és hagyta, hogy lendülő köpenye megvédje a nyílveessző ellen.

Nem kellett volna aggódnia, mert az íjász csúnyán célt tévesztett, és akkor sem talált volna, ha Entreri meg sem mozdul.

A bérgyilkos felpattant és szembefordult a karddal rohamozó rablóval, de azt is érezte, hogy két másik ember is közeledik az ösvény felé oldalról.

Entreri még mindig nem rántott fegyvert, hanem váratlanul előrerontott, az utolsó pillanatban kerülve el a kardcsapásokat, aztán felbukkant a penge túloldalán, egyik kezével elkapva a férfi állát, a másikkal hátulról a haját. Egy csavarintással a földre terítette, aztán elengedte, és elkapta a kardot, hogy elejét vegye a további támadásnak. A férfi a hátára esett. Entreri rátaposott a nyakára. Ellenfele szorítása a kardon gyengülni kezdett, mintha át akarná adni a fegyvert Entrerinek.

A bérgyilkos arrébb lépett. Nem akarta, hogy megakadjon ? a lába, amint a másik két útonálló felé fordul. Villant Entreri kardja. A támadó könnyedén ellépett a szúrás elől, de Entreri amúgy sem akart találatot elérni. Átdobta a kardot a jobb kezébe, aztán hirtelen visszalépett és elfordult, majd i visszaszúrta a pengével. Érezte, ahogy a kard beleakad az ellenfél testébe, s hallotta a süvítő levegőt, ahogy kilyukasztotta a tüdőt.

Entreri pusztá ösztönből megpördült jobbra, felnyársaltan tartva a rablót. Mintegy pajzsként fordította az íjász felé, aki valóban újra lőtt, de megint csak elhibázta, s a vessző a földbe fűrődött Entreri előtt.

– Idióta – morogta a bérgyilkos, s hirtelen rántással a földre

lökte áldozatát, aztán ugyanezzel a mozdulattal meglendítette a kardot. Olyan briliáns módon hajtotta végre ezt a manővert, hogy a megmaradt másik kardos támadó felismerte szorult helyzetét, és elmenekült.

Entreri újra megfordult, a kardot az íjász felé hajtotta, és fedezékbe vetődött.

Egy hosszú pillanat telt el.

– Hol van? – kiáltotta az íjász, nyilvánvaló csalódással és félelemmel a hangjában. – Merk, te láttad?

Újabb hosszú pillanat múlt el.

– Hol van? – kiáltotta az íjász megint, csaknem hisztérikusan. – Merk, hol van?

– Pont mögötted – hallatszott egy suttogó hang. Ékköves tör villant, elmetszette az íjhúrt, aztán, mielőtt a döbbszerű ember mozdulhatott volna, nekifeszült a torkának.

– Kérlek – hebegte az íjász, és úgy reszketett, hogy ez, és nem Entreri mozdulata ejtette az első karcolást a nyakán. - Gyerekeim vannak. Sok-sok kis gyerekem. Tizenhét...

Szavai gurgulázásba fulladtak, ahogy Entreri fültől fülig átvágta a torkát, aztán a földre lökte.

– Akkor biztonságosabb pályát kellett volna választanod - jegyezte meg, habár a férfi már nem hallhatta.

A sziklák közül kikémlelve a bérgyilkos hamar észrevette a csapat negyedik tagját, aki árnytól árnyig osont az út másik oldalán. Szemlátomást Calimport felé igyekezett, de nem mert ugrálni vagy szaladni a nyílt terepen. Entreri tudta, hogy el tudná kapni, vagy rendbe hozhatná az íjat, és távolról is leszedhetné, de nem tette, mert nem érdekelte a dolog. Még csak a hullákat sem kutatta át zsákmány reményében. Megtörölte és eltette mágikus törét, aztán indult tovább. Igen, sokáig volt távol.

Mielőtt elhagyta a várost, Artemis Entreri tudta saját helyét a világban és Calimportban. Most erre gondolt, ahogy nézte a várost oly sok évi távollét után. Ismerte a homályos világot, ahol valaha élt, és tudta, hogy nyilván rengeteg változás történt

a sikátorok birodalmában. A régi társaságok eltűntek, és hajdani hírneve valószínűleg nem fogja átsegíteni az első találkozásokon a különféle szekták és céhek új, sokszor önjelölt vezetőivel.

– Mit tettél velem, Drizzt Do'Urden? – kuncogott, hisz Artemis Entreri életének nagy változása úgy kezdődött, hogy egy bizonyos Pook pasa elküldte, hogy szerezzen meg egy rubin függőt egy bizonyos félszerzettől. Entreri kezdetben könnyűnek hitte a feladatot. Ismerte a félszerzetet, Regist, és nem tartotta komoly ellenfélnek.

Akkor még nem tudta, hogy Regis remekül körülvette magát erős szövetségeseikkel, köztük egy sötételffel. Hány év is telt el azóta, hogy először találkozott Drizzt Do'Urdennek? Amikor először került szembe egy önmagához fogható harcossal, aki tükröt tartott elé, és megmutatta neki, mekkora hazugság az élete. Majdnem egy évtizede történt, gondolta, és míg ő megöregedett és talán egy kicsit le is lassult, a sötételf, aki akár hat évszázadot is megélhet, inkább csak fejlődhetett.

Igen, Drizzt elindította Artemis Entrerit az önvizsgálat veszedelmes ösvényén. A sötétség csak mélyült, amikor Entreri

Drizzt után eredt, a drow családjának maradékával együtt. Drizzt legyőzte Entrerit egy sziklapárkányon, Mithril Csarnok előtt, és a bérgyilkos ott pusztult volna, ha egy megalkuvó sötételf, név szerint Jarlaxle, meg nem menti. Jarlaxle elvitte őt Menzoberranzanba, a drow-k hatalmas városába, Llothnak, a Káosz Démoni Úrnőjének erősségébe. A bérgyilkos egészen más világot talált itt, az intrika és brutalitás városában. Itt mindenki bérgyilkos volt, és Entreri minden tehetsége ellenére is csak ember volt, ami a társadalmi ranglétra legalsó fokára száműzte.

De nemcsak ez ütötte őt szíven a drow városban, hanem az is, hogy rádöbbsent létezése ürességére. Itt, ebben a városban, ami tele volt Entrerikkal, fel kellett ismernie azt, hogy milyen ostobaság volt a magabiztossága, s az a nevetséges hite, hogy

szenvtelen elhivatottsága a harcművészet iránt valamiképp a többi ember fölé emeli. Most már tudta ezt, amikor lenézett Calimportra, a városra, ami annak idején az otthona volt, s most úgy tűnt, hogy utolsó menedéke lesz az egész világban.

A sötét és rejtelmes Menzoberranzanban Artemis Entreri meghunyászkodott.

Miközben a távoli város felé tartott, eltűnődött rajta, hogy csakugyan szeretne-e visszatérni. Első napjai igencsak veszedelmesek lesznek, de nem az élete féltése oltott tétovaságot amúgy peckes lépteibe. Inkább az élettől magától félt.

Ránézésre nem sok minden változott Calimportban

– Entreri a millió koldus városának hívta. Ennek megfelelően tucatnyi rongyos vagy éppen meztelen, szálnalmas roncs mellett haladt el. A legtöbb ugyanott hevert, ahová a városi őrség dobta őket reggel, amikor megtisztította az utat a nagyhatalmú kereskedők aranyozott hordszékei előtt. A páriák remegő, csontos ujjakkal nyúláltak Entreri felé, de annyi ideig sem tudták megtartani lesoványodott karjukat, amíg elhaladt előttük.

És *most merre?*, tűnődött. Régi munkaadója, Pook pasa rég halott, áldozatul esett Drizzt párduccimborájának, miután Entreri teljesítette a megbízást, és a félszerzetet meg a rubint odavitte a pasának. Entreri a szerencsétlen incidens után már nem maradt sokáig a városban, hisz folt esett hírnevén. Persze jóvátehetette volna vétkét, talán nem is nehezen.

ha felajánlja szolgálatait egy másik nagy hatalmú céhmesternek vagy pasának, de ő az utazást választotta. Hajtotta a bosszúvágy Drizzt után, de nem Pook halála miatt – ezzel a bérgyilkos mit sem törődött –, hanem azért, mert ő és Drizzt eredménytelenül vívtak meg a város csatornáiban, és Entreri hitte, hogy győzhetett volna.

Calimport mocskos utcáit járva most el kellett tűnődnie rajta, hogy vajon milyen hírnevet hagyott maga mögött. Más bérgyilkosok nyilván kígyót-békát mondtak rá távollétében,

eltúlozták kudarcát a Regis-ügyben, hogy erősítsék saját pozíciójukat.

Entreri elmosolyodott, amikor erre gondolt, és biztosan tudta, hogy így van, és hogy a rágalmazó szavak csak suttogás formájában terjedtek. A többiek még a távollétében is féltek a megtorlástól... Talán már nem ismeri a helyét a világban. Menzoberranzan sötét... vagy talán nem is sötét, hanem üres tükröt tartott elé, mégsem tagadhatta, hogy még mindig élvezzi a csodálatot.

A csodálatot, amit talán újra ki kell vívnia, emlékeztette magát.

Az ismerős utcákon járva egyre több emlék rohanta meg. Tudta, merre voltak a céhek házai, és gyanította, hogy hacsak nem történt valami célratörő tisztogatás a város vezetői részéről, sok még mindig érintetlenül áll, s nyilván nyüzsg azoktól, akiket már régről is ismert. Pook házat alapjaiban rázta meg a pasa halála, majd Regis utóddá történő kinevezése. Entreri úgy oldotta meg ezt a kis problémát, hogy magával vitte a félszerzetet, mégis, minden káosz ellenére Pook háza megmaradt. Talán még mindig áll, de azt csak találgatni lehet, ki irányítja.

Az lett volna a leglogikusabb, ha Entreri odamegy, hogy újra felépítse hatalmi bázisát a városban, de inkább csak vállat vont és elsétált a mellékutca mellett, ami a házhoz vezetett. Azt hitte, hogy céltalanul ödöng, hamarosan mégis újra ismerős tájakra érkezett, s rádöbben, hogy tudat alatt szándékosan jött erre, talán azért, hogy erőt merítsen.

Ezek voltak azok az utcák, ahol a fiatal Artemis Entreri először tette le névjegyét Calimportban, ahol alig tizenévesként legyőzte minden kihívóját, ahol megvívott Theebles Royuset bérencével, a nagy hatalmú Basadoni pasa céhének hadnagyával. Entreri megölte a gazembert, és később eltette láb alól magát az ocsmány Theeblest is, s a ravasz húzás Basadoni nagylelkű kegyeibe juttatta. Maga is hadnagy lett Calimport, sőt, egész Calimshan egyik legerősebb

céhében, zsenge tizennégy esztendejével.

Most már nemigen törődött ezzel, s az eset emléke már a leghalványabb mosolyt sem csalta az arcára.

Messzebbre gondolt vissza, kisgyermek korára, a kínokra, amelyek ide juttatták, az embertelen megpróbáltatásokra, a csalódásokra mindazokban, akikben megbízott, leginkább a saját apjában. Mégsem foglalkoztatta már mindez, már fájdalmat sem érzett. Minden értelmetlen, üres lett számára.

Egy asszonyt pillantott meg egy kunyhó homályában, aki épp teregetett. A nő mélyebbre húzódott a sötétbe, szemlátomást félve. Entreri meg is értette óvatosságát, hisz ő idegen itt, s vastag, jól megvarrt útiköpenye túl fényűző öltözképpen ebben a rongyos negyedben. Ilyen helyeken az idegenek mindig veszélyt hoznak.

– Onnantól odáig! – hallatszott egy kiáltás, egy fiatalember hangja, telve büszkeséggel és félelemmel. Entreri lassan megfordult, és meg is látta a magas, langaléta fiút, aki szöges husángot lóbált idegesen a kezében.

Entreri keményen rámeredt: önmagát látta a fiú arcában. De nem is, gondolta, hisz ez itt szemlátomást ideges. Valószínűleg nem marad életben sokáig.

– Onnantól odáig! – kiáltotta a fiú még hangosabban, s szabad kezével arra mutatott, amerről Entreri érkezett, arrafelé, amerre haladt.

– Megbocsáss, ifjú mester – hajolt meg mélyen Entreri, és közben megtapogatta ékköves törét a köpenye ráncai alatt. Egyetlen csuklómozdulattal könnyedén elhajíthatta volna a fegyvert akár tizenöt lábnyira is, bele a fiú torkába.

– Mester – visszhangozta a fiú, inkább hitetlenkedve, mint magabiztosan. – Igen, mester – döntött *aztán*, látható tetszéssel. – Ura vagyok ennek az utcának, ezeknek az utcáknak, és senki sem járhat itt Taddio engedélye nélkül – bökött a mellkasára.

Entreri felegyenesedett, egy pillanatra a halál villant meg sötét tekintetében, és a "halott mester" kifejezés visszhangzott

gondolataiban. A legény kihívást intézett feléje, és a néhány évvel korábbi Artemis Entreri, aki minden kihívást elfogadott és megnyert, egyszerűen ott helyben elpusztította volna az ifjút.

A büszkeség pillanata azonban elhamvadt, és Entreri már nem érezte sértve magát. Lemondó sóhajjal arra gondolt, hogy hány ilyen ostoba harca lehet még. És *ml végre?*, tűnődött, miközben a szánalmas, zavart fiúcska ott állt vele szemben az üres utcán, amelyet egyetlen épeszű ember sem akart volna birtokolni. – Bocsánatodat kérem, ifjú mester -mondta nyugodtan. – Nem tudtam erről, hisz új vagyok a környéken, és nem ismerem szokásaitokat.

– Majd megismered őket! – kiáltotta a fiú dühösen, bátorságot merítve Entreri alázatos válaszából. Előrelépett.

Entreri megcsóválta a fejét, s keze a tör felé indult, de végül az erszényén kötött ki. Előszedett egy aranypénzt, és a fiú lába elé dobta.

A legény, aki csatornából ivott és a kereskedőházak kidobott szemetéből evett, nem tudta leplezni meglepetését ekkora kincs láttán. De hamarosan visszanyerte hidegvérét, s fensőbbiségesen tekintett Entrerire. – Nem elég – jelentette ki.

Entreri egy újabb aranyat és egy ezüstöt vetett oda. – Ez mindenem, ifjú mester – tárta szét a kezét.

– Ha átkutatlak és még talállok valamit... – fenyegetőzött a fiú.

Entreri megint felsóhajtott, és eldöntötte, hogy ha a fickó közelít, akkor gyorsan és kegyesen öli meg.

A fiú lehajolt és felszedte a három érmét. – Ha visszatérsz Taddio területére, hozz több pénzt – mondta. – Erre figyelmeztetek! Most pedig tűnj el. Ugyanarra, amerről jöttél!

Entreri visszanezett. Ami azt illeti, ez az irány is épp olyan jónak tűnt, mint bármelyik másik, így hát bólintott és elindult visszafelé, ki Taddio területéről, akinek fogalma sem volt róla, hogy milyen szerencsés.

* * *

Az épület háromszintes volt, bonyolult szoborfaragásokkal és csillogó márvánnyal ékesítve. Az összes tolvajcéh épülete közül a legszebbnek számított. Az ilyesféle sötét népség általában kerülte a feltűnést, jelentéktelennek tűnő házakban húzta meg magát, melyek azonban belülről egészen más képet mutattak. Basadoni pasa házával nem ez volt a helyzet. Az öreg – mert hisz vén volt már, közelebb a kilencvenhez, mint a nyolcvanhoz – élvezte a gazdagságot, a hencegést hatalmával és céhe vagyónával.

A második szint egy nagy termében. Basadoni parancsnokainak gyülekezőhelyén az a két férfi és egy nő, aki valójában a kiterjedt céhszervezet napi ügyeit intézte, egy fiatal utcakölyökkel beszélgetett. Inkább gyerek volt még, mint férfi, jelentéktelen alak, aki nyilvánvalóan nem jószántából került ide.

– Hát, ha ez minden, amit a látogatótól kapott... – szölt Sharlotta Vespers elutasító kacagással. Sharlotta volt a legmagasabb a három kapitány közül, hat láb és egy hüvelyk. Karcsú teste kecsesen mozdult – oly kecsesen, hogy a pasa “az ő kis fűzfájának” becézte. Nem volt titok, hogy Basadoni a szeretőjének vette fel Sharlottát, és még most is használta ilyen minőségében, ha öreg teste össze tudta szedni magát erre a feladatra. Köztudott volt, hogy Sharlotta alaposan kihasználta ezt a kapcsolatot a maga javára, és Basadoni ágyán keresztül magasra mászott a ranglétrán. Ezt ő is készséggel elismerte, legfőképp közvetlenül azelőtt, hogy megölte volna beszélgetőpartnerét. Egy mozdulattal hátravetette derékig érő haját, hogy Kéz tisztán lássa fanyar arckifejezését.

– Ha Taddio többet kapott volna, többet is hozott volna - bizonygatta Kéz, s dühös hangjában némi tehetetlen csalódottság is volt, ami mindig munkált benne és társában, Kadran Gordeonban, amikor a leereszkedő modorú Sharlottával volt dolguk. Kéz irányította a szakmai

műveleteket, a zsebtolvajokat és szajhákat, akik a piacon dolgoztak, míg Kadran Gordeon az utcai hadsereg katonáival foglalkozott. Sharlotta, a Füzfa azonban Basadoni szeme és füle volt, aki felettük állt. A nő a pasa legfőbb embere lett, a már csak ritkán megjelenő öreg szócsöve.

Előre látható volt, hogy ha Basadoni meghal, ők hárman küzdenek majd az irányításért. Aki csak felszínesen ismerte a céh világát, a durva és harsány Kadran Gordeonra tippelt volna, de azok, akiknek nagyobb rálátásuk volt a dolgokra, mint például a Kéz, tudták, hogy Sharlotta Vespers már a pasa biztos háttere nélkül is eléggé megerősítette pozícióját.

– Mennyi beszédet pazarolunk még erre a kölyökre? – mordult fel Kadran Gordeon. – Három új kereskedő állította fel bódéját a piacon egy kőhajításnyira a házunktól, engedély nélkül. Ez sokkal fontosabb ügy, ami teljes figyelmet követel.

– Ezt már megbeszéltük – felelte Sharlotta. – Azt akarod, hogy engedélyezzük a katonáid kiküldését, és esetleg egy harci mágusét, hogy móresre tanítsuk a kereskedőket. Most nem fogod megkapni.

– Ha megvárjuk, hogy Basadoni pasa végre nyilatkozzon az ügyben, újabb kereskedők fognak jönni, mert azt hiszik, hogy nem kell fizetni azért a kiváltságért, hogy védelmi zónánk határain belül működjenek. – Kézhez fordult, aki sokszor mellé állt a Sharlotta elleni vitákban. A tolvaj azonban szemlátomást mással volt elfoglalva. Az egyik érmét vizsgálgatta, amit Taddiótól vettek el. Kéz megérezte, hogy nézik, és felpillantott.

– Mi az? – kérdezte Kadran.

– Még soha nem láttam ilyet – pöccintette át az érmét a társának.

Kadran elkapta és gyorsan szemügyre vette, aztán meglepett arccal továbbadta Sharlottának. – Én sem láttam még ilyen nyomást – ismerte el a nő. – Nem a városból való, de még csak nem is Calimshanból.

Sharlotta alaposan megvizsgálta az érmét, aztán a felismerés

szikrája villant zöld szemében. – A félhold – mondta, és megfordította. – És egyszarvúfej. Ez a pénz Ezüsthold vidékéről származik.

A másik kettő összenézett. Épp úgy meglepődtek a felfedezésen, akárcsak Sharlotta. – Ezüsthold? – ismételte hitetlenkedve Kadran.

– Messze északon van, Vízmélyétől keletre – magyarázta a lány.

– Tudom, merre keressem – vágott közbe Kadran szárazon.

– Alustriel úrnő birodalma. Nem ez lepett meg.

– Miért jönne egy ezüstholdi kereskedő – már ha kereskedő volt –, Taddio rongyos, koldus utcájába? – kérdezte Kéz, hangot adva Kadran gyanújának is.

– Valóban különös, hogy akinél ekkora kincs van, két aranyból is több, errefelé jár – helyeselt Kadran, és beharapta ajkait, aztán szokásos grimaszával egyik szájszélét felrántotta, amitől a bajusza teljesen ferde lett. – Ez a legfurcsább az egészben.

– Aki Calimportba jön, az valószínűleg a dokkon át érkezik – vélte Kéz. – Ő is így tett, aztán eltévedt a milliányi utca és szag között. Elvégre a város nagy része teljesen egyformán néz ki. Nem nehéz eltévedni.

– Én nem hiszek a véletlen egybeesésekben – felelte Sharlotta. Visszadobta az érmét Kéznek. – Vidd el valamelyik varázslónkhoz – kiunta, az idéző megteszi. Talán elég nyoma maradt rajta az előző birtokosnak ahhoz, hogy Giunta megtalálja.

– Túl nagy erőfeszítés ez olyasvalakiért, aki annyira fél, hogy még a fiúnak sem állt ellent – adott hangot véleményének Kéz.

– Nem hiszek a véletlen egybeesésekben – ismételte Sharlotta. – Nem hiszem, hogy bárkit is megfélemlíthetne ez a szárnalmas Taddio, hacsak az illető nem tudja, hogy a fiú Basadoni pasa embere. És nem tetszik a gondolat, hogy valaki, aki ennyire ismer minket, bejelentés nélkül besétál a

területünkre. Talán keresett valamit? Valami gyenge pontot?

– Túl sokat feltételezel – szólt Kadran.

– Csak ha veszélyről van szó – vágott vissza élesen Sharlotta. – Mindenkit ellenségnek tartok, amíg be nem bizonyította az ellenkezőjét, és úgy látom, hogy ha ismerem az ellenfeleimet, fel tudok készülni arra, amit ellenem küldhetnek.

Könnyen kihallható volt szavaiból az irónia, mely Kadran Gordeonra irányult, de még a kemény katona is kénytelen volt rábólintani Sharlotta érvelésére, óvatosságára. Nem mindennapi esemény, hogy egy kereskedő, akinél a távoli Ezüsthold pénze van, betéved Calimport egyik elhagyatott koldusnegyedébe.

* * *

Ezt a házat minden másnál jobban ismerte a városban. A barna, jellegtelen falak közt, az egyszerű raktárháznak látszó épület belsejében arannyal szőtt kárpitok és csodálatos fegyverek rejtőztek. A mindig bezárt oldalajtón túl, ami előtt most egy öreg koldus kuporgott, gyönyörű lányok táncoltak rebbenő fátylakkal, meleg fürdők gőzölögtek, az asztalon pedig a Birodalmak minden ingyencsége ott illatozott.

Ez a ház volt valaha Pook pasáé. A pasa halála után Entreri ösellsége Regisnek adta, aki azonban csak rövid ideig uralkodott, amíg Entreri úgy nem döntött, hogy elég. Amikor elhagyta Calimportot Regisszel, amikor utoljára látta a poros várost, a ház zűrzavarban leledzett, különféle frakciók harcoltak a hataloméért. Entreri úgy sejtette, hogy Quentin Bodeau, egy veterán tolvaj nyerte meg a vetélkedést, aki több mint húsz éves tapasztalattal rendelkezett a céhben. Azt viszont nem tudta – tekintetbe véve a felgyülemlett dühöt és zűrzavart –, hogy egyáltalán megérte-e megnyerni a harcot. Lehet, hogy egy másik céh jelent meg a területen. Talán a raktárház belseje most már éppoly szürke, mint a külseje.

Entreri kuncogva vette számba a lehetőségeket, de egyik gondolatnál sem tudott megállapodni. Talán be kéne osonni a palotába, csak hogy kielégítse kíváncsiságát. Talán nem.

Az oldalajtónál ólálkodott, s látta, hogy a látszólag füllábú koldus egyik lába ravaszul fel van kötve. Nyilván őrszem, s az előtte heverő zsákocskában árválkodó pénzdarabokat ő maga tette oda, hogy hitelesítse álcáját.

Nem baj, gondolta a bérgyilkos. A mit sem sejtő idegen szerepét tovább játszva odalépett a koldus elé és erszényébe nyúlva egy ezüstöt vett elő, amit a zsákocskába dobott. Látta, hogy a nem túl öreg ember szeme kissé felnyílik, amikor szétnyitotta köpenyét, hogy benyúljon az erszénybe. Kivillant ékköves töre, a fegyver, amit valaha oly jól ismertek Calimport sikátoraiban.

Vajon ostobaság volt megmutatni a tört?, tűnődött Entreri, amikor elindult. Nem állt szándékában felfedni magát, amikor ide jött, de nem is zárta ki teljesen a lehetőséget. A kérdés és az aggodalom azonban – találgatásaihoz hasonlóan –, nem tudott gyökeret verni a gondolataiban. Talán hibázott. Lehet, hogy csak azért mutatta meg a tört, hogy némi izgalomhoz jusson. A férfi talán fel is ismerte Entreri jelét, de lehet, hogy csak azért nézte meg, mert valóban gyönyörű darab.

Nem számít.

* * *

LaValle keményen igyekezett kordában tartani a lélegzetvétele ritmusát, s figyelmen kívül hagyni a mellette állók ideges mormogását, miközben a kristálygömbbe meredt. Már este volt. Az izgatott őrszem jelentette a kinti esetet: a különös érmét, amit az idegentől kapott, aki egy harcos magabiztosságával járt és a királyi örökhöz méltó tört viselt.

A tört leírása a ház több veteránját, köztük LaValle varázslót is izgalomba hozta. LaValle, aki régről jól ismerte Artemis Entrerit, aki számtalanszor és sokszor kellemetlen közelségből

látta a tört, ezt a hajdani tudást és a kristálygömbjét használta fel arra, hogy felkutassa az idegent. Mágikus szemével végigpásztázta Calimport utcait, árnyról árnyra, aztán érezte, hogy a kép növekszik, és már biztosan tudta, hogy a tör, Entreri töre újra a városban van. Ahogy a kép kezdett éleledni, a varázsló és a mellette állók – az ideges Quentin Bodeau és két fiatalabb, önhitt bérgyilkos – alig várták, hogy megtudják, ki hordozza a fegyvert.

Apró hálószoza képe jelent meg.

– Ez Tomnoddý fogadója – mondta Kutya Perry, aki csak Szívesnek nevezte magát, mert az volt a szokása, hogy áldozata szívét olyan gyorsan vágta ki, hogy a haldokló még láthatta az utolsó dobbanásokat (bár Kutya Perryn kívül ennek a bűvészmutatványnak még soha senki nem maradt tanúja).

LaValle felemelt kézzel hallgattatta el, amikor a kép még élesebbé kezdett válni, s ráközelített az ágy végére akasztott övre, melyen ott volt a keresett tör.

– Entreré – nyögött fel Quentin Bodeau.

Egy félmeztelen férfi lépett el az öv mellett. Jól látszott izmosra edzett felsőteste. Quentin érdeklődve tanulmányozta a férfit, hosszú haját, kecskeszakállát, borostáját. Entrerit mindig is makulátlanul ápolt embernek ismerte, aki a tökéletességre törekszik. Kérdően nézett LaValle-ra.

– Ő az – mondta komoran a varázsló, aki tán a városban mindenki másnál jobban ismerte Artemis Entrerit.

– És mit jelent ez? – kérdezte Quentin. – Barátként vagy ellenségként tért vissza?

– Valószínű, hogy semlegesen – felelte LaValle. – Artemis Entreri mindig is szabad szellem volt, aki sosem mutatott túl nagy elkötelezettséget egyik céh felé sem. Mindnek bejárja a kincstárát, és ahhoz szegődik, aki a legtöbbet ígéri kivételes szolgáltatásaiért. – A varázsló beszéd közben a két ifjú gyilkosra pillantott, akik csak hírből ismerték Entrerit. Chalsee Anguaine, a fiatalabbik idegesen – és LaValle aztán tudta, hogy bölcsen – kuncogott, Kutya Perry azonban hunyorogva

méretegette a kristálygömbben látott alakot. LaValle

sejtette, hogy féltékeny, hisz Kutya Perry legfőképpen épp azt akarta, amit Entreri a magáénak mondhatott: a legveszedelmesebb bérgyilkos hírnevét.

– Talán nemsokára szükségünk lesz a szolgálataira – vélte Quentin Bodeau, aki nyilvánvalóan igyekezett leplezni idegességét, hisz Calimport veszedelmes világában ez egyenlő volt a gyengeséggel. – így könnyebben megtudhatjuk a szándékait, és azt, hogy miért tért vissza.

– Vagy egyszerűen megöljük – szólt közbe Kutya Perry, mire LaValee visszafojtotta feltörő kacagását az oly előre kiszámítható vélemény hallatán, és annak biztos tudatában, hogy Kutya Perry nem fogja fel Artemis Entreri lényegét. LaValle sem barátja, sem csodálója nem volt a durva ifjú gyilkosnak, így szinte remélte, hogy Quentin teljesíti Perry kívánságát, és Entreri után küldi őt.

Quentin azonban, habár személyesen sosem volt dolga Artemis Entrerivel, Jól emlékezett a számtalan történetre a bérgyilkos ténykedéséről, s hitetlenkedve meredt Kutya Perryre.

– Fogadd csak fel, ha szükséged van rá – biztatta LaValle. – Vagy ha nincs rá szükséged, akkor *azért*, hogy jobban szemmel tarthasd.

– Egyetlen emberről van szó, céhünk pedig *száznál* több tagot számlál – vetette ellene Kutya Perry, de már senki sem figyelt rá.

Quentin épp felelni akart, de végül mégsem szólt, bár arckifejezése pontosan elárulta LaValle-nak, hogy mire gondol. Attól félt, hogy Entreri a céhet átvenni jött vissza. A bérgyilkosnak nyilván számos erős kapcsolata maradt meg a városban, ami számára elég is ahhoz, hogy megbuktasson egy olyat, mint Quentin Bodeau. LaValle azonban nem tartotta megalapozottnak Quentin félelmeit, mert eléggé ismerte Entrerit ahhoz, hogy tudja: a bérgyilkos sosem vágyott ilyen felelős pozícióra. Entreri magányos farkas volt, nem

céhmester. Miután véget vetett Regis rövid céhmesteri pályafutásának, ott állt előtte a lehetőség, mégis elment, és hagyta, hogy a többiek marakodjanak érte.

Nem, LaValle nem hitte, hogy Entreri ezért vagy bármelyik másik céhéért jött volna vissza, s ezt sikerült is némán tudtára adnia az ideges Quentinnek. – Bármilyen is lesz a végső döntésünk, nyilvánvaló, hogy először pusztán szemmel kell tartanunk veszedelmes barátunkat – mondta a varázsló, a két fiatalabb kedvéért. – Meg kell tudnunk, hogy ellenség, barát vagy semleges. Semmi értelme szembeszállni egy olyanval, mint Entreri, amíg biztosan nem tudjuk, hogy feltétlenül szükséges, márpedig szerintem nem ez a helyzet.

Quentin bólintott. Örömmel hallotta ezt a vélekedést. LaValle meghajolt és távozott, s a többiek is követték példáját.

– Ha Entreri fenyegetés, akkor Entrerit el kell tenni láb alól – jelentette ki Kutya Perry, amikor utolérte a varázslót a folyosón. – Bodeau mester nyilván belátná ezt, ha te mondanád neki.

LaValle keményen rámeredt a törekvő ifjúra. Nem tetszett neki, hogy valaki, aki fele annyi idős, mint ő, és oly kevés a tapasztalata hasonló ügyekben, így beszél vele. LaValle-nak már azelőtt is volt dolga ilyen Entreri-félével, mielőtt Perry egyáltalán megszületett volna. – Nem mondom, hogy nem értek egyet veled – mondta.

– Akkor miért nem mondtad Bodeau-nak?

– Ha Entreri egy másik céh kérésére jött Calimportba, akkor Bodeau mester bármiféle akciójának súlyos következményei lehetnek a testületre nézve – felelte a varázsló rögtönözve, hisz nem hitte egy szavát sem. – Nyilván tudod, hogy Artemis Entreri Basadoni pasa keze alatt tanulta ki a mesterséget.

– Hát persze – hazudta Kutya Perry.

LaValle elmélkedő pózt vett fel, ujját az ajkához illesztette. – Talán nem is lesz belőle gondunk – magyarázta. – Ha Entreri – egy öregebb és lassabb Entreri, akinek talán már alig maradtak kapcsolatai a városban – visszatérésének híre

elterjed, ő is célponttá válik.

– Sok ellenséget szerzett – vélte Kutya Perry. Szemlélatomást felcsigázta érdeklődését az, amit LaValle mondott.

A varázsló megrázta a fejét. – Artemis Entreri ellenségei közül a legtöbb, aki annak idején elhagyta Calimportot, már halott – mondta. – Pontosabban nem is ellenségei, hanem vetélytársai. Hány fiatal és ravasz bérgyilkos áhítozik arra a hatalomra, amit egyetlen pengecsapással megszerezhetnek.

Kutya Perry összehúzta a szemét. Kezdte kapizsgálni.

– Lényegében az, aki megöli Entrerit, magáénak vallhatja Entreri minden addigi áldozatát – folytatta LaValle. – Egyetlen pengevágással ekkora hírnévre tehetne szert. Entreri gyilkosa egy csapásra a város legértékesebb bérgyilkosa lenne.

– Vállat vont, aztán bement a szobájába, Kutya Perry pedig ott maradt a folyosón, fülében a varázsló érdekes szavaival.

LaValle valójában cseppet sem törődött vele, hogy az ifjú bajkeverő megszívleli-e a szavait vagy sem, a bérgyilkos visszatérése viszont igenis aggasztotta. Entreri idegessé tette a varázslót, mindenki másnál jobban, akivel valaha is együtt dolgozott. LaValle úgy maradhatott életben, hogy senki számára nem jelentett fenyegetést, s véleményalkotás nélkül szolgált bárkit, aki a céhben hatalomra került. Odaadóan szolgált Pook pasát, s amikor annak uralma véget ért, könnyen és gyorsan átállt Registre, s még a félszerzet sötételf- és törpebarátait is sikerült meggyőznie arról, hogy nem jelent veszélyt. Hasonlóképp, amikor Entreri Regis ellen indult, LaValle háttérbe húzódott, és hagyta, hogy amazok ketten döntsék el a dolgot (habár LaValle sosem kételkedett abban, melyikük fog győzedelmeskedni), majd felajánlotta szolgálatait a nyertesnek. És ez így ment tovább, egyik gazda a másik után Entreri távozását követően, egészen a jelenig, Quentin Bodeau-ig.

Entrerit illetően azonban maradt egy különbség. LaValle évtizedek alatt figyelemreméltó, szigetelő védelmet alakított ki

maga körül. Roppantul igyekezett nem szerezni ellenségeket egy olyan világban, ahol mintha mindenki halálos vetélkedésben állna a másikkal, de azt is tudta, hogy a jóindulatú kívülállók is belekeveredhetnek és belepusztulhatnak a mindennapos harcokba. így hát erős mágikus védelmet épített fel, és úgy érezte, hogy ha egy olyan valaki, mint például Kutya Perry meg akarna szabadulni tőle, nem találná készületlenül. Entrerivel nem ez volt a helyzet, és ezért is idegesítette annyira a visszatérése a varázslót. Miután évekig szemmel tartotta, rájött, hogy ha Entreriről van szó, akkor nem létezik elegendő védelem.

Késő éjszakáig ült éberén az ágya szélén, s próbált visszaemlékezni minden egyes pillanatra, amikor dolga volt a bérgyilkossal. Próbált rájönni, hogy mi hozhatta vissza őt Calimportba.

2. fejezet

A vágta

Lassan, de folyamatosan haladtak. A tavaszi tundra, a jég enyhülő szorításában olyan lett, mint egy hatalmas szivacs, s helyenként Wulfgarnál is magasabb földtorlaszok gyűrődtek fel. A föld minden lépésnél beszívta a lábukat, mintha kétségbeesetten magához akarná szorítani őket. Drizztnek volt a legkönnyedebb járása – és így a legkönnyebb dolga a gyaloglók közül. Regisnek, aki a némán tűrő Wulfgar vállán trónolt, még csak nedves sem lett a csizmája. A másik három, akik sokáig éltek a Jeges Szelek Völgyében és megszokták a tavaszi utazás nehézségeit, panasz nélkül menetelt. Tudták, hogy az út első része jelenti a legnagyobb megpróbáltatást, amíg el nem jutnak a Világ Hátának nyugati pereméig.

Időnként nagy kövekből álló részeket találtak, egy régi út maradványait Tízváros és a nyugati hágó között, de ez éppen csak abban segítette őket, hogy biztosak lehettek útirányuk helyességében. Ezt azonban úgy is elérhették, ha mindig szem előtt tartották a hegyláncot dél felé.

Drizzt vezette őket, és próbált arra menni, amerre a legsűrűbb volt a zsendülő sárga fű, mert ez legalább némileg javította a talaj járhatóságát. Persze – és ezt mindenki tudta – a magas fű takarta őket a veszedelmes tundrai jetik elől is, akik

sokszor faltak fel vigyázatlan utasokat.

Drizzt Do'Urden jelenléte azonban garantálta, hogy vigyázatlanságról szó se essék.

Messze maguk mögött hagyták a folyót, s újabb szakaszt lelték meg az Ősi útnak, amikor a nap már félúton járt a nyugati láthatáron. Itt az egyik kőlap mögött friss nyomokra leltek.

– Szekér – jegyezte meg Catti-brie a hosszú, keskeny vonalak láttán.

– Méghozzá kettő – szólt Regis, a kettős nyomokra mutatva. Catti-brie megrázta a fejét. – Csak egy. – A vonalak néhol összeértek, máshol elváltak. – A szekér nagyon csúszkált a sárban, és az eleje másfelé ment, mint a hátulja.

– Okos – szólt Drizzt, mert ő maga is hasonló következtetésre jutott. – Egy szekér, ami keletre tart, alig egy nappal előttünk.

– Egy kereskedőszekér elindult Brémából három nappal azelőtt, hogy mi odaértünk – jegyezte meg Regis, aki mindig bennfentes volt Tízváros dolgaiban.

– Akkor igencsak nehezen tudnak haladni ezen az iszamos talajon – vélte Drizzt.

– És talán még más nehézségeik is vannak – kiáltotta Bruenor oldalról, egy alacsony fűcsomó fölé hajolva.

A többiek odamentek, és azonnal meglátták az aggodalom okát: számos új nyom díszelgett a sárban.

– Jetik – szólt undorral a törpe. – Eljöttek a szekérnyomokig, aztán visszafordultak. Rájöttek, hogy ez járt ösvény.

– És a jети nyomok újabbak – jegyezte meg Catti-brie. Wulfgar vállán Regis idegesen pillantott körül, mintha máris száznyi szőrös bestia felbukkanására számítana.

Drizzt is lehajolt szemügyre venni a nyomokat, és megrázta a fejét.

– Az időbecsléssel nem vitatkozom – szólt a drow –, csak a lény meghatározásával.

– Nem ló – mordult fel Bruenor. – Hacsak el nem vesztette

két lábát. Jeti, méghozzá jó nagy.

– Túlágoston is nagy – magyarázta a drow. – Nem jeti, hanem óriás.

– Óriás? – visszhangozta a törpe skeptikusan. – Tíz mérföldre vagyunk a hegyektől. Mit keresne idekint egy óriás?

– Tényleg, mit is? – kérdezte a drow, s komor hangja világossá tette a választ. Az óriások ritkán jöttek elő a Világ Háta hegységéből, és akkor is csak azért, hogy kárt okozzanak. Ez itt talán csak egy magányos kalandor, de lehet, hogy egy nagyobb és veszedelmesebb csapat előfutára.

Bruenor átkozódva eresztette fejszéje fejét a puha talajra. – Ha úgy gondoltad, hogy visszamész azokig a nyavalyás városokig, akkor gondold meg még egyszer, te elf – mondta. – Minél előbb kint vagyok ebből a lekvárból, annál jobb. A városok idáig is megvoltak a segítségünk nélkül. Nincs szükségük arra, hogy visszatérjünk!

– De ha az óriások... – szállt volna vitába Catti-brie, de Drizzt közbevágott.

– Nem áll szándékomban visszafordulni – jelentette ki. – Legalábbis most még nem. Addig nem, amíg nincs bizonyíték arra, hogy ezek a nyomok nagyobb katasztrófára utalnak, mint amit egy vagy néhány óriás okozni tudna. Nem, továbbra is keletre tartunk, méghozzá minél gyorsabban, mert remélhetőleg tudom, hogyan érjük utol azt a szekeret sötétedésig. Ha az óriás egy vadászcsapat tagja, és ismeri a szekér jelenlegi útvonalát, akkor a brémai kalmárok hamarosan égető szükségben lesznek.

Gyorsabb tempóban haladtak tovább a szekér nyomán, s néhány óra múltán meg is pillantották a kilazult, ferde kerékkal küszködő kereskedőket. Az öt emberből kettő – nyilván felbérelt örök – húzta-emelte a szekeret, míg egy harmadik, egy fiatal, erős kalmár – akiben Regis azonnal felismerte Camlaine mestert –, aki keményen, de meglehetősen hiábavalóan próbálta visszaigazítani a csálé kereket. Mindkét örök bokánál is mélyebben süppedt a sárba, és

hiába küzdöttek vitézül, aligha tudták elég magasra emelni a szekeret a művelethez.

Felderült az utasok arca, amikor észrevették a közeledő Drizztet és társait, a völgy közismert hőseit.

– Örvendek a találkozásnak, Do'Urden mester! – rikkantotta Camlaine mester. – Kérlek, add kölcsön nekünk barbár barátod erejét! Megfizetem az árát. Két héten belül Luskanban kell lennem, de ha továbbra is úgy elkerül minket a szerencse, mint Brémától eddig, talán még a tél is a völgyben talál bennünket.

Bruenor Catti-brie kezébe nyomta a fejszóját, és intett Wulfgarnak. – Gyerünk, fiú – utasította.

Wulfgar nemtörődöm vállrándítással letette Regist a földre. A felszerzet felnyögött és egy fücsomóhoz sietett, hogy ne legyen sáros az új csizmája.

– Gondolod, hogy fel tudod emelni? -kérdezte Bruenor Wulfgart, amikor a szekérhez értek. A barbár egyetlen szó nélkül, le sem téve csodás harci kalapácsát, Égisz-agyart, megragadta a szekeret és meghúzta. A sár tiltakozóan szörcsögött, és ragaszkodott zsákmányához, de végül alulmaradt, s a kerék kiszakadt a dagonyából.

A két ór némi hitetlenkedés után szintén munkához látott, és még magasabbra emelték a szekeret. Bruenor négykézlábra ereszkedett, és hátát a tengely alá vetette, a kerék

mellett. – Menjetek előre és mozdítsátok meg a nyavalyást - mondta, aztán felnyögött, ahogy a súly ránehezedett.

Wulfgar átvette a kereket a kínlódo kereskedőtől, és helyretette, aztán hátralépett, és Égisz-agyarral jókorát csapott rá, hogy rögzítse. Bruenor felmordult a hirtelen megváltozó súlyviszonyok miatt, és Wulfgar megint mozdult, hogy emelje a szekeret, csak egy kicsit, hogy Bruenor kiférjen alóla. Camlaine mester figyelte a munkát, aztán széles mosollyal fordult hátra.

– Új szakmába is kezdhetnétek, jó törpe és hatalmas Wulfgar – nevetett. – Szekérmentés.

– Ez aztán szédítő lehetőség egy törpekirálynak! – jegyezte meg Drizzt. – Add fel a trónod, Bruenor, és foglalkozz ezentúl bajbajutott kereskedők kocsijaival.

Ezen mind nevettek, kivéve Wulfgart, aki mintha ott sem lett volna, és Regist, aki besározódott csizmáján szomorkodott.

– Messze kint vagyunk Tízvárosból – jegyezte meg Camlaine. – Innen nyugatra már semmi sincs. Ismét elhagyjátok a Jeges Szelek Völgyét?

– Csak rövid időre – felelte Drizzt. – Délen van dolgunk.

– Luskanban?

– Túl Luskanon – magyarázta a drow. – De úgy tűnik, átmegyünk majd rajta.

Camlaine felderült: szemlátomást örült a híreknek. Erszénye felé nyúlt, de Drizzt feltartotta a kezét. Nevetségesnek találta, hogy a másik fizessen.

– Persze – mondta erre zavartan Camlaine, akinek eszébe jutott, hogy Bruenor csakugyan király, akinek vagyona minden képzeletet felülmúl. – Bárcsak valahogy... meg tudnám hálálni a segítségeteket. De azt még jobban szeretném, ha rávehetnélek titeket, hogy velünk tartsatok Luskanba. Természetesen kitűnő öröket hoztam magammal – biccentett a két férfi felé –, de a Jeges Szelek Völgye mindig is veszedelmes hely volt, s elkel néhány baráti kard.

Drizzt a társaira pillantott, s mivel nem látott ellenvetést, bólintott. – Veled tartunk a völgyből kifelé menet – ígérte.

– Sürgető a küldetésetek? – kérdezte a kereskedő. – A szekerünk inkább csak vonszolódik, mint gurul, és fáradtak is vagyunk. Arra gondoltunk, hogy megjavítjuk a kereket, aztán keresünk egy alkalmas táborhelyet, még ha van is hátra még a nappalból.

Drizzt a barátaira tekintett, és megint csak nem látott ellenvetést. Nem siettek túlságosan, habár a Szárnyaló Szellem elérése és a Crenshinibon elpusztítása létfontosságú feladat volt. A drow táborhelyet keresett, egy viszonylag magas párkányon, nem túl messze, s ott telepedtek le éjszakára.

Camlaine ízes szarvasgulyással kínálta vendégeit. Az evés idejét könnyed fecsegéssel töltötték el, főleg a kereskedő és társai vitték a szót, leginkább Bréma téli gondjairól és az első csontfejű pisztrángfogásról – ez a hal adta az értékes csontfaragványok alapanyagát. Drizzték udvariasan hallgatták, de nem igazi érdeklődéssel. Regis viszont, aki valaha a Maer Dualdon partján élt, és maga is évekig készített halcsontfaragványokat, kikönyörögte, hogy megnézhesse a kész műveket, amiket Camlaine Luskanba szállít. A félszerzet minden egyes darabot hosszan vizsgálgatott, s alaposan tanulmányozta a részleteket.

– Gondolod, hogy éjszaka meglátjuk az óriásokat? – kérdezte halkán Drizztet Catti-brie, és kissé elhúzódtak a többiektől.

A drow megrázta a fejét. – Az, aki rábukkant a nyomokra, visszafordult a hegyek felé – mondta a drow. – Valószínűleg csak ellenőrizte az utat. Tartottam tőle, hogy a szekér után eredt, de mivel Camlaine és társai nem voltak olyan messze, és mivel nem láttuk jelét semmilyen óriásnak, most sem számítok a megjelenésükre.

– De bajt hozhat a következő kocsira – vélte Catti-brie.

Drizzt elgondolkodott és bólintott. Elmosolyodott, és tekintete összekapcsolódott a lányéval. Némi feszültség alakult ki köztük, amióta Wulfgar visszatért, hisz a barbár távolléte alatti hat évben Drizzt és Catti-brie között egy mélyebb, már-már szerelemmel határos barátság alakult ki. De most visszatért Wulfgar, aki "halála" előtt már eljegyezte a lányt, így Catti-brie és a drow kapcsolata meglehetősen bonyolulttá vált.

De nem most. Bizonyos érthetetlen oknál fogva ez a pillanat olyan volt, mintha csak ők ketten léteznének a világon, mintha megállt volna körülöttük az idő, a tudatlanság állapotában merevítve meg mindenki mást.

Ez az érzés azonban csak egy villanásig tartott. Szétváltak. Drizzt válla fölött hátratekintve Catti-brie látta, hogy Wulfgar

meredten bámul rájuk. A tekintetük találkozott, de most is csak egy pillanatra. Camlaine egyik öre ott állt a barbár mögött, kiabált és izgatottan integetett.

– Lehet, hogy óriás barátunk mégis megmutatja ocsmány ábrázatát – mondta Catti-brie Drizztnek. Amikor csatlakoztak a többiekhez, az őr egy másik magaslat felé mutatott: nedves halom magasodott fel apró vulkánként a nyugtalan tundrán.

– Mögötte – mutatta az őr.

Drizzt szemügyre vette a halmot, Catti-brie pedig előhúzta Taulmarilt, a Szívkereső íjat, és nyílve szőtt vett elő.

– Túl kicsi ez ahhoz, hogy egy óriás elrejtőzhessen mögötte – erősködött Bruenor, de azért megmarkolta fejszóját.

Drizzt bólintott. Catti-brie-re, majd Wulfgarra pillantott, jelezve, hogy fedezzék. Aztán elrohant, óvatosan és nesztelenül, a halom felé. Hátrapillantott, aztán kivont szablyákkal bekukkantott a domb mögé.

Kissé ellazult és leeresztette kardjait, amikor egy farkasbőrbe öltözött nagydarab ember lépett elő.

– Kierstaad, Revjak fia – szólott Catti-brie.

– Követi a hősét – tette hozzá Bruenor, és Wulfgarra pillantott, hisz nem volt titok előttük, és a völgy barbárjai előtt, hogy Kierstaad bálványozza Wulfgart. Az ifjú még Égiszagyart is ellopta, és követte a jó barátokat, amikor kimentek a Sodródó Jég Tengerére, hogy megmentse Wulfgart a démon Errtutól. Kierstaad számára Wulfgar testesítette meg azt a nagyságot, amit a törzsek elérhetnek, és azt a nagyságot, amire ő maga vágyott.

Wulfgar megdermedt a látványra.

Kierstaad és Drizzt váltott néhány szót, aztán visszamentek a többiekhez. – Azért jött, hogy Wulfgarral beszéljen – magyarázta a drow.

– Hogy a törzsek túléléséért könyörögjek – tekintett Kierstaad barbár testvéreire.

– A törzsek jól boldogulnak Berkthgar, a Merész uralma alatt – vágott közbe Wulfgar.

– Nem! – csattant fel Kierstaad, és a többiek ezt jelzésnek vették arra, hogy távolabb húzódjanak a két barbártól. – Berkthgar ismeri a régi dolgokat, ez igaz – folytatta Kierstaad. – A régi szokások azonban nem adnak reményt többre, mint az évszázados életmódra. Csak Wulfgar, Beornegar fia képes valóban egyesíteni a törzseket és megerősíteni a szálakat Tízváros népével.

– És ez jobb lenne? – kérdezte Wulfgar szkeptikusan.

– Igen! – vágta rá habozás nélkül Kierstaad. – Senkinek sem kéne többé éhen halnia azért, mert kemény a tél. Nem függnének annyira a rénszarvascsordáktól. Wulfgar és a barátai meg tudnák változtatni az életünket... elvezethetnek minket egy jobb helyre.

– Ostobaságokat beszélsz – intette le a barbár, és elfordult. De Kierstaad nem engedte el olyan könnyen. Odafutott hozzá, elkapta a karját és visszafordította.

Kierstaadnak volt még egy érv a tarsolyában. Már kezdte volna magyarázni, hogy Berkthgar még mindig inkább ellenségnek, mintsem barátnak tartja Tízváros népét és a törpéket, Wulfgar második családját. Kierstaad rengeteg dolgot szeretett volna elmondani Wulfgarnak, annyi érvet akart felsorakoztatni, hogy meggyőzze: a törzs élén a helye. De a szavai nem hangozhattak el, mert Wulfgar hátrafordult, jobb karját meglendítette, és messzire röpítette az alkalmatlankodó fiatalembert.

Ezután vad mordulással visszafordult vacsoratányérjához. Felzúdulás hallatszott mindenfelől, főleg Catti-brie részéről.

– Nem kellett volna megütnöd – kiáltotta, de Wulfgar csak vicsorgott, meglengette a karját, aztán evett tovább.

Drizzt termett elsőnek Kierstaad mellett. A fiú arccal lefelé hevert a sárban, a domb aljánál. Regis is jött, s felajánlotta számtalan zsebkendői egyikét a sár letisztítására – és arra, hogy a fiatalember feltűnés nélkül letörölhesse szívärgó könnyeit.

– Meg kell értenie – tápázkodott fel Kierstaad, de Drizzt

megfogta, és a fiatal barbár nem erősködött.

– Ez az ügy már el van intézve – mondta a drow – Berkthgar és Wulfgar között. Wulfgar döntött, és ezt az utat választotta.

– A vér előbbre való a barátságnál – ez a törzsek törvénye – ellenkezett Kierstaad. – És Wulfgarra most szüksége van a népének.

Drizzt oldalra hajtotta a fejét, és sokatmondó kifejezés jelent meg sötét arcán, ami minden szónál jobban lecsillapította Kierstaadot. – Valóban? – kérdezte higgadtan. – Vajon a törzsnek van szüksége Wulfgarra, vagy Kierstaadnak?

– Ezt meg hogy érted? – hebegte zavartan a fiú.

– Berkthgar régóta dühös rád – magyarázta a drow. – Talán sosem fogod megtalálni a helyed a törzsben, amíg Berkthgar a főnök.

Kierstaad durván kirántotta magát a drow kezéből, arcát düh torzította el. – Itt most nem Kierstaad helyzetéről van szó – erősködött. – A népemnek van szüksége Wulfgarra, ezért eljöttem érte.

– De ő nem megy veled – vetette közbe Regis. – És szerintem elvonszolni sem tudod.

Kierstaad ökölbe szorította a kezét tehetetlen csalódottságában. Felnézett a dombra és elindult feléje, de Drizzt gyorsan elé állt.

– Nem fog veled menni -jelentette ki a drow. – Még Berkthgar is könyörgött, hogy Wulfgar maradjon és uralkodjon, de Wulfgar maga mondta, hogy most nem ott a helye.

– De igen!

– Nem! – kiáltotta erőteljesen Drizzt, s Kierstaadba fojtotta a további érveket. – Nem, és nem csak azért, mert Wulfgar így döntött. Őszintén megkönnyebbültem, amikor megtudtam, hogy nem fogadta el a vezérséget Berkthgartól, mert én is a szívemen viselem a törzsek sorsát.

Még Regis is meglepetten pillantott a drow-ra eme látszólag logikátlan érvelés hallatán.

– Úgy gondolod, hogy Wulfgar nem lenne jó vezér? – hitetlenkedett Kierstaad.

– Most nem – jelentette ki Drizzt. – Vajon fel tudja mérni bármelyikünk is a szenvedéseket, amiket átélt? Ismerjük Errtu kínszásainak utóhatását? Nem, Wulfgar most nem alkalmas arra, hogy a törzseket vezesse – épp elég nehéz neki most önmagát is irányítania.

– De hát a népe vagyunk – próbált vitatkozni Kierstaad, de már kevés meggyőződéssel. – Ha Wulfgarnak gondjai vannak, akkor köztünk kéne lennie, a mi gondoskodásunk alatt.

– És mit kezdenétek a sebekkel, amelyek a szívét kínozzák? – kérdezte Drizzt. – Nem, Kierstaad. Én tisztelen a szándékaidat, de a reményeid hamisak. Wulfgarnak Időre van szüksége, hogy visszaemlékezzen rá, ki is valójában, és eszébe jusson mindaz, ami valaha fontos volt a számára.

Időre van szüksége, és barátokra. Én nem vitatom a vérségi kötelékek fontosságát, de őszintén megmondom neked, azok, akik a legjobban szeretik Wulfgart, itt vannak, és nem a törzsben.

Kierstaad válaszolni akart, de aztán csak üres tekintettel meredt a dombra. Nem volt mivel visszavágnia.

– Hamarosán visszatérünk – folytatta a drow. – Remélem, még a tél közepén, vagy legkésőbb tavasszal. Talán Wulfgar újra magára talál az úton, a barátok mellett. Talán úgy tér majd vissza a völgybe, hogy kész átvenni az őt és a törzset méltán megillető vezető helyet.

– És ha nem? – kérdezte Kierstaad.

Drizzt erre csak vállat vont. Már kezdte átérezni Wulfgar fájdalmanak lényegét, és nem ígérhetett semmit.

– Vigyázzatok rá – kérte Kierstaad. Drizzt bólintott.

– Add a szavad – erősködött a barbár.

– Vigyázni fogunk egymásra – felelte a drow. – Ez mindig is így volt, azóta, hogy elindultunk a Jeges Szelek Völgyéből, hogy visszaszerezzük Bruenor trónját Mithril Csarnokban, már majdnem egy évtizeddel ezelőtt.

Kierstaad felpillantott. – A törzsem innen északra táborozott le – mondta, és lassan elindult. – Nincs messze.

– Maradj velünk éjszakára – ajánlotta a drow.

– Camlaine mesternél van egy pár jó falat – tette hozzá reménykedve Regis. Drizzt abból, hogy a félszerzet hajlandó megosztani valakivel adagját, már tudta, hogy az ifjú barbár könyörgése meghatotta Regist.

Kierstaad azonban túlságosan zavarban lett volna, ha szembe kell néznie Wulfgarral. Megrázta a fejét és elindult a kihalt tundrán.

– Meg kéne verned – pillantott Wulfgar irányába Regis.

– Az segítene? – kérdezte a drow.

– Szerintem nagydarab barátunknak elkelne egy kis alázat.

Drizzt megrázta a fejét. – Amit csinált, az egyszerű, ösztönös reakció volt Kierstaad érintésére – magyarázta. Most már kezdte egy kicsit jobban megérteni Wulfgar hangulatát, és sejtette, hogy barátja ütése nem tudatos támadás volt. Drizzt visszaemlékezett a Melee-Magtherében, a drow harcosiskolában töltött saját éveire. Abban a mindig veszedelmes környezetben, ahol minden sarok mögött ellenfelek leselkedtek, Drizzt rengeteg ilyen reakciót látott, s maga is sokszor hasonlóan viselkedett. Wulfgar most már a barátaival volt, viszonylagos biztonságban, érzelmileg azonban még mindig Errtu fogságában sínylődött, és továbbra is védekezett a démon és szolgálai ellen.

– Ösztönös dolog volt, semmi több.

– Azért bocsánatot kérhetett volna – vélte Regis.

Nem, nem kérhetett, gondolta Drizzt, de megtartotta magának a véleményét. Aztán valami eszébe jutott, és felcsillant a szeme. Regis jól ismerte már ezt a pillantást.

– Mire gondolsz? – kérdezte a félszerzet.

– Az óriásokra – felelte Drizzt ravasz mosollyal. – És arra, hogy milyen veszély fenyegeti a karavánokat.

– Úgy gondolod, hogy ma éjszaka lecsapnak ránk?

– Szerintem visszamentek a hegyekbe, talán csak tervezik,

hogy többen jöjjenek vissza támadni – felelte Drizzt őszintén.

– És mi már messze járunk, mire ideérnek.

– Csakugyan? – kérdezte Regis, és a drow csillogó szemeit figyelte, azt a különös pillantást a dél felé ragyogó havas hegycsúcsok irányába. – Mire gondolsz?

– Nem várhatjuk meg az óriások visszatértét – szólt a drow.

– De nem akarok veszélyben hagyni egyetlen, utánunk érkező karavánt sem. Talán ki kéne mennünk Wulfgarral portyázni az éjszaka.

Regisnek leesett az álla, s meghökkent arckifejezése nevetésre fakasztotta a drow-t.

– Amikor Montolio mellett éltem, a kósza mellett, akitől annyit tanultam, sokat megtudtam a lovaglásról – kezdte magyarázni Drizzt.

– El akarod vinni a kalmár egyik lovát a hegyekbe? – hűledezett Regis.

– Nem, nem – tiltakozott Drizzt. – Montolio remek lovas volt fiatal korában, mielőtt megvakult volna. És mindig a legerősebb, legkevésbé betört lovakat választotta. De volt egy módszere – “megfuttatásnak” hívta –, amivel lenyugtatta a lovakat. Kivitte őket egy nyílt mezőre, hosszú kötőféken, és egy korbácsot csattogtatott mögöttük, hogy teljes erőből fussanak, akár rogyásig is.

– Ettől nem lettek csak még nehezebben kezelhetők? – kérdezte Regis, aki nemigen konyított a lovakhoz.

Drizzt megrázta a fejét. – A legerősebb lovaknak túlteng az energiájuk, mondogatta mindig. Ha előbb kiviszi őket és kiveszi belőlük ezt a felesleges energiát, akkor utána felülhet a hátukra, és erősek lesznek, de nem szertelenek.

Regis vállat vont, aztán bólintott. – És mi köze ennek Wulfgarhoz? – kérdezte, de aztán látszott rajta, hogy már érti, miről van szó. – Azt tervezed, hogy ugyanúgy meghajtod Wulfgart, ahogy Montolio a lovakat – következtetett.

– Talán csak egy jó kiadós harcra van szüksége – gondolkodott el Drizzt. – És tényleg szeretném

megszabadítani a környéket az óriásoktól.

– Órákig tart, amíg elértek a hegyeket – méricskelt a szemével Regis. – Talán tovább is, ha nem lehet tisztán követni az óriások nyomát.

– De mi ketten sokkal gyorsabbak vagyunk, ha ti, ahogy ígértük, Camlainnel maradtok – felelte a drow. – Két vagy három nap alatt visszaérünk, még mielőtt megkerülnétek a Világ Háta végét.

– Bruenor nem fog örülni, amiért kimarad – jegyezte meg Regis.

– Akkor ne szólj neki – adta ki az utasítást a drow. Aztán, mielőtt Regis válaszolhatott volna, hozzáfűzte: – És ne szólj Catti-brie-nek sem. Csak annyit mondj nekik, hogy Wulfgar és én éjszaka elmentünk, és azt mondtuk, hogy holnapután visszajövünk.

Regis lemondóan sóhajtott. – Drizzt egyszer már megcsinálta ezt, hogy elment és Regis szavát vette; de Catti-brie majdnem szó szerint kiverte belőle a titkot. – Miért mindig nekem kell őrizgetni a titkaidat? – kérdezte.

– Miért szimatolsz mindig ott, ahol nem kéne? – vágott vissza nevetve Drizzt.

A drow odament a barbárhoz. Wulfgar egyedül üldögélt, s szórakozottan tologatta a köveket a földön. Nem nézett fel, nem volt bocsánatkérés a viselkedésében: eltemette a düh mögé.

Drizzt átérezte a helyzetét, és felismerte a felszín alatt fortyogó kínokat. A düh volt barátja egyetlen védekezése a szörnyű emlékek ellen. Drizzt lekuporodott és belenézett Wulfgar, kék szemeibe, még ha a másik került is a pillantását.

– Emlékszer az első harcunkra? – kérdezte ravaszul a drow. Wulfgar most már ránézett. – Megint leckéztetni akarsz?

– kérdezte, s hangja elárulta, hogy kész elfogadni a kihívást.

Drizztet bántotta ez a mohóság. Emlékezett még a legutóbbi dühös összecsapásukra hét évvel korábban, Mithril

Csarnokban, amikor Wulfgar nem megfelelően bánt Catti-briével. Elkeseredetten küzdöttek, s végül Drizzt győzött. Eszébe jutott az első harcuk is, amikor Bruenor foglyul ejtette a fiút és magával vitte a törpék közé, miután a barbárok megpróbálták lerohanni Tízvárost. Bruenor Drizztet bízta meg, hogy faragjon harcost Wulfgarból, és ezek az első leckék különösen fájdalmasak voltak a fiatal és túlságosan is büszke barbár számára. De Drizzt most nem erre célzott.

– Én arra gondoltam, amikor először küzdöttünk egymás oldalán, egy igazi ellenséggel szemben – magyarázta.

Wulfgar összehúzott szemmel kutatta fel a történetet, barátságuk egyik emlékét, az évek mélységéből.

– Biggrin és a verbeeg – emlékeztette Drizzt. – Te, én meg Guenhwyvar nekiugrottunk egy egész barlangnyi óriásnak.

A düh lefoszlott Wulfgar arcáról. Kipréselt magából egy mosolyt, és bólintott.

– Kemény dió volt az a Biggrin – folytatta Drizzt. – Hányszor is ütöttük meg? A te dobásod volt az utolsó csepp...

– Régen volt az már – vágott közbe Wulfgar. Nem maradt meg a mosolya, de legalább nem süllyedt vissza robbanással fenyegető dühébe. Kicsit visszanyerte az egyensúlyát, s kezdte felvenni azt a felemás, kissé kívülálló viselkedést, amit az út elején.

– De azért emlékszel? – faggatta tovább Drizzt, és elvagyorodott. Újra megjelent az a különös csillogás a szemében.

– Miért... – kezdte Wulfgar, de aztán elhallgatott és szemügyre vette barátját. Már régóta nem látta Drizztet ilyennek, már jóval a Loth démoni szolgálóleányával vívott harc előtti idő óta, Mithril Csarnokban. Ez a villanás azelőtt jelent meg utoljára, hogy elindultak volna visszafoglalni a törpekirályságot, amikor Wulfgar még őszintén tartott attól, hogy Drizzt vakmerősége egy nap kilátástalan helyzetbe sodorja őket.

Wulfgarnak tetszett, amit látott.

– Néhány óriás készül arra, hogy megtámadja az úton járókat – mondta a drow. – Úgyis lelassulunk most, hogy Camlaine mestert kísérjük, nyugodtan tehetünk egy kis kitérőt, hogy elbánjunk ezekkel a veszedelmes útonállókkal.

Drizzt most először látott valami szikrát fellobbanni Wulfgar tekintetében a szabadulása óta.

– A többiekkel beszéltél? – kérdezte a barbár.

– Csak veled – felelte Drizzt. – És persze Guenhwyvarral. Nem szeretné, ha kimaradna ebből a jó kis szórakozásból.

Jóval napnyugta után hagyták el a tábort, miután a többiek elaludtak. A drow vezetésével egyenesen visszamentek arra a helyre, ahol az óriás és a szekér nyomai találkoztak. Itt Drizzt előszedte az ónix párducfigurát, majd áhitattal a földre helyezte. – Gyere elő, Guenhwyvar – suttogta lágyan.

Köd támadt, kavargóni kezdett a szobrocska körül, egyre sűrűbb lett, s egy hatalmas párduc alakját kezdte felvenni. Guenhwyvar macskakülsejét meghazudtolóan értelmes tekintettel nézett Drizztre.

Drizzt az óriás nyomaira mutatott, és Guenhwyvar vezetni kezdte őket.

* * *

A lány azonnal tudta, hogy valami nincs rendben, alighogy kinyitotta a szemét. A tábor csendes volt, csak a kereskedő két öre beszélgetett halkán a szekér bakján.

Catti-brie felkönyökölt, hogy jobban körülnézhesen. A tűz leégett, de még eléggé világított ahhoz, hogy árnyékot vessen a hálósákokra. A legközelebb Regis feküdt összegömbölyödve, olyan közel a tűzhöz, hogy csoda, ha nem kapott lángra. A Bruenor jelentő dombocskája egy kicsit hátrébb hevert, pontosan ott, ahol Catti-brie jó éjszakát kívánt nevelőapjának. A lány felült, aztán feltérdelt és körülnézett, de nem találta az alvók között azt a két alakot, akit keresett.

Bruenor felé indult, de aztán meggondolta magát,, és inkább

Regis felé tartott. Ő mintha mindig tudná az ilyesmit...

A szelíd rázásra a félszerzet csak nyöszörgött, és még jobban összegömbölyödött. A durvább cibálásra és a nevére álmában káromkodott egyet, és próbálta még inkább összehúzni magát.

Catti-brie fenékbe rúgta.

– Hé! – tiltakozott a félszerzet fennhangon, és hirtelen felült.

– Hová mentek? – kérdezte a lány.

– Mire készülsz, te lány? – hallatszott Bruenor álomittas hangja.

– Drizzt és Wulfgar elhagyták a tábort – magyarázta Catti-brie, aztán újra Registre fordította átható pillantását.

A félszerzet idegesen mozgolódni kezdett a fürkésző pillantás alatt. – Honnan tudnám? – kérdezte, de Catti-brie csak nézte. Regis Segélykérően pillantott Bruenorra, de a törpe épp olyan feldúltnak tűnt, mint a lány, s kész volt ő is a félszerzetre zúdítani haragját.

– Drizzt azt mondta, hogy holnap, vagy holnapután visszajönnek – ismerte be a félszerzet.

– És hová mentek? – kérdezte Catti-brie.

Regis vállat vont, de Catti-brie elkapta a grabancát. – Már megint kezded? – kérdezte.

– Gondolom, azért, hogy megkeressék Kierstaadot és bocsánatot kérjenek – vélekedett a félszerzet. – Ennyit igazán megérdemel.

– Elég, ha tudja a szándékot – jegyezte meg Bruenor, aztán visszaburkolózott hálósájkjába.

Catti-brie tovább szorongatta Regist, és rázta a fejét. – Nem erről van szó – rántotta vissza a beszélgetésbe a törpét. – Nem ezért mentek. – Közelebb lépett Regishez, de elengedte. – El kell mondanod – szólt higgadtan. – Ne játssz velünk. Ha ilyen hosszú utat akarunk megtenni együtt, akkor bízunk kell egymásban, és ez így nem fog menni.

– Az óriások után mentek – bökte ki Regis. Maga sem hitte, hogy elmondta, de nem vitatkozhatott Catti-brie érvelésével, sem kék szeme könnyörgő nézésével.

– Bah! – szortyintotta Bruenor, és dühösen toppantott. – Azt az ork mindenedet! Miért nem szóltál előbb?

– Mert utánuk küldtél volna – ellenkezett Regis, de elszállt a dühe, amikor Catti-brie odahajolt hozzá.

– Te mindig túl sokat tudsz és túl keveset beszélsz – mordult fel a lány. – Épp úgy, mint amikor Drizzt elhagyta Mithril Csarnokot.

– Hallgatlak – vont vállat tehetetlenül Regis.

– Öltözz – utasította Catti-brie, mire a félszerzet hitetlenkedve meredt rá.

– Hallottad! – csattant fel Bruenor.

– Ki akartok menni utánuk? – kérdezte a félszerzet, a tundra végtelen sötétjébe mutatva. – Most?

– Nem ez lenne az első alkalom, hogy egy jeti szájából húzom ki azt a nyavalyás elfet – szortyintotta a törpe.

– Talán inkább óriás – helyesbített Regis.

– Az még rosszabb is! – dörögte Bruenor, felébresztve az egész tábor.

– De hát nem mehetünk el – ellenkezett Regis, a kereskedő és az örök felé intve. – Megígértük, hogy vigyázunk rájuk. Mi van, ha az óriások itt vannak?

Erre a kereskedő csapatának tagjai aggodalmas arcot vágtak, de Catti-brie nem törődött ezzel a nevetséges gondolattal. Csak meredt keményen Regisre és a holmijára, többek közt az új, egyszarvú-fejes buzogányra, amit Bruenor kovácsai készítettek – gyönyörű mithril fegyver volt, az egyszarvú szeme helyén egy-egy kék zafírral.

A félszerzet sóhajtva húzta fel a ruháját.

Egy órán belül már úton voltak, vissza arra a helyre, ahol a nyomok találkoztak. Sokkal nehezebb dolguk volt, mint a drow-nak, hiszen ők nem láttak a sötétben. Catti-brie-nek ugyan volt bűvös fejpántja, ami segítette a látásban, ő viszont nem volt kósza, és nem vehette fel a versenyt Drizzt éles érzékeivel és kiképzésével. Bruenor mélyen lehajolt, megszimatoalta a földet, és továbbvezette őket.

- És ha bekap egy jeti – morogta Regis.
- Akkor majd magasra lövök – tartotta fel az íját Catti-brie.
- A hasuk fölé, nehogy kilyukadj, mielőtt kiszedünk.

Regis persze tovább morgott, de halkabbra fogta a hangját, hogy Catti-brie ne hallja, és ne tegyen további gúnyos megjegyzéseket.

* * *

A hajnal előtti homályos órákat a Világ Háta lábának köves ösvényein tapogatózva töltötték. Wulfgar többször is panaszkolt, hogy biztosan elvesztették a nyomot, de Drizzt bízott Guenhwyvarban, aki meg-megjelent előttük, sötétebb árnyként az éjszakai égen, a szirtek tetején.

Napkelte után nem sokkal, amint a kanyargós hegyi ösvényt rótták, a drow bizalma a párducban végképp beigazolódott: jellegzetes lábnyomra bukkantak az út menti sárban, hatalmas csizmatalp lenyomatára.

– Legfeljebb egy órával van előttünk – vizsgálta Drizzt a nyomot. Visszanézett Wulfgarra, és felcsillant a szeme.

A barbár, aki szintén harcra készen állt, bólintott.

Guenhwyvart követve egyre magasabbra jutottak, amíg hirtelen véget ért a talaj, s az út függőleges szakadékból végződött. Drizzt előrement, és intett Wulfgarnak, hogy kövesse, tiszta a levegő. Egy szurdok oldalához értek, melyet mindenfelől hegyfalak határoltak, dél felé azonban volt egy keskeny kijárat a völgy alján. Először azt gondolták, hogy az óriások tábora a völgyben van, a sziklatömbök között, de aztán Wulfgar észrevett egy füstcsíkot a sziklafal tetejéről, majdnem szemben velük.

Drizzt felmászott egy közeli fára, s hamarosan biztos lehetett benne, hogy valóban az óriások táborát látják. Két behemót alak ült a fedezékül szolgáló kövek mögött. Ettek. A drow szemügyre vette a terepet. Oda tud kerülni Guenhwyvarral együtt anélkül, hogy le kellene menniük.

– El tudod érni őket innen a kalapácsoddal? – kérdezte Wulfgart.

A barbár bólintott.

– Akkor juttass be – kérte a drow. Egy kacsintással elindult balra, és araszolni kezdett a szirt peremén.

A sötételf pókügyességgel mozgott, párkánytól párkányig. Guenhwyvar is elindult, magasabban, mint Drizzt. A párdúc – hatalmas ugrásokkal közlekedett. A drow elképesztő módon, fél órán belül átért az északi falon, majd tovább a keletire, s húsz lábnyra megközelítette a látszólag gyanútlan óriásokat. Visszaintett Wulfgarnak, aztán megvetette a lábát és nagy levegőt vett. Mivel nem akarta, hogy észrevegyék, lehúzódt a párkány teteje alá, aztán mérgetni kezdte az előtte álló utat. Nem akarta a kezét is használni az ugrás végeztével, mert készenlétben kívánta tartani a szablyáit.

Menni fog, döntötte el, és felpillantott Guenhwyvarra. A macska harminc lábnyra az óriások felett lapult egy párkányon. Drizzt nagyra nyitotta a száját, mintha el akarna bődülni.

A párdúc felelt neki, de az ő bődülése már nem volt néma. A hang magára vonta az óriások figyelmét, és mindenki másét is több mérföldes körzetben.

Az óriások felpattantak. A drow némán rohant a peremen, és ugrott.

Tempushoz, a barbár hadistenhez fohászkodva Wulfgar megragadta Égisz-agyart... de tétozáni kezdett, amikor az isten nevére gondolt. Az istenére, akit valaha imádott, és akihez annyi év óta nem imádkozott. Aki elhagyta őt az Abyss mélységeiben. Érzelmi zűrzavar lett úrrá rajta, megszedítette, visszarepítette arra a szörnyű helyre, Errtu sötétjébe. Drizzt pedig ott maradt védtelenül.

* * *

Legalább annyira találgattak, mint amennyire a nyomot

kövelték, mert bár Catti-brie elég jól látott a sötétben, még így sem vehette föl a versenyt a drow-val, és Bruenor bármilyen jó nyomolvasó volt is, nem ért fel Guenhwyvarral. Mégis, amikor meghallották a párdúc ordítását, tudták, hogy jó helyen járnak.

Futásnak eredtek, s Bruenor könnyedén tartotta a tempót Catti-brie hosszú, karcsú lábának lépteivel. Regis meg sem próbált velük maradni, de még csak nem is ugyanarra ment. Míg Bruenorék egyenesen a hang felé rohantak, addig Regis északnak indult, egy könnyebb ösvényen, ami sima volt, de emelkedett. A félszerzet nem volt elbűvölve az ötlettől, hogy harcba keveredjen, főleg óriások ellen, de azért segíteni akart. Talán talál egy magasabb kilátópontot, ahonnan irányíthatja a barátait. Talán köveket is dobálhat (nem célzott rosszul), biztonságos távolban az óriásoktól. Talán...

Fatörzs, gondolta a félszerzet kissé szórakozottan, amikor egy kanyarban befordulva valaminek nekiütközött.

Nem, nem fatörzs, döbönt rá aztán. A fatörzsek nem hordanak csizmát.

* * *

Két óriás állt fel, hogy megkeresse Guenhwyvart, és két óriás vette észre egy sötételf váratlan megjelenését. Drizzt tökéletesen időzített és ugrott. Könnyedén érkezett a párkányra. De nem számított arra, hogy két ellenfél fogja várni. Arra gondolt, hogy Wulfgar dobása leszedi az egyiket, de legalábbis eltereli a figyelmét, amíg ő meg nem tudja vetni a lábát.

Némi rögtönzéssel a drow veleszületett képességeihez folyamodott – habár ezekből alig maradt meg valami a felszínen töltött évek után –, és áthatolhatatlan sötétséggömböt hozott létre. A falra helyezte, tíz lábnyira a földtől, hogy elzárja az óriások elől a kilátást, de mivel a gömb sugara körülbelül ugyanakkora volt, mint amilyen magas Drizzt, a drow látta ellenfelei lábát. Keményen lecsapott hát Csillámmal

és az újonnan elnevezett Jégfalállal.

Az óriások rugdosódtak és toporogtak, lehajoltak és csapkodtak a husángjukkal, de legalább ugyanakkora volt az esélyük arra, hogy Drizztet találják el, mint hogy egymást.

Drizzttel viszont nem ez volt a helyzet.

* * *

Az az átkozott Errtu! Mennyi szenvedést okozott neki! Mennyi csapást mért a testére és lelkére! Wulfgar újra érezte Bizmatec ollóit a nyakára fonódni, érezte a súlyos csapások tompa sajgását, ahogy Errtu ütötte a földön fekvő, aztán a tüzet, ahogy a démon bevonszolta a lángokba, amelyek mindig körülvették ocsmány alakját. És érezte a szukkubusz lágy és csábító érintését – talán ez volt a legnagyobb kín.

Most viszont szüksége van rá a barátainak. Wulfgar tudta ezt, hallotta a csata zajait. Neki kellett volna kezdenie Égiszagyarral, hogy megzavarja az óriásokat, vagy talán le is szedje őket.

Tudta, hogy nagyon szeretne segíteni a barátjának, de a szeméi mégsem érzékelték a harcot *Drizzt* és az óriások között. Újra csak Errtu börtönének kavargó kódét látták.

– Légy átkozott! – kiáltotta a barbár, és vörös dühfalat épített maga köré, hogy a harag erejével tartsa távol magától a szörnyű látomásokat.

* * *

Regis talán még sosem látott ekkora óriást: húsz láb magas volt, és lakóháznyi széles. Regis új buzogányára pillantott, százalmasan apró kis buzogányára, amivel talán még karcolást sem tudott volna ejteni az óriáson. Felnézve látta, hogy a behemót lehajol, s egy hatalmas kéz nyúl feléje.

– Jó kis falat, mi? – szólt az óriás, meglepően kifinomult hanghordozással. – Persze nem túl nagy, de a semminél jobb.

Regis visszatartotta a lélegzetét, és a szívére szorította a kezét. Ájulás környékezte – aztán valami keménységet érzett a kulcscsontjánál. A ruhája alá nyúlt és egy ékkövet húzott elő, egy láncon lógó hatalmas rubint. – Szép, ugye? – kérdezte félve.

– Szeretek kis rágcsálókat eltaposni – felelte az óriás, és roppant lába emelkedni kezdett, Regis pedig visítva futásnak eredt. Az óriás azonban egyetlen hosszú lépéssel előtte termett, és már nem volt hová futni.

* * *

Drizzt elvetődött a kirúgó óriásláb alatt, aztán fűgén felszökkent, irányt váltott, és Csillámot a jókora lábikrába dőfte. Az óriás elbődült egyszer, aztán még egyszer. De nem, a második Wulfgar volt. A barbár kiáltását sziklaeső követte: valami – nyilván Égisz-agyar – belecsapódott.

A lövedék visszapattant a köről, és a drow észrevette, hogy csak egy kődarab – nyilván egy másik óriás dobta el –, és nem harci kalapács.

És ami még rosszabb, az egyik óriás annyira kiment a párkány szélére, hogy kilátott a sötét gömb mellett. – fekete patkány! – mordult fel, és ütésre emelte husángját.

Guenhwyvar harminc lábnyi magasból csapott le az óriásra, karmaival, fogaival tépve a behemót vállát. A meglepett óriás kibillent egyensúlyából, lebukott a sziklafalról, magával rántva a párducot is,

Drizzt egy újabb rúgást elkerülve a macska után kiáltott, de aztán kénytelen volt a közeledő ellenségre figyelni.

Ahogy a zuhanó óriás megfordult, Guenhwyvar elrugaskodott róla. a szikla felé, ahol Wulfgar állt, láthatatlan démonjaival küzdve. A hirtelen, ijesztő hang kizökkentette Wulfgart sötét emlékei közül. Meglátta Guenhwyvart, aki kínlódva próbált megkapaszkodni a peremen, és látta a macska alatt a tátongó szakadékot. Látta Drizzt sötétséggömbjét, meg

a kékes villanásokat, ahogy Drizzt szablyája cikázott. Meglátta egy óriás felbukkanó fejét, és célzott.

Ekkor azonban egy másik kötömb csattant a falnak, és egyenesen az óriás oldalának pattant. Aztán Wulfgar alatt csapódott be egy lövedék, majdnem leverve a barbárt a lábáról. A barbár megkereste szemével a kőhajítókat: három másik óriás állt tőle jobbra, egy alacsonyabb párkányon, elrejtőzve egy kő mellvéd mögött, amin túl akár egy barlang is lehetett. A harmadik Wulfgar felé dobott egy követ, és a barbárnak félre kellett ugrania.

Két újabb lövedék röppent felé.

Wulfgar egy ordítással – vagy inkább valami ősi mordulással – a feje fölé emelte Égisz-agyart, és viszonzta a tüzet. A hatalmas kalapács pörögve röppent ki, és éppen a lebukó óriások előtt találta el a sziklát. A találat jókora darabot hasított le a sziklatömbből.

Az óriások kimeredt szemekkel bukkantak fel, s szemlátomást mély benyomást tett rájuk a támadás ereje. Egymás hegyén-hátán mászva igyekeztek megszerezni a fegyvert.

Égisz-agyar azonban eltűnt, s amikor visszatért Wulfgar kezébe, az óriások védtelenül álltak a párkányon.

* * *

Catti-brie és Bruenor megérkeztek a szurdok végéhez, nem Wulfgar oldalán, hanem délen, körülbelül félúton a barbár és a három óriás között. Még éppen látták Égisz-agyar újabb kiröppenését. Az egyik óriásnak sikerült visszajutnia a védőfal mögé, a második pedig éppen útban volt, amikor a kalapács becsapódott, és harmadik társához lökte. A csapás azonban, bármilyen erős volt is, nem ölte meg a behemótot. *És az az ezüstcsíkot húzó nyílvevő sem, amit Catti-brie lőtt ki Taulmarilból, ugyanennek az óriásnak a hátába.*

– Ti ketten elveszitek az összes szórakozásom! – morgott

Bruenor. – Csinálnom kéne magamnak egy törpe íjat! – Íjat? – kérdezte szkeptikusan Catti-brie, és újabb vesszőt szedett elő. – Mikor tanultál meg a fával bánni?

Égisz-agyar megint útnak indult, s Bruenor feléje mutatott. – Ez a törpe íj! – magyarázta egy ravasz kacsintással, aztán elrohant.

Az óriások kissé viharverten ugyan, de újra összerendeződtek. Az egyik egy hatalmas követ emelt a feje fölé.

Catti-brie nyila mélyen a kőbe fúródott, aztán áthatolt rajta, és a kettéváló szikla az óriás fejére hullott.

A másik gyorsan eldobott egy követ Catti-brie felé, de messze célt tévesztett. Majd sikerült elugrania a lány lövése elől, s a nyíl a sziklafalba fúródott.

A harmadik óriás Wulfgart célozta meg, épp amikor Égiszagyár visszatért a barbár kezébe, s a barbárnak ismét félre

kellott ugrania. A kő azonban váratlan szögben verődött vissza a sziklafalról, és csípőn találta Wulfgart.

Catti-brie azonban látta, hogy még ennél is súlyosabb a helyzet, mert a barbár mögött, kissé magasabban egy újabb óriás tornyosult. Hatalmas termetű volt, és akkora követ emelt a feje fölé, ami az egész párkányt levihette volna, nem csak a barbárt.

– Wulfgar! – kiáltotta figyelmeztetően a lány, de nem reménykedett.

* * *

Drizzt nem látta a lövöldözést, csak annyira tudott figyelni, hogy lássa: Guenhwyvar rendben van. A párducnak sikerült felmászni az alsó peremre, és bár megsebesült kissé, jobban izgatta az a tény, hogy nem tud visszakerülni a harc sűrűjébe.

Az óriás rúgásai meglassultak, s egyre több lett a lábán a vágás. A drow-nak most már csak arra kellett vigyázni, hogy

meg ne csússzon a véres földön.

Aztán meghallotta Catti-brie kiáltását, és annyira meglepődött, hogy túlságosan lelassult. Az óriás lába elérte, és a drow messzire repült a párkány túlsó vége felé, túl a sötét gömb szélén. Talpra állva, ügyet sem vetve a fájdalomra, felfutott a kőfalon. Már jó darabot mászott, mire az óriás utánaeredt, mélyen lehajolva, mert azt hitte, hogy áldozata a földön van.

Drizzt fentről ugrott ellenfele vállára, lábait a behemót nyaka köré kulcsolta, és oldalról beleszúrta szemébe. A behemót felüvöltött és kiegyenesedett. A fájdalom helyéhez kapott, de a drow gyorsabb volt nála. Lecsúszott az óriás hátán, a földre szökkent, és odarohant a kőbarikádhoz.

Az óriás sebesült szemét törölgette. Elvakították a vágások és a vér. Kétségbeesetten csapkodott és a drow mozgásának neszei után fordult.

Drizzt azonban már máshol járt, megkerülte az óriást és hátulról ment neki, a perem felé kényszerítve ellenfelét. A behemót a fájdalomtól üvöltve próbált megfordulni, de Drizzt erre beleerősített, és vadul vagdalkozott szablyáival.

Az óriás hátrálni próbált, de elfogyott a talaj a lába alól. Zuhanni kezdett.

Wulfgar hátrafordult Catti-brie kiáltására, de nem volt ideje elsőként lecsapni vagy kitérni. A lány célra emelte íját, de az óriás lépett elsőnek.

A kő elzúgott Wulfgar mellett, aztán a lány mellett, és Bruenor mellett is, a déli párkányra. Megpattant a barikádfalon, és a földre terítette az egyik óriást.

Catti-brie csak ekkor vette észre Regist, aki kényelmesen ücsörgött az óriás vállán. – A kis patkány – sziszegte elképedve.

Most már mindhárman – az óriás, Wulfgar és Catti-brie is – az alsó párkányra figyeltek. Ezüstös nyilak suhantak egymás után, repülve pörgött Égisz-agyar, és szállt az óriás hatalmas köve. A zárótűz ereje hamarosan elszedítette a három

védekező óriást.

Égisz-agyar megsértette egyikük vállát, amikor menekülni próbált egy rejtekösvényen. A csapás ereje visszafordította, így még éppen látta a feléje közeledő ezüstös nyílveesszőt, ami az arcába fúródott. Az óriás összerogyott. Egy másik lépett elő, magasba emelt kővel, de kapott egy követ a mellkasába, és elrepült.

A harmadik sebesülten kuporgott a fal mögött, még a barlangnyílásig sem mert visszamászni. Mivel lehajtotta a fejét, nem látta maga fölött a helyezkedő törpét, de a leugró Bruenor ordítására már felfigyelt.

A törpekirály fejszéje belehasított a koponyájába. Újabb rovas a fejszenyélen.

3. fejezet

A sötét tükör

– Jól tennéd, ha utánanéznél ennek az ügynek – mondta Giunta, az idéző a Kéznek, amikor a férfi éppen távozóban volt. – Veszélyt érzek, s mindketten tudjuk, kiről van szó, habár félünk kimondani a nevet.

Kéz valamit morgott válaszul, és folytatta útját. Örült, hogy otthagyhajta az izgága mágust. Giunta mondatfűzési stílusa – melyet a varázsló egy másik létsikkal magyarázott – különösen bosszantotta. Guintának mindazonáltal megvolt a maga haszna, mert a Basadoni által alkalmazott tucatnyi mágus közül senki sem tudott jobban kibogozni rejtélyeket, mint ő. Pusztán a különös érmékből áradó kisugárzásból Giunta majdnem tökéletesen rekonstruálta a beszélgetést a Kéz, Kadran és Sharlotta között, s azonosította Taddiót, mint

az érmék hozóját. Mélyebbre tekintve Giunta arca fintoiba gyűrődött, amikor leírta a viselkedését és megjelenését annak a valakinek, akitől Taddio az érméket kapta. Előtte és Kéz előtt is kezdett összeállni a kép.

Kéz ismerte Artemis Entrerit. Giunta úgyszintén, s köztudott volt az utca népe közt, hogy Entreri egy sötételfet üldözve hagyta el Calimportot. Ez a sötételf volt felelős Pook pasa bukásáért, és állítólag egy törpefaluban élt nem messze Ezüstholdtól.

Most, hogy a gyanú ebbe a bizonyos irányba kezdett mutatni, Kéz tudta, hogy ideje elhagyni a mágiát és áttérni a hagyományos módszerekre. Kiment az utcára, a kémek közé, s kinyitotta Basadoni pasa céhének hatalmas szemét. Aztán visszatért a főépületbe, hogy beszéljen Sharlottával és Kadrannal, de aztán meggondolta magát. A lány őszintén mondta azt, hogy szereti ismerni az ellenségeit.

Kéz szerencséjére azonban nem ismerte.

A szoba aligha illett egy olyan emberhez, aki ilyen magasra jutott az utca ranglétráján. Ez az ember valaha céhmester volt, még ha nem is sokáig, s hatalmas összegeket tudott kiszedni a város minden házából, egyszerűen szolgáltatásainak ellenértéke címén. Artemis Entreri azonban nem sokat törődött az olcsó fogadó szegényes bútorzatával, az ablakpárkányon halmozódó porréteggel, a szomszédos szobákban zajongó utcai nőkkel és ügyfeleikkel.

Ült az ágyán és a lehetőségein gondolkodott, újra felidézve minden lépést, amióta visszatért Calimportba. Most már látta, hogy kissé gondatlan volt, főleg akkor, amikor odament ahhoz az ostoba kölyökhöz a koldusnegyedben, és amikor megmutatta a tört a koldusnak Pook pasa egykori háza előtt. Talán ez az út, a találkozások, nem véletlenek, hanem tudatalatti tervek. Talán szándékosan akarta felfedni magát azok számára, akik hajlandóak eléggé odafigyelni.

De mit jelent ez?, tűnődött el. Hogyan változott a céh szerkezete, és hogyan fog ő beleilleni ebbe az új szerkezetbe?

Ezek a kérdések pillanatnyilag meghaladták Entreri tudását, de sejtette, hogy nem várhat addig, amíg valaki más válaszol helyette. Legalább néhány választ meg kell keresnie, mielőtt kapcsolatba lép Calimport nagyobb házaival. Későre járt, elmúlt már éjfél, a bérgyilkos azonban sötét köpenyt öltött magára és kiment az utcára.

A képek, szagok, hangok visszahozták ifjúsága napjait, amikor az éjszaka volt a szövetségese, és került a napfényt. Még az utca végére sem ért, már érezte, hogy tekintetek szegeződnek rá, s azt is, hogy ez több, futó érdeklődésnél, s több, mint ami egy idegen kereskedőnek kijár. Entreri visszaemlékezett a régi időkre, az információáramlás módjaira és sebességére. Tudta, hogy máris figyelik, talán több céh is egyszerre. Talán a fogadó tulajdonosa, akinél megszállt, esetleg az egyik vendég, aki felismerte és gyanút fogott. Calimport sötét zsigereinek népe mindig a veszély peremén élt, a nap minden percében. Emiatt olyan éberség fejlődött ki bennük, mint kevés más kultúrában. Akárcsak a mezei rágcslók a maguk föld alatti labirintusaiban, úgy a calimportiak is bonyolult jelzőrendszereket alakítottak ki: kiáltások, füttyök, biccentések, testtartások alkották ezt a rendszert.

Igen, amint Entreri nesztelen léptekkel a csendes utcán haladt, sejtette, hogy figyelik.

Eljött az idő, hogy ő is körülnézzon egy kicsit – és tudta, hol kezdje. Kacsaringós úton jutott el a Paradicsom sugár-útra, egy különösen mocskos helyre, ahol nyíltan árultak különféle erős füveket, gyomokat, valamint fegyvert, lopott holmit és gyönyört. A Paradicsom sugárút, a kultúra torz megcsúfolása, a hedonizmus csúcsa volt az alvilág számára. Itt egy koldus, ha hozzájutott néhány nyomorúságos, nem várt garashoz, néhány édes pillanatig királynak érezhette magát, akit illatos nők vesznek körül, és annyi elmeromboló anyaggal szívhatta tele magát, hogy még a bőrén éktelenkedő fájdalmas fekélyekről is megfeledkezett. Itt egy kolduskölyök is úgy

élhetett néhány futó pillanatig, mint akár maga Basadoni pasa.

Persze mindez csak káprázat volt, fényes homlokzat a patkányjárta ócska házakon, cifra rongy az ijedt kislányokon és a halott tekintetű szajhákon, olcsó parfüm a mosdatlan, piszkos testeken. Az utca emberének azonban ez a hamis luxus is megfelelt a nagyon is valóságos nyomor után.

Entreri fürgén haladt az utcán, s belső gondolataiból kifelé fordult, hogy szemügyre vegyen minden egyes részletet. Az idősebb, százalmas utcanők közül nem egyet felismerni vél, pedig Entreri sosem adta meg magát olyan egészségtelen és csiricsáré élvezeteknek, mint amilyenek a Paradicsom sugárúton találhatók. A test örömeit (melyeket gyengeségnek tartott a tökéletes harcossá válás útján) nagy hatalmú pasák háremeiben tapasztalta meg, a bódító hatású szereket pedig nem tűrte, hisz ezek elfelhőzték éles elméjét, és így sebezhetővé tették. Mindennek ellenére sokszor járt a sugárúton, hogy találjon másokat, akik viszont gyengék, hogy ellenálljanak. A szajhák sosem kedvelték, de ő sem foglalkozott velük, hisz ő is tudta, mint minden pasa, hogy a lányok nagyon értékes információforrást jelentenek. Entreri azonban egyszerűen sosem tudta rávenni magát, hogy megbízzon egy nőben, aki éppen ilyesmivel keresi a kenyerét.

Ezért aztán több időt töltött a verőemberek és zsebmetszők figyelésével, és derűsen fedezte fel, hogy az egyik zsebmetsző is figyelte őt. Elfojtott egy mosolyt, és még irányt is változtatott úgy, hogy közelebb kerüljön az ostoba ifjúhoz.

Entreri alig tízlépésnyire volt, amikor a tolvaj elindult mögötte, majd az utolsó pillanatban "bevágott", hogy fedezze a mozdulatot, amellyel Entreri himbálózó erszénye felé nyúlt.

Egy pillanattal később a reménybeli tolvaj lelepleződött és kibillent egyensúlyából. Entreri ujjai az ujjaira fonódtak, és fájdalmasan csavarni kezdték a karját. Némán, de villámgyorsan előkerült az ékköves tör, s lyukat ütött a fiú tenyerébe, miközben Entreri közelebb fordította a vállát, hogy elrejtse a mozdulatot. Lazított a bénító szorításon.

Szemlátomást megkönnyebbülve, a fiatalember szabad kezével saját öve felé nyúlt, és megragadott egy hosszú kést.

Entreri koncentrálni kezdett az ékköves törre, s utasította a fegyvert, hogy fogjon bele sötét munkájába, s mágiájával szívja ki az ostoba tolvaj életerejét.

A fiú elgyengült, tőre a kövekre hullt, s szája fájdalmas, hangtalan ordításra nyílt.

– Érzed az ürességet – súgta a fülébe Entreri. – A reménytelenséget. Tudod, hogy nem csak a testedet, de a lelkedet is a kezemben tartom.

A fiú nem mozdult: nem volt rá képes.

– Ugye tudod? – kérdezte Entreri, mire a szerencsétlen végre bólintott.

– Mondd csak – folytatta a bérgyilkos –, vannak errefelé félszerzetek mostanában? – Beszéd közben egy kicsit felhagyott az életszívó varázssal, s a tolvaj arca zavarttá vált.

– Félszerzetek – magyarázta a bérgyilkos, s újra szívni kezdte a tolvaj életerejét.

A tolvaj vadul remegő, erőlködő kézzel néhány ház felé mutatott, melyeket Entreri jól ismert. Arra gondolt, hogy még egy-két pontosabb kérdést is feltesz, de aztán úgy vélte, hogy már így is túl sokat fedett fel magából, pusztán ékköves tőre miatt.

– Ha még egyszer az utamba kerülsz, megöllek – mondta Entreri olyan tökéletes nyugalommal, hogy a tolvajnak minden vér kiszaladt az arcából. A bérgyilkos elengedte, mire a tolvaj térdre rogyott és elkúszott. Entreri undorral csóválta meg a fejét, s újra eltűnődött azon, hogy miért is jött vissza egyáltalán ebbe a nyomorult városba.

Nem is nézett hátra a tolvaj felé, hanem folytatta útját. Ha az a bizonyos félszerzet, akit keres, még mindig él és a környéken tartózkodik, akkor sejthető, hogy melyik házban van. A három ház közül a középső, a Rézgaras valaha a calimporti dokkvidék félszerzeteinek kedvelt szerencsejáték helye volt, legfőképpen az emeleti félszerzet-bordély, illetve a hátsó

szoba titkos thayai barna pipafű-árudája miatt. Entreri viszonylag sok félszerzetet látott a nagyterem asztalainál, amikor belépett. Lassan végigpásztázta a helyiséget, s próbálta elképzelni, hogyan nézhet ki régi ismerőse ennyi év után. Nyilván nagyobb a derékbősege, hisz szereti a tekintélyes mennyiségű táplálékot, s akár napi tíz étkezést is megengedhetett volna magának.

Entreri leült egy asztalhoz, ahol hat félszerzet kockázott, olyan villámgyors kézmozdulatokkal, hogy egy kezdő játékos nem tudta volna követni a téteket, az eredményeket és a nyereményeket, Entrerinek azonban ez nem okozott gondot. Derűlten, de kevésbé meglepve tapasztalta, hogy mind a hat játékos csal. A játék lényege inkább abban állt, hogy ki tudja a legtöbb pénzürmét a leggyorsabban magához markolni, s ebben nagyjából egyforma rátermettséget mutattak. Úgy tűnt, hogy épp akkora vagyonnal állnak majd fel az asztaltól, mint ahogy leültek.

A bérgyilkos nyolc pénzdarabot dobott az asztalra, felkapott néhány kockát és unottan dobott. A kockák még meg sem állapodtak, mikor a legközelebbi félszerzet már nyúlt az érmék után, de Entreri gyorsabb volt, és elkapta a félszerzet csuklóját.

– De hisz veszítettél! – sipította az áldozat, s a lázas játék hirtelen megállt. A másik öt játékos Entrerire meredt, s nem egy a fegyveréért nyúlt. Több más asztalnál is abbamaradt a nemes küzdelem, s mindenki a küszöbön álló galibát figyelte.

– Én nem játszottam – ellenkezett Entreri nyugodtan, de nem engedte el a félszerzetet.

– Letetted a pénzt és dobtál – ellenkezett egy másik. – Tehát játszottál.

Entreri pillantására a félszerzet visszahőkölt. – Csak akkor játszom, ha mondom, és nem előtte – magyarázta. – És csak az a tétel, amit bejelentek dobás előtt.

– Láthattad, hogyan megy a kör – próbált vitatkozni egy másik, de Entreri felemelt kézzel elhallgattatta.

A jobbán ülő játékosra pillantott, arra, aki az érmékért nyúlt, és várt egy kicsit, amíg a teremben elül az izgalom.

– A pénzt akarod? Megkaphatod, és még plusz kétszer ennyit – folytatta, mire a félszerzet mohón elvigyorodott. – Nem játszani jöttem, csak egy egyszerű kérdést szeretnék feltenni. Add meg a választ, s tiéd a pénz. – Entreri az erszényébe nyúlt, s újabb érméket szedett elő – több mint kétszer annyit, mint amennyit a fickó fel akart markolni.

– Nos, kedves... ööö... – kezdte a félszerzet.

– Do'Urden – felelte Entreri, szinte gondolkodás nélkül, pedig vissza kellett fojtania nevetését, ahogy a saját szájából hallotta ezt a nevet. – Do'Urden mester vagyok Ezüstholdból.

A félszerzetek kíváncsian kezdték méregetni, hisz a különös név valamennyiük számára ismerősnek tűnt. Valójában mindnyájan ismerték: Regis sötételf védelmezőjének neve volt ez, Regis pedig talán a legmagasabb rangú (még ha csak rövid ideig is) s a leghíresebb félszerzet volt, aki valaha is tapodta Calimport utcáit.

– De hát a bőröd... – kezdte könnyedén a lefogott kezű félszerzet, de aztán elhallgatott és elsápadt, ahogy összeállt előtte a kép. Entreri látta, hogy a félszerzetnek eszébe jut Regis meg a sötételf története, meg azé, aki később elmozdította a félszerzet céhmestert, és a drow után ment.

– Igen – mondta a félszerzet, összeszedve minden bátorságát. – Szóval egy kérdés.

– Keresek valakit a tieitek közül – magyarázta Entreri. -Egy régi barátot, akit Dondon Tiggerwillinek hívnak.

A félszerzet zavart arcot vágott és megrázta a fejét, de előtte a felismerés röpke villanása futott át az arcán, s Entreri figyelmét ez nem is kerülte el.

– Errefelé mindenki ismeri Dondont – folytatta Entreri. - Vagy legalábbis régebben ismerte. Te sem vagy már gyerek, s abból, ahogy játszol, látszik, hogy évek óta jársz a Rézgarasba. Ismered, vagy ismerted Dondont. Ha meghalt, akkor szeretném hallani a történetét. Ha nem, akkor pedig

beszélni akarok vele.

A félszerzetek arcára sötét kifejezés költözött. – Meghalt – mondta az egyik az asztal másik oldalán, de Entreri a hangszínből és a válasz gyorsaságából tudta, hogy hazugságot hall, és hogy Dondon, az örök túlélő, most is virul.

A calimporti félszerzetek azonban mindig is összetartottak.

– Ki ölte meg? – ment bele a játékba Entreri.

– Megbetegedett – szólt egy másik félszerzet gyorsan.

– És hol van eltemetve?

– Ugyan kit temetnek el itt, Calimportban? – kérdezett vissza az első hazug.

– A tengerbe vetették – tódította egy másik.

Entreri rábólintott minden szóra. Némiképp szórakoztatta a félszerzetek szép összjátéka, ahogy egyre cifrázzák a hazugságot, ami végül ellenük fordul majd.

– Hát, sok mindent elmondtatok – engedte el Entreri a félszerzet csuklóját. A mohó játékos azonnal a pénz után nyúlt, de egy ékköves tör csapott le a keze és az érmék közé, egy pillanat töredéke alatt.

– Pénzt ígértél! – hözöngött a félszerzet.

– Hazugságért? – kérdezte higgadtan Entreri. – Odakint is érdeklődtem Dondon felől, és azt mondták, itt bent van. Tudom, hogy él, mert tegnap láttam.

A félszerzetek összenéztek, és próbálták összerakni a képet. Hogy is eshettek bele ilyen könnyen a csapdába?

– Akkor miért beszélsz róla múlt időben? – kérdezte a szemben ülő félszerzet, aki először mondta, hogy Dondon halott. Nagyon ravasznak képzelte magát, s azt hitte, hogy hazugságon kapta Entrerit... de nem is tévedett.

– Mert tudom, hogy a félszerzetek sosem árulják el más félszerzetek hollétét olyasvalakinek, aki nem a fajtájuk – felelte Entreri, s modora hirtelen derűsre váltott – ami nem ment könnyen neki. – Biztosíthatlak, hogy nem vagyok haragban Dondonnal. Régi barátok vagyunk, és már nagyon régen nem beszéltünk. Mondjátok meg, hogy hol van, és

megkapjátok a pénzt.

A félszerzetek körbepillantottak, aztán az egyik, ajkát nyalogatva és mohón bámulva az érmehalmot, egy ajtóra mutatott a helyiség hátuljában.

Entreri elrakta a tört és tisztelgésszerű mozdulattal felállt az asztaltól. Magabiztosan átvágott a termen, és kopogtatás nélkül berontott az ajtón.

Előtte ott hevert a legkövérebb félszerzet, akit valaha is ismert – széliében nagyobb, mint hosszában. Tekintetük összekapcsolódott. Entreri annyira koncentrált a félszerzetre, hogy alig tűntek fel neki a lengén öltözött félszerzetnők kétoldalt. Valóban Dondon Tiggerwillit látta maga előtt, legnagyobb szörnyülködésére. Az eltelt évek és a felszedett kilók ellenére felismerte a félszerzetet, aki valaha a leginkább csúszó-mászó, leginkább rátermett szélhámos volt egész Calimportban.

– Nagyra értékeltem volna, ha kopogsz – mondta a félszerzet reszelős hangon, mintha alig tudná a szavakat átréselni vastag ajkán. – Mi lett volna, ha éppen intim dolgokat csinálunk a barátnőimmal?

Entreri meg sem próbálta elképzelni, milyen lehet ez.

– Mit akarsz? – kérdezte Dondon, s hatalmas darab süteményt tömött a szájába.

Entreri becsukta az ajtót, és bement a szoba közepéig. –Egy régi üzlettársammal szeretnék beszélni – kezdte.

Dondon szájában megállt a falat. Szemlátomást megdöbbenett a felismerés, mert vadul köhögni kezdett, s a sütemény egy nagy darabját visszaköpte a tányérjára. Szolgái jól leplezték undorukat, miközben elvitték a tányért.

– Én nem akartam... akarom mondani, Regis sosem volt a barátom... – hebegte Dondon, s viselkedése nem volt szokatlan reakció azoknál, akik Artemis Entrerivel találták szemben magukat.

– Nyugi, Dondon – csitította Entreri. – Csak beszélgetni jöttem, semmi több. Nem érdekel Regis, sem az, hogy Dondon

milyen szerepet játszhatott Pook vesztében, oly sok évvel ezelőtt. Az utca az élőké, nem pedig a halottaké, ugyebár?

– Hogyne, persze – felelte Dondon, jól látható reszketéssel. Egy kicsit előredőlt, próbált felülni, s Entreri csak ekkor vett észre egy vastag láncot a félszerzet húsos jobb bokáján. Dondon végül feladta, és visszahanyatlott előző testhelyzetébe. – Régi dolog ez már – vont vállat.

Entreri elengedte a füle mellett a nyilvánvalóan nevetséges kifogást. Közelebb lépett a félszerzethez, és leguggolt, hogy jobban szemügyre vehesse a béklyót. – Nemrég tértem vissza – magyarázta. – Reméltem, hogy Dondon majd felvilágosít az utcák jelenlegi állapotáról.

– Kemény és veszedelmes a helyzet, természetesen – felelte Dondon, de kuncogása köhögésbe fulladt.

– Ki a főnök? – kérdezte Entreri halálosan komolyan. – Mely házak vannak hatalmon, és milyen katonák veszik körül őket?

– Bár a segítségedre lehetnék, barátom – felelte idegesen Dondon. – Sosem tartanék vissza semmit előled. Soha! De látod – emelte fel bilincses lábát –, nem engednek ki innen.

– Mióta tartanak itt?

– Három éve.

Entreri hitetlenkedve és undorral meredt a kis roncsra, aztán kételkedve nézett a meglehetősen egyszerű lábbilincsre, amit az egykori Dondon egy hajszállal is kinyitott volna.

Válaszképpen Dondon felemelte elképesztően húsos kezeit, melyek olyan dundik voltak, hogy még az ujjai hegye sem ért össze. – Már nem sok mindent érzek velük – magyarázta.

Perzselő düh támadt fel Entreriben. Úgy érezte, hogy menten gyilkos roham tör rá, és szó szerint lehámozza a haját ékköves törével Dondon kövér testéről. Ehelyett megnézte, megforgatta a zárat, hogy csapdát keressen rajta, aztán álkulcs után nyúlt.

– Ne csináld – hallatszott egy magas hang mögötte. A bérgyilkos megérezte a jelenlétet, mielőtt még meghallotta volna a szavakat. Megpördült, lekuporodott és dobásra készen tartotta a törét. Egy félszerzet nő – finom köntösben,

térdradrágban, hosszú barna hajzattal és nagy barna szemekkel – állt az ajtónál, cseppet sem fenyegető pózban.

– Az rossz lenne nekem is és neked is – folytatta a félszerzet apró mosollyal.

– Ne öld meg – könyörgött Dondon Entrerinek, s próbálta megragadni a bérgyilkos karját, de eltévesztette a fogást, és zihálva hátraesett.

Az örökké éber Entreri ekkor vette észre, hogy a Dondonra felügyelő két félszerzet nő rejtett helyeken tartja a kezét: az egyik a zsebében, a másik derékig érő hajzuhataga alatt, nyilvánvalóan valamiféle fegyvert szorongatva. Entreri ekkor értette meg, hogy az első nő a csoport vezetője.

– Dwahvel Tiggerwilli, szolgálatodra – hajolt meg kecsesen a nő. – Szolgálatodra, de nem szeszélyedre – tette hozzá mosolyogva.

– Tiggerwilli? – visszhangozta halkán Entreri Dondonra pillantva.

– Unokatestvérek vagyunk – vont vállat a nő. – Most ő Calimport legnagyobb hatalmú félszerzete és a Rézgaras új tulajdonosa.

A bérgyilkos látta, hogy a nő teljesen laza, keze a zsebében.

– Nyilván megérted, hogy nem egyedül jöttem találkozni egy olyan emberrel, mint Artemis Entreri – folytatta Dwahvel.

Entreri elvigyorodott, ahogy elképzelte a szobában szerteszét rejtőzködő félszerzeteket. Egy másik akció kicsinyített mását látta, Jarlaxle, a sötételf zsoldos menzoberranzani akcióját. Azokban a ritka esetekben, amikor Entreri a gondosan őrzött Jarlaxle színe elé került, jól tudta, hogy elég egy rossz vagy gyanúsnak látszó mozdulat, és élete hirtelen véget ér. Most viszont nem tudta elképzelni, hogy Dwahvel Tiggerwilli, vagy bármilyen más félszerzet elnyerheti ugyanazt a jól kiérdemelt tiszteletet. De nem is harcolni jött ide, még ha harcos lelke kihívást is látott Dwahvel szavaiban.

– Hát persze – felelte egyszerűen.

– Parittyák céloznak rád – folytatta a nő. – Robbanó

lövedékkal. Fájdalmas és gyilkos a találatuk.

– Milyen ügyes – mondta a bérgyilkos, és igyekezett elismerőnek hangozni.

– Csak így tudunk életben maradni – felelte Dwahvel. – Ha ügyesek vagyunk. Ha mindenről mindent tudunk és megfelelően felkészülünk.

Egy gyors mozdulattal – amiért Jarlaxle udvarában már rég megölték volna – Entreri a tokjába csúsztatta törét, kihúzta magát és mélyen, tiszteletteljesen meghajolt Dwahvel előtt.

– Calimport gyermekeinek fele Dwahvelnek felel – magyarázta Dondon. – A másik fél pedig már nem is gyerek – kacintott. – De szintén Dwahvelnek felel.

– És persze mindkét fél szemmel tartotta Artemis Entrerit, amióta csak betette a lábát a városba – magyarázta Dwahvel.

– Örömmel tölt el, hogy megelőzött a hírem – mondta Entreri pöffeszkedve.

– Nemrég tudtuk meg, hogy valóban te vagy az – felelte a nő, csak hogy szúrjon egyet a férfin, aki azonban nem tulajdonított ennek jelentőséget.

– És hogyan jöttetek rá? – kérdezte Entreri.

Erre Dwahvel egy kicsit zavarba jött, mert rádöbbsent, hogy olyasmit szedtek ki belőle, amit nem szándékozott elárulni. – Nem tudom, miért számítász válaszra – mondta, kissé ingerülten. – Nem látok semmi okot arra, hogy segítsek annak, aki letaszította Regist a néhai Pook pasa helyéről. Regis akkor olyan helyzetben volt, hogy Calimport összes többi félszerzetén segíthetett.

Entrerinek erre nem volt válasza, ezért nem is szólt semmit.

– Mégis beszélünk kell – folytatta Dwahvel, és megfordulva az ajtó felé intett.

Entreri Dondonra pillantott.

– Hagyd csak – intett Dwahvel. – Kiszabadíthatad volna, de úgysem akar elmenni, biztosíthatlak. Jó itt az étel és a társaság.

Entreri undorral meredt a válogatott süteményekre és

édességekre, a szinte mozgásképtelen Dondonra és a két nőre.

– Nem túl követelőző – nevetett az egyik.

– Csak egy kis simogatás, hogy jobban el tudjon aludni -tette hozzá a másik, és mindketten kacagásban törtek ki.

– Mindenem megvan, amit csak kívánhatok – erősítette meg Dondon.

Entreri megcsóválta a fejét és kiment Dwahvellel, követve a nőt a saját – jobban őrzött – lakosztályába, mely a Rézgaras épületegyüttesének belső részén helyezkedett el. Dwahvel alacsony plüssfotelbe helyezkedett, és intett a bérgyilkosnak, hogy foglaljon helyet vele szemben. Entreri aligha tudott kényelmesen ülni a gyerekméretű széken. Lábaikat hosszan maga elé nyújtotta.

– Nem szoktam olyanokat fogadni, akik nem félszerzetek

– mentegetőzött Dwahvel. – Eléggé zárt csoportot alkotunk.

Entreri látta, hogy a nő így akarja tudtára adni: mekkora megtiszteltetés, hogy fogadja. Entreri azonban nem érezte kitüntetve magát, hanem keményen meredt a nőre.

– A saját érdekében tartjuk fogva – mondta Dwahvel egyszerűen.

– Dondon valaha Calimport egyik leghíresebb tolvaja volt

– ellenkezett Entreri.

– Valaha – visszhangozta Dwahvel. – Nem sokkal a távozásod után azonban egy különösen nagyhatalmú pasa haragját vonta magára. Ez a pasa a barátom volt, ezért könyörögtem, hogy kímélje meg Dondont. Végül abban egyeztünk meg, hogy Dondon nem mozdulhat ki innen. Mindig bent kell lennie. Ha egyszer is meglátják Calimport utcáin, akár a pasa vagy bárki más, akkor át kell adnom őt kivégzésre.

– Szerintem jobb sors, mint az a lassú halál, ami most leláncolva az osztályrésze.

Dwahvel nevetett. – Akkor te nem ismered eléggé Dondont – mondta. – Nálam sokkal szentebb emberek már régen megállapították azt a hét bűnt, ami a lélek gyilkosa, s míg

Dondont nem sújtja az első három – nem gögös, nem irigy és nem haragtartó –, a másik négyből – a lustaságból, kapzsiságból, falánkságból és kéjvágyból – annál inkább kijutott neki. Egyezséget kötöttünk, hogy megmentsük az életét. Én megígértem, hogy fenntartás nélkül mindent megadok neki, amit csak kíván, ha a kapuimon belül marad.

– Akkor miért a lánc a lábán? – kérdezte Entreri.

– Mert Dondon gyakrabban részeg, mint józan – magyarázta Dwahvel. – Még bajt keverne idebent, vagy kitámolyogna az utcára. A saját érdeke.

Entreri ellenkezni akart, mert sosem látott még ennél szálnalmasabb látványt, és a maga részéről jobban szeretne volna, ha halálra kínozzák, mint hogy ilyen életet kelljen élnie. De ha jobban belegondolt Dondon természetébe, a félszerzet vonzalmára az édesség és a szép nők iránt, látta, hogy mindez Dondon gyengéinek következménye, és nem Dwahvel tukmálta rá.

– Ha a Rézgarasban marad, senki sem bántja – folytatta Dwahvel, miután egy kis gondolkodási időt adott Entrerinek. – Nincsenek egyezségek, nincsenek bérgyilkosok. Persze ez csak egy pasa öt évvel ezelőtti ígérete. Így aztán megértheted, miért voltunk kissé idegesek, amikor egy Artemis Entreri besétált a Rézgarasba és Dondon felől érdeklődött.

Entreri szkeptikusan méregette.

– Először nem voltak biztosak abban, hogy tényleg te vagy az – magyarázta Dwahvel. – De tudtuk, hogy néhány napja újra a városban vagy. Egyesek azt beszélték, hogy Quentin Bodeau helyére akarsz lépni Pook házában. Mások azt suttozták, hogy magasabb okok vezérelnek, hogy Vízmélye urai maguk béreltek fel, Calimshan legmagasabb vezetőinek meggyilkolására.

Entreri arca világosan tükrözte, hogy mennyire érthetetlennek tartja ezeket a feltevéseket.

Dwahvel vállat vont. – A hírnév csapdája – mentegetődzött.

– Vannak, akik jó pénzt fizetnek minden pletykáért, bármilyen

nevetségesek is ezek, ami segíthet nekik megoldani azt a rejtélyt, hogy Artemis Entreri miért tért vissza Calimportba. Idegesek tőled, bérgyilkos. És ezt vedd bóknak.

– De figyelmeztetésnek is – tette hozzá kis szünet után Dwahvel. – Ha a céhek félnek valakitől vagy valamitől, sokszor tesznek lépéseket *azért*, hogy ezt a félelmet megszüntessék. Sokan tettek fel nagyon konkrét kérdéseket a holléteddel és mozgásoddal kapcsolatban., s eléggé jól ismered ezt az ipart ahhoz, hogy tudd: ez a vadászó bérgyilkos jele.

Entreri a szék karfájára könyökölt és állát a tenyerébe támasztotta, hogy alaposan szemügyre vegye a félszerzetet. Ritkán beszélt bárki is ilyen keményen és nyíltan Artemis Entrerivel, s az együtt töltött néhány perc alatt Dwahvel Tiggerwilli több elismerést vívott ki magának Entreri szemében, mint amit mások egy élet alatt.

– Részletesebb értesülésekkel is szolgálhatok – mondta ravaszul Dwahvel. – Nagyobbak a füleim, mint a sossalai mammuté, és több szemem van, mint ezer sárkánynak, azt beszélük. És így is van.

Entreri Játszadozni kezdett az erszényével. – Túlbecsülöd a vagyonomat – jegyezte meg.

– Nézz csak körül – vágott vissza Dwahvel. – Ugyan ml szükségem lenne nekem még több aranyra, Ezüstholdból vagy bárhonnan?

A hivatkozás Ezüstholdra, jelezte Entrerinek, hogy a nő tudja, miről beszél.

– Legyen ez most baráti szívesség – folytatta Dwahvel, és ezzel aligha lepte meg a bérgyilkost, aki egész életében ilyen szívességekből élt. – Szívesség, amit egy nap majd viszonzol.

Entreri arca kifejezéstelen maradt, miközben gondolkodni kezdett. Micsoda olcsó tudakozódási lehetőség. Entreri erősen kételkedett benne, hogy a félszerzetnek valaha is szüksége lesz az ő különleges szolgálataira, hisz a félszerzetek általában nem így szokták megoldani a problémáikat. És ha Dwahvel mégis hozzá fordulna, ő vagy belemegy a dologba, vagy nem. Entreri

nem tartott attól, hogy Dwahvel kicsinyített bérgyilkosokat küld majd utána. Nem, Dwahvelnek csak az a tudat kellett, hogy Artemis Entreri tartozik neki egy szívességgel – amitől garantáltan visszahőköl mindenki Calimport utcáin.

Entreri számára most az volt a kérdés, hogy valóban kell-e neki az információ? Még egy darabig gondolkodott, aztán bólintott. Dwahvel azonnal felderült.

– Akkor gyere vissza holnap este – mondta. – Lesz majd mit mondanom.

A Rézgarast elhagyva Artemis Entreri sokat tűnődött Dondonon, mert rájött, hogy valahányszor maga elé képzei a hájas félszerzetet, aki süteményt töm a szájába, harag fogja el. Nem undor, hanem harag. Amikor elemezni kezdte érzéseit, rájött, hogy Dondon Tiggerwilli a lehető legközelebb állt ahhoz, amit barátnak lehet nevezni. Basadoni pasa a mentora volt, Pook pasa legfőbb munkaadója, Dondonnal azonban merőben másként állt a kapcsolata. Szabott árak nélkül tettek egymás javára, elszámolás nélkül cseréltek híreket. Kölcsönösen előnyös volt ez a kapcsolat mindkettejük számára. Most, hogy így látta Dondont, csak az élvezeteknek élve, feladva az élet minden célját, a bérgyilkos úgy érezte, hogy a félszerzet szinte öngyilkosságot követ el.

Entreriben nem volt elég szánság ahhoz, hogy megmagyarázza dühét, s amikor ezt beismerte önmagának, megértette, hogy Dondon látványa azért taszította annyira, mert -tekintve mostani lelkiállapotát – akár ő maga is lehetett volna. Persze nem bokabilinccsel étel és nők között, de Dondon valójában éppúgy megadta magát, ahogy Entreri.

Talán ideje leereszteni a fehér zászlót.

Dondon bizonyos értelemben a barátja volt, és akadtak még mások is. Ideje volt meglátogatni LaValle-t.

4. fejezet

A megidézés

Drizzt nem tudott lejutni arra a párkányra, ahová Guenhwyvar esett, így az ónix figura segítségével elbocsátotta a macskát, aki visszatért az Asztrális Síkra, az otthonába, hogy sebei gyorsabban gyógyuljanak. Láta, hogy Regis és váratlan óriás szövetségese eltűnnek szem elől, Wulfgar és Catti-brie pedig Bruenor felé igyekeznek délen, az alacsonyabb párkányon, ahová az utolsó óriás esett. A sötételf feléjük indult. Először azt hitte, hogy egészen vissza kell mennie oda, ahonnan Wulfgarral elindultak, de hihetetlen ügyességével és erős ujjaival valahogy sikerült lekúsznia a sziklán a barátaihoz.

Mire odaért, a többiek már bementek a párkány hátsó oldalán tátongó barlangba.

– Az átkozott bestiák hozhattak volna több kincset is magukkal, ha már ilyen nagy harcra készülnek – hallotta Bruenor zsörtölődését.

– Talán épp ezért kószáltak az úton – felelte Catti-brie. – Talán jobb lett volna, ha Cadderlytól visszafelé akadunk össze velük? Akkor talán több kincset leltünk volna. Meg egy pár kereskedőkoponyát.

– Bah! – szortyintotta a törpe, mire Drizzt elvigyorodott. A Birodalmakban nem sok mindenkinek volt oly kevésbé szüksége kincsekre, mint éppen Harcpöröly Bruenorak, Mithril Csarnok Nyolcadik Királyának (habár távol élt birodalmától), gazdag bányák urának. Drizzt tudta, hogy nem ez az oka Bruenor bosszúságának, s még szélesebben elmosolyodott, amikor Bruenor megerősítette gyanúját.

– Miféle gonosz istenség intézte úgy, hogy ilyen erős az ellenfél, és még sincs jutalom? – morogta a törpe.

– De hát találtunk némi aranyat – emlékeztette Catti-brie. Drizzt a barlangba lépve meglehetősen méretes zsákot pillantott meg, ami aranypénzekből dagadozott.

Bruenor undorral meredt a drow-ra. – Csupa réz – dörmögte. – Három arany, néhány ezüst, és semmi más, csak vacak réz!

– De az út tiszta – vigasztalta Drizzt. Beszéd közben Wulfgarra pillantott, de a barbár nem nézett vissza rá. A drow igyekezett nem ítélkezni elkinzott barátja felett. Wulfgarnak kellett volna fedezni Drizzt rohamát. Azelőtt sosem hagyta cserben a drow-t páros harcban. De Drizzt tudta, hogy barátja tétovázása nem gyávaságból vagy rosszindulatból eredt. Wulfgar érzelmi örvénybe került, melynek mélységét a drow még csak el sem képzelhette. Tudott ezekről a problémákról, mielőtt a csatába csalta volna a barbárt, így most nem is hibáztathatta őt.

De nem is akarta hibáztatni. Csak remélhette, hogy már maga a harc is segített Wulfgarnak megszabadulni néhány démontól, kissé “megfuttatta a lovat”, ahogy Montolio mondaná.

– És veled mi van? – dörögte Bruenor, Drizzt elé pattanva. – Mire készültél egyedül, miért szöktél meg tőlünk? Magadnak akartad az egészet? Azt hitted, hogy én meg a lányom nem tudunk segíteni neked?

– Nem akartalak zavarni benneteket egy ilyen csip-csup kis csatával – mentegetődzött Drizzt lefegyverző mosollyal. – Tudtam, hogy a hegyekben leszünk, olyan terepen, ami nem kedvez egy magadfajta rövid lábú törpének.

Bruenor legszívesebben megütötte volna Drizztet. Egész testében remegett. – Bah! – szortyintotta végül, és visszament a kis barlang bejáratához. – Mindig ezt csinálod, te nyavalyás elf. Mindig önfejlődsz, és mindent magadnak akarsz. De lesz még kaland az úton, nyugodt lehetsz! És reménykedj, hogy te előbb veszed észre, mert ha nem, levágom őket, mielőtt még előhalásznád azokat a vacak kardjaidat vagy idehívnád azt a nyavalyás macskát.

– Hacsak nincsenek túl sokan... – folytatta, és hangja elhalt, ahogy kilépett a barlangból. – Akkor viszont mindet rád hagyom, nyavalyás elf!

Wulfgar szó nélkül, egy pillantás nélkül Bruenor után eredt, magára hagyva Drizztet és Catti-brie-t. Drizzt kuncogott Bruenor zsörtölődésén, de amikor Catti-brie-re pillantott, látta, hogy a lány nincs jókedvében, inkább meg van bántódva.

– Elég soványka kifogás volt – jegyezte meg Catti-brie.

– Szerettem volna egyedül kijönni Wulfgarral – magyarázta Drizzt. – Hogy visszahozzam egy másik időbe és helyre, még a bajok előttre.

– És nem gondoltad, hogy apám vagy én szívesen segítenénk ebben? – kérdezte a lány.

– Nem akartam, hogy olyasvalaki is legyen itt, aki Wulfgar szerint talán védelemre szorul – magyarázta Drizzt, mire Catti-brie-nek kis híján leesett az álla.

– Én csak az igazat mondom, és ezt te is tudod – folytatta a drow. – Emlékszel, hogyan viselkedett veled Wulfgar még a yochlol-harc előtt. Olyannyira védelmezően viselkedett, hogy

az már szinte zavaró volt. Hogy is kérhettelek volna meg, hogy tarts velünk, amikor megismétlődhetett volna ugyanez a jelent, és Wulfgar talán még rosszabb érzelmi állapotba kerül, mint eddig? Ezért nem kértem meg Bruenort és Regist sem. Wulfgarral és Guenhwyvarral akartam küzdeni az óriások ellen, ahogy annak idején a Jeges Szelek Völgyében. És talán, talán eszébe jutnak dolgok arról, hogy milyen volt, mielőtt Errtu fogságába került.

Catti-brie arca meglágyult. Bólintott. – És bevált? – kérdezte. – A harc mindenesetre jól ment, és Wulfgar szépen küzdött.

Drizzt a kijárat felé pillantott. – Elkövetett egy hibát – vallotta be. – Bár később helyrehozta. Remélem, hogy megbocsátja magának kezdeti tétovaságát, és magára a harcra koncentrált, ahol remekül helytállt.

– Tétovaság? – kérdezte szkeptikusan Catti-brie.

– A csata kezdetén – kezdte magyarázni Drizzt, de aztán legyintett, mintha az egész nem is számítana. – Már évek óta nem harcoltunk együtt. Csak megbocsátható zavar volt, semmi több – Drizztnek valójában nehezebb esett túllépni Wulfgar késlekedésén, ami majdnem az életükbe került.

– Nagylelkű hangulatban vagy – jegyezte meg a mindig figyelő Catti-brie.

– Remélem, hogy Wulfgar vissza fog emlékezni arra, ki ő és kik az igazi barátai – felelte a drow.

– Ezt reméled – szólta Catti-brie. – De mire számítasz? Drizzt csak bámult a kijárat felé, és vállat vont.

* * *

Kiérték a szurdokból, és visszafelé haladtak az úton. Bruenor morgolódása Drizztel kapcsolatban most panaszkodásba fordult Registról. – Hol a pokolban van Bendőkorgi? – dörögte a törpe. – És hogy a pokolba vette rá azt az óriást, hogy köveket hajigáljon neki?

Miközben beszélt, már érezte a súlyos léptek remegését a talajon, és egy butácska nóta kórusban zengett hangjait. Az egyik egy derűs félszerzethang volt, Regisé, a másik pedig olyan, mint a kőomlás dübörgése. Regis hamarosan felbukkant egy forduló mögül, az óriás vállán trónolva. Vidáman énekeltek mindketten.

– Üdv – kiáltotta Regis, és barátai felé kormányozta óriását. Észrevette, hogy Drizzt a szabályain tartja a kezét, Bruenor a fejszéjét szorongatja, Catti-brie az íját, Wulfgar pedig, kezében Égisz-agyarral, úgy néz ki, mint aki azonnal kirobban.

– Ez itt Junger – magyarázta Regis. – Ő nem a másik csapattal volt, azt mondja, hogy még csak nem is ismeri őket. És nagyon okos.

Junger megfogta Regist, aztán mélyen meghajolt a döbrent társaság előtt.

– Junger még az útra sem ment le. Ki sem mozdult a hegyekből – folytatta Regis. – Azt mondja, egyáltalán nem érdeklik a törpék és az emberek dolgai.

– Ezt ki mondta? Ő? – kérdezte kétkedve Bruenor.

Regis vigyorogva bólintott. – Én pedig hiszek neki – lengette meg a rubin függőt, melynek hipnotikus képességeit jól ismerték a barátai.

– Ez semmin sem változtat – morogta Bruenor, és Drizztre nézett, mintha azt várná tőle, hogy kezdje meg a harcot. Egy óriás elvégre mindig csak óriás marad egy törpe szemében, és minden óriás jobban néz ki, ha a földön hever, fejszével a koponyájában.

– Junger nem gyilkos – jelentette ki Regis.

– Csak goblinokat ölök – szólt az óriás mosolyogva. – Meg hegyi óriásokat. Meg persze orkokat, de hát ki szereti azokat az ocsmány alakokat?

Kifinomult beszédmódja és ellenségeinek listája teljesen elképesztette a törpét. – És jetiket – mondta Bruenor. – Ne feledkezz meg a jetikről.

– Nem, jetit nem – ellenkezett Junger. – Jetiket nem ölök.

Bruenor a homlokát ráncolta.

– Olyan bűdösek, hogy meg sem lehet őket enni – magyarázta Junger. – Nem megölöm, hanem háziasítom.

– Hogy mi? – kérdezte Bruenor.

– Háziasítom – mondta Junger. – Mint egy kutyát vagy lovat. Jó pár jeti munkásom van a barlangomban, a hegyekben.

Bruenor hitetlenkedve nézett Drizztre, de a kósza, aki éppúgy meg volt lepődve, mint a törpe, csak a vállát vonogatta.

– Máris túl sok időt vesztegettünk el – jegyezte meg Catti-brie. – Camlaine és a többiek már félig kint lesznek a völgyből, mire utolérjük őket. Szabadulj meg a barátodtól, Regis, és induljunk.

Regis vadul rázta a fejét. – Junger nem szokott kimenni a hegyek közül – magyarázta. – De most értem megteszi.

– Akkor végre nem kell cipeljelek többet – mordult fel Wulfgar. – Ez már jó.

– Amúgy sem kéne vinnünk – felelte Bruenor, és Regisre pillantott. – Szerintem tudsz te egyedül is menni. Nincs szükséged óriás lóra.

– Nem csak ló – mondta büszkén Regis. – Testőr is.

A törpe és Catti-brie felnyögött. Drizzt csak kuncogott és a fejét csóválta.

– Harcba úgylis félrehúzódok – magyarázta Regis. – Nem vagyok igazán a segítségetekre. De Jungerrel együtt...

– Ugyanúgy félre fogsz húzódni – szólt közbe Bruenor.

– Ha Junger neked harcol, akkor nem több, mint bármelyikünk – tette hozzá Drizzt. – Akkor pusztán Regis testőrei leszünk?

– Nem, dehogy – felelte a félszerzet. – De...

– Szabadulj meg tőle – utasította Catti-brie. – Nem éppen kedves baráti utazótársaságnak fogunk kinézni, ha így besétálunk Luskanba.

– Így is van már egy drow – vágta rá Regis gondolkodás nélkül, aztán mélyen elvörösödött.

Drizzt megint csak nevetett és a fejét csóválta.

– Tedd le – mondta Bruenor Jungernek. – Beszélünk kell vele.

– Nem bánthatod a barátomat, Regist – felelte Junger. – Ezt egyszerűen nem engedhetem meg.

Bruenor szortyintott. – Tedd csak le.

Junger Registre pillantott, aki még egy ideig makacs arcot vágott, aztán engedelmeskedett. Óvatosan a földre helyezte a félszerzetet Bruenor előtt, aki olyan mozdulatot tett, mintha el akarná kapni Regis fülét, de aztán felpillantott Jungerre, és meggondolta magát. – Ezt nem gondolod komolyan, Bendőkorgi – suttogta a törpe halkán, és félrevonta Regist. – Mi történik, ha ez a hústorony valahogy megszabadul a varázslatodtól? Szétlapít, mielőtt bárki is közbeléphetne, én pedig akkor sem állítanám meg, ha tudnám, mert rászolgáltatnál!

Regis vitatkozni akart, de eszébe jutottak az első pillanatok, amikor Jungerrel találkozott, és az szét akarta taposni, mint egy férget. A félszerzet nem tagadhatta, hogy Junger egyetlen lépéssel szétlapíthatná, a rubin hatása pedig bizonytalan. Regis megfordult és visszament Jungerhez. Megkérte az óriást, hogy menjen haza otthonába, a hegyek mélyére.

Az óriás elmosolyodott – és megrázta a fejét. – Hallom – mondta rejtelmesen. Tehát maradok.

– Mit hallasz? – kérdezte Bruenor és Regis egyszerre.

– Csak egy hívást – nyugtatta meg őket Junger. – Ami azt mondja, hogy veletek kell mennem, hogy megvédjem és szolgáljam Regist.

– Jól elkábítottad azzal a micsodával – suttogta a félszerzetnek Bruenor.

– Nincs szükségem védelemre – jelentette ki Regis szilárdan.

– De köszönjük a segítségedet a harcban. Most hazamehetsz.

Junger megint csak a fejét rázta. – Inkább veletek tartok.

Bruenor rámeredt Registre, de a félszerzet nem tudott magyarázattal szolgálni. Amennyire látta, Junger még mindig a függő hatása alatt állt – már a pusztá tény, hogy Regis él,

ennek a bizonyítéka volt –, mégis ellenszegült.

– Talán jöhetsz – szólta Drizzt, mindnyájuk meglepetésére.

– De ha csatlakozni akar hozzánk, a kis házi jetid nagy szolgálatot tehet. Mennyi idő alatt tudnád idehozni?

– Legfeljebb három nap – felelte Junger.

– Nos, akkor menj, de siess – ugrált Regis, és lengetni kezdte a rubint. Ez elegendő volt az óriásnak. Meghajolt és elindult.

– Itt helyben meg kellett volna ölnünk – morogta Bruenor.

– Most majd aztán visszajön három nap múlva, és ha látja, hogy elmentünk, fogja a бүдös jetijét, és utánunk ered!

– Nem, mondta nekem, hogy sosem mozdul ki a hegyekből – szólta Regis.

– Elég ebből az ostobaságból – mondta Catti-brie. – Elment, és ml is indulhatnánk végre. – Senki sem ellenkezett, így hát útnak eredtek, s Drizzt szándékosan Regis mellé sorolt.

– A rubinfüggő csinálta az egészet? – kérdezte a kősa.

– Junger azt mondta nekem, hogy messzebbre ment az otthonától, mint bármikor, hosszú ideje – ismerte el Regis. – Azt mondta, hogy hívást hallott a szélben, és ment, hogy kövesse. Szerintem azt hitte, hogy én vagyok, aki szólítja.

Drizzt elfogadta ezt a magyarázatot. Ha Junger továbbra is a család бүvkörében marad, akkor már túl lesznek a Világ Hátának szélén, s jobb utat keresnek, mire a behemót visszatér ide.

* * *

Junger igencsak sietett hegyi otthonának irányába, s egy pillanatra meg is lepődött, hogy egyáltalán elhagyta ezt a helyet.

Ifjabb napjaiban nagy vándor volt, a mindenkori zsákmányon élt. Vigyorogva gondolt vissza mindarra, amit az ostoba kis félszerzetnek mondott, hisz evett már embert, s egyszer félszerzetet is. Az viszont igaz, hogy újabban

tartózkodott az ilyesfajta ételtől, részben azért, mert nem szerette az ízt, részben pedig azért, mert jobbnak látta nem tengelyt akasztani az emberekkel. Az emberek veszélyes ellenfelek, s főképp a varázslók. Persze az ember– vagy félszerzethúsért Jungernek el kellett volna hagynia hegyi otthonát, s ezt sosem szerette.

Most sem jött volna el, ha nincs az a hívás a szél hátán, az a valami, amit nem értett, mégis kényszerítette őt.

Igen, Jungernek otthon megvolt mindene, amit csak akarhatott: bőséges élelem, engedelmes szolgák és kényelmes szőrmék. Nem kívánta valaha is elhagyni.

Mégis megtette, és tudta, hogy újra meg fogja tenni. Nem értette egészen a dolgot, de nem állhatott meg gondolkodni. Nem állhatott meg, mert ott volt az az állandó zümmögés a fülében.

Tudta, hogy összeszedi a jetiket és visszatér, követve a szél utasításait.

Crenshinibon szavát.

5. fejezet

Felbolydult utcák

LaValle belépett magánszobájába a céh házában, még aznap délelőtt, hogy Quentin Bodeauval és Chalsee Anguaine-nel találkozott. Kutya Perrynek is ott kellett volna lennie, s valójában LaValle éppen őt akarta látni, de Kutya végül üzent,

hogy nem megy, mert az utcán nyomoz a veszedelmes Entreri után.

Az összejövetel csak arra volt jó, hogy megnyugtassa Quentin Bodeau felzaklatott idegeit. A céhmester biztosítékokat akart, hogy Entreri nem fogja egyszerűen eltenni láb alól. Chalsee Anguaine a maga pöffeszkedő, fiatalos modorában megígérte, hogy akár az élete árán is megvédelmezi Bodeau-t. La Valle persze tudta, hogy ez szemenszedett hazugság. LaValle azzal érvelt, hogy Entreri nem így dolgozik, nem jön és öli meg Quintint anélkül, hogy előbb ki ne derítené kapcsolatait, társaságát és erejét.

– Entreri sosem vakmerő – magyarázta LaValle. – Márpedig az, amitől félsz, igencsak vakmerő akció lenne.

Mire LaValle távozni készült, Bodeau már jobban érezte magát és kifejtette, hogy még sokkal jobban lenne, ha Kutya Perry vagy valaki más egyszerűen megölné a veszedelmes alakot. LaValle tudta, hogy a dolog nem lenne ilyen egyszerű, de bölcsőbbnek tartotta hallgatni.

Amint belépett a lakosztályba – négy szoba nagy fogadóhelyiséggel, jobbra dolgozószoza, mögötte háló, balra laboratórium és könyvtár –, azonnal érezte, hogy valami nincs rendben. Kutya Perryben gyanította a probléma forrását – a fickó sosem bízott benne, és magában, habár diszkréten, azzal gyanúsította, hogy Entreri mellé állna, ha kenyértörésre kerül a sor.

Vajon idejött volna, amikor tudta, hogy LaValle éppen Quintinnel találkozik? Még mindig itt lenne, elbújva, kezében fegyverrel?

A varázsló az ajtóra pillantott, de semmi jelét nem látta annak, hogy a zár – márpedig az ajtó mindig zárva volt – fel lett volna törve, vagy a csapdák semlegesítve. Egyetlenegy másik bejárat létezett, egy külső ablak, de LaValle arra annyi rúnát és varázslatot rakott, különféle helyekre szétszórva, hogy aki be akart menni, abba tucatnyi villám csap, ezenfelül az illető többször megsült és megfagyott volna. Ha ezt is sikerül

túlélnie, akkor viszont a robbanások az épület minden őrért odacsalják.

LaValle bízott ebben a gondolatban, valamint a testére helyezett védővarázsban, és dolgozószobája felé indult.

Az ajtó kitért előtte, mielőtt kinyitotta volna, és Artemis Entreri állt nyugodtan odabent.

LaValle hősies erőfeszítéssel maradt csak talpon, mert a lábai kis híján felmondták a szolgálatot.

– Tudtad, hogy visszatértem – üdvözölte Entreri könnyedén, és előrelépett. – Nem számítottál rá, hogy meglátogatok egy ilyen régi jó barátot?

A varázsló kissé összeszedte magát és megrázta a fejét, aztán visszanézett az ajtóra. – Ajtó vagy ablak? – kérdezte.

– Ajtó, természetesen – felelte Entreri. – Tudom, mennyire vigyázol az ablakodra.

– Az ajtómra is – szólt LaValle szárazon, mert nyilvánvaló volt, hogy nem vigyázott eléggé.

Entreri vállat vont. – Még mindig ugyanazt a zár-csapda kombinációt használsz, mint az előző lakásodban – magyarázta, és felmutatott egy kulcsot. – Gyanítottam, hogy ez a helyzet, mert hallottam, mennyire örültél, amikor rájöttél, hogy a tárgyak megmaradtak, amikor a törpe a fejedre borította az ajtót.

– Honnan... – kezdte LaValle.

– Én szereztem neked a zárat, emlékszel? – szólt Entreri.

– A céh házában olyan katonák védik, akiket Artemis Entreri nem ismer – ellenkezett LaValle.

– A céh házában is megvannak a maga titkos rései – felelte nyugodtan a bérgyilkos.

– De az ajtóm – folytatta LaValle. – Vannak... vannak más csapdák is.

Entreri unott arcot vágott, és LaValle megértette a dolgot.

– Nos, jó – lépett be a varázsló Entreri mellett a szobába, és intett a bérgyilkosnak, hogy kövesse. – Hozathatok egy jó ebédet, ha gondolsz.

Entreri leült LaValle-lal szemben, és megrázta a fejét. -Nem enni jöttem, hanem információért – magyarázta. – Tudják, hogy Calimportban vagyok.

– Sok cég tudja – bólintott LaValle. – És hát, igen, én is tudtam. Láttalak a kristálygömbömben, ahogy nyilván sok más pasa varázslói is. Nem éppen titkolózva jöttél.

– Úgy kellett volna? – kérdezte Entreri. – Amennyire tudom, nincsenek itt ellenségeim, és nem áll szándékomban szerezni sem.

LaValle nevetett. – Még hogy nincsenek ellenségeid? – kérdezte. – Állandóan csak ellenségeket szerezteél. Ez szükségszerű mellékterméke a szakmádnak. – Nevetése hamar elhalt, amikor a komor bérgyilkosra nézett. A varázsló rádöbbsent, hogy talán a világ egyik legveszedelmesebb emberét gúnyolta ki.

– Miért kémkedtél utánam? – kérdezte Entreri. LaValle vállat vont és széttárta a kezét, mintha nem értené a kérdést. – Ez a dolgom a céhben – felelte.

– És értesítetted a céhmestert az érkezésemről?

– Quentin Bodeau pasa velem volt, amikor a képed megjelent a kristálygömbben – vallotta be LaValle.

Entreri csak bólintott erre, LaValle pedig feszülten fészkelődni kezdett.

– Persze nem tudtam, hogy te leszel az – folytatta a varázsló.

– Ha tudtam volna, előbb kapcsolatba léptem volna veled, hogy megtudjam szándékaidat és kívánságaidat, csak aztán szólok Bodeaunak.

– Nagyon lojális vagy – szólt Entreri szárazon, s az irónia nem került el LaValle figyelmét.

– Én nem színlelek és nem ígéretetek – felelte a varázsló. - Akik ismernek, tudják, hogy nem céloom felforgatni magam körül az erőegyensúlyt, és azt szolgálom, aki többet nyom a latban.

– Gyakorlatias túlélő vagy – ismerte el Entreri. – De nem azt mondtad az imént, hogy szóltál volna, ha tudod? Mégiscsak

ígértél valamit, varázsló: a szolgálatodat. És most megszegnéd ezt a Quentin Bodeaunak tett ígéretet, azzal, hogy figyelmeztetsz engem? Talán nem ismerlek olyan jól, mint gondoltam. Talán mégsem lehet bízni benned.

– Veled szívesen teszek kivételt – hebegte LaValle, s próbált kikeveredni a logikus csapdából. Minden kétséget kizáróan tudta, hogy Entreri megpróbálja majd megölni, ha úgy gondolja, hogy megbízhatatlan.

Ha pedig Entreri megpróbálja megölni, akkor ő halott.

– A puszta jelenléted is azt mutatja, hogy az az oldal, amelyiknek szolgálsz, többet nyom a latban – magyarázta. – Tehát szándékosan sosem tennék ellened.

Entreri nem felelt, csak kemény pillantást vetett a varázslóra, aki zavartan mozgolódni kezdett. Entrerinek azonban nem volt ideje ilyen játszadozásra, s mivel igazából nem akarta bántani LaValle-t, megtörte a feszültséget. – Mesélj nekem a céh jelenlegi helyzetéről – kérte. – Mesélj Bodeau-ról és a hadnagyairól, meg az utcai hálózatról.

– Quentin Bodeau tisztességes, ember – felelte LaValle. – Nem öl, hacsak nem muszáj, és csak azoktól lop, akiknek ez nem okoz túl nagy veszteséget. De sokan, akik alatta vannak, vagy más céhekben, ezt az irgalmasságot gyengeségnek tekintik, és ezt a céh alaposan megszenvedte az uralma alatt. Nem vagyunk már olyan nagyok, mint Pook idejében, vagy akkor, amikor te elvetted az uralmat Registől, a félszerzettől. – Részletesen beszámolt a céh befolyási köréről, s a bérgyilkos őszintén meglepődött azon, hogy Pook hajdani céhe mennyire peremre sodródott. Olyan utcák, amelyek valaha jócskán Pook birodalmán belül voltak, mára messze a hatáskörén kívül kerültek, hisz a határvidéknek minősített utcák Jóval közelebb kerültek a céh házához.

Entrerit azonban nem érdekelték Bodeau ténykedésének sikerei és árnyoldalai. Egyszerűen csak próbált ráérezni Calimport legmélyebb bugyrainak viszonyaira, hogy még véletlenül se vonja magára valamelyik céh haragját.

LaValle a hadnagyokkal folytatta, s dicsérte a fiatal Chalsee képességeit. Halálos komolysággal figyelmeztette Entrerit Kutya Perryre, de nem tett túl nagy hatást a bérgyilkosra.

– Tartsd szemmel – ismételte LaValle, látva Entreri csaknem unott arckifejezését. – Kutya Perry mellettem volt, amikor megpillantottalak a gömbben, és nem örült, hogy visszatértél Calimportba. Már a pusztá jelenléte is fenyegetés neki, mert meglehetősen nagy pénzeket kér bérgyilkost szolgálataiért, és nem csak Quentin Bodeau-tól. – Mivel nem látott semmilyen reakciót, LaValle folytatta: – Ő akar lenni az új Artemis Entreri – bökte ki.

A bérgyilkos erre csak felkacagott, de nem azért, mintha kételkedett volna Perry képességeiben. Az szórakoztatta, hogy ez a Kutya Perry aligha van tisztában azzal, hogy mire vágyik olyan nagyon, mert ha tisztában lenne, biztosan nem akarná.

– Igencsak kellemetlennek találja a visszatéréseidet – figyelmeztette LaValle. – Talán fenyegetésnek, vagy még annál is rosszabbnak... lehetőségnek.

– Nem kedveled túlságosan – vélte Entreri.

– Olyan gyilkos, aki túl fegyelmezetlen, tehát aligha kiszámítható – felelte a varázsló. – Egy vak íjász kilőtt nyila. Ha biztosra tudnám, hogy rám vadászik, nemigen félnék. Csak a szeszélyei aggasztanak.

– Nem vágyom Bodeau helyére – nyugtatta meg Entreri a varázslót hosszú hallgatás után. – És nem akarom felnyársaltatni sem magam Kutya Perry kardjára. Így tehát nem leszel hűtlen Bodeau-hoz, ha folyamatosan tájékoztat sz engem, varázsló, márpedig ez a legkevesebb, amit elvárok tőled.

– Ha Kutya Perry utánad ered, meg fogod tudni – ígérte LaValle, és Entreri hitt neki. Kutya Perry fiatal, reményteli kezdő, aki egyetlen tördőfessel akarja megalapozni hírnevét. LaValle azonban ismerte Entrerit, és talán idegesítette volna Kutya Perry neheztelése, Artemis Entreri haragjától viszont rettegett.

A bérgyilkos még ült egy darabig, s hírneve ellentmondásain tűnődött. Régi dolgai miatt talán sokan akarják megölni, de ugyanezért sokan félnek is ellene fordulni, és hajlandóak neki dolgozni.

Persze ha Kutya Perrynek sikerül megölnie őt, akkor LaValle elkötelezettsége hirtelen véget ér, s átmegy a bérgyilkosok új királyához.

De Artemis Entreri számára mindez tökéletesen haszontalannak tűnt.

* * *

– Nem látod meg a lehetőségeket – morogta Kutya Perry, s igyekezett megőrizni hangja nyugalmát, pedig legszívesebben nekiesett volna az ideges fiatalembernek.

– Hallottad a történeteket? – vágott vissza Chalsee Anguaine. – Ölt ez már mindent, céhmestertől harci mágusig. Mindenki, akit meg akart ölni, halott.

Kutya Perry undorral köpött. – Az már régen volt – felelte. – Fiatal volt, és istenítették a céhek, beleértve a Basadoni házat is. A kapcsolatok embere, akinek ezernyi erős szövetségese volt tervei végrehajtásához. Most viszont magányos és sebezhető, lekopott róla az ifjúság fűrgesége.

– Többet kéne megtudni róla, és ki kéne deríteni, miért tért vissza – vélte Chalsee.

– Minél tovább várunk, annál jobban kiépíti megint régi hálózatát – vitakozott Perry. – Varázsló, céhmester, utcai kémek. Nem. Ha várunk, akkor azzal is számolnunk kell, hogy akciónk céhháborút robbanthat ki. Te ismered Bodeau-t, és jól tudod, hogy az ő vezetése alatt nem élnénk túl egy ilyen háborút.

– Az első számú bérgyilkosa vágy – ellenkezett Chalsee.

Kutya Perry felkacagott. – Én csak a lehetőségeket követem – helyesbített. – És most olyan lehetőség áll előttem, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ha én... ha mi megöljük Artemis

Entrerit, megszerezzük az ő hajdani pozícióját.

– Céh nélkül?

– Céh nélkül – felelte Kutya Perry. – Pontosabban több céhhez kapcsolódva. Azé a kard, aki a legtöbbet ígéri.

– Quentin Bodeau ebbe sosem menne bele – ellenkezett Chalsee. – Elveszítené két hadnagyát, és ez meggyengítené a céhét.

– Quentin Bodeau meg fogja érteni, hogy az ő helyzete is megerősödik, ha hadnagyai erősebb céheknek dolgoznak – felelte Kutya Perry.

Chalsee kissé gondolkozott ezen a derülátó érvelésen, aztán kételkedve megrázta a fejét. – Bodeau sebezhetővé válna, s talán attól is félne, hogy saját hadnagyai csapnak le rá egy másik céh megbízásából.

– Meglehet – felelte Perry hidegen. – Vigyáznod kell, hogy mennyire szorosan kötöd a jövődet az ilyen Bodeau-félékhez. A céhünk lepusztult az uralma alatt, és végül el fog nyelni minket egy másik céh. Azok, akik hagyják, hogy az erősebb győzzön, új otthonra lelhetnek. Azok, akiket ostoba hűség köt a veszteshez, könnyen a csatornában találhatják magukat, kifosztva és holtan.

A fiatalember elfordult. Nem tetszett neki ez a beszélgetés. Egészen tegnapig, amíg meg nem tudta, hogy Artemis Entreri visszatért, viszonylag biztosnak gondolta életét és

karrierjét. Emelkedőben volt egy meglehetősen erős céh soraiban. Kutya Perry viszont most emelni akarja a tétet, magasabbra akar emelkedni. Chalsee meg tudta érteni ezt a vágyat, de nem volt meggyőződve a lehetőségéről. Ha győzedelmeskednek Entrerivel szemben, már nem fog kételkedni Perry tervében, de már csak a gondolat is, hogy szembeszálljanak Artemis Entrerivel...

Chalsee alig volt még kisfiú, amikor Entreri elhagyta Calimportot. Akkoriban nem tartozott még egy céhhez sem, és nem ismert senkit, akit Entreri elintézett volna. Mire csatlakozott az alvilági szervezetekhez, már mások ragadták

magukhoz az első bérgyilkos címét: Marcus, Wroning pasa céhének Kése, vagy a független Clarissa és csapata, akik a környék előkelőségeit kiszolgáló bordélyokat üzemeltették – és Clarissa ellenségei mintha nyomtalanul tűntek volna el. Aztán ott volt Kadran Gordeon a Basadoni céhből, és talán mind közül a legfélelmetesebb, Gyilok Targon, a harci mágus. Persze egyikük sem tudta feledtetni Artemis Entreri hírnevét, annak ellenére, hogy Entreri calimporti pályafutása az általa szolgált céhmester bukásával zárult, és azzal, hogy Entreri nem tudta legyőzni legendás ellenségét, azt a bizonyos drow elfet.

Most pedig Kutya Perry egyetlen akcióval be akart robbanni a négy hírhedett bérgyilkos elítéscsapatába, s Chalsee valójában nem is találta kivihetetlennek a tervet.

Kivéve azt az apróságot, hogy meg kell ölni Entrerit. – A kérdés eldöntetett – mondta Kutya Perry, mintha érezné Chalsee gondolatait. – Ellene indulok... akár a segítségeddel, akár anélkül.

Chalsee figyelmét nem kerülte el a burkolt fenyegetés. Ha Kutya Perry azt akarja, hogy esélye legyen Entrerivel szemben, akkor nem lehetnek semleges kívülállók. Azzal, hogy nyíltan kijelentette szándékát Chalsee előtt. Kutya Perry értésére adta, hogy vagy vele van, vagy ellene. Vagy vele, vagy Entrerivel. Tekintve hogy Chalsee még csak nem is ismerte Entrerit, és szövetségesként éppúgy félt volna tőle, mint ellenfélként, nem volt túl sok választása.

Azonnal tervezgetésbe kezdtek. Kutya Perry váltig kitartott amellett, hogy Artemis Entrerinek két napon belül meg kell halnia.

* * *

– Nem ellenség – nyugtatta meg LaValle aznap este Quintint, amikor a céhmester magánébdlőjéhez vezető folyosón beszélgettek. – Nem azért tért vissza Calimporiba,

hogyan megszerezze a céhet.

– Honnan tudod? – kérdezte a szemlátomást aggódó vezér.

– Honnan tudhatná bárki is, hogyan jár az esze? Azért tudott életben maradni, mert olyan kiszámíthatatlan.

– Tévedsz – felelte LaValle. – Entreri sosem volt kiszámíthatatlan, mivel nem csinál titkot abból, hogy mit akar. Beszéltem vele.

Quentin Bodeau erre már szembefordult a varázslóval. – Mikor? – dadogta. – Hol? Egész nap el sem hagytad a házat.

LaValle elmosolyodott – nézte Bodeau-t, aki ostoba módon éppen most ismerte be, hogy figyelte őt. Mennyire félhet, ha idáig is elmegy. A varázsló azonban tudta, hogy Quentin ismeri régről eredő kapcsolatát Entrerivel, és tudja, hogy ha Entreri hatalomra tör a céhben, akkor valószínűleg megpróbálja beszervezni LaValle-t.

– Nincs okod rá, hogy ne bízz bennem – szólt nyugodtan LaValle. – Ha Entreri vissza akarná szerezni a céhet, egyenesen megmondanám neked, hogy mondj le a vezérségről, és így talán megőrizhetsz némi magasabb pozíciót.

Quentin Bodeau szeme veszedelmesen villant. – Lemondani? – visszhangozta.

– Ha én egy céhet vezetnék, és megtudnám, hogy Artemis Entreri feni a fogát a helyemre, biztosan ezt tenném – vélte LaValle, és nevetése némiképp oldotta a feszültséget. – De ettől nem kell tartani. Entreri visszatért, szent igaz, de nem az ellenség.

– Ugyan ki tudhatja? – indult el a folyosón Bodeau. LaValle utánaeredt. – De meg ne halljam, hogy megint kapcsolatba lépsz vele.

– Ez aligha lenne bölcs dolog. Nem jobb, ha ismerjük a lépéseit?

– Szó sem lehet további érintkezésről – torkolta le LaValle, és elkapta a varázsló vállát, aztán maga felé fordította, hogy a szemébe nézhessen. – Vége! És ez az utolsó szavam.

– Értékes lehetőséget szalasztanál el – kezdett ellenkezni LaValle. – Entreri barát, nagyon értékes...

– Nem! – csattant fel Bodeau, és megtorpant. – Hidd el, hogy nagyon szívesen felfogadnám a bérgyilkost néhány bajkeverő ellen a csatornalakó vérpatkányok céhében. Úgy hallottam, hogy Entreri különösen gyűlöli őket, és azok sem kedvelik túlságosan.

LaValle elmosolyodott az emléken. Pook pasa szoros kapcsolatba került egy Rassiter nevű vérpatkány vezérrel. Pook bukása után Rassiter próbálta belevinni Entrerit egy hasonlóan előnyös szövetségbe, de legnagyobb balszerencséjére Entrerinek nem volt ínyére a dolog.

– De nem szervezhetjük be – folytatta Quentin Bodeau. – És nem lehetünk... nem lehetsz további kapcsolatban vele. Ezek a parancsok a Basadoni céhtől, a Fürkész céhtől és magától Wroning pasától jöttek le hozzám.

LaValle hallgatott. Készületlenül érte a meglepő hír. Bodeau felsorolta Calimport három legerősebb céhét.

Queintin megállt az ebédlő előtt, mert tudta, hogy odabent szolgák vannak, és el akarta rendezni a dolgot a varázslóval. – Érinthetetlennek nyilvánították Entrerit – folytatta. Ez azt jelentette, hogy a céhmesterek – háború terhe mellett – még csak nem is állhattak szóba a bérgyilkossal, nem hogy üzletet kössenek vele.

LaValle bólintott. Most már értette a dolgot, bár nem örült neki. Persze mindez tökéletesen ésszerű volt, mint bármely más közös akció, amiben a három rivális céh így meg tud egyezni. Egyszerűen kiküszöbölték Entrerit a rendszerből, attól való félelmükben, hogy egy kisebb céhmester mindent latba vetve felbérelt Entrerit, és megöleti vele valamelyik erősebb vezért. A hatalmon lévők az egyensúlyi helyzet fenntartásában voltak érdekelték, és eléggé féltek Entreritől ahhoz, hogy lássák: ő egyedül is képes lenne felborítani ezt az egyensúlyt. Micsoda elismerése ez a hírnévnek! Ha valaki, akkor LaValle tudta, hogy jogos is ez a tisztelet.

– Értem – mondta LaValle, és meghajlással jelezte, hogy engedelmeskedik. – Talán ha egy kicsit tisztázódik a helyzet, megtaláljuk a módját, hogy hasznat húzzunk a barátságból, ami ehhez az értékes emberhez fűz.

Bodeau napok óta először mosolyodott el. Megnyugtatta LaValle látszólag őszinte kijelentése. Megkönnyebbülten folytatták útjukat, hogy megvacsorázzanak.

LaValle azonban nem nyugodott meg. Szinte el sem tudta hinni, hogy a céhek ilyen gyorsan elszigetelték Entrerit. Ha ez a helyzet, akkor állandóan szemmel tartják a bérgyilkost – annyira, hogy azonnal tudomást szereznek bármiféle közeledési kísérletről, és megtorolják az esetleges merényleteket.

LaValle gyorsan evett, aztán kimentette magát *azzal*, hogy egy nehéz irat közepén tart, amit még az éjjel be akar fejezni.

Azonnal kristálygömbjéhez sietett, hogy megkeresse vele Kutya Perryt, s örömmel látta, hogy az ifjú és Chalsee Anguaine még a céh házában vannak. Az utcai szinten találta őket, a fő fegyvertárban. Nem kellett soká találgatnia, hogy mit keresnek éppen ott.

– Ki akartok menni az éjszaka? – kérdezte nyugodtan, amikor belépett a fegyverszobába.

– Minden éjszaka kimegyünk – felelte Kutya Perry. – Elvégre ez a dolgunk, nem?

– Néhány plusz fegyver? – kérdezte LaValle gyanakodva, mikor látta, hogy a két emberre minden lehető helyen török vannak szíjazva.

– Ha egy céhhadnagy nem vigyáz, könnyen elpatkol – vetette oda szárazon Kutya Perry.

– Így igaz – hajolt meg LaValle. – És a Basadoni, Wroning és Fürkész céh szerint az a céhhadnagy, aki Artemis Entreri után megy, nem tesz jót a mesterével.

Ez a kemény kijelentés megtorpantotta a készülődőket. Kutya Perry gondolkodott egy darabig, aztán látszólag nyugodtan folytatta ténykedését. Chalsee azonban, aki sokkal

tapasztalatlanabb volt, az aggodalom csalhatatlan jeleit mutatta. LaValle tudta, hogy célba talált. Entreri után készülnek.

– Gondoltam, előbb beszéltek velem – jegyezte meg a varázsló. – Hogy megtudjátok, merre jár, és mivel akar védekezni.

– Mellébeszélsz, varázsló – szólt Kutya Perry. – Sok a dolgom, nincs időm az ostobaságaidra. – Becsapta a fegyverszekrény ajtaját, aztán elsétált LaValle mellett. Az ideges Chalsee követte, de aggódva nézegetett hátra.

LaValle látta, Kutya Perry tényleg eldöntötte, hogy Entreri után ered, valamint azt is elhatározta, hogy nem lehet megbízni LaValle-ban, ha a bérgyilkosról van szó. A varázsló is dilemmába került. Ha Kutya Perrynek sikerül megölnie Entrerit, akkor – miután kinyilvánította, hogy nem barátja LaValle-nak – hatalmas erőre és pozícióra tesz szert (hacsak a többi céh meg nem öli az akcióért). De ha Entreri győz, amit LaValle igencsak valószínűnek tartott, akkor nem fog tetszeni neki az, hogy LaValle nem figyelmeztette, ahogyan megállapodtak.

LaValle mégsem merte használni mágiáját, hogy kapcsolatba lépjen Entrerivel. Ha a többi céh figyeli a bérgyilkost, egy ilyen kezdeményezést könnyen észrevennének és lenyomoznának.

LaValle idegesen tért meg lakosztályába, és sokáig ült a sötétben. Bármilyen legyen az eredmény, akár Kutya Perry győz, akár Entreri, a céh jókora bajban van. *Talán szólni kéne Quentin Bodeau-nak?*, tépelődött, de aztán elvetette a gondolatot, mert rájött, hogy Quentin úgyszólván csak járkálna föl-alá és rágná a körmét. Kutya Perry már úton van, és Quentin nem tudja visszatartani.

Nézzen bele a kristálygömbbe és kövesse a csata menetét? LaValle-nak megint csak alaposan meg kellett gondolnia a dolgot, még ha csak néma figyelésről volt is szó, hisz az erősebb céhek által fölbérelt varázslók ezt is könnyen

felderíthették, és ezzel LaValle kompromittálódott volna.

Így aztán csak ült a sötétben, aggodalmasan és tépelődve, az órák pedig egyre múltak.

6. fejezet

Ki a völgyből

Drizzt szemmel tartotta a barbár minden mozdulatát -ahogy

Wulfgar ült vele szemben a tűznél, ahogy nekifogott a vacsorájának –, és kereste a lelkiállapotára utaló jeleket. Vajon segített a harc az óriásokkal? Sikerült “kifuttatni a lovat”? Vagy Wulfgar még rosszabb állapotba került, mint a csata előtt? Emésztí az új büntudat tétlensége, tétovasága miatt, ami pedig valójában nem is okozott katasztrófát?

Wulfgarnak fel kellett ismernie, hogy nem teljesített jól az ütközet elején, de vajon önmaga előtt kiegyenlítette-e ezt későbbi tetteinek sora?

Drizzt éppoly érzékeny volt az ilyen rezdülésekre, mint bárki más, a barbár arcán mégsem látta semmi jelét a belső örvénynek. Wulfgar módszeresen és gépiesen mozgott, mint mindig, amióta visszatért Errtu fogságából. A fájdalom, elégedettség, megkönnyebbülés minden megnyilvánulása nélkül morzsolta az életet. Létezett, de aligha élt. Ha maradt is szenvedély benne, a jégkék szemekben ennek nyoma sem látszott. Így a kósza csak arra gondolhatott, hogy az óriásokkal vívott harc semmilyen változást nem okozott. Nem szította fel a barbár életösztönét, de nem is helyezett rá újabb lelki terheket. Most, ahogy barátjára nézett, aki éppen változatlan és kifejezéstelen arccal tépkedte a húst, Drizztnek önmaga előtt is el kellett ismernie, hogy nem csak a válaszokból fogyott ki, de azokból a helyekből is, ahol újakat kereshetne.

Catti-brie ekkor leült Wulfgar mellé, és a barbár egy pillanatra abbahagyta az evést, hogy ránézzen. Még egy kicsit el is mosolyodott a kedvéért. *Catti-brie-nek talán sikerül, ami másnak nem*, gondolta a drow. Ő és Wulfgar annak idején barátok voltak, a barbár és a lány között azonban még ennél is több alakult ki.

Amikor erre gondolt, Drizztben ellentétes érzelmek serege támadt fel. Egyfelől nagyon aggódott Wulfgar iránt, s nagyon szerette volna, ha a barbár lelki sebei begyógyulnak.

Másfelől viszont fájdalmat okozott neki, hogy ilyen közel látja Catti-brie-t a barbárhoz. Próbálta ezt tagadni, felülemelkedni rajta, de a tény makacsul megmaradt.

Féltékeny volt.

Nagy erőfeszítéssel nyomta el magában annyira ezt az érzést, hogy rossz százíz nélkül magukra tudta hagyni őket. Csatlakozott Bruenorhoz és Regishez, s nem tudta nem összehasonlítani magában Regis sugárzó arcát – amint éppen a harmadik adagot tömi magába – Wulfgar unott pillantásával, aki csak azért evett, hogy ne haljon éhen. A gyakorlatiasság az életörömmel szemben.

– Holnap kiérünk a völgyből – mondta Bruenor, és a hegyek sötét körvonalaire mutatott, melyek dél és kelet felé sokkal magasabban tornyosultak. Most már dél felé tartottak, nem nyugatnak. A szél, melynek zúgása mindig ott bujkált a fülükben a völgyön át, most ritkás fuvallattá szelődült.

– Hogy van a fiam? – kérdezte Bruenor, amikor észrevette a sötételfet.

Drizzt vállat vont.

– Majdnem megöletted, te átkozott, ostoba elf– pufogott a törpe. – Majdnem mindnyájunkat megölettél. És nem ez volt az első eset!

– De nem is az utolsó – hajolt meg mosolyogva az elf. Tudta, hogy Bruenor játszik vele, hisz imádja a harcot, főleg óriások ellen. De zaklatott volt a törpe, azért, mert a drow nem vonta bele a kezdeti tervbe. A rövid, de heves küzdelem már rég elsöpörte ezt a neheztelést, így most csak tréfált a drow-val, hogy leplezze őszinte aggodalmát Wulfgar iránt.

– Láttad az arcát, amikor harcoltunk? – kérdezte komolyabban a törpe. – Láttad, amikor Bendőkorgi felbukkant a bűdös óriásával, és azt hittem, hogy szétlapítják a fiút?

Drizzt bevallotta, hogy nem. – A saját aggodalmaimmal voltam elfoglalva – magyarázta. – És a Guenhwyvar fenyegető veszéllyel.

– Semmi nem volt az arcán – jelentette ki Bruenor. – Semmi a világon. Nem volt rajta semmi düh, amikor hajításra emelte kalapácsát az óriások ellen.

– A harcos elfojtja haragját, hogy tudatos maradjon – érvelt

a drow.

– Ugyan már, nem erről van szó – vágott vissza Bruenor. - Láttam én a dühöt, amikor Errtuval harcoltunk a jégszigeten.

Olyan düh volt az, amelyet még sosem láttam. És hogy szeretném látni újra! A dühöt, a haragot, de még a félelmet is!

– Én láttam, amikor megérkeztem a harctérre – vallotta be Regis. – Nem tudta, hogy ez az új óriás nem ellenség, de ha ellenség lett volna, könnyen végezhetett volna Wulfgarral, mert felőlünk nem volt védve azon a nyitott párkányon. Mégsem félt egyáltalán. Csak nézett fel az óriásra, és azt láttam, hogy...

– Nem törődik vele – fejezte be helyette a drow. – Elfogadja, bármit hoz neki a sors.

– Nem értem – morogta Bruenor.

Drizzt sem tudott megoldást találni helyette. Persze megvolt az a gyanúja, hogy Wulfgar traumája túl erős volt, és elvette tőle a reményeit, álmait, szenvedélyeit és céljait, de nem volt képes ezt úgy szavakba önteni, hogy az örökké gyakorlatias törpe megértse. Bizonyos értelemben ironikusnak találta a dolgot, mert éppen Bruenor mutatott ehhez igen hasonló viselkedést, miután Wulfgar vereséget szenvedett a yochloltól. A törpe is céltalanul kóborolt a csarnokokban, úgy gyászolt.

Igen, gondolta Drizzt, ez a kulcsszó. Wulfgar gyászol.

Bruenor sosem fogja megérteni, és Drizzt sem volt benne biztos, hogy megértette.

– Ideje menni – szólt Regis, kizökkenve elmélkedéséből a sötételfet. Drizzt a félszerzetre, majd Bruenorra pillantott.

– Camlaine meghívott minket egy kis csontjátékra – magyarázta Bruenor. – Gyere csak velünk, elf. Te látsz a legjobban, szükségem lehet rád.

Drizzt visszanézett a tűz felé, ahol Wulfgar és Catti-brie beszélgettek egymás mellett. Észrevette, hogy nem csak Catti-brie viszi a szót. Valahogy bevonta Wulfgart a társalgásba, és egy kicsit fel is vidította. Drizzt a lelke mélyén szeretett volna ott maradni, hogy figyelje őket, de nem engedett ennek a

gyengeségnek, így ment Bruenorékkal nézni a csontjátékot.

* * *

– El sem tudod képzelni, mit éreztünk, amikor láttuk, hogy rád omlik a mennyezet – mondta Catti-brie, óvatosan irányítva a beszélgetést a Mithril Csarnokbeli végzetes nap

felé. Eddig derűsebb emlékekről beszélgettek, régi csatákról, amikor gond nélkül győzték le sorra a szörnyetegeket.

Wulfgar belement a dologba, és mesélt első harcáról Bruenorral – Bruenor ellen –, amikor eltörte botját a törpe feje felett, mire a törpe kikaszálta alóla a lábait, és a barbár elterült. Ahogy a beszélgetés haladt, Catti-brie egy újabb sarkalatos esemény felé tartott: ez Égisz-agyar készítése volt. A szeretet micsoda műve volt ez, a Bruenor kovács-pályafutásának csúcspontja!

– Ha nem szeretett volna annyira, sosem tudott volna ilyen remek fegyvert készíteni – magyarázta a lány. Amikor látta, hogy szavai eljutnak Wulfgarhoz, újra fordított egyet a beszélgetésen, arrafelé, hogy Bruenor milyen tisztelettel bánt a fegyverrel Wulfgar látszólagos pusztulása után. És így persze érkeztek Wulfgar bukásának napjához is, a gonosz yochlol emlékéhez.

A lány legnagyobb megkönnyebbülésére Wulfgar nem keményedett meg, amikor erről kezdtek beszélni, hanem vele maradt, hallgatta, és néha ő is közbeszólt, ha érdemesnek tartotta.

– Minden erő kiment belőlem – folytatta Catti-brie. – És Bruenor sem állt még soha közelebb az összeroppanáshoz. De mentünk tovább és harcoltunk a te nevedben.

Wulfgar szemeibe távoli pillantás költözött, s a lány elhallgatott, hogy időt adjon a fiúnak. Azt várta, hogy Wulfgar reagál, de nem ez történt, és a pillanatok csak múltak.

Catti-brie közelebb húzódott a barbárhoz és a hátára tette a kezét, a fiú széles vállára hajtva fejét. Wulfgar nem tolt el, és

még úgy is mozdult, hogy kényelmesebben legyenek. A lány persze többet remélt: Wulfgar érzelmi fölengedését. Ezt ugyan nem egészen érte el, de rájött, hogy így is többre jutott, mint amire jogosan számíthatott. A szerelem nem tört újra felszínre, de a harag sem.

Idő kell hozzá.

Másnap reggel valóban elhagyták a Jeges Szelek Völgyét, amit jól jelzett a változó szél is. A völgyben a légmozgás északkeletről érkezett, a Sodródó Jég Tengere felől. A hegyektől délre, keletre és északra már nem fújt állandóan a szél, inkább csak löketek jutottak el erre. Most, dél felé haladva a szél újra feltámadt, s felkavarodott a Világ Hátán. A Jeges Szelek Völgyének jellemző hideg fürgetege itt megszelídült. Az itteni

szelek a déli melegebb éghajlatról vagy a Kardpart enyhe vizeiről érkeztek, majd a hegynek ütközve visszaverődtek.

Drizzt és Bruenor a nap nagy részét a csapattól távol töltötték, köröztek a lassan, egyenletesen haladó karaván körül, és egyben magukra hagyták a fiatalokat is. A lány még mindig beszélt, próbálta emlékeztetni a fiút egy jobb helyre és jobb időre. Regis végig a szekér hátuljában utazott, az ígéretes illatú ételek között.

A nap csendesnek és eseménytelennek bizonyult, kivéve azt, hogy Drizzt talált egy meglehetősen nyugtalanító nyomot: egy hatalmas, csizmás óriását.

– Bendőkorgi cimborája? – vizsgálta Bruenor a nyomokat.

– Gondolom, ő – felelte Drizzt.

– Az a nyomorult félszerzet jobban megbabonázta, mint kellett volna – morogta Bruenor.

Drizzt, aki ismerte a rubinfüggő hatalmát és természetét, nem értett egyet ezzel. Tudta, hogy az óriás – aki amúgy sem volt ostoba –, hamarosan megszabadult a varázslattól, miután Regis távozott. Valószínű, hogy nemsokára már azt sem értette, miért állt szóba egyáltalán a félszerzettel és furcsa csapatával. Később pedig az egészet elfelejtette, vagy dühös

lett, amiért az orránál fogva vezették.

Most azonban az óriás követni látszott őket, a nyomok iránya alapján.

Talán csak véletlen egybeesés, vagy nem is ugyanaz az óriás – elvégre van errefelé épp elég. Drizzt nem lehetett biztos a dolgában, ezért amikor visszatértek a többiekhez vacsorára, nem szóltak társaiknak a nyomokról. Drizzt azért kiment egyedül örködni, el a Catti-brie és Wulfgar között folytatódó beszélgetéstől. Odakint az éjszaka sötétjében egyedül maradhatott gondolataival és félelmeivel, megvívhatta lelki tusáját, s emlékeztethette magát újra meg újra, hogy csakis Catti-brie dönthet a saját sorsa felől.

Valahányszor eszébe jutott egy-egy eset, amikor a lány tanújelét adta intelligenciájának és becsületességének, megnyugodott. Amikor a telihold megkezdte lusta emelkedését a Kardpart távoli vizei fölött, a drow-t furcsa melegség töltötte el. Bár alig látta a távolban a tábortűz fénypontját, érezte, hogy barátok közt van.

* * *

Wulfgar mélyen belenézett a lány kék szemébe és tudta, hogy Catti-brie szándékosan hozta el idáig. Lassan és szándékosan simítgatta ki a fiú megtépázott tudatának peremeit, amíg szelíd érintése fényesre nem csiszolta azt. Most pedig szeretett volna belenézni, szeretete volna látni a démonokat, amelyek Wulfgart kínozzák.

Catti-brie nyugodtan ült és türelmesen várakozott. Már kicsalt néhány rémtörténetet a fiúból, és mélyebbre akart nyúlni. Azt kérte tőle, hogy csupaszítsa le a lelkét és a rettegését, de tudta, hogy ez nem lesz könnyű a büszke és erős férfi számára.

Wulfgar mégsem utasította vissza, csak ült, fejében kavargtak a gondolatok, zihálva vette a levegőt, a szíve csak úgy kalapált hatalmas mellkasában.

– Olyan sokáig ragaszkodtam hozzád – mondta halkán. -Ott lent, a füstben és mocsokban az én Catti-brie-m képébe kapaszkodtam. Elöttem volt mindig.

Megállt, hogy levegőt vegyen, és Catti-brie a fiú kezére tette a kezét.

– Annyi mindent láttam, ami nem emberi szemnek való -
suttogta csendesen Wulfgar, és Catti-brie nedvességet látott
megcsillanni a fiú szemében. – De szembeszálltam ezzel, a te
képed segítségével.

Catti-brie biztatóan elmosolyodott, de ez nem segített
Wulfgaron.

– De ő ezt is felhasználta ellenem – mondta a barbár elfúlón,
szinte morogva. – Errtu ismerte a gondolataimat és ellenem
fordította őket. Megmutatta nekem a yochlol-harc végét,
ahogy a szörnyeteg kitör a törmelék alól, neked esik és
darabokra tép. Aztán meg Bruenornak ugrik...

– Nem a yochlol vitt le az alsó síkokra? – kérdezte Catti-
brie, logikával próbálva megtörni a démoni varázslatot.

– Nem emlékszem – ismerte el Wulfgar. – Emlékszem a
zuhanó kövekre, a húsomba tépő yochlol harapására, aztán
pedig csak a feketeség volt, amíg fel nem ébredtem a
Pókkirálynő udvarában.

– De még ez is... te ezt nem értheted! Errtu még azt az egy
dolgot is kiforgatta és ellenem szegezte, amire
támaszkodhattam. Az egyetlen reményem is elégett, és csak az
üresség maradt.

Catti-brie közelebb húzódott, arca alig egy ujjnyira volt
Wulfgarétól. – A remény újraéled – mondta lágyan. – Errtu
eltűnt, száz évig nem jöhet vissza, a Pókkirálynő és pokoli
szolgái pedig évek óta nem érdeklődnek Drizzt iránt. Úgy
tűnik, hogy az út véget ért, és új ösvények várnak ránk. A
Szárnyaló Szellem és Cadderly útja. Aztán onnan Mithril
Csarnok, és aztán, ha akarjuk, elmehetünk Vízmélyére,
Deudermont kapitányhoz, hogy kihajózzunk a Tengeri
Szellemmel, és kalózokat vadászunk.

– Mennyi lehetőség áll előttünk! – folytatta mosolyogva, szemében izgatott szikrákkal. – De előbb meg kell békélnünk a múltunkkal.

Wulfgar mindent jól hallott, de csak a fejét rázta, emlékeztetve a lányt, hogy a dolog talán nem olyan egyszerű, ahogy hangzik. – Évek hosszú soráig azt hittem, hogy meghaltál -mondta Wulfgar. – És végig így is gondoltam rád. Azt hittem, hogy véged van, akárcsak Bruenornak, Drizztet pedig feláldozta valami drow nagyszony. Feladtam a reményt, mert nem volt többé remény.

– De most már látod, hogy hazugság volt – szólta Catti-brie. – Remény mindig van, kell lennie. Ez Errtu ördögi fajtájának hazugsága. Ők maguk testesítik meg. Elveszik a reményt, mert remény nélkül nincs erő. Remény nélkül nincs szabadság. A démonok a szív rabszolgaságában lelik a legnagyobb örömeiket.

Wulfgar nagy levegőt vett, próbálta mindezt feldolgozni. Összevetette Catti-brie szavainak logikus igazát – és a tényt, hogy megmenekült Errtu karmaiból – az emlékek átható fájdalomával.

Catti-brie is hosszan töprengett azon, amit Wulfgartól hallott az elmúlt napokban. Most már értette, hogy több fájdalomnál és iszonyatnál az, ami fogva tartja a fiút. Csak egyetlen érzelem nyomoríthat meg ennyire valakit. Újra lejátszva emlékeit, Wulfgar látta, hol adta meg magát Errtu kívánságainak, hol vesztette el bátorságát és ellenállását. Igen, Catti-brie most már látta, hogy a bűntudat az a kísértő démon, ami Errtu idejéből megmaradt.

A lány számára persze ez abszurdnak tűnt. Ő kész volt bármit megbocsátani, amit Wulfgar mondott vagy tett a túlélés érdekében. Bármit a világon. De aztán gyorsan emlékez-

tette magát, hogy a dolog egyáltalán nem abszurd: Wulfgar igencsak komoran nézett.

A barbár erősen lehunyta a szemét és a fogát csikorgatta. Catti-brie-nek igaza van, mondogatta magának. A múlt elmúlt,

az élménynek vége, a leckét megtanulta. Most pedig újra együtt vannak, épen és egészségesen, a kaland útján. Tanult az eljegyzés korábbi hibáiból, és most új reményekkel nézhet a jövő elé.

A lány látta, hogy a fiú kissé megnyugodott, ahogy Wulfgar kinyitotta a szemét és visszanézett rá. Aztán lassan előrehajolt és lágyan megcsókolta Catti-brie-t, épp csak súrolva a másik ajkát a szájával, mintha engedélyt kérne.

Catti-brie körülnézett és látta, hogy egyedül vannak. Habár a többiek nem voltak messze, azok, akik még nem aludtak, annyira el voltak merülve a játékban, hogy se nem láttak, se nem hallottak.

Wulfgar újra megcsókolta, egy kissé sürgetőbben, arra késztetve a lányt, hogy átgondolja érzéseit. Valóban szereti Wulfgart? Barátként mindenképpen, de készen áll-e arra, hogy más szintre emelje ezt a szeretetet?

Catti-brie nem tudta eldönteni ezt a kérdést. Egyszer már elhatározta, hogy Wulfgarnak adja a szerelmét, hozzámegy, gyermekekkel ajándékozza meg és vele éli le az életét. De ez már sok évvel ezelőtt volt, egy más időben, egy más helyen. Most más iránt érzett valamit, de valójában ezeket az érzéseket sem vizsgálta meg mélyebben, mint Wulfgarhoz fűződő viszonyát.

Erre most sem volt ideje, mert a barbár újra megcsókolta, szenvedélyesen. Amikor Catti-brie nem viszonozta elragadtatását, elhátrált és a lányra meredt.

Ahogy most Wulfgarra nézett, a katasztrófa peremén, a múlt és jövő közötti résben, Catti-brie rádöbbsen, hogy ezt most meg kell adnia Wulfgarnak. Magához húzta a fiút, csókolni kezdte, és szorosan összeölelkeztek. Wulfgar a földre vitte, hemperegtek, tapogatóztak, ölelkeztek, a ruháikkal bíbelődtek.

A lány hagyta magát elragadtatni, hagyta, hogy Wulfgar vezesse érintéseivel és csókjaival, és belenyugodott az elvállalt szerepbe. Remélte, hogy ez az éjszaka segíteni fog Wulfgart visszahozni az élők világába.

És a dolog működött is. Wulfgar tudta, érezte, lecsupaszította testét és lelkét a lány előtt, nem védekezett. Sütkérezett Catti-brie érintésében, illatában, lágyságában.

Végre szabad volt! Az első néhány pillanatban szabad volt, és minden olyan dicsőséges lett, olyan gyönyörű és olyan valóságos!

Wulfgar a hátára gördült, és maga fölé emelte a lányt. Lágyan beleharapott Catti-brie nyakába, aztán az eksztázishoz közeledve felemelte fejét, hogy belenézhesen a lány szemébe, és közös legyen az öröm pillanata.

Egy vicsorgó szukkubusz, Abyss gonosz kísértője meredt rá.

Wulfgar gondolatai visszakanyarodtak a Jeges Szelek Völgyébe, vissza a Sodródó Jég Tengeréhez, a jégbarlanghoz, az Errtuval vívott harchoz, aztán még előbbre, vissza a kavargó fűthöz és borzalmakhoz. Minden hazugság volt, gondolta. A harc, a szabadulás, a találkozás a barátaival. Hazugság, amit Errtu készített elő, hogy újraélessze és aztán ismét összezúzza reményeit. Minden hazugság, és ő még mindig Abyssen van, s Catti-brie-ről álmodik, miközben egy szörnyű szukkubusz fonja be.

Erős keze a lény álla alá kulcsolódott és eltolta magától. Másik keze hatalmas ütésre lendült, aztán maga fölé emelte és messzire lökte támadóját. Ordítva felpattant és felráncigálta a nadrágját. A tűzhöz támolýgott, s ügyet sem vetve a fájdalomra, kikapott belőle egy lángoló ágat, hogy megtámadja vele a gonosz szukkubuszt. Hogy megtámadja Catti-brie-t.

Csak most ismerte fel a lányt, aki félig ruhátlanul, vérző orral tápászkodott fel. Felpillantott Wulfgarra. Elgyötört arcán nem volt harag, csak zavar. A büntudat súlya kis híján megrogyantotta a barbár erős lábait.

– Én nem... – hebegte. – Sosem akartam... – Wulfgar elfojtott kiáltást hallatott és végigrohant a táboron. Futtában eldobta a lángoló ágat, és felkapta zsákját, harci kalapácsát. Kirohant a sötét éjszakába, bele elkínzott elméje örök

sötétjébe.

7. fejezet

Elrekesztve

– Nem jöhet be – sipította egy hang a barikád mögül. –
Kérem, uram, menjen innen!

Entreri aligha találta szórakoztatónak a félszerzet ideges hangját, mert ez a kizárás igencsak veszedelmes dolgokat jelentett. Ő és Dwahvel alkut kötöttek – egy kölcsönösen előnyös alkut –, de most úgy nézett ki, mintha a félszerzet visszavonta volna a szavát. Az ajtónállója még a Rézgarasba sem akarta beengedni Entrerit. A bérgyilkoson átfutott a gondolat, hogy berúgja a barikádot. Eszébe jutott, hogy a félszerzetek sokszor állítanak csapdákat. Aztán arra gondolt, hogy becsúsztatná a törét a deszkák közti résen, bele az akadékoskodó ajtónálló karjába, vagy bármilyébe, ami ott van. Ez volt a legszebb az ékköves törben: bárhol be lehetett dugni, és így is el tudta szívni az életerőt.

De ez is csak egy röpke ötlet volt, inkább a tehetetlenség fantáziaképe, mint olyan akció, amit az óvatos Entreri komolyan fontolóra vett volna.

--Jól van, elmegyek – mondta higgadtan. – De közöld Dwahvellel, hogy nálam a világ barátokra és ellenségekre oszlik. – Megfordult és elindult, magára hagyva az ajtónállót.

– Nicsak, ez úgy hangzott, mint valami fenyegetés – hallatszott egy hang, mielőtt Entreri tíz lépést tehetett volna.

A bérgyilkos megtorpant és egy kis hasadékot pillantott meg a Rézgaras falán – kémlelőnyílást, és nyilvánvalóan lőrést.

– Dwahvel – hajolt meg könnyedén.

Legnagyobb meglepetésére a hasadék megnyílt: egy lap csúszott arrébb. Dwahvel kilépett az utcára. – Gyorsan nevezd ki az ellenségeidet – csóválta a fejét, és göndör fürtjei derűsen röpködtek.

– Dehogy – felelte a bérgyilkos. – Habár feldühített, hogy nem tartod be a megállapodásunkat.

Dwahvel arca hirtelen megkeményedett, s hangjából eltűnt a derű. – El vagy rekesztve – magyarázta. A kifejezést leginkább a hidászok használták, de Entreri is ismerte. A

nagyobb rákokat, amelyeket élve kellett a piacra juttatni, egy elkerített vízrészben tartották. A szőlásnak az utcán is hasonló jelentése volt: az elrekesztett személy területen kívülnek számított, akit a fenyegetések fala vesz körül. Hirtelen Entreri arca is feszültté vált. – A parancs magasabb rangú céhektől jött, olyanoktól, akik egy szóval porig rombolhatják vagy kipusztíthatják a Rézgarast – vont vállat Dwahvel. – Entreri el van rekesztve, azt mondták. Nem hibáztathatsz, amiért nem engedtelek be. Entreri bólintott. Ő aztán igazán ismerte az életben maradáshoz szükséges gyakorlatiasságot. – Te mégis kijöttél és beszélsz velem – mondta.

Dwahvel megint csak vállat vont. – Csak azért, hogy elmondjam, miért bomlott fel az egyezségünk. És hogy ne essek a második kategóriába abból, amit az ajtónállónak mondtál. Ennyit tudok ajánlani, és semmit sem számítok érte. Mindenki tudja már, hogy visszatértél, és a pusztá jelenléted is idegesíti őket. Az öreg Basadoni még mindig ura a céhének, de már inkább az árnyékba húzódik, inkább dísz, mint irányító. Azok, akik a Basadoni céh vagy a többi céh ügyeit kezelik, nem ismernek téged. De hallották a híredet. Ezért éppúgy félnek tőled, mint egymástól. Miért ne tartana Wroning pasa attól, hogy a Fürkészek felbérelik ellene Entrerit? Vagy az egyes céheken belül azok, akik hatalomra vágnak Basadoni pasa halála esetén, nem félhetnek, hogy az egyik vetélytárs rájuk uszít?

Entreri bólintott, de azt válaszolta: – Az nem lehetséges, hogy Artemis Entreri egyszerűen csak hazatért?

– Hogyne – felelte Dwahvel. – De amíg meg nem tudják az igazat veled kapcsolatban, tartani fognak tőled, az igazat pedig csak úgy tudhatják meg...

– Ha elrekesztenek – fejezte be a bérgyilkos. Köszönetet akart mondani Dwahvelnek, amiért mindezt elmondta neki, de meggondolta magát. Rájött, hogy a félszerzet talán csak parancsoknak engedelmeskedik, s ez a találkozás csupán a nyomozás része.

– Vigyázz magadra – tette hozzá Dwahvel, és a titkos ajtóhoz lépett. – Tudod, hogy sokan szeretnének Entreri trófeájával büszkélkedni.

– Mit tudsz? – kérdezte a bérgyilkos, mert nyilvánvaló volt számára, hogy Dwahvel nem pusztán általánosságban beszél.

– Az elrekesztési parancs előtt a kémeim kimentek megtudni a visszatéréssel kapcsolatos véleményeket – magyarázta a félszerzet. – De többször kérdezték őket, mint ahányszor ők kérdeztek, és főként fiatal, erős bérgyilkosok. Hát vigyázz magadra. – Azzal a félszerzet eltűnt. Visszaosont a Rézgarasba.

Entreri csak sóhajtott egyet és ment tovább. Nem töprengett azon, miért is tért vissza valójában. Nem is figyelte tüzetesebben a sötét utca árnyait. Talán valahol ott lapul a gyilkosa. Talán nem.

Vagy talán az egész nem is számít.

* * *

– Perry – mondta Giunta, az idéző, Kadran Gordeonnak, ahogy a tetőkön lopózó fiatal bérgyilkost figyelték. Perry árnyként követte Entreri mozgását. – Bodeau egyik hadnagya.

– Figyeli? – kérdezte Kadran.

– Üldözi – szólt a varázsló.

Kadran nem kételkedett a mágus szavaiban. Giunta egész életét figyeléssel töltötte, s a megfigyelt viselkedéséből elképesztő pontossággal meg tudta jósolni a várható akciókat.

– Miért tesz kockára mindent Bodeau azzal, hogy Entreri után megy? – kérdezte a harcos. – Nyilván tud az elrekesztési parancsról, és Entrerit régi szövetség fűzi hozzájuk.

– Szóval azt hiszed, hogy Bodeau tud erről – szólt közbe Giunta. – De én már láttam ezt az alakot. Kutya Perrynek hívják, bár ő szereti "Szív"-nek nevezni magát.

Ez a név felvillantotta a felismerést Kadranban. – Amiatt, hogy kivágja áldozatai még dobogó szívét – jegyezte meg. -

Gátlástalan fiatal gyilkos – bólintott, mert most már értette.

– Nincs egyedül – mondta ravaszul Giunta, és Kadranra pillantott.

Válaszul Kadran elmosolyodott. Kutya Perry valóban sokban hasonlított a fiatalkori Kadranra, aki ügyes volt és vérszomjas. Az évek során azonban Kadran tanult némi *alázatot*, bár sokan úgy vélték, hogy nem eleget. Most már alaposabban szemügyre vette Kutya Perryt, aki zajtalanul és óvatosan haladt a tető peremén. Igen, csakugyan hasonlít. Bár kevésbé csiszolt és bölcs, mert Kadran még hetyke ifjúsága teljében sem ment volna Artemis Entreri után, a visszatérését követően nem sokkal, szemlátomást nem túl sok előkészülettel.

– Kell hogy legyenek szövetségesei a környéken – jegyezte meg Kadran. – Nézd csak meg a többi tetőt. Az ifjú martalóc biztosan nem olyan ostoba, hogy egyedül menjen Entrerire.

Giunta kiszélesítette a látómezőt. Láta, hogy Entreri nyugodtan halad a fő sugárúton, és felismert sok más alakot is a közelben, olyanokat, akiknek nem volt ismert kapcsolata Bodeau céhével vagy Kutya Perryvel.

– Hm – morogta a varázsló, és egy másik alakra mutatott, aki időnként eltűnt a homályban, s ugyanazt az útvonalat követte, mint Entreri, csak jóval hátrébb. – Azt hiszem, ez is Bodeau embere.

– Úgy látom, nem nagyon igyekszik részt venni a harcban – Jegyezte meg Kadran, mert a fickó minden lépésén tétováság érződött. Annyira lemaradt Entreritől, hogy ha teljes sebességgel futásnak ered az utca kellős közepén, a bérgyilkos akkor sem veszi észre.

– Talán csak megfigyelő – vélte Giunta, és visszairányította a kristálygömb mezejét a két bérgyilkosra, akiknek kezdett egymás felé tartani az útja. – Bodeau parancsára követi a társát, hogy lássa, hogyan boldogul Perry. Sok lehetőség van, de ha Kutya Perry oldalán akar beavatkozni, akkor bele kell húznia. Entreri nem nyújtja a harcot, és úgy tűnik, hogy...

Hirtelen elhallgatott, amikor Kutya Perry az egyik tető szélére húzódott, és feszülő izmokkal lekuporodott. Megtalálta a rajtaütés helyét, Entreri pedig éppen befordult a sikátorba, látszólag éppen merénylője kezére játszva.

– Figyelmeztetnünk kéne – nyalogatta idegesen a száját Kadran.

– Entreri máris éber – mondta a varázsló. – Valószínűleg megérezte, hogy nézzük. Egy ilyen tehetséges embert nem lehet mágikusan sem figyelni anélkül, hogy ne tudná – kuncogott. – Ég veled. Kutya Perry.

Alighogy a szavak elhagyták ajkát, az ifjú gyilkos leugrott a tetőről, s alig három lépésnyire Entreri mögött ért földet.

Olyan gyorsan rontott rá, hogy szinte bárki más már rég föl-nyársalódott volna a kardjára, mielőtt észbe kap.

Szinte bárki.

Entreri megpördült, és lendülő bal karjával, köpenyét is igénybe véve, félrecsapta a szúrást. Aztán hirtelen előrelépett, és bal kezével felnyomta Perry karját, majd belépett alá és ékköves törével felszúrt a fiatalember hónaljába. Aztán, olyan gyorsasággal, hogy Kutya Perrynek reménye sem lehetett a reakcióra, olyan gyorsan, hogy Kadran és Giunta alig tudták szemmel követni, átpördült, szembe Perry hátával. Kihúzta a tört és átdobta ereszkedő bal kezébe, elkapta jobb kezével Perry állát és térdhajlaton rúgta. Kutya Perry lába megroggyant: a fiatalember összeroskadott. Az idősebbik bérgyilkos bal keze villant, és az ékköves tör Kutya Perry koponyájába hatolt, mélyen az agyába.

Entreri azonnal visszahúzta a tört és hagyta, hogy a halott a földre zuhanjon, és maga alá eressze vérét, mindezt olyan ügyesen, hogy magára Entrerire egy csepp vér sem fröccsent.

Giunta nevetve mutatott a sikátor vége felé, ahol Perry társa döbbszerűen meredt a diadalmas Entrerire, aztán sarkon fordult és elrohant.

– Hát igen – szólt Giunta. – Terjedjen csak el a hír, hogy Artemis Entreri visszatért.

Kadran Gordeon hosszan meredt a halottra. Felvette szokásos gondolkodó pózát: úgy beszívta az ajkát, hogy kunkori bajusza elállt az arcától. Maga is játszott a gondolattal, hogy Entreri után ered, és most teljesen megdöbbenette a férfi bravúros ügyessége. Ez volt az első személyes tapasztalata Entrerivel, és azonnal látta, hogy a bérgyilkos joggal rászolgált hírnevére.

Kadran Gordeon azonban nem Kutya Perry. Tudta, hogy sokkal tapasztaltabb, mint az ifjú hengegő. Talán meg kéne látogatnia a bérgyilkosok egykori királyát.

– Elképesztő – hallatszott a hátuk mögül Sharlotta hangja. Hátrafordulva látták, hogy a nő is a gömböt nézi a válluk felett. – Basadoni pasa mondta, hogy le leszek nyűgözve. Milyen kiváló a mozgása!

– Megfizessenek a Bodeau céhnek, amiért megszegték az elrekesztést? – kérdezte Kadran.

– Felejtsd el – húzódott közelebb Sharlotta, s elismerően csillogott a szeme. – Összpontosítsuk minden figyelmünket erre az egy emberre. Keressétek meg és szervezzétek be. Keressünk feladatot Artemis Entrerinek.

* * *

Drizzt a szekér hátulján ülve találta Catti-brie-t. Regis ott kuporgott a lány mellett, és az arcát szárítgatta egy kendővel. Bruenor veszedelmesen lóbálta a fejszéjét, és fel-alá járkált, miközben folyamatosan átkozódott. A drow azonnal tudta, mi történt, legalábbis a lényegét, és amikor belegondolt, nem is volt meglepve, hogy Wulfgar kitört.

– Nem akarta – mondta Catti-brie Bruenornak, hogy lecsillapítsa. Ő maga is dühös volt, de Drizzt-hez hasonlóan jobban megértette Wulfgar érzelmi állapotát. – Azt hiszem, nem engem látott – folytatta a lány, inkább Drizzt felé. – Gondolom, Errtu kízásai jöttek elő benne.

Drizzt bólított. – Ahogy az óriások elleni harc elején -

jegyezte meg.

– És ti ezt ennyiben hagyjátok? – dörögte Bruenor. – Nem is tartjátok felelősnek? Bah! Tőlem viszont olyan verést kap, hogy egykettőre elfeledkezik Errturól! Menj és hozd ide, elf. Hozd vissza, hogy bocsánatot kérjen a lányomtól. Nekem ugyan beszélhet. Majd megkapja az öklömet az arcába, meg egy jó hosszú alvást, amikor lesz ideje gondolkodni – ezzel Bruenor mélyen a földbe vágta a fejszét. – Mást se hallok, csak ezt az Errtut. Nem lehet mindig abban élni, ami már elmúlt!

Drizztnak nem sok kétsége volt afelől, hogy ha most Wulfgar megjelenne, akkor egyesült erővel is alig tudnák róla lerángatni a törpét. Amikor pedig a bedagadt szemű, véres orrú Catti-brie-re pillantott, abban sem volt olyan biztos, hogy túlságosan igyekezne lefogni a törpét.

Drizzt sarkon fordult és elment, ki a táborból. Tudta, hogy Wulfgar nem mehetett messzire, bár az éjszaka nem volt túl sötét a világító hold fényénél. Guenhwyvar ment elől, és halk morgásokkal irányította a futó kószát.

Drizzt legnagyobb meglepetésére az út nem dél felé vezetett, nem is északkeletre, Tízváros felé, hanem egyenesen keletnek, a Világ Háta sötéten tornyosuló fekete csúcsai felé.

Guenhwyvar hamarosan a hegy lábához vezette, igencsak veszedelmes területre, mert a magas szirtek és kiálló sziklák kitűnő rejtekhelyül szolgáltak leselkedő szörnyetegek vagy útonállóknak számára.

Talán, tűnődött Drizzt, Wulfgar épp ezért jött ide. Talán keresi a bajt, a harcot, vagy az óriásokat, hogy véget vessen fájdalmainak.

Drizzt megtorpant és mélyen felsóhajtott. Nem az a tudat nyugtalanította, hogy Wulfgar kihívja a bajt maga ellen, hanem inkább a saját reakciója, mert Catti-brie szálnalmas képével lelki szemei előtt a kósza már majdnem – majdnem – úgy gondolta, hogy Wulfgar meséjének ilyenén vége talán nem is lenne olyan rossz dolog.

Guenhwyvar hívása zökkentette ki a gondolataiból. Felrohant egy meredek lejtőn, felszökött egy körre és leugrott egy másik ösvényre. Mordulást hallott – Wulfgarét, nem a párducét –, aztán csattanást, ahogy Égisz-agyar nekirepült egy sziklának. A találat közel lehetett Guenhwyvarhoz, mert a csattanást a macska tiltakozó mordulása követte.

Drizzt kiugrott egy kőpárkányra, végigrohant rajta, és épp akkor érkezett Wulfgar mellé, amikor a barbár kezébe visszatért a harci kalapács. Wulfgar vad tekintete láttán Drizzt azt hitte, hogy harcolnia kell, de a barbár hamar lenyugodott. Egyszerűen csak megvertnek tűnt. Kiszállt belőle a harag.

– Nem tudtam – roskadt le a körre.

– Én megértem – felelte Drizzt. Visszafojtotta dühét, és igyekezett együtt érzőnek mutatkozni.

– Nem Catti-brie volt az – folytatta Wulfgar. – Úgy értem, az én gondolataimban. Nem vele voltam, hanem megint ott, azon a sötét helyen.

– Tudom – felelte Drizzt. – És tudja Catti-brie is, de Bruenornak egy kicsit nehéz lesz megmagyarázni. – Szélesen elmosolyodott, de Wulfgart hiába próbálta felderíteni.

– Igaza van, ha haragszik – vallotta be a barbár. – Ahogy én is dühös vagyok, de ezt más nem értheti meg.

– Ne becsüld alá a barátság értékét – vigasztalta Drizzt. - Egyszer én is elkövettem ezt a hibát, és majdnem elveszítettem mindent, ami fontos volt nekem.

Wulfgar végig rázta a fejét. Nem talált semmi alapot az egyetértésre. A kétségbeesés fekete hullámai átcsaptak a feje fölött. Nem megbocsátható az, amit tett, főleg, hogy bármikor újra megtörténhet. – Elvesztem – motyogta halkan.

– Mi majd segítünk neked megtalálni az utat – szölt Drizzt, és a barbár vállára tette a kezét.

Wulfgar eltolta. – Nem – jelentette ki, aztán felnevetett. - Nincs út, amit meg lehetne találni. Errtu sötétsége velem marad. Ennek az árnyékában sosem lehetek az, akit ti szeretnétek.

– Mi csak azt szeretnénk, ha visszaemlékeznel arra, aki valaha voltál – felelte a drow. – A jégbarlangban örültünk, hogy Wulfgar, Beornegar fia végre visszatért hozzánk.

– Nem – ellenkezett a barbár. – Én nem az az ember vagyok, aki elhagyott benneteket Mithril Csarnokban. És soha nem is leszek már az.

– Az idő begyógyítja a ... – kezdte mondani Drizzt, de Wulfgar egy hördüléssel beléfojtotta a szót.

– Nem! – dörögte. – Én nem akarok gyógyulni. Én nem akarok újra az lenni, aki voltam. Talán rájöttem a világ igazságára, és ez az igazság megmutatta nekem korábbi hibáimat.

Drizzt a barbárra meredt. – És az jobb, ha leütöd a mit sem sejtő Catti-brie-t? – kérdezte gúnyosan. Kezdett fogyni a türelme.

Wulfgar Drizztre meredt, és a drow keze megint a Szablyái felé indult. Alig tudta elhinni, hogy ekkora düh támadhat fel benne, amely felülmúlja a szánalmat is barátja iránt. Tudta, hogy ha Wulfgar bármit is tesz ellene, akkor gátlás nélkül harcba száll vele.

– Ha rád nézek, eszembe jut, hogy a barátom vagy -mondta Wulfgar, és kissé ellazította tartását, hogy Drizzt lássa békés szándékát. – De ezek az emlékek csak erős akarattal jönnek elő. Könnyebb lenne gyűlölnöm téged, gyűlölni mindent magam körül, és akkor, amikor nem szedem össze azonnal az akaratom, hogy emlékezzek a valóságra, ütök.

– Ahogy Catti-brie-vel is tetted – helyeselt Drizzt, de nem valóan, hanem a megértés és együttérzés őszinte vágyával.

Wulfgar bólintott. – Még csak nem is ismertem fel, hogy ő az – mentegetődzött. – Errtu szolgáját láttam, a legrosszabbik fajtát, aki megkísértett és legyőzte az akaratom, aztán otthagyt, de nem sebekkel, hanem a büntudat terhével, a kudarc érzésével. Én ellen akartam állni. Én...

– Elég, barátom – vigasztalta Drizzt csendesen. – Ott is magadra veszed a büntudatot, ahol nem kéne. Ez nem

Wulfgar kudarcra volt, hanem Errtu végtelen gonoszsága.

– Mindkettő – felelte leverten Wulfgar. – És ez a kudarc csak nő a gyengeség minden pillanatával.

– Beszélni fogunk Bruenorral – nyugtatta meg Drizzt. – Útmutatóként fogjuk használni ezt az esetet, és tanulunk belőle.

– Te azt mondasz Bruenorral, amit akarsz – mondta jéghidegen a barbár. – Mert én nem leszek ott, hogy halljam.

– Visszatérsz a népedhez? – kérdezte Drizzt, bár sejtette, hogy a barbár nem erre gondol.

– Megkeresem az utam, bármi legyen is – felelte Wulfgar. – De egyedül.

– Ezt a játékot már én is eljátszottam egyszer.

– Játékot? – visszhangozta a barbár hitetlenkedve. – Soha életemben nem voltam még ilyen komoly. Most pedig menj vissza hozzájuk, ahová tartozol. És ha rám gondolsz, gondoldj arra, aki régen voltam, arra, aki sosem ütné meg Catti-brie-t.

, Drizzt felelni akart, de csak állt és nézte barátját. Semmi vigasztalót nem tudott mondani neki. Míg szerette volna hinni, hogy vissza tudják téríteni Wulfgart az ésszerűség útjára, valójában nem volt biztos benne. Egyáltalán nem. És ha Wulfgar megint megüt valakit, talán még súlyosabban? Ha igazi harc robban ki közte vagy Bruenor között, esetleg közte és Drizzt között? Ha Catti-brie önvédelemből ledöfi? Ezek a gondolatok elsőre megalapozatlannak tündek, de Wulfgar viselkedése az elmúlt napokban okot adott némi aggodalomra.

És talán az volt a legrosszabb, hogy a drow-nak át kellett gondolnia saját érzéseit, amikor meglátta az összevert Catti-brie-t. Mert a dolog valójában nem érte váratlanul.

Wulfgar elindult, de Drizzt önkéntelenül is elkapta a karját.

A barbár megfordult és félrelökte a drow kezét. – Ég veled, Drizzt Do'Urden – mondta, és ezek a szavak sok ki nem mondott gondolatot közvetítettek a kőszának. Vágyódást az elhagyott barátok után, a régi dolgok után, a közös kalandok után. De ezek a tisztán és elszántan kimondott szavak

leginkább a véglegesség érzetét keltették benne. Nem állíthatja meg Wulfgart, hacsak fel nem aprítja a szablyáival. Ebben a borzalmas pillanatban Drizzt tudta, hogy nem szabad megállítania.

– Találd meg önmagad – felelte Drizzt –, és aztán keress meg minket.

– Talán – Wulfgar csak ennyit mondott. Vissza se nézett, úgy ment el.

Drizzt Do'Urden számára a menet vissza a szekérhez, a barátaihoz, élete leghosszabb útja volt.

2. RÉSZ

A VESZÉLY ÚTJAIN

Mindnyájunknak megvan a maga ösvénye. Ez nagyon egyszerű és kézenfekvő gondolatnak tűnik, de a kapcsolatok világában, ahol annyian elfojtják szinte érzéseiket és vágyaikat mások miatt, igencsak letértünk erről az igaz ösvényről.

Végso soron azonban, ha tényleg boldogok akarunk lenni, a szívünket kell követnünk, és egyedül kell megtalálnunk a helyes utat. Én akkor tanultam meg ezt az igazságot, amikor eljöttem Menzoberranzából, és csak tovább erősödött bennem, amikor megérkeztem a Jeges Szelek Völgyébe, és barátokra leltem. Az utolsó mithril csarnoki véres csatában, amikor szinte fél Menzoberranzán a törpék ellen vonult, tudtam, hogy az én utam máshol van, hogy utaznom kell, új láthatárokra kell szegezmem tekintetemet. Catti-brie is tudta ezt, és mivel én tudtam, hogy nem azért akar velem jönni, mert együtt érez velem, hanem mert így marad hű saját szívéhez, örültem a társaságának.

Mindnyájunknak megvan a maga ösvénye, és azon a sorsszerű hajnalon ott a hegyen kiderült, hogy Wulfgaré elválík az enyémtől. Mennyire szerettem volna megállítani! Mennyire szerettem volna a lelkére beszélni, vagy ha az nem sikerül, akár össze is verni őt, hogy eszméletlenül vonszoljam vissza a táborba. Amikor elváltunk, üresség lett a szívemben, olyan üresség, mint akkor, amikor tudomást szereztem állítólagos haláláról.

Aztán amikor elindultam, büntudat nehezedett a veszteség fájdalmára. Csak Catti-brie-hez fűződő kapcsolata miatt engedtem el Wulfgart ilyen könnyen? Lett volna bennem valami, ami barbár barátom visszatérésében akadályt látott abban a viszonyban, amit a lánnyal építettem ki Mithril Csarnok óta?

A büntudat azonban nem tudott gyökeret verni, és el is múlt, mire visszatértem társaimhoz. Nekem is megvan a magam útja, most már Wulfgarnak is. Talán Catti-brie is

megtalálja az övét. Velem? Vagy Wulfgarral? Ki tudja? De bármi is lesz az útja, én nem Jogom próbálni megváltoztatni. Nem a személyes előny miatt engedtem el Wulfgart olyan könnyen. Egyáltalán nem, mert nehéz volt a szívem. Nem. Azért engedtem el vita nélkül, mert tudtam, hogy sem én, sem a többiek nem tehetünk semmit, hogy begyógyítsuk a sebeit. Semmit nem tudtam mondani neki, ami vigaszt nyújt, és ha Catti-brie haladt is vele valamire, a szerencsétlen incidens mindent romba döntött.

Részben a félelem üldözte el tőlünk Wulfgart. Azt hitte, hogy nem tud uralkodni a démonokon, amelyek benne laknak, és hogy valamelyik fájdalmas emléke szorításában egyszer majd komolyan árt valamelyikünknek. De leginkább a szégyen üzte el. Hogy is nézhetett volna Bruenor szemébe, miután megütötte Catti-brie-t? És hogyan nézhetett volna Catti-brie szemébe? Mit mondhatott volna bocsánatkérésképpen, amikor ugyanez újra megtörténhet, és ezt ő is jól tudta? De Wulfgar ezen túl is gyengének tartotta magát, mert Errtu örökségének emléket annyira a hatalmukban tartották. Ésszerűen nézve ezek csak emlékek voltak, megfoghatatlanok, amelyek nem gyűrhetnek le egy erős embert. Wulfgar gyakorlatias világnézetében az, hogy emlékek győzik le őt, óriási gyengeséget jelentett. Az ő kultúrájában a harcban elszenvedett vereség nem szégyen, elfutni a harc elől viszont az. És ugyanezen gondolatmenet mentén az, ha valaki nem tud legyőzni egy hatalmas szörnyeteget, elfogadható, de ha olyan anyagtalan valami győzi le, mint néhány emlék, az egyenlő a gyávasággal.

Hiszem, hogy fogja még másképp gondolni. Megérti majd, hogy nem kell szégyenkeznie, amiért nem képes leszámolni Errtu és az Abyss állandó borzalmaival és kísértéseivel. És ha majd megszabadul a szégyen terhétől, meg fogja találni a módját, hogy legyőzze az iszonyatot, és elvesse büntudatát a csábítások miatt. Csak ekkor tér vissza a Jeges Szelek Völgyébe, azokhoz, akik szeretik, és akik visszavárják.

Csak ekkor.

Ez a reményem, nem a várakozásom. Wulfgar kiment a vadonba, a Világ Hátára, ahol Jetik, óriások és goblin törzsek lakoznak, ahol farkasok csapnak rá a zsákmányra, akár szarvas, akár ember. Valójában nem tudom, hogy vissza akare térni a hegyekből a tundrára, amit oly jól ismer, netán a civilizáltabb délre, vagy a halállal dacolva járja majd a hegyi ösvényeket, hogy visszaszerezze legalább egy részét a bátorságnak, amit elveszíteni vél. Vagy talán túlságosan is megkísérti a halált, ami végül győzedelmeskedik rajta és véget vet fájdalmainak.

Ettől tartok.

Nem tudom. Mindnyájunknak megvan a saját ösvényünk, és Wulfgar megtalálta a magáét, ami, tudom jól, nem elég széles kettőnek.

Drizzt Do'Urden

8. fejezet

Önkéntelen jelek

Komoran indultak tovább. A kaland borzongását és a viszontlátás örömét elrontotta Wulfgar távozása. Amikor Drizzt visszatért a táborba és elmesélte barátja döntését, őszintén meglepődött társai reakcióján. Az előre látható volt, hogy Catti-brie és Regis utána akartak eredni, Bruenor pedig az ostoba emberekről morgott valamit. A félszerzet és a lány azonban hamar lecsillapodtak, és hamarosan Catti-brie erősítgette a lehangosabbat, hogy Wulfgarnak a saját útját kell járnia. Nincsenek rossz érzései a támadás miatt, és nem viseltetik haraggal a barbár iránt.

De a lány tudta az igazat. Drizzthez hasonlóan ő is tudta, hogy a Wulfgart kínzó belső démonokat nem lehet elűzni pusztán megnyugtató szavakkal, vagy akár a harc hevével. Ő már megpróbálta, és azt hitte, hogy halad is, a végén mégis fájdalmasan nyilvánvaló lett számára, hogy semmit sem tehet. Wulfgarnak kell segítenie saját magán.

Így mentek tovább: a négy barát és Guenhwyvar. Tartották ígéretüket, hogy kivezetik Camlaine szekérét a völgyből a déli úton.

Aznap éjjel Drizzt a tábor keleti szélén találta Catti-brie-t, aki bámult ki a sötétségbe, és nem volt nehéz kitalálni, hogy mit keres.

– Nem fog egyhamar visszatérni – jegyezte meg Drizzt halkán. Catti-brie épp csak futólag pillantott rá, aztán a hegyek sötét körvonalai felé fordította tekintetét. Nem volt ott semmi.

– Rosszul döntött – mondta a lány hosszú hallgatás után.

– Tüdöm, hogy neki kell segítenie önmagán, de ezt a barátai

között is megtehetette volna, nem odakint a vadonban.

– Nem akarta, hogy tanúi legyünk legszemélyesebb harcainak – vélte Drizzt.

– Mindig a büszkeség volt Wulfgar legsebezhetőbb pontja

– felelte Catti-brie.

– Ilyen a népe, ilyen volt az apja, és előtte az apjának apja is – szólt a kósza. – A tundra barbárai nem fogadják el a gyengeséget sem másokban, sem magukban, és Wulfgar azt hiszi, hogy mivel nem tud megbirkózni az emlékeivel, több, mint gyenge.

Catti-brie megesóválta a fejét. Nem kellett kimondania hangosan, amit gondol, mert mindketten jól tudták, hogy a barbár téved ebben a hitében, és hogy a legerősebb ellenségek sokszor bennünk vannak.

Drizzt felemelte a kezét, és egyik ujjával szelíden végigsimított Catti-brie orrán, ott, ahol meg volt dagadva Wulfgar ütésétől. A lány kicsit összerándult, de csak azért, mert nem volt felkészülve az érintésre.

– Nem olyan rossz – mondta.

– Bruenor ebben nem értene veled egyet – felelte a drow. Erre Catti-brie elmosolyodott, mert ha Drizzt visszahozta volna a barbárt a támadás után, mindnyájukra szükség lett volna, hogy visszatartsák Bruenort. De most már ez is megváltozott, tudták mindketten. Wulfgar hosszú évekig szinte fia volt Bruenornak, és a törpét alapjaiban rázta meg a barbár látszólagos halála. Most, hogy Wulfgart újra elvették tőle a lelki szenvedések, Bruenor megint hiányolni kezdte a fiút, és még az ütést is megbocsátotta volna neki. Persze mindnyájan megbocsátottak volna, teljesen és fenntartások nélkül, és bármi módon segítettek volna neki túljutni érzelmi akadályain. A tragédia az volt, hogy igazán hathatós segítséget nem tudtak volna nyújtani.

Drizzt és Catti-brie ültek egymás mellett az éjszakában, meredten nézték a pusztát, s a lány a drow erős vállára hajtotta fejét.

A következő két nap és éjszaka az úton békésen eseménytelennek bizonyult, Drizzt csak egyszer pillantotta meg Regis óriás barátjának nyomait, aki szemlátomást követte őket. A behemót azonban nem jött a tábor közelébe, így a drow nem aggódott túlságosan. A Wulfgar távozása utáni harmadik nap közepén megpillantották Luskan városát.

– Íme, az úti célod, Camlaine – jegyezte meg a drow, amikor a kocsis kiáltással jelezte, hogy látja Luskan jellegzetes körvonalait, benne a faforma épülettel, ami a városi varázslócéhet fémjelezte. – Örömmel tartottunk veled.

– És ettük a finom ennivalódat! – tette hozzá boldogan Regis, mire mindenki nevetett.

– Talán ha még mindig a délvidéken vagytok, amikor visszatérünk, és a völgy felé szándékoztok menni, újra elkísérünk titeket – fejezte be Drizzt.

– Mi is nagyon köszönjük a társaságot – felelte a kalmár, és melegen szorongatta a drow kezét. – Az ég legyen veletek, bármerre is vezet Utatok, bár ez részemről csak udvariasság, hisz a ti utatokat aztán tényleg nem fenyegeti veszély. Még a szörnyetegek is elhúzódnak előletek.

A szekér békésen eldöcögött a viszonylag sima úton Luskan felé. A négy barát sokáig figyelte.

– Bemehetnénk velük – javasolta Regis. – Titeket elég jól ismernek odabent, azt hiszem – tette hozzá. – A származásod nem okozhat problémát...

Drizzt megrázta a fejét, mielőtt a félszerzet befejezhette volna. – Valóban szabadon járhatok Luskanban – mondta –, de a mi utunk délkelet felé vezet. Hosszú vándorlás áll még előttünk.

– De hát Luskanban... – kezdte Regis.

– Bendőkorgi azt hiszi, hogy talán ott van a fiam – vágott közbe Bruenor. A törpe hangján érződött, hogy neki is megfordult a fejében a látogatás gondolata.

– Meglehet – felelte Drizzt. – És remélem, hogy ez a helyzet, mert Luskan korántsem olyan veszedelmes, mint a

Világ Hátának vadonja.

Bruenor és Regis értetlenül meredtek rá. Ha így van, miért nem követik a kereskedő szekérét?

– Ha Wulfgar Luskanban van, akkor jobb, ha most elkerüljük – felelte Catti-brie Drizzt helyett. – Most nem kell, hogy megtaláljuk.

– Mit nem mondasz... – morogta a törpe.

– Wulfgar elhagyott minket – emlékeztette Drizzt. – A saját akaratából. Azt hiszed, hogy három nap bármit is megváltoztatott?

– Nem tudhatjuk, amíg meg nem kérdeztük – ellenkezett Bruenor, de már kevésbé elszántan, ahogy a helyzet brutális valósága kezdett felderengeni előtte. Persze Bruenor, és a többiek is, szerették volna megtalálni Wulfgart, és szerették volna megváltoztatni azt a döntését, hogy elhagyja őket. De persze erre nem volt esélyük.

– Ha most találjuk meg, csak még jobban elvadítjuk – folytatta Catti-brie.

– Először dühös lesz, mert azt hiszi, hogy követjük – helyeselt Drizzt. – Ha pedig a haragja végül alábbhagy, mert egyszer alábbhagy, akkor csak még jobban fogja szégyellni magát.

Bruenor szortyintott és legyőzötten az égnek emelte kezét.

Mindnyájan vetettek egy utolsó pillantást Luskanra, remélve, hogy Wulfgar ott van, aztán indultak tovább. Délkeletnek tartottak a város mellett, aztán a déli útra fordultak, mely egy hét alatt elvezeti őket Vízmélyére. Onnan valami kereskedőhajóval szándékoztak továbbutazni Baldur Kapujáig, majd fel a folyón, Iriaeborig. Onnan újra gyalog haladnak tovább, a Fényes Pusztá több száz mérföldes szakaszán át Carradoonig és a Szárnyaló Szellemig. Regis tervezte meg az útvonalat térképek és Bryn shanderi kerekedő források segítségével. A félszerzet azért választotta kiindulási pontnak Vízmélyét a közelebbi Luskan helyett, mert Vízmélye hatalmas kikötőjéből mindennap indultak hajók, közülük sok

Baldur Kapujához. Persze sem ő, sem a többiek nem voltak biztosak benne, hogy ez a legjobb út, vagy sem. A Jeges Szelek Völgyében hozzáférhető térképek nem voltak sem túl részletesek, sem túl újak. Drizzt és Catti-brie, az egyetlenek, akik már jártak a Szárnyaló Szellemben, varázslat révén tették meg az akkori utat, s fogalmuk sem volt a tájról, az útvonalról.

De még a félszerzet gondos tervezése ellenére is kételkedni kezdtek nagyszabású elképzeléseikben, ahogy elhagyták a várost. A terv az út és a kaland örömeiben fogant, a nagyvilág iránti kíváncsiságban, a magabiztosságban, hogy elérik céljukat. Most azonban, Wulfgar távozásával ez az öröm és bizonyosság alaposan megrendült. Talán jobb lett volna, ha mégis bemennek Luskanba a híres varázslócéhhez, s egy mágus révén kapcsolatot teremtenek Cadderlyvel, hogy a pap a szelek szárnyán magához repítse őket és gyorsan végrehajtsák feladatukat. Vagy Vízmélye urai is átvehetnék a kristályt, hogy Cadderly fogadalmának megfelelően megsemmisítsék.

Ha négyük közül bárki is hangosan kimondja ezeket a kételyeket, az utazás félbeszakad. De a Wulfgar hiánya miatti zavar érzése, s az, hogy egyikük sem akarta elhanyagolni a

küldetést azért, mert a barátjuk bajban van, visszatartotta őket, s csak gondolataik voltak közösek, a szavaikat nem osztották meg egymással. Mire a nap a hatalmas nyugati vizek alá bukott, Luskan városa és Wulfgar fellelésének reménye eltűnt szem elől.

Regis óriás barátja azonban továbbra is a nyomukban maradt. Amikor Bruenor, Catti-brie és a félszerzet táborveréshez látott, Drizzt és Guenhwyvar megint megpillantották a hatalmas nyomokat, egy kisebb ligetben, alig háromszáz yardnyira megfigyelőhelyüktől. Az óriás jelenlétét most már nem lehetett pusztá véletlennel magyarázni, hisz messze maguk mögött hagyták a Világ Hátát, és kevés óriás merészkedett valaha is erre a civilizált területre, ahol a városi nép milíciákkal vadássza le őket, ha feltűnnek.

Mire Drizzt visszaért a táborba, a félszerzet már mélyen aludt, hálósákja körül üres tányérok halmazával. – Ideje szembenéznünk óriás-árnyékunkkal – mondta a kósza a másik kettőnek, miközben rázni kezdte Regist.

– Szóval ez egyszer beavatsz minket harci terveidbe – felelte Bruenor gúnyosan.

– Remélem, harcra nem kerül sor – szólt a drow. – Tudomásunk szerint ez az óriás nem jelentett fenyegetést a völgyben haladó szekerekre, ezért nincs okunk csatázni vele. Jobb, ha rábeszéljük, hogy menjen szépen haza.

Regis álmos tekintettel nézett körül, aztán visszabújt takarói alá – azaz csak akart, mert a gyors kezű Drizzt elkapta és kirántotta.

– Nem én vagyok a soros! – ellenkezett a félszerzet.

– Te hoztad ránk az óriást, ezért te is fogod elküldeni – felelte a drow.

– Az óriást? – kérdezte Regis értetlenül.

– A böhöm barátodat – magyarázta Bruenor. – Követ minket, és úgy gondoljuk, hogy ideje hazamennie. Most pedig gyere azzal a trükkös köveddel és küldd el, különben levágjuk.

Regis arcán látszott, hogy nincs ínyére ez az eshetőség. Az óriás jó szolgálatot tett neki a harcban, és némiképp meg is kedvelte a nagydarab fickót. Vadul rázni kezdte a fejét, hogy elzavarja belőle az álmot, aztán megpaskolta tele hasát és megkereste a cipőjét. Habár a lehető leggyorsabban mozgott, a barátai már rég elhagyták a tábort, mire utánuk eredt.

Drizzt ért elsőnek az óriás ligetébe, az oldalán Guenhwyvarral. A drow közel hajolt a földhöz, s világosan követni tudta a száraz levelek és letört ágak nyomát. Zajtalanul nyomultak előre, mint az árnyék. Az óriás nem különösebben rejtőzködött, még jókora tüzet is rakott. A fény oda is vezette a kis csapatot.

Egy tucat lépésnyire Drizzt még hallotta a ritmikus hortyogást, de aztán zörrenés hallatszott – az óriás nyilván

felébredt és felállt. Drizzt mozdulatlanra dermedt álltában és körülnézett, hátha őrszemek figyelmeztették az óriást, de semmit sem vett észre a szél süvítésén kívül.

Meggyőződve róla, hogy a fickó egyedül van, Drizzt ment tovább, s egy tisztásra érkezett. Jól látszott a tűz és az óriás – aki csakugyan Junger volt. Drizzt kilépett a nyílt térre, és az óriás nem tűnt túl meglepettnek.

– Különös, hogy újra találkozunk -jegyezte meg a drow, s kezét könnyedén nyugtatta szabályai markolatán, de testtartása nem volt fenyegető. – Azt hittem, visszatértél hegyi otthonodba.

– Mást kért tőlem – mondta Junger, s a drow visszahőkölt az óriás csiszolt, tagolt beszéde hallatán.

– Ki kért mást? – kérdezte a drow.

– Tudod, van olyan hívás, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni – felelte az óriás.

– Regis – kiáltott hátra Drizzt, és hallotta, ahogy barátai -magukhoz képest csendesen, ám egy sötételf fülének igencsak zajosan – csörtetnek utána. Drizzt csak egy kicsit fordította el a fejét, hogy ne riassza meg az óriást, és nyugtázta Guenhwyvar jelenlétét, aki az ágak közt lapult a behemót bal oldalán. Úgy állt meg, hogy egy ugrással az óriásra vethesse magát. – A félszerzet idehozza – magyarázta Drizzt. – Talán akkor majd könnyebben megértjük és legyőzzük azt a hívást.

Az óriás arcára zavarodottság ült ki. – A félszerzet? – kérdezte szkeptikusan.

Bruenor előtört a bozótból, és megállt a drow mellett, aztán mögötte Catti-brie, kezében gyilkos íjával, majd végül Regis, aki egy karcolás miatt panaszkodott.

– Emiatt követ minket Junger – mutatott a drow a rubinfüggőre. – Most tereld más útra.

Regis fülig érő vigyorral előlépett, és felemelte a függőt, aztán lassan pörgetni kezdte.

– Vissza, kis féreg – bődült el az óriás, és elfordította tekintetét a félszerzetről. – Most már nem fogom eltűrni a

trükkjeidet!

– De hát ez hív téged – ellenkezett Regis, és vadul forgatni kezdte a csillogó ékkövet.

– Nekem semmi dolgom veled – jött a válasz.

– De hát nálam van a kő!

– Kő? – visszhangozta az óriás. – Mit érdekel engem egy ilyen kis vacak a Crenshinibon ígéreteivel szemben?

Erre mindenkinek tátva maradt a szája, kivéve Regist, akit annyira elbűvölt a saját rubinijának pörgése, hogy meg sem hallotta az óriás szavait. – Nézzétek, hogy forog! – kiáltotta lelkesen. – Ez hív téged, barátom, és ez kér, hogy... -Regis szónoklata egy harsány jajkiáltással ért véget, ahogy Bruenor odarohant hozzá, és olyan erővel rántotta hátra, hogy elesett. A félszerzet Drizzt mellett ért földet, aztán próbált feltápáskodni, de újra a bokrok közé zuhant.

Junger előreszökkent, és félre akarta csapni a törpét, de egy ezüstcsíkot húzó nyílvevő zúgott el a feje mellett, és az óriás döbbsen hőkölt vissza.

– A következő a képedbe megy – fogadkozott Catti-brie. Bruenor visszalépett a lány és a drow mellé.

– Ostobán követsz egy rossz hívást – mondta Drizzt nyugodtan, s próbálta továbbra is kézben tartani a helyzetet. A kósza nem kedvelte az óriásokat, annyi bizonyos, de most mégis szánalmat érzett a félrevezetett szerencsétlen iránt. – Crenshinibon? Mi az a Crenshinibon?

– Ó, tudod te azt jól – felelte Junger. – Te aztán a legjobban, sötételf. Te vagy a birtokosa, de Crenshinibon elutasít téged és engem választott utódodnak.

– Én csak azt tudom rólad, hogy mi a neved, óriás – felelte szelíden a drow. – A fajtád mindig is harcban állt a világ kisebb lényeivel, én most mégis felajánlom neked azt a lehetőséget, hogy visszamenj a Világ Hátára, az otthonodba.

– Így is fogok tenni – kacagott fel az óriás, és egy fának támaszkodott. – Amint megszereztem Crenshinibont. – Ezzel a ravasz behemót mozgásba lendült, leszakított egy vastag ágat a

fáról, és ellenfelei közé dobta, leginkább Catti-brie felé, hogy a lánynak félre kelljen ugornia, és ne tudjon lőni. Junger előrelendült, de döbbenet tapasztalta, hogy a drow már mozgásban van, Szablyái a kezében, és átszalad az ő lábai közt.

Amikor az óriás fordult, hogy elkapja Drizztet, Bruenor is megérkezett. A törpe fejszéje Junger bokájának inára célzott, és ekkor hirtelen háromszáz kilós párdüctest zuhant az óriás fejére, vállára, leverve őt a lábáról. A szörnyeteg még így is talpon maradhatott volna, ha Catti-brie nem találja el nyíllal a derekát. Junger üvöltve és tekergőzve terült el. Drizzt, Bruenor és Guenhwyvar félreugrottak.

– Menj haza! – kiáltotta oda Drizzt a tápázkodó behemótnak.

Az óriás dacos hördüléssel, kinyújtott karral vetődött a drow felé, de aztán gyorsan visszarántotta kezeit, melyek szablya vágta sebektől véreztek, aztán megrándult a fájdalomtól, ahogy Catti-brie következő nyila a csípőjébe fúródott.

Drizzt megint szólni akart, hogy érvekkel hasson az óriásra, de Bruenorak elege lett. A törpe felrohant ellenfele hátára, és ügyesen egyensúlyozott rajta. Ráugrott az óriás forduló vállára, aztán a kulcsontjára. Lecsapott a fejsze, gyorsabban, mint a behemót lendülő keze. A vastag penge mélyen Junger arcába vágott.

Hatalmas kezek kulcsolódtak Bruenor köré, de már fogyó erővel. Guenhwyvar közbelépett, és elkapta az óriás egyik karját. Catti-brie a másik kezét lőtte át egy tökéletesen célzott lövéssel.

Bruenor tartotta magát, nyomta a fejszét, és az óriás végül mozdulatlaná dermedt.

Regis előmerészkedett a bozótból és belerúgott az ágba, amit az óriás rájuk hajított. – Azt a kukacos almáját! Miért öltétek meg?

– Láttál volna más megoldást? – kiáltott hátra Bruenor, miközben a fejszét rángatta kifelé. – Nem szívesen

beszélgetek kétezer kilónyi ellenséggel.

– Nekem sem volt ínyemre, hogy megöljük – mondta Drizzt. Beletörölte pengéjét az elesett óriás ruhájába, aztán elrakta őket. – Jobb lett volna, ha egyszerűen hazamegy.

– És én meg tudtam volna győzni – szólt Regis.

– Nem – felelte a drow. – A függőd ügyes szerszám, de a Crenshinibon bűverejét nem győzheti le. – Kioldotta tarsolyát, és kivette belőle Crenshinibont, a hírhedt kristályszilánkot.

– Szedd csak elő, annál hangosabban kiabál majd – morogta komoran Bruenor. – Az az érzésem, hogy hosszú út áll előttünk.

– Hozza csak ide az összes szörnyeteget – mondta erre Catti-brie. – Annál könnyebb dolgunk lesz, ha meg akarjuk ölni őket.

Hangjának hidegsége mindannyiukat meglepetésként érte, de csak addig, amíg rá nem néztek, és zúzódasairól eszükbe nem jutott rosszkedve oka.

– Láthatod, hogy ránk nem hat az átkozott – vélte a lány. – Tehát úgy tűnik, hogy aki a hatása alá kerül, az meg is érdemli a sorsát.

– Úgy látszik, hogy Crenshinibon rontó ereje csak azokra terjed ki, akikben amúgy is van valami gonosz vonás – helyeselt Drizzt.

– Akkor hát kissé izgalmasabb lesz az utunk – vélte Catti-brie. Azt már nem tette hozzá, hogy ha így van, akkor jobb szeretné, ha Wulfgar is velük lenne. Tudta, hogy valószínűleg a többiek is ugyanígy gondolják.

Átkutatták az óriás táborát, aztán visszamentek saját tüzükhöz. Mivel újólág megbizonyosodtak arról, hogy rájuk nem hat a kristályszilánk, de a körülöttük lévő szörnyetegeket odacsődíti, úgy döntöttek, hogy megerősítik az őrséget: ketten figyelnek, ketten alszanak.

Regis nem volt elragadtatva.

9. fejezet

A jóváhagyás

Az árnyak rejtekéből figyelte, ahogy a varázsló lassan bemegy az ajtón. Más hangok is követték LaValle-t a folyosóról, de a varázsló nemigen törődött velük, csak becsukta az ajtót és italosszekrénykéjéhez lépett a fogadószoza oldalán. Meggyújtott rajta egy kis gyertyát.

Entreri mohón szorította ökölbe a kezét. Nem tudta eldönteni, hogy beszéljen is a varázslóval, vagy egyszerűen csak megölje őt, amiért nem értesítette Kutya Perry gyilkos tervéről.

Pohárral az egyik kezében, égő gyertyával a másikban LaValle elindult egy nagy, álló gyertyatartó felé. A szoba egyre világosabb lett, ahogy a gyertya erőre kapott. Entreri a varázsló háta mögött kilépett a nyílt színre.

Harcos ösztönei azonnal veszélyt jeleztek. Valami – de mi? – a tudata peremén óvatosságra intette. Talán LaValle nyugodt viselkedése, vagy valami alig észlelhető külső zaj.

LaValle ekkor hátrafordult, és egy kicsit hátraugrott, amikor meglátta Entrerit a szoba közepén. A bérgyilkosnak megint csak furcsa volt valami. A varázsló nem tűnt elég meglepettnek és elég rémültnek.

– Azt hitted, hogy Kutya Perry legyőz engem? – kérdezte gúnyosan Entreri.

– Kutya Perry? – visszhangozta LaValle. – Nem is láttam...

– Nekem ne hazudj – vágott közbe hidegen Entreri. – Túl

régóta ismerlek, LaValle, hogy elhiggyek rólad ekkora tudatlanságot. Biztos, hogy figyelted Kutya Perryt, hisz mindig szemmel tartasz minden játékost.

– Ezek szerint mégsem – felelte a varázsló szárazon, a hívatlan látogatóra célozva.

Entreri ez utóbbi kijelentésben nem volt olyan biztos, de annyiban hagyta. – Megígérted, hogy figyelmeztetsz, ha Kutya Perry utánam jön – mondta fennhangon. Ha vannak céhes testőrök a közelben, halljanak csak a varázsló kettős játékáról. – Mégis ott volt, törrel a kezében, nekem pedig semmit sem szólt az én LaValle barátom.

LaValle hatalmasat sóhajtott és egy székbe roskadt. – Csakugyan tudtam a dologról – vallotta be. – De nem tehettem semmit – tette hozzá, mert a bérgyilkos szeme veszedelmesen összeszűkülte. – Meg kell értened. Tilos kapcsolatba lépni veled.

– El vagyok rekesztve -jegyezte meg Entreri. LaValle tehetetlenül tárta szét a kezét.

– De azt is tudom, hogy LaValle ritkán engedelmeskedik ilyen parancsoknak – folytatta Entreri.

– Ezúttal más volt a helyzet – hallatszott egy új hang. Egy vékony, jól öltözött és jól fésült férfi lépett be a szobába a varázsló dolgozószobájából.

Entreri izmai megfeszültek: az imént ellenőrizte a másik szobát, az összes többi helyiséggel egyetemben: sehol nem volt senki. Most már minden kétséget kizáróan tudta, hogy várták.

– A céhmesterem – magyarázta LaValle. – Quentin Bodeau. Entrerinek a szeme sem rebbent: ennyit már sejtett.

– Ez az elrekesztési parancs nem egy bizonyos céhtől jött, hanem a három legerősebbtől egyszerre – szólt Quentin Bodeau. – Ellenszegülni neki a pusztulást jelentené.

– Bármiféle kapcsolatteremtési mágiát felfedeztek volna - magyarázkodott LaValle. Nevetéssel próbálta feloldani a feszültséget. – Amúgy sem hiszem, hogy számított volna –

folytatta. – Tudtam, hogy Kutya Perry nem ellenfél neked.

– Ha így van, akkor miért engedtétek, hogy nekem jöjjön? – kérdezte Entreri, a kérdést Bodeau-nak címezve.

A céhmester csak vállat vont. – Sosem tudtam minden egyes lépést irányítani.

– Akkor most már egy gonddal kevesebb – felelte komoran Entreri.

Bodeau halványan elmosolyodott. – Tiszteletben kell tartanod a helyzetünket... – kezdte.

– Higgyek egy olyan embernek, aki meg akart ötletni? – játszotta a hüledezőt Entreri.

– Én nem... – kezdett vitatkozni Bodeau, de egy újabb hang, egy nő hangja szakította félbe.

– Ha Quentin Bodeau vagy a céh bármelyik vezetője tudott volna a támadásról, vagy jóváhagyta volna, ebben a házban már rég nem lennének élő emberek.

Egy magas, sötét hajú nő lépett be az ajtón, egy kackiás bajuszú, izmos harcoszal és egy törékenyebb emberrel – ha ugyan ember volt, mert semmit sem lehetett látni az arcából a sötét csuklya alatt. Mögöttük két páncélos őr érkezett, és bár az utolsó becsukta maga után az ajtót, Entreri tudta, hogy odakint van még valaki, nyilván egy másik varázsló. Egy ekkora csapat semmiképpen nem rejtőzhetett el a másik szobában mágikus segítség nélkül. Amellett nagyon is nyugodtak. Hiába bánnak jól a fegyverrel, nem lennének ilyen magabiztosak, hogy legyőzhetik Artemis Entrerit.

– Sharlotta Vespers vagyok – mondta a nő villogó, jeges szemekkel. – Bemutatom Kadran Gordeont és Kezet, hadnagy társaimat Basadoni pasa céhéből. Igen, a pasa még él és örül, hogy jó egészségben lát.

Entreri tudta, hogy ez hazugság. Ha Basadoni élne, a céh sokkal korábban kapcsolatba lépett volna vele, és jóval kevésbé veszélyes körülmények között.

– Elszegődtél már? – kérdezte Sharlotta.

– Amikor Calimportból elmentem, nem voltam elkötelezve,

és most csak nemrég érkeztem vissza – felelte a bérgyilkos.
– Akkor mostantól velünk vagy – dorombolta a nő, és
Entreri tudta: nincs abban a helyzetben, hogy ellenkezzen.

* * *

Szóval nem ölik meg – legalábbis nem azonnal. Nem kell az éjszakáit úgy eltöltenie, hogy önjelölt bérgyilkosokra és Kutya Perry-féle arcátlanokra les. A Basadoni céh magához vette, és bár vállalhat munkát, ahol csak akar, amíg ez nem érinti Basadoni céhét, elsődleges kapcsolata Kadran Gordeon lett – akiben cseppet sem bízott – és a Kéz.

Tudta, hogy elégedettnek kellene lennie sorsának illetén fordulatával. Éjszaka volt, és a Rézgaras tetején üldögélt. Ennél jobbat nem is kívánhatott volna.

Mégis, maga sem tudta, miért, csöppet sem volt boldog. Visszakapta régi életét, akár tetszett, akár nem. Tudta, hogy képességei révén hamar visszaszerezheti régi dicsőségét. De most már ismerte ennek a dicsőségnek a korlátait, és tudta, hogy bár könnyen újra a bérgyilkosok fölé emelkedhetne Calimportban, ez a szint aligha töltené be azt az űrt, amit belül érez.

Egyszerűen nem kívánta vissza régi, pénzért gyilkoló életét. Nem a lelkiismeret miatt – ugyan már! –, hanem *azért*, mert ennek a korábbi életnek a gondolata már nem keltett benne izgalmat.

Az örök gyakorlatias Entreri úgy döntött, hogy mindent csak szépen sorjában. Kiment a tető szélére, zajtalanul és biztonságosan lemászott az utcára, aztán bement a főbejáraton.

Minden szem rá szegeződött, de ő nem törődött vele, csak ment egyenesen a hátsó ajtó felé. Ott egy félszerzet elindult feléje, mintha meg akarná állítani, de Entreri egy pillantására meghátrált, és a bérgyilkos bement az ajtón. *

A hihetetlenül hájas Dondon látványa most is mélyen

felkavarta.

– Artemis! – kiáltotta Dondon örömmel, bár Entreri némi feszültséget érzett a hangjában, ami gyakori volt, ha valahová bejelentés nélkül érkezett. – Gyere beljebb, barátom. Ülj le és egyél valamit.

Entreri a félig elfogyasztott ételek halmaira és a felpuffedt roncs mellett álló kifestett nőkre nézett. Biztonságos távolságban ült le, de nem nyúlt egyik tányérhoz sem, és fenyegetően összehúzta a szemét, amikor az egyik nő közelebb akart menni hozzá.

– Meg kell tanulnod lazítani és élvezni a munkád gyümölcsét – mondta Dondon. – Hallom, visszamentél Pasadonihoz, tehát szabad vagy.

Entreri tudta, hogy Dondon már nem érzi az iróniát ezekben a szavakban.

– Mi jó van ebben a veszedelmes és nehéz munkában, ha nem tudod élvezni azt, amit megvehetsz az árán? – kérdezte Dondon.

– Hogy történt? – kérdezte merészen Entreri. Dondon rámeredt, és zavar ült ki kerek képére. Magyarázatképpen Entreri körülmutatott a tányérokra, a szajhákra, Dondon pocakján.

A félszerzet arca elkomorodott. – Tudod, miért vagyok itt – jegyezte meg halkán, és minden derű kiveszett a hangjából.

– Tudom, miért jöttél ide... hogy elrejtőzz... és egyetértek a döntéseddel – felelte Entreri. – De miért? – Megint végigvezette a félszerzet tekintetét a tányérokra, a szajhákra. – Ezt miért?

– Úgy döntöttem, hogy élvezni fogom... – kezdte Dondon, de Entreri nem hallgatta meg.

– Ha felajánlanám neked a régi életed, elfogadnád? – kérdezte a bérgyilkos.

Dondon üres tekintettel meredt rá.

– Ha megváltoztatnám a helyzetet, és Dondon újra szabadon járhatna az utcákon, örülne? – faggatta tovább Entreri. – Vagy

Dondon jobban szereti a kifogásokat?

– Rébuszokban beszélsz.

– Az igazságot mondom – vágott vissza Entreri, és próbált a félszerzet szemébe nézni, habár az álmatag, lefittyedő szemhéjak erősen taszították. Alig tudta elhinni, hogy ilyen dühvel tölti el Dondon látványa. Legszívesebben előkapta volna a törét és kivágta volna a szerencsétlen félszerzet szívét.

De Artemis Entreri sosem ölt szenvedélyből.

– Visszajönnél? – kérdezte lassan, minden szót kihangsúlyozva.

Dondon nem felelt, nem is pislantott, de Entreri ebben a semmiben meglátta a választ, azt a választ, amitől a leginkább tartott.

A szoba ajtaja kicsapódott és Dwahvel lépett be. – Valami gond van, Entreri mester? – kérdezte negédesen.

Entreri felállt, és a nyitott ajtó felé indult. – Nekem ugyan nincs semmi gondom – felelte mentében.

Dwahvel elkapta a karját, ami nem volt éppen veszélytelen gesztus. Szerencséjére Entrerit túlságosan lefoglalta a Dondon-ügy ahhoz, hogy szokása szerint reagáljon.

– Ami a megállapodásunkat illeti -jegyezte meg a nő –, lehet, hogy szükségem lesz a szolgálataidra.

Entreri hosszan gondolkodott ezen, és azon tűnődött, hogy miért sértik annyira. Anélkül is volt elég gondolkodnivalója, hogy Dwahvel is zargatja a nevetséges igényeivel. – És mit adnál cserébe ezekért a szolgálatokért? – kérdezte.

– Híreket – felelte a félszerzet. – Ahogy megbeszéltük.

– Említetted az elrekesztést, de ez aligha olyan dolog, amire magamtól nem jöttem volna rá – felelte Entreri. – Ezen felül nem sok hasznomra voltál. Ezt könnyű viszonzni.

A félszerzetnek nyílt a szája, mintha ellenkezni akarna, de Entreri elfordult és kiment.

– Ne lepődj meg, ha esetleg zárva találod az ajtóimat – kiáltotta utána Dwahvel.

Entreri nem sokat törődött ezzel, mert nem kívánta újra látni

a szerencsétlen Dondont. Mégis, inkább a hatáskeltés, mint a gyakorlati haszon érdekében hátrafordult, hogy veszedelmes pillantását a félszerzetre szegezze. – Ez nem lenne túl bölcs dolog – jegyezte meg, mielőtt kiment volna a sötét utcára, aztán vissza a tetőre.

Odafent, hosszú gondolkodás után rájött, miért gyűlöli úgy Dondont. Azért, mert saját magát látta benne. Nem, ő sosem puffadna így fel, hisz sosem volt falánk, de egy olyan valakit látott, akit leterített az élet súlya, aki megadta magát a kétségbeesésnek. Dondont egyszerűen a félelem győzte le, ez zárta be abba a szobába, ez kergette falánkságba és élvhajhászásba.

Nála, Entrerinéél az apátia művelné ugyanezt?

Egész éjszaka a tetőn virrasztott, de nem talált választ.

* * *

A kopogás a megbeszélrt sorrendben hangzott: két koppantás, aztán három, aztán megint kettő, ezért, miközben kikászálódott az ágyból, tudta, hogy ez a Basadoni céh hívása. Entreri általában megtette a szükséges előkészületeket - általában nem aludt át egy fél napot –, most azonban semmit sem tett, még csak a törét sem húzta elő. Csak odament az ajtóhoz, és szó nélkül kinyitotta.

Nem ismerte az ajtóban álló férfit. Sovány, ideges emberke volt, rövidre nyírt, gyapjas, fekete hajjal és sötét, ideodacikázó pillantással.

– Kadran Gordeon küldi – nyújtott Entrerinek egy összetekert pergament.

– Megállj! – mondta Entreri, amikor a fiatalember indulni akart. Az ifjú a bérnyilkosra meredt, és Entreri észrevette, hogy az egyik keze világos köntöse alá vándorol, nyilván fegyver után.

– Hol van Gordeon? – kérdezte Entreri. – És miért nem személyesen jött?

– Kérlek, jó uram – mondta a fiú erős galimshita akcentussal, hajlongva. – Nekem csak annyit mondtak, hogy ezt adjam oda neked.

– Kadran Gordeon mondta? – kérdezte Entreri.

– Igen – bólogatott vadul a fiú.

Entreri becsukta az ajtót, aztán hallotta a megkönnyebbült fickó rohanó lépteit a folyosón, majd a lépcsőn.

Entreri megállt és a tekercset nézte. Gordeon nem jött el személyesen, és a bérgyilkos tudta, miért. Ez a tisztelet nyílt kifejezése lett volna. A céh hadnagyai féltek tőle – nem attól, hogy megöli őket, hanem attól, rangban följük emelkedik. Most a jelentéktelen küldönc alkalmazásával Gordeon próbálta jelezni Entrerinek a rangsort, ahol a bérgyilkos majdnem legalul áll.

Lemondó fejcsóválással fogadta az egész ostoba ügyet, leszedte a zsineget a tekercsről és kihajtogatta. A parancsok meglehetősen egyszerűek voltak: ott volt egy ember neve és ismert, legutolsó lakcíme, azzal az utasítással, hogy a lehető leghamarabb el kell őt tenni láb alól. Ha lehet, még az éjszaka, de legkésőbb másnap.

Alul volt egy utolsó megjegyzés, hogy a célszemélynek nincs ismert céh-elkötelezettsége, és nincs különösen jó viszonyban egyik városi vagy céh katonával sem, s nincsenek nagy hatalmú barátai vagy rokonai.

Entrerit kissé gondolkodóba ejtették ezek az információk. Vagy rendkívül veszedelmes ellenféllel áll szemben, vagy – ami valószínűbb – Gordeon egy ilyen jelentéktelen feladattal akarja megalázni, hogy hiteltelenné tegye. Régebben Entreri képességeit céhmesterek vagy varázslók ellen tartogatták, nemesek vagy gárdakapitányok ellen. Persze, ha Gordeon vagy a többiek ilyen nehéz feladatot adnának neki, és ő sikerrel járna, akkor javulna pozíciója a közösségben, és amazok joggal tarthatnának gyors fölemelkedésétől.

Nem számít, gondolta.

Még egy pillantást vetett a címre – Calimport egy általa jól

ismert része –, és összeszedte a holmiját.

* * *

Közelről hallotta a gyerekek sírását, mert a viskónak csak két helyisége volt, melyeket csupán egy vastag függöny választott el. Egy szorgos fiatalasszony – Entreri látta őt a függöny mögül – foglalkozott éppen a gyerekeivel. Kérlelte őket, hogy feküdjenek le és maradjanak csendben, hiszen apjuk nemsokára hazatér.

A nő hamarosan előjött, mit sem sejtve az ablakfüggöny mögött kuporgó Entreri jelenlétéről. A bérgyilkos apró lyukat vágott az anyagba, és figyelte a dolgozó asszony mozgását. Mindent fűgén és takarosán csinált. Látszott, hogy igyekszik.

Az ajtó – egy újabb függöny – kitárult, és egy fiatal, csontos férfi lépett be elkínzott arccal. Szemei mélyen üregükbe süppedtek, arcát soknapos borosta verte.

– Megtaláltad? – kérdezte élesen a nő.

A férfi megrázta a fejét, és Entreri úgy látta, mintha még jobban beesne az arca.

– Könyörögtem neked, hogy ne dolgozz velük! – fedtte az asszony. – Tudtam, hogy semmi jó...

A nőnek torkán akadt a szó, amikor látta, hogy a párja szeme hatalmasra tágult rémületében. A nő válla mögött a férfi látta a függöny mögül előbújó Entrerit. Megfordult, mintha menekülni akarna, de a nő visszanézett és felkiáltott.

A férfi megdermedt: nem hagyhatta ott a feleségét.

Entreri nyugodtan figyelte mindezt. Ha a férfi menekül, kénytelen lett volna egy tördobással elintézni, mielőtt kijut.

– Ne a családom előtt – tárta szét a kezét könyörgően a férfi.
– És ne itt.

– Tudod, miért jöttem? – kérdezte a bérgyilkos.

A nő sírni kezdett, kegyelemért könyörgött, de a férje magához húzta, aztán gyengéden a gyerekek szobája felé taszította.

– Nem az én hibám volt – mondta halkan, amikor az asszony eltűnt. – Én könyörögtem Kadran Gordeonnak. Mondtam neki, hogy valahogy előkerítem a pénzt.

A régi Artemis Entreri nem kíváncsiskodott volna ebben a helyzetben. A régi Artemis Entreri nem figyelt volna oda. A régi Artemis Entreri egyszerűen elvégezte volna a feladatát és továbbáll. Most azonban érdeklődés támadt benne, és nem is sietett.

– Nem okozok gondot neked, ha megígéred, hogy a családomat nem bántod – szölt az ember.

– Azt hiszed, hogy tudnál nekem gondot okozni? – kérdezte Entreri.

A szerencsétlen szánalmasan rázta meg a fejét. – Kérlek – esedezett. – Én csak jobb életet akartam teremteni nekik. Elfogadtam a munkát, és még örültem is neki, amikor megbíztak, hogy vigyek el némi pénzt a Dokk utcából a szakadékhöz. Ezzel az egy üzlettel többet kerestem volna, mint egy teljes hónapi becsületes munkával.

Entreri persze számtalanszor hallotta már ezt. Annyiszor vállalkoztak az ilyen ostobák – tevéknek nevezték őket – küldöncfeladatokra, számukra rengetegnek tűnő fizetségért. A céhek csak azért bérelték fel ezeket a “tevéket”, hogy a rivális céhek ne tudják, pontosan kis is viszi a pénzt. A többi céh persze egy idő után felderítette az utakat és a tevéket, és ellopta a szállítmányt. Ilyenkor a szerencsétlen küldöncöket, ha túléltek a rajtaütést, gyorsan eltette láb alól a munkaadó céh.

– Tudtad, milyen veszélyes társaságba keveredsz – jegyezte meg Entreri.

A férfi bólintott. – Csak néhány szállításra gondoltam – felelte. – Csak néhány alkalom, és abbahagytam volna.

Entreri nevetett és a fejét csóválta. Micsoda abszurd terv. A teveségből nem lehet kiszállni. Bárki, akit ilyesmire felfogadnak, azonnal túl sokat tud meg ahhoz, hogy a céh valaha is elengedje. Csak két lehetőség létezett: ha a teve jól

teljesít és elég szerencsés, akkor magasabb, állandóbb helyet kap a céh szervezetében. Ha nem ez történik, akkor a tevét vagy az ellenséges céh, vagy a saját céhe kaszabolja le.

– Kérlek, ne itt – kérte egy idő után a férfi. – Ne hallja a feleségem az utolsó kiáltásaimat. Ne lássanak a fiaim vérbe fagyva.

Keserű mosoly kezdte nyomni Entreri torkát. Sosem undorodott még ennyire, sosem látott ennél szánalmasabb embert. Körülnézett a kunyhóban, végigpásztázott a rengeteg függönyön. Egyetlen tárgyért látott – amit nyilván az egész család használt étkezéshez – és egy magányos, régi lócát.

– Mennyivel tartozol? – kérdezte, és bár alig akarta elhinni, hogy kimondja ezeket a szavakat, tudta, hogy képtelen lenne megölni ezt a nyomorultat.

A férfi csodálkozva meredt rá. – Valóságos kis vagyonnal – felelte. – Majdnem harminc arannyal.

Entreri bólintott, aztán elővett egy erszényt, amit elrejtve hordott a hátán, a köpenye alatt. Érezte a súlyát, ahogy kioldozta, és tudta, hogy legalább ötven arany van benne, mégis odadobta az embernek, úgy ahogy volt.

A döbbsen alak elkapta az erszényt, és úgy bámulta, hogy Entreri azt hitte, mindjárt kiugrik a szeme. A férfi aztán a bérgyilkosra nézett, de úgy kavarogtak benne az ellentétes érzelmek, hogy az arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

– Add a szavadat, hogy ha kifizetted az adósságod, többet nem közösködsz semmilyen éhhel – mondta Entreri. – A feleséged és a gyerekeid jobbat érdemelnek.

A férfi válaszolni akart, aztán térdre rogyott és hajlongani kezdett megmentője előtt. Entreri megfordult és dühösen kiviharzott a kunyhóból, ki a mocsos utcára.

Hallotta, hogy a férfi köszönetet kiáltoz utána. Entreri tudta, hogy valójában nem a könyörület vezette. Mit sem törődött sem a férfivel, sem szutykos feleségével, sem a csúnyácska kölykökkel. Mégsem tudta megölni ezt a szánalmas roncsot, habár tudta, hogy jó szolgálatot tett volna neki, ha egyszer s

mindenkorra megváltja szenvedéseitől. Nem, Entreri Kadran Gordeonnak nem akarta megadni azt az elégtételt, hogy egy ilyen alantas gyilkosságba keveri. Egy ilyen teve kezdő céhtagoknak való feladat, mondjuk, tizenkét éves suhancoknak. Óriási sértés volt ez egy olyan nagyságnak, mint Entreri.

Ő pedig nem fog belemenni a játékba.

Hazasietett a fogadóba, ahol a szobája volt. Összepakolt és azonnal elindult a Rézgarasba. Arra gondolt, hogy egyszerűen betör, ha másért nem, azért, hogy megmutassa Dwahvelnek, milyen nevetséges volt a kizárásával fenyegetőzni. De aztán meggondolta magát és visszafordult. Nem volt kedve Dwahvellel, vagy bárki mással tárgyalni.

Talált egy apró, jelentéktelen sikátort a város másik végében, és kivett ott egy szobát. Valószínű volt, hogy egy másik céh területén jár, és ha azok rájönnek a kilétére, és arra, hogy kikhez tartozik, bajba kerülhet.

De már ez sem érdekelte.

* * *

Egy teljes nap múlt el eseménytelenül, de ez nem nyugtatta meg Entrerit. Tudta, hogy a háttérben rengeteg dolog történik. Jól ismerte az árnyak világát, és sok mindent sejtett, de nem volt kedve behatóan nyomozni. Olyan kedvében volt, hogy egyszerűen csak hagyta a dolgokat folyni a saját medrükben.

Második este lement az apró fogadó közös helyiségébe, hogy elköltse vacsoráját az egyik sarokba. Egyedül evett, semmit sem hallott a többiek beszélgetéseiből. Viszont észrevette, hogy egy félszerzet érkezik. A félszerzetek igencsak ritkák voltak a városnak ebben a részében. A kis alak hamarosan megtalálta őt, és leült vele szemben az asztalhoz.

– Jó estét neked, uram – mondta a félszerzet. – Hogy ízlik a vacsora?

Entreri a félszerzetre meredt, akit, jól tudta, cseppet sem

érdekel az ő vacsorája. Fegyvert keresett rajta, habár kételkedett benne, hogy Dwahvel elég bátor lenne így fellépni ellene.

– Megkóstolhatom? – hajolt előre a félszerzet.

Entreri merített egy kanállal az ételből, de nem nyújtotta előre a kezét, hogy a félszerzetnek közelebb kelljen húzódnia.

– Dwahveltől jöttem – súgta a kis fickó. – A Basadoni cég kerestet, és igencsak rossz hangulatban varinak. Tudják, hol vagy, és engedélyt kaptak a Fürkészektől arra, hogy ide jöjjenek és elvigyenek. Már ma este várhatóak. – A félszerzet bekebelezte a felkínált falatot, és a gyomrát simogatva hátradőlt.

– Mondd meg Dwahvelnek, hogy most már az adósa vagyok – szólt Entreri. A félszerzet biccentett, aztán elment és rendelt egy tál ételt. Szóba elegyedett a fogadóssal, amíg várt, aztán ott a pultnál evett is, magára hagyva Entrerit a gondolataival.

A bérgyilkos tudta, hogy elmenekülhetne, de nem vitte rá a lélek. Jöjjenek csak, és történjen, aminek történnie kell. Amúgy sem gondolta, hogy megölnék. Befejezte a vacsorát és visszament a szobájába, hogy számba vegye a lehetőségeit. Először kiszedett egy deszkát a belső– falból, és a kis fülkébe, ami a belső és külső fal között volt, elrejtette csodás ékköves törét és pénzének egy részét. Ezután óvatosan visszahelyezte a deszkát, a derekára pedig egy másik törst kötött, ami hasonlított az ékkövesre, de nem rendelkezett annak büverejével. Aztán – inkább a látszat, mint a valódi elrettentés kedvéért – egyszerű törscsapdát drótozott az ajtóra, majd elhelyezkedett az egyik széken. Kockákat szedett elő, és a kis asztalon dobálni kezdte őket, így múlatta az időt.

Már késő volt, amikor meghallotta az első lépéseket a lépcsőn – valaki nyilvánvalóan lopózni próbált, de így is nagyobb zajt csapott, mint Entreri a maga hétköznapi járásával. A léptek hamarosan elhallgattak, és Entreri vékony fémleap kaparászását hallotta az ajtónyílás hasadékában. Egy viszonylag képzett tolvaj néhány perc alatt átjut a rögtönzött

csapdán, gondolta, ezért a háta mögé tette a kezét és a falnak dőlt.

A neszek megszűntek és hosszú, kényelmetlen csend következett.

Entreri a levegőbe szimatolt: valami égett. Egy pillanatig arra gondolt, hogy rágyújtják a házat, de aztán felismerte a szagot, az égő bőr szagát, és ahogy megmozdult, égető fájdalom mart a kulcscsontjába. A nyaklánc, amit viselt – tucatnyi álkules, díszítésnek álcázva – lecsúszott az ingéről a puszta bőrére.

A bérgyilkos csak most döbbsent rá, hogy minden fémtárgya izzásig hevült.

Entreri felugrott és letépte nyakáról a láncot, aztán ügyesen, egy csuklócsavarintással leoldotta övét és a forró tört.

Az ajtó kicsapódott és két Basadoni-katona rontott be, közöttük pedig egy harmadik alak, kezében célra emelt nyílpuskával.

De nem lőtt, és a katonák sem támadtak.

Kadran Gordeon lépett be az íjász mögött.

– Az egyszerű kopogás épp ilyen hatásos lett volna – szólt Entreri szárazon, és izzó holmijaira pillantott. A tör már füstöt fakasztott a padlóból.

Erre Gordeon egy érmét dobott Entreri lába elé, egy különös aranyat, melyet egyszarvúfej ékesített. Entreri csak a vállát vonogatta.

– A tevéte meg kellett volna ölni – mondta Gordeon.

– Nem érte meg a fáradságot.

– És ezt te döntöd el? – kérdezte a Basadoni-hadnagy.

– Aprócska döntés ez ahhoz képest, amit valaha...

– Ó! – vágott közbe színpadiasan Gordeon. – Itt a gond, Entreri mester. Ugyanis az, amit valamikor régen tudtál vagy csináltál, semmit sem számít. Nem vagy sem céhmester, sem hadnagy, de még csak teljes jogú katona sem, és kétlem, hogy valaha is leszel! Elvesztetted a hidegvéred – ahogy előre gondoltam. Jóváhagyásra lesz szükséged, és ha egyáltalán

megéred, talán, hangsúlyozom, talán újra befogad a céh.

– Jóváhagyás kell? – nevetett Entreri. – A tiéd?

– Vigyétek! – kiáltotta Gordeon a két katonának. Amikor amazok óvakodva megindultak a bérgyilkos felé, hozzátette: – Az embert, akit megpróbáltál megmenteni, kivégeztük, a feleségével és a gyerekeivel együtt.

Entreri alig hallotta ezt, és amúgy sem nagyon törődött vele, pedig tudta, hogy Gordeon a kivégzésekkel csak neki akart fájdalmat okozni. Most nagyobb dilemmával került szembe. Hagyja, hogy Gordeon visszavitesse a céhbe, ahol nyilván alaposan megbüntetik, aztán elengedik?

Nem, ezt senkitől sem túrné el. Tökéletesen edzett lábizmai megfeszültek, ahogy a katonák közeledtek, pedig kívülről teljesen lazának tűnt, üres kezeit ártalmatlanul lógatta maga mellett. A katonák karddal a kezükben melléje álltak és a keze után nyúltak, míg a harmadik katona folyamatosan a szívére célzott.

Entreri a levegőbe szökkent, maga alá húzta a lábát, azután kirúgott oldalra. Rúgása arcon találta a közeledőket, akik messzire repültek. Visszahullva Entreri elkapta a jobb oldalt, és gyorsan maga elé rántotta, épp időben, hogy felfogja vele a röppenő nyílveesszőt. Aztán a földre lökte a nyöszörgő embert.

– Az első hiba – mondta Gordeonnak, aki szépmívű szablyát rántott elő. A másik megrúgott katona kezdett feltápáskodni, a társa azonban mozdulatlanul feküdt, hátában a nyílveesszővel. A nyílpuskás lázasan igyekezett újratölteni fegyverét, de Entrerit jobban zavarta az, hogy egy varázslónak is kell lennie a közelben.

– Maradj hátul – mondta Gordeon a nyílpuskásnak. – Én majd elintézem.

– Hogy hírnevet szerezz? – kérdezte Entreri. – De hisz nincs is nálam fegyver. Hogy fog ez hangzani majd az utcán?

– Ha már meghaltál, majd a kezedbe teszünk valamit – vigyorgott gonoszul Gordeon. – Az embereim váltig állítják majd, hogy tiszta harc volt.

– A második hiba – morogta halkán Entreri, mert a harc egyenlőbb volt, mint ahogy azt Kadran Gordeon gondolta. A Basadoni-hadnagy egy kimért döféssel indított, egyenesen előre. Entreri előretolta az alkarját, szándékosan elhibázva a hárítást, de közben hátraszökkent. Gordeon körözni kezdett, Entreri is. Aztán a bérgyilkos előrelendült, de visszakényszerítette a szablya vágása. Gordeon ügyelt rá, hogy ne hagyjon rést.

Entrerinek azonban amúgy sem állt szándékában követni a mozdulatot. Csak elkezdte, hogy kissé megváltoztassa a körözés szögét, és megfelelő helyzetbe kerüljön.

Gordeon támadott, és Entreri hátraugrott. Amikor Gordeon jött tovább, a bérgyilkos előreszökkent, ravasz és veszélyes hárítómanőverbe kényszerítve ellenfelét. De Entreri megint csak nem ment tovább. Csak visszalendült a megfelelő helyre és mindenki meglepetésére nagyot toppantott a padlón.

– Micsoda? – hördült fel Gordeon. Megrázta a fejét és körülnézett, mert nem követte szemével azt a toppantó lábat és nem látta, hogy a dobbanás ereje feldobja a még mindig izzó nyakláncot a földről, rá Entreri lábfejére.

Aztán Gordeon megint támadott, most már teljes erővel. Lendült Entreri lába, s az izzó nyakék a hadnagy arcába repült. Javára legyen mondván, hogy a gyorskezü Gordeon szabad kezével elkapta a nyakláncot – ahogy Entreri számított is rá –, de aztán hangosan felüvöltött, amikor a forró fém csupasz kezére csavarodott és égetni kezdte a húsát.

Entreri egy szempillantás alatt mellette termett. Oldalra csapta a hadnagy kardos kezét, aztán ökölbe szorítva kezeit, mindkét oldalról a férfi halántékára vágott kiálló kézízületeivel. Gordeon elkábult, a szemei keresztbe fordultak. A keze lehanyatlott, és Entreri azonnal lefejelte a homlokával. Elkapta a hátradőlő Gordeont és megfordította, aztán egy ügyes mozdulattal a nyilpuskás felé irányozta, és a meglepett ember felé lökte. Az ütközés elég erős volt ahhoz, hogy kioldja a lövedéket.

A megmaradt kardos katona keményen rohamozott oldalról, de nem volt túl képzett harcos. Entreri könnyedén elhárított és kitért ügyetlen, túlságosan előretolt szúrásai elől, aztán gyorsan belépett, mielőtt a katona visszahúzhatta volna pengéjét. Entreri elkapta a fegyvert tartó kezét, felemelte, belépett alá, megcsavarta és harcképtelenné tette.

A katona előreleandult, hogy szabad kezével harcoljon az életéért. Entreri tenyere nekicsattant kicsavart másik csuklójának, amitől kihajlott a keze, és rettentő fájdalom nyilallt belé. Egy csavarás, és a kard már Entreri kezében volt, majd egy fogásváltás, és indulhatott a tánc.

Entreri előbb hasba, majd tüdőbe döfte a szerencsétlen harcost.

Ki sem húzta a kardot, úgy pörgette meg a fickót, hogy őt is a nyílpuskáshoz lökje, és csakugyan, a makacs alak megint töltött. Viszont egy sokkal veszedelmesebb ellenfél jelent meg a színen, a láthatatlan varázsló, aki röpködő köpönyegben sietett végig a folyosón, be az ajtón. Entreri látta, hogy valami vékony dolgot emel fel – nyilván varázspálcát –, de aztán már csak kezek és lábak kavargását látta, ahogy a felnyársalt katona nekiütközött a varázslónak, és mindketten elrepültek.

– Megszereztem a jóváhagyásod? – kiáltotta oda Entreri a még mindig kába Gordeonnak, de már mozdult is, mert a nyílpuskás és a varázsló is kezdtek feltápáskodni. Rettenetes fájdalom hasított belé, ahogy egy nyílpuska-lövedék az oldalába fúródott, de összeszorított foggal túrt, karját az arca elé emelte és lábát védekezően felhúzta, s átzúgott a fakeset ablakon, le az utcára. Mikor leérkezett, elfordult a lábával és oldalra vetődött, hogy csökkentse a zuhanás erejét. Felpattant és rohanni kezdett. Nem volt meglepve, amikor újabb nyílpuska-lövedék – ezúttal teljesen más irányból – fúródott a falba mellette.

Hirtelen minden életre kelt a környéken, ahogy a Basadoni katonák kirontottak minden elképzelhető rejtékhelyről.

Entreri végigrohant egy sikátoron, átvágott egy térdelő ember fölött, aki el akarta kapni, aztán gyorsan befordult egy épület mögé. Felmászott a tetőre, fürgén, akár egy macska, aztán átvágott a következő sikátor fölött, és így tovább.

A főutcára érkezett, mert tudta, hogy üldözői arra számítanak, hogy egy sikátorban bújik meg. Gyorsan felkúszott az egyik oldalfalon, és mesteri módon kitámasztotta magát kézzel-lábbal, hogy összeolvadjon az épület körvonaláival.

“Megkeresni!”, hallatszott mindenfelé a kiáltás, és tucatnyi katona rohant el közvetlenül alatta, de az éj előrehaladtával a zaj egyre csökkent. Entrerinek ez volt a szerencséje, mert bár kifelé nemigen vérzett, tudta, hogy a sebe súlyos, talán még halálos is. Végül le tudott ereszkedni a földre, de már ahhoz is alig maradt ereje, hogy megálljon a lábán. Megfogta az oldalát és vér melegségét érezte, meg egy mélyen be-fűrődött nyílvevő végét.

Már levegőt is alig kapott, és tudta, hogy ez mit jelent.

A szerencse vele volt, amikor visszaért a fogadóba, mert a nap még nem jött fel, és bár nyilvánvalóan csak úgy hemzsegték a környéken a Basadoni-katonák, a közvetlen szomszédságban alig voltak. Entreri megkereste az ablakát és számígtatni kezdte titkos rejtekhelye magasságát. Csendben kellett dolgoznia, mert hangokat hallott a szobából, köztük Gordeonét is. Felmászott, keresett egy biztonságos fogást, és igyekezett nem nyögni, pedig legszívesebben ordított volna a fájdalomtól.

Lassan dolgozott a régi, korhadt fával, amíg annyira fel nem feszítette, hogy kiszedhesse törét és erszényét.

– Valami mágia kellett hogy legyen körülötte! – hallotta Gordeon hangját. – Keress rá újra!

– Nincs ott mágia, Gordeon mester – hallatszott egy másik hang, nyilván a varázslóé. – Ha lett volna nála ilyesmi, eladta vagy elajándékozta volna, mielőtt ide jön.

Entreri minden kínja ellenére elmosolyodott, amikor

meghallotta Gordeon morgását és rugdosódását. Persze hogy nincs mágia, ha csak a szobát pásztázzák végig, a lenti falat viszont nem.

Törrel a kezében a bérgyilkos visszamászott a csendes utcára. Remélte, hogy talál egy Basadoni-katonát a közelben, hogy kitöltse rajta haragját, de sejtette, hogy most még talán egy újonccal is gondjai lennének. Csak két részeget talált, az egyik egy ház tövében hortyogott, a másik magában beszélt.

A bérgyilkos zajtalanul megindult. Ékköves törének volt egy különösen hasznos, mágikus tulajdonsága: elszívta az áldozat életerejét, és ezt az erőt gazdájának adta át.

Entreri elsőnek a beszélő részeget vette kezelésbe, és amikor elkészült, sokkal erősebbnek érezte magát. Egy hirtelen mozdulattal kirántotta oldalából a vesszőt, és majdnem elájult a fájdalomtól.

Mégis összeszedte magát, és az alvó részeghez lépett.

Hamarosan kísétált a sikátorból, és egyáltalán nem látszott rajta, hogy komoly baja lenne. Újra erősnek érezte magát, és szinte reménykedett benne, hogy még a közelben találja Kadran Gordeont.

A harc azonban csak most kezdődött, ezt jól tudta, s félelmetes képességei ellenére jól emlékezett a Basadoni céh nagyságára. Tudta, hogy súlyos hátrányban van.

* * *

Látták, amikor a merénylők beléptek a fogadóba. Látták, ahogy kiveti magát az ablakon, aztán elrohan. A Basadoni-katonakénál jóval élesebb tekintetükkel látták a falon kapaszkodni, és magukban elismeréssel adóztak trükkjének. Most pedig, némi megkönnyebbüléssel és megnyugvással, hogy vezetőjüket jól választották ki, nézték, ahogy kimegy a sikátorból. És még neki, Artemis Entrerinek, a bérgyilkosok bérgyilkosának sem volt fogalma arról, hogy ott vannak.

10. fejezet

Egy váratlan és tökéletlen bosszú

Wulfgar könnyedén és gyorsan haladt a Világ Hátának lába mentén, s őszintén remélte, hogy valami szörnyeteg rátámad, akin levezetheti a benne fortyogó haragot. Számtalanszor látott nyomokat, és követte is őket, de nem volt kósza. Habár elég jól életben tudott maradni a kemény klímában, nyomolvasó képességei messze elmaradtak drow barátjáé mögött.

Akárcsak irányérzéke. Amikor másnap felért az egyik gerincre, meglepetten látta, hogy átlósan átvágott a nagy hegység sarkán, hisz a magas kilátópontról most mintha az egész délvidék feltárult volna előtte. Wulfgar visszanézett a hegyekre, és arra gondolt, hogy ott sokkal nagyobb eséllyel bonyolódhat valami csetepatéba, de aztán tekintete visszavándorolt a nyílt területre, a sötét erdőfoltokra, a hosszú és ismeretlen utakra. Valami vonzást érzett a szívében, vágyódást a távolság és a szabad térségek iránt, vágyat, hogy kitorjjon beskatulyázott völgybéli élete korlátai közül. Odakint talán új tapasztalatokra tesz szert, amelyek segítségével

megszabadulhat a fejében kavargó ezernyi zavaró képtől. Talán el tud szakadni a mindennapi, ismerős rutintól, és eltávolodhat az Abyss rémes emlékeitől.

Wulfgar bólintott és elindult lefelé a meredek déli lejtőn. Újabb nyomokra bukkant – valószínűleg ork nyomokra –, de ezúttal nem követte őket. Kiért a hegységből, mire a nap a nyugati láthatár mögé ereszkedett. Megállt, hogy nézze a naplementét. Roppant vörös és narancsszín lángok gyülekeztek a sötét felhők gyomrában, és ragyogó sávokkal töltötték meg az eget. Egy-egy ragyogó csillag bukkant elő a sápadtkék háttér előtt, valahányszor a felhők szétváltak. A barbár még akkor sem mozdult, amikor a színek elhaltak, és sötétség ült a földre és az égboltra. Csillagok pislákoltak a felhők között. Úgy érezte, hogy ez az újjászületés pillanata. A magányos férfi újrakezdi életét, elszánva arra, hogy ezennél a jelennel, és nem a múlttal foglalkozik. A jövő majd kialakul magától.

Maga mögött hagyta a hegyeket és letáborozott egy fa szétterülő ágai alatt. Minden elhatározása ellenére azonban a rémálmok itt is utolérték.

Másnap mégis hosszú, ruganyos léptekkel indult tovább, a szél fújását, a madarak énekét vagy egy folyó medrét követve.

Rengeteg vadat és bogyót talált. Mindennap úgy érezte, hogy egyre kevésbé kötik gúzsba a múlt emlékei, s minden éjjel gyengült a rémálmok szorítása.

Egy nap azonban különös totemre bukkant, egy rövid, földbeszúrt póznára, melynek teteje szárnyas ló alakjára volt kifaragva, s Wulfgar hirtelen visszazökkent egy régi emlékebe, sok évvel ezelőtről, amikor úton voltak Drizzttel, Regisszel és Bruenorral, a törpék ősi hazáját kutatva. Szeretett volna elfordulni, messzire szaladni, de egy bizonyos emlék, egy bosszúesküvés visszatartotta. Wulfgar szinte öntudatlanul ráállt egy friss ösvényre és követte. Alacsony dombra jutott, aminek tetejéről meglátta a tábor, az őzbőr sátrakat és a magas, erős, sötét hajú embereket.

– Az Égi Pónik – suttogta Wulfgar. Jól emlékezett a barbár törzsre, amely beleavatkozott a harcba, amit barátaival együtt vívott az orkok ellen. Miután az orkokkal végeztek, Wulfgart, Bruenort és Regist foglyul ejtették. Meglehetősen jól bántak velük, és Wulfgarnak még egy erőpárbajt is felkínáltak, amit elfogadott, és könnyedén meg is nyert a törzsfő fia ellen. Ekkor a barbár szokás szerint Wulfgarnak felajánlották, hogy legyen a törzs tagja. Sajnos hűségpróbaként arra kérték, hogy vágja le Regist, és erre sosem lett volna képes. Drizzt segítségével megszöktek, de a sámán, a látó Valric gonosz mágiával ocsmány szellemlélekévé változtatta Torlint, a főnök fiát.

Legyőzték a szellemet, és amikor Torlin megtört teste ott hevert a lába előtt, Wulfgar bosszút fogadott Valric ellen.

A barbár érezte erős kezének feszülését – öntudatlanul is markolászni kezdte hatalmas harci kalapácsát. Hunyorogva meredt a távolba, a tábor felé, és észre is vett egy csontos, izgékony alakot, aki akár Valric is lehetett.

Talán már nincs is életben, figyelmeztette magát Wulfgar, hisz már akkor régen is nagyon öreg volt. Wulfgar lelkének egy része legszívesebben most is elrohant volna, elkerülve ezt a találkozást, ami a múltjára emlékeztetné.

Torlin megtört, megcsonkított, félig ember, félig szárnyas ló teste azonban ott kísértett a gondolatai között, és képtelen volt elmenni.

Egy óra múlva már közelebbről láthatta a dolgokat, az egyes embereket.

Elég közel volt, hogy lássa: az Égi Pónik nehéz időszakot élnek át. És kemény csatákat, mert sok sebesült kuporgott a táborban, és a sátrak száma is jóval kevesebb volt, mint emlékei szerint. A tábor népe jobbára nőkből, gyerekekből és öregekből állt. Dél felé mintegy negyven pózna magasodott, és ez segített megoldani a rejtélyt: a póznákon ork fejek oszladoztak, melyeket dögevő madarak tépkedtek elégedetten.

A megfogyatkozott törzs látványa fájdalmas volt Wulfgar

számára, mert bár a sámán ellen bosszút fogadott, a népet, melynek élete és szokásai oly hasonlóak voltak a sajátjaihoz, tisztelte. Arra gondolt, hogy elmegy, de még meg sem fordult, amikor kicsapódott az egyik sátor ajtólapja, és egy csontsovány, öreg, mégis energikus ember pattant elő fehér köntösben. Egyik szemén jellegzetes, smaragddal díszített szemkötést viselt. A barbárok lesütötték a tekintetüket, amerre járt. Egy gyerek odaszaladt hozzá és kezét csókolt neki.

– Valric, a Látó – morogta Wulfgar, mert nem lehetett tévedés.

A barbár határozott léptekkel indult meg. Égisz-agyart lóbálva. A pusztá tény, hogy zavartalanul megközelíthette a tábor, mutatta, mennyire legyengült és megfogyatkozott a törzs, hisz egyetlen barbár népet sem lehet így meglepni.

Wulfgar még az első sátor előtt is elhaladt és annyira megközelítette Valricot, hogy az meglássa őt, mikor az első harcos – egy magas, idősebb, erős, de sovány férfi – az útjába állt.

A harcos nem beszélt, csak ütött, s husángjával le akart sújtani Wulfgarra, de a fiatal barbár, gyorsabban, mint a másik gondolta volna, előrelépett és szabad kezével elkapta a husángot, mielőtt az komolyabb lendületre tehetett volna szert. Ezután hihetetlen erővel kicsavarta a támadó csuklóját és elvette tőle a husángot, amit eldobott. A harcos felhőrdült és nekirontott, de Wulfgar felemelte a karját és egy mozdulattal elsöpörte a férfit.

Ekkor már a tábor összes harcosa – közel sem annyi, mint amennyire Wulfgar emlékezett – kint volt, félkört formálva a sámántól a támadóig. Wulfgar el tudta fordítani annyi időre tekintetét a gyűlölt Valricról, hogy lássa: nem erejük teljében lévő férfiakkal áll szemben. Vagy túl fiatalok, vagy túl öregek. Úgy tűnt, hogy a törzs nemrégiben háborút vívott, és nem boldogult túl jól.

– Ki vagy te, aki hivatlanul törtél be? – kérdezte az egyik férfi, aki nagydarab és erős volt, de nagyon öreg.

Wulfgar a szőlóra meredt, a kemény szempárba, a szürkés, de sűrű hajra, a büszke állra. Hasonlított valakire, akivel Wulfgar még annak idején találkozott itt, egy tiszteletreméltó és bátor harcosra. Az a tény, hogy a férfi mindenkit –még Valricot is – megelőzve szólt, csak megerősítette a barbár gyanúját.

– Torlin atyja – hajolt meg Wulfgar.

A férfi szeme tágra nyílt meglepetésében. Úgy nézett ki, mint aki felelni akar, de nem találja a szavakat.

– Farkasölő Jerek! – sipította Valric. – Az Égi Pónik törzsfőnöke! Ki vagy te, aki hívatlanul betörtél? Ki vagy te, hogy Jerek régen elveszett fiáról beszélsz?

– Elveszett? – kérdezte gúnyosan Wulfgar.

– Elvették az istenek – felelte Valric, felborzolva köntöse kar-tollait. – Vadászküldetésnek indult, látomásos küldetés lett.

Fanyar mosoly ült ki Wulfgar arcára, ahogy kezdte megérteni a hatalmas, évtizedes hazugságot. Toriint, aki félelmetes szellemlénnyé változott, Valric küldte ki, hogy megölje Wulfgart és társait, és Torlin elpusztult a leendő áldozatok kezétől. Valric azonban, aki nyilván nem mert Jerek elé állni az igazsággal, kikotyvasztott valami tetszetős hazugságot, amivel féken tarthatta Jereket. Egy vadászat vagy látomásos küldetés – mindkettő az istenek akarata – évekig, vagy akár évtizedekig is eltarthat.

Wulfgar látta, hogy óvatosnak kell lennie, mert egy elhibázott vagy túl kemény kijelentéssel magára vonhatja Jerek haragját.

– A vadászküldetés véget ért – mondta. – Mert az istenek, a mi isteneink, felismerték, hogy helytelen.

Valricnak most aztán elkerekedett a szeme, s először látszott rajta némi jele a felismerésnek. – Ki vagy te? – kérdezte, kissé remegő hangon.

– Hát nem emlékszel, Valric? – kérdezte Wulfgar előrelépve, mire a sámán mellett állók is előbbre húzódtak. –

Az Égi Pónik ilyen hamar elfelejtették Wulfgar, Beornegar fia arcát?

Valric félrebillentette a fejét, és arckifejezése jelezte, hogy valami rémlik neki, de csak nagyon halványan.

– Az Égi Pónik ilyen hamar elfelejtették az északit, akit maguk közé akartak fogadni, aki egy törpével, egy félszerzettel, és... – itt megállt, mert tudta, hogy a következő szavak után biztosan felismerik – ...egy fekete bőrű elffel jött?

Valric szeme kis híján kiugrott a helyéről. – Te! – mutatott a barbárra remegő ujjal.

A drow említése, aki nyilván az egyetlen sötételf volt errefelé, sok más törzstagnak is világosságot gyújtott a fejében. Suttogás indult meg, sokan a fegyverükhöz kaptak, s csak egy szóra vártak, hogy megtámadják és megöljék a betolakodót.

Wulfgar nyugodtan állt. – Wulfgar vagyok, Beornegar fia – ismételte meg határozottan, és Farkasölő Jerekre szegezte a tekintetét. – Nem vagyok ellensége az Égi Póniknak. Távoli rokonságban állok népetekkel és szokásaitokkal. Most visszatértem, úgy, ahogy megfogadtam, amikor holtan láttam Toriint a mezőn.

– Torlin halott? – hangzott a hitetlenkedő kérdés mindenfelől.

– Én és a barátaim nem ellenségként jöttünk – folytatta Wulfgar, kihasználva a beszéd vélhetően utolsó lehetőségét. – Még harcoltunk is mellettetek a közös ellenség ellen, és győztünk.

– Visszautasítottál minket! – rikoltotta Valric. – Megsértetted a népünket!

– Mit tudsz a fiamról? – kérdezte Jerek. Félretolta a sámánt és előrelépett.

– Azt tudom, hogy Valric kiküldte őt az Égi Ló szellemével, ellenünk – felelte Wulfgar.

– Beismered ezt, és mégis nyíltan idejössz a táborunkba? – kérdezte Jerek.

– Tudom, hogy az istenetek nem volt Torlinnal azon a vadászaton, mert legyőztük a lényt, amivé vált.

– Öljétek meg! – sipította Valric. – Ahogy megöltük az orkokat is, akik éjszaka csaptak ránk.

– Megálljatok! – kiáltotta Jerek, és széttárta karját. Egyetlen harcos sem közelített, pedig már fel voltak ajzva, mint egy csapat megkötött vadászkutya.

Jerek Wulfgar elé lépett.

Wulfgar tekintete összekapcsolódott a törzsfőével, de előbb még Valricra pillantott, aki egy bőrrerszényben – varázseszközeinek tárházában – kotorászott.

– Halott a fiam? – kérdezte Jerek, alig egy lépésnyire Wulfgartól.

– Az istenetek nem volt vele – ismételte Wulfgar. – Mert az ügye, Valric ügye, nem volt igazságos.

Még be sem fejezte, már tudta, hogy az óvatos fogalmazásmód cseppet sem horgasztja le a törzsfőt, s a lényeg, hogy a fia halott, erősebb minden indoklásnál vagy magyarázatnál. A törzsfőnök ordítva vetette magát Wulfgarra, de a fiatal barbár készen állt, és magasra emelt karral háritotta a csapást, aztán rávágott Jerek kinyújtott kezére, és kibillentette őt egyensúlyából. Wulfgar letette Égisz-agyart és mellkasba lökte Jereket, aki visszabukott a meglepett harcosok közé.

A barbár menet közben felkapta harci kalapácsát, de fegyverre kaptak a harcosok is, és az északi barbár csalódottan látta, hogy a közelébe sem juthat Valricnak. Legalább egy dobás lehetőségében reménykedett, hogy leterítse a sámánt, mielőtt őt magát megölik, de ekkor Valric igencsak meglepte őt is, a többieket is. Előreszökkent, kántálni kezdett és egy marék, füvekkel kevert port szórt Wulfgar felé.

Wulfgar érezte a mágia hatását. Habár a többi harcos Jerekkel együtt hátrálni kezdett, úgy érezte, mintha hatalmas fekete falak zárulnának köréje, megfosztanák erejétől és a helyéhez szögeznék.

A bénító mágia egyik hulláma a másik után csapott át Wulfgaron. Valric vadul ugrabugrált, és egyre szórta a port, erősítette a mágiát.

Wulfgar úgy érezte, hogy süllyed, mintha el akarná nyelni a föld.

De nem volt egészen ismeretlen előtte ez a fajta mágia. Egyáltalán nem. Az Errtu mellett eltöltött évek során a pokolfajzatok, különösen a gonosz szukkubuszok, hasonló módon tették ártalmatlanná, hogy kedvükre játszanak vele. Kifelé a barbár úgy tett, mintha nagy fájdalmai lennének, magatehetetlen lenne. Kalapácsát erőtlenséggel lógatta az oldala mellett. Hallotta Valric kántálását, és a szeme sarkából látta a szertartásos táncba kezdő harcosokat, akik hálát adnak istenüknek és Valricnak, az isten földi megtestesülésének.

– Miről beszélt? – kérdezte Jerek Valricot. – Milyen küldetése volt Torlinnak?

– Már mondtam – felelte a csontos sámán, és kitáncolt a sorból, Wulfgar elé. – Egy drow elf! Ez az ember, aki olyan tiszteletreméltónak tűnt, egy drow elffel utazott! Torlinon kívül ugyan ki vehette volna magára az állatmágiát, hogy elpusztítsa ezt a gyilkos ellenfelet?

– Azt mondtad, hogy Torlin látomás-küldetésben jár – ellenkezett Jerek.

– Én is azt hittem – hazudta Valric. – És talán csakugyan így van. Ne higgy a hazugságoknak! Láttad, hogy Uthgar ereje milyen könnyen legyőzte, gúzsba kötötte? Nyilván azért tért vissza, mert a barátait, mind a hármat levágta a nagy erejű Torlin, és mert tudta, hogy másképp nem állhat bosszút, még a drow segítségével sem győzheti le Toriint.

– De Wulfgar, Beornegar fia legyőzte Toriint az erőpróbán – jegyezte meg valaki.

– Az még azelőtt volt, hogy magára haragította volna Uthgart! – rikoltotta Valric. – Nézd csak, milyen tehetetlen és erőtlen most...

Alig hagyták el ezek a szavak az ajkát, amikor Wulfgar mozgásba lendült. Előrelépett és hatalmas kezét a sámán csontos arcára kulcsolta. Félelmetes erővel emelte a levegőbe Valricot, és vadul megrázta.

– Miféle isten, Valric? – dörögte. – Mennyivel tarthatsz több igényt Uthgarra, mint én, Tempus harcosa? – Mondanivalója megerősítésére Wulfgar megfeszítette karja hatalmas izmait, a magasba emelte Valricot, és rezzenéstelenül megtartotta, hiába kapálózott a sámán. – Ha Torlin tisztességes harcban megölte volna a barátaimat, akkor nem jövök vissza bosszút állni – mondta őszintén Jereknek. – Nem értük akarok elégtételt venni, hisz ők jól vannak, mind a hárman, hanem Torlinért, aki erős és becsületes volt, csak ez a nyomorult kihasználta.

– Valric a sámánunk! – kiabálták többen is.

Wulfgar morogva tette le Valricot, aztán térdre kényszerítette és hátrahajlította a fejét. Valric Wulfgar alkarjába kapaszkodva süvítette: – Öljétek meg! –, de Wulfgar csak annál jobban szorította a nyakát, amíg a hangja gurgulázásba nem fulladt.

A barbár végignézett a harcosok gyűrűjén. Valric elfogásával nyilván nyert egy kis időt, de ha végzett a sámánnal, biztosan megölik. Mégsem ez a gondolat tartotta vissza, hisz aligha törődött a saját életével. Inkább Jerek arckifejezése zavarta, a teljes vereség pillantása. Wulfgar olyan hírekkel érkezett, amelyek teljesen megtörhetik a büszke törzsfőnököt, és az északi barbár tudta, hogy ha most megöli Valricot, aztán még jó pár embert a későbbi harcban, mielőtt őt magát is levágják, Jerek talán sosem épül fel. És az Égi Pónik sem.

Lenézett a szálnalmas Valricra. Miközben gondolkodott, önkéntelenül nyomta le a sámánt, aki már majdnem kettéroppant. Milyen könnyű lenne kettétörni a gerincét!

Milyen könnyű és milyen értelmetlen. Wulfgar csalódott hördüléssel – de minden szálnalom nélkül – állította fel újra

Valricot, aztán két kézzel a feje fölé emelte. Egy ordítással messzire dobta őt, neki egy sátor oldalának. Valric a leomló bőrök és póznák közé gabalyodott.

Harcosok rontottak neki, de már a kezében is volt Égiszagyar, és egy lendítés visszatartotta a támadókat, kiütve a fegyvert egyikük kezéből – a fegyvert fogó karral együtt.

– Megálljatok! – hallatszott Jerek kiáltása. – Valric! – tette hozzá együtt érzőn, mikor látta a sámánt feltápászkodni és Wulfgar haláláért kiáltozni.

Jerek odament Wulfgarhoz. A fiatal barbár látta a gyilkos szándékot a szemében.

– Nem lesz örömöm abban, ha megölöm Torlin apját -szólt nyugodtan Wulfgar.

Ez érzékeny helyet talált: a barbár látta, hogy az idős harcos arca kissé meglágyul. Wulfgar sarkon fordult és szó nélkül elindult kifelé a táborból. Egyik katona sem próbált az útjába állni.

– Öljétek meg! – kiáltotta eszelősen Valric, de alig hagyták el a száját a szavak, Wulfgar már meg is pördült és elhajította harci kalapácsát, amely egy szempillantás alatt a sámánig röppent, mellbe találta és leterítette, szemlátomást holtan.

Minden szem Wulfgar felé fordult, és többen elindultak feléje.

Égisz-agyar azonban már ott is volt a kezében, hirtelen és váratlanul. A harcosok hátrahúzódtak.

– Vele van az istene, Tempus! – kiáltotta valaki.

Wulfgar megfordult és elindult. A szíve mélyén tudta, hogy mi sem állhat messzebb az igazságtól. Arra számított, hogy Jerek lerohanja vagy ráküldi a többieket, de a csapat furcsán csendes maradt mögötte. Nem hallott sem parancsszavakat, sem tiltakozást, sem mozgást. Semmit a világon. Annyira lehengette az amúgy is legyengült törzset, annyira megdöbbsentette Jereket fiának végzetével és annyira elképesztett mindenkit váratlan bosszújával Valric ellen, hogy a törzsbeliek egyszerűen nem bírtak mozdulni.

Wulfgar nem könnyebbült meg, ahogy maga mögött hagyta a tábornok. Végigviharzott az úton, és dühös volt arra az átkozott Valricra, az összes Égi Pónira, az egész átkozott világra. Elrúgott egy követ az ösvényről, aztán felkapott egy másik, jókora darabot, és messzire hajította a dac és a csalódás dühödt ordításával. Céltalanul lépkedett, fogalma sem volt, hogy merre kéne mennie vagy hol kéne lennie. Hamarosan ork csapat nyomaira bukkant, nyilván azokéra, akik összecsaptak az Égi Pónikkal előző este. Vér, letaposott fű, törött ágak szegélyezték a fő ösvényről kikanyarodó kisebb csapást.

Wulfgar szinte gondolkodás nélkül követte ezt az utat, még mindig morogva és dühösen csapkodva. Lassan mégis lecsillapodott, és általános céltalanságát rövid távú, konkrét feladattal feledtette. Most már figyelmesebben követte a csapást, és ügyelt az esetleges oldalsó utakra, ahol oldalvéd ork őrszemek mozoghatnak. Talált is egy ilyen ösvényt és rajta egy nyompárt. Csendesen, árnytól árnyig haladva lopózott tovább.

Későre járt már, hosszúak lettek az árnyékok, de Wulfgar tudta, hogy nehéz dolga lesz, ha meg akarja lepni az őrszemeket, ha azok éberek – márpedig nyilván azok, a gyilkos csata után.

Wulfgar sok évig harcolt nem ember lények mellett, mint amilyen Drizzt Do'Urden is, és megismerte módszereiket, indítékaikat. Most azon igyekezett, hogy az orkok ne tudjanak riasztani egy nagyobb csapatot. Azt is tudta, mit tegyen.

Lekuporodott egy út menti bokorba, hajlékony ágakat kötözött a kalapácsára, hogy a lehető legjobban álcázza. Aztán sarat kent szét az arcán, és úgy rendezte köpenyét, mintha el lenne szakadva. Mocskosan és megjátszott kimerültséggel botorkált ki a bokorból, és száználmasan sántikálva, nyögve folytatta útját, időnként a "lányát" emlegetve.

Hamarosan megérezte, hogy figyelik. Még jobban rájátszott a sántikálásra, egyszer még meg is botlott, és ezt az alkalmat használta ki, hogy körülnézzen.

Sötét árnyat vett észre az ágak között, egy orkot, dobásra emelt lándzsával. Tudta, hogy még pár lépés, és a szörnyeteg támad.

A másik is a környéken volt, ezt jól tudta, bár nem látta a nyomorultat. Nyilván a földön van, készen arra, hogy felpattanjon és végezzen vele, ha a lándzsa leterítette. A két őrszemnek figyelmeztetnie kellett volna a többieket, de maguknak akarták a könnyű zsákmányt. Ki akarták fosztani a halottat, mielőtt szólnak a vezérüknek.

Wulfgarnak gyorsan kellett cselekednie, de nem mert közelebb menni a lándzsához. Feltápaszkodott, tett még egy rogyadozó lépést az úton, aztán megállt és a szeme fölé emelte a kezét, hogy eltűnt gyermeke után kiáltson. Megroskadt vállal megfordult és elindult visszafelé, amerről jött, hangosan zokogva.

Tudta, hogy az ork nem lesz képes ellenállni a könnyű célpont csábításának, hiába a nagy távolság. Izmai megfeszültek, s épp csak egy kicsit elfordította a fejét, fülét a távoli fa felé irányozva.

Megpördült, amikor a távolról elhajított lándzsa megérkezett. Ügyesen, testnagyságát meghaladó fürgeséggel elkapta a lövedéket, a hóna alá szorította, majd egy mélyről jövő mordulással hátrabukfencezett a sárba, jobb kezében a lándzsával, baljában Égisz-agyarral.

Hallotta a levelek zördülését a jobb válla felől. Feküdt tovább és várt.

A másik ork merészkedett elő a bozótból. Wulfgar szinte tökéletesen időzítette mozgását. Átgördült a jobb vállán és közben elengedte a lándzsát. Felpattant és lendítette Égiszagyart. Az ork azonban megtorpant, így a kalapács ártalmatlanul zúgott el előtte. Wulfgar folytatta a megkezdett fordulatot, észrevette a lándzsadobót az ágak közt, és elengedte a kalapácsot. Folytatnia kellett a pörgést, nem állhatott meg, hogy figyelje a találatot, de hallotta a csattanást és hördülést, aztán az ágak ropogását, ahogy az ork leesett.

Az előtte álló szörnyeteg felkiáltott és elhajította husángját, aztán menekülőre fogta a dolgot.

Wulfgar széles mellkasán tompán puffant a bot, de egy pillanat múlva a barbár már térdre is kényszerítette az orkot, és éppúgy hátrafesztette a nyakát, ahogy Valricét. Eszébe is jutott a gonosz sámán, aztán nyomni kezdte ellenfelét lefelé, teljes erőből. Roppanás hallatszott, az ork hadonászó karjai lehanyatlottak, és tehetetlenül remegtek.

Wulfgar elengedte, és a halott test a földre zuhant.

Égisz-agyar visszatért a kezébe, eszébe juttatva a másik orkot. Mikor hátrafordult, holtan látta őt a fa alatt.

Elégedetlenül, minden egyes zsákmány után növekvő vérszomjjal futott tovább Wulfgar, vissza a főcsapásra, aztán tovább rajta. Alkonyatkor meglelte az ork táborát. Több mint húszan lehetnek a szörnyetegek, de sokan jártak kint vadászni, felderíteni. Sötétedés utánig kellett volna várnia, amíg a tábor lecsendesedik és sokan elalszanak. Várnia kellett volna, amíg jobban ki nem ismeri a csapatot.

Várnia kellett volna, de nem bírt.

Égisz-agyar süvítve érkezett két kisebb ork közé, alaposan megdöbbentve őket, és agyonütött egy nagyobb példányt, beszélgetőtársával együtt.

Wulfgar ordítva rohamozott. Elragadta egy meglepett ork lándzsáját, ledöfte vele a szembenállót, aztán kirántotta a lándzsát és megpördült, kettétörve a fegyvert egy közeledő fején. A két csonkkal kétoldról átdöfte egy másik ork koponyáját, és amikor az ki akarta húzni a rudakat, a barbár egyszerűen felemelte. Súlyos ökölcsapás terítette le a következő szörnyeteget, amikor kardot akart rántani, aztán Wulfgar ordítva csapott le még kettőt, a földre rántva őket. Csapkodva, rugdosódva állt fel – és az orkok inkább elfelé menekültek, minthogy szembekerüljenek a megvadult emberrel.

Wulfgar elkapott egyet, megfordította és lefejelte, aztán ököllel a képébe csapott.

Ugrott, hogy megkeresse következő áldozatát. Lendülete jócskán alábbhagyott az idő múlásával, de aztán Égisz-agyar visszatért a kezébe, és ő már hajította is el, szétzúzva egy nyomorult szörny fejét.

A többiek döfködve, hadonászva rontottak Wulfgarra. Wulfgar egyik találatot kapta a másik után, de csak pusztította az orkokat. Aztán Égisz-agyar is újra visszatért, és az orkok gyűrűje fellazult a hatalmas csapások alatt. A vérrel borított, vadul üvöltő barbár szörnyű rendet vágott a roppant kalapáccsal. A gyáva teremtéseknek már a látvány is túl sok volt: azok, akik tudtak, bemenekültek az erdőbe, azok pedig, akik nem, a barbár kezeitől lelték halálukat.

Néhány perc múlva Wulfgar kicammogott a szétvert táborból, és a fákat csapkodta Égisz-agyarral. Tudta, hogy a megmaradt orkok figyelik, de egyik sem mert támadni.

Hamarosan egy dombtetői tisztásra érkezett, ahonnan láthatta a napnyugta utolsó pillanatait, ugyanazokat a tűzcsíkokat, amelyeket azon a sorsdöntő éjszakán a Világ Hátának déli pereméről.

Most azonban a színek nem érintették meg a szívét. Most már tudta, hogy a múlttól való szabadulás reménye hamis remény volt, tudta, hogy emlékei mindenhová követni fogják, bármit csinál. Nem érzett elégtételt a Valric ellen beteljesített bosszú miatt, és nem érzett örömet az orkok lemészárlása felett sem.

Nem érzett semmit.

Elindult az éjszakába, még azzal sem törődött, hogy letörölje a vért a ruhájáról, vagy bekötözze apró sebeit. Ment a napnyugta felé, aztán mindig a háta mögött maradt a kelő hold, hogy később leszálltában kövesse a nyugati ég felé.

Három nap múlva megérkezett Luskan keleti kapujához.

11. fejezet

A harci mágus

- Ne gyere ide – kiáltott fel LaValle, aztán szelídebben hozzátette: – Kérlek.
- Entreri csak bámulta, kifürkészhetetlen arccal.
- Megsebesítetted Kadran Gordeont – folytatta LaValle. -A

büszkeségében még jobban, mint testében. És ez sokkal veszedelmesebb!

– Gordeon ostoba alak – vágott vissza Entreri.

– Ostoba alak, jókora hadsereggel – kontrázott LaValle. – Egy céh sem olyan kiterjedt az utcákon, mint a Basadoni. Egyik sem rendelkezik annyi erőforrással, és biztosíthatlak, hogy ezeket mind Artemis Entreri ellen fordítják.

– És talán LaValle ellen... – vigyorgott Entreri. – Amiért szóba áll az üldözöttel.

LaValle nem felelt, csak meredt Artemis Entrerire, az emberre, akinek pusztá jelenléte is végzetes lehet.

– Mondj el nekik mindent, amit kérnek – utasította Entreri. – Őszintén. Ne akard félrevezetni őket miattam. Mondd meg nekik, hogy idejöttem, hívatlanul, hogy beszéljek veled, és hogy szemlátomást nem szenvedtem meg az igekezetüket.

– Ennyire ingerelni akarod őket? Entreri vállat vont. – Ugyan mit számít?

LaValle erre nem tudott mit felelni, így aztán a bérgyilkos meghajolt és az ablakhoz lépett, egy csuklómozdulattal hatástalanítva az egyik csapdát, ügyes mozdulatokkal pedig elkerülve a többi. Zajtalanul kiszökött az utcára.

Volt mersze még a Rézgarashoz is elmenni aznap éjjel, bár csak futólag, és meg sem próbált bemenni. De azért megmutatta magát az ajtónálló felszerzeteknek. Legnagyobb meglepetésére az épület oldalánál Dwahvel Tiggerwilli bukkant elő egy titkos ajtó mögöl, hogy beszéljen vele.

– Van egy harci mágus – figyelmeztette Dwahvel. – Merle Pariso. Páratlan a híre Calimportban. Tarts tőle, Artemis Entreri. Fuss előle. Menekülj el a városból, és egész Calimshanból – Ezzel visszabújt a falba és eltűnt.

Szavainak és hanghordozásának súlya nem került el Entreri figyelmét. Már Dwahvel megjelenésének pusztá ténye – hiszen hogyan fizethetné vissza a szívességet, ha elhagyja a vidéket? – azt sugallta neki, hogy a felszerzet utasításra cselekedett, vagy legalábbis azt, hogy ez a harci mágus nem

csinál titkot a vadászatából.

Tehát a varázsló talán túlságosan is elbizakodott, gondolta magában, de ez sem jelentett túl nagy megnyugvást. Egy harci mágus! Egy olyan varázsló, akit kimondottan a mágikus hadviselésre képeztek ki! Önhitt, de joggal. Entreri sok mágussal csatázott és sokat meg is ölt, de most látta helyzete kilátástalanságát. Egy varázsló nem túl nehéz ellenfél a tapasztalt harcos számára, amennyiben a harcos megfelelően elő tudja készíteni a csatateret. Általában ez sem volt túl nehéz, hisz a varázslók gyakorta, természetükből adódóan szórakozottak és felkészületlenek. Egy mágusnak általában már reggel meg kellett kezdenie a készülődést, hogy megfelelő varázslatokkal szerelkezzen fel a harchoz. Az állandó kutatásba feledkezett varázslók ritkán tanultak meg ilyen varázslatokat. De ha a mágus a vadász és nem az áldozat, aligha lehet készületlenül érni. Entreri tudta, hogy bajban van. Komolyan fontolgatta, hogy megfogadja Dwahvel tanácsát.

Visszatérése óta először fogta fel igazán, hogy milyen veszélyes szövetségeselek nélkül élni. Menzoberranzanban is ugyanezt tapasztalta: a társtalan zsiványok nem húzhatták sokáig.

Talán Calimport nem is annyira más.

Elindult új szobája felé – egy üres viskóba az egyik sikátorban –, de aztán megtorpant. Nem valószínű, hogy egy ilyen nagy hírű harci varázsló a megidőzésben is hasonlóan jártas. Bár Entreri tisztában volt vele, hogy ez aligha számít. Minden a kapcsolatokon múlik, és Merle Pariso a Basadoni céhnek dolgozik. Ha mágikus úton akarja felkutatni Entrerit, a céh rendelkezésére bocsátja a saját idézőit.

Hová menjen? Nem akart a nyílt utcán maradni, ahol a varázsló távolról is lecsaphat rá, vagy a magasban lebegve pusztító varázslatok záporát zúdíthatja rá. Így hát átkutatta az épületeket, rejtkehelyet keresett, de közben végig tudta, hogy talán már most is mágikus szemek lesik.

Ezzel a meglehetősen zavaró gondolattal küzdve Entreri nem

is lepődött meg igazán, amikor egy sötét raktárház látszólag üres hátsó helyiségébe kúszva egy köpönyeges alakot pillantott meg maga előtt, narancsszín füstfellegben. Az ajtó becsapódott mögötte.

Entreri körülpillantott. Láta, hogy nincs más kijárat, és átkozta balszerencsáját, amiért ide vetődött. Ha azonban jobban belegondolt, megint csak a szövetségesek hiányára vezethetett vissza mindent, és arra, hogy nem ismeri eléggé ezt a mostani Calimportot. Várták volna, bárhová is megy. Előtte jártak, figyelték minden mozdulatát, és előkészítettek minden harcteret. Entreri most már ostobának érezte magát, amiért anélkül jött vissza ebbe a barátságtalan városba, hogy előbb tapogatózott volna, megtudott volna mindent, ami a túléléshez szükséges.

Aztán úgy döntött, hogy elég a kételyekből és a késő bánatból. Előhúzta törét és guggoló harci állásban végiggondolta a helyzetet. Arra gondolt, hogy visszafordul az ajtó felé, de sejtette, hogy az mágikusan zárult be.

– Nézd meg jól Merle-t! – nevetett a varázsló, és széttárta karját. Köntöse bő ujjá széttárult és színes fények szivárványát szórta a levegőbe. Aztán előreintett, és ujjai villámot lövelltek a bérgyilkos felé. De Entreri már mozdult, el a támadás elől. Mikor hátranézett, azt várta, hogy a villám átcsapjon az ajtón, de az továbbra is ép és zárt maradt.

– Ügyes kitérés! – gratulált Merle Pariso. – De miért húzod az időt, te szálnalmas bérgyilkos? Miért nem állsz ki és esel túl rajta, gyorsan és könnyen? – Elhallgatott és újabb varázslatba kezdett, amikor Entreri villogó törrel rárontott. Merle nem mozdult, hogy védekezzen a támadás ellen, csak kántált tovább, ahogy Entreri az arca felé szúrt.

A tör úgy torpant meg, mintha kőfalba ütközött volna. Entreri nem volt igazán meglepve – bármelyik bölcs varázsló gondoskodott volna ilyen védelemről –, inkább Pariso mélységes összpontosítása volt az, ami megdöbbenettette, miközben hátrarepült néhány mágikus lövedék erejétől. Entreri

csak csodálhatta a fickó rezzenetlen varázslását, miközben a gyilkos tör az arcához közeledett. Még csak nem is pislantott.

Entreri félrevetődött, újabb támadást várva. De a magabiztos Merle Pariso most csak nevetett rajta. – Hová futnál? – ingerkedett. – Hányszor lesz még erőd félreugrani?

Ha hagyja hatni a varázsló szavait, Entreri valóban elbátortalanodott volna. Sok silányabb harcos egyszerűen megfogadta volna a varázsló tanácsát és megadta volna magát a látszólag elkerülhetetlennek.

Nem így Entreri. Neki elmúlt a letargiája. Most, hogy az élete forgott kockán, minden kételye elszállt. Most csak a pillanatnak élt, szétáradt benne a harci láz. Lépésenként kellett haladnia, és az első lépés az volt, hogy legyőzze a mágikus védelmet, ami minden pengének ellenáll – de csak meghatározott számú támadásig. A bérgyilkos egy székhöz szökkent, kitörte az egyik lábát, aztán a varázslóhoz vágta, és talált.

Újabb mágikus lövedékek záporoztak rá, mesterien követve őt mozgásában. Entreri mégis megúsza, és újra dobott. A második és harmadik székláb is eltalálta a varázslót.

Aztán Jött a negyedik. Entreri a szék csonkját dobta el. Gyengécske lövedék volt ez, ami még védelem nélkül sem értett volna a varázslónak, a mágikus páncélról viszont újabb réteget vert le.

Entreri azonban megfizetett támadásaiért, mert Merle Pariso következő villáma elkapta és megpörgette. Megégett a váll, a haja az égnek meredt, a szíve pedig vadul verdesett.

Kétségbeesetten és sajogva lendült előre a törével. – Menynyit bírsz még ki? – hörögte, és döfött, döfött.

A válasz lángok formájában érkezett, melyek körbenyaldosták, de nem bántották Merle Parist. Entreri túl későn vette észre a lángokat ahhoz, hogy időben megálljon, és a tör áthatolt, ártalmatlanul a kőpáncélnak ütközve. Az új varázslat, a lángpajzs viszont visszafordította a döfést Entrerire, mély vágást ejtve a bérgyilkos bordáján.

Entერი ordítva ugrott hátra, szándékosan egy vonalban az ajtóval, aztán ügyesen kitérve, amikor megérkezett a várható villámcsapás.

A vetődő bérgyilkos visszanézett, és örömmel látta, hogy most már szétesett az ajtó. Elkapott egy újabb széket és a varázsló felé hajította, miközben az ajtó felé fordult.

Merle Pariso jajdulására azonban megtorpant és visszafordult. Azt hitte, hogy végre lefoszlott a kőpáncél.

De aztán rajta volt a jajdulás sora. – Okos – gratulált, amikor látta, hogy a varázsló nyögése csak csel volt, amivel időt nyert következő varázslatához.

A bérgyilkos visszafordult az ajtó felé, de egy lépést sem tehetett, amikor az ajtó és a fal lángba borult, elzárva a menekülés útját.

– Jól küzdöttél, bérgyilkos – mondta őszinte elismeréssel Merle Pariso. – El is vártam ennyit Artemis Entreritől. De most mégis meghalsz. – Egy pálcát húzott elő, a padlóra mutatott vele, és égő magot vetett.

Entერი hasra vágta magát, és köpenye maradványát a fejére húzta, amikor a magok tűzgolyóvá robbantak, égetve a haját, perzselve a tüdejét, de mit sem ártva Parisónak. A varázsló biztonságban volt lángpajzsa mögött.

Entერი szédelegve tápázkodott fel. Minden égett körülötte. Merle Pariso csak állt és nevetett.

A bérgyilkos tudta, hogy ki kell jutnia. Nem győzhette le a mágust és nem bírhatta már sokáig Pariso mágiája ellen. Az ajtó felé fordult, hogy átvetődjön a tűzfalon, de ekkor izzó kard jelent meg előtte a levegőben, és lesújtott. Félre kellett ugrania és a törével hárítania. A láthatatlan ellenfél – Entერი tudta, hogy Merle Pariso akarata működik mágikus áttételen keresztül – keményen szorította hátrafelé. A kard mindig közte és a kijárat között maradt.

Entერი azonban visszanyerte egyensúlyát és méltó ellenfele volt a táncoló pengének. Tudta, hogy nem kéz mozgatja a fegyvert, ezért csak úgy lehet legyőzni, ha magára a fegyverre

sújt le, ez pedig nem jelentett neki különösebb gondot. Ekkor azonban újabb izzó kard jelent meg. Entreri még sosem látott ilyet, de még csak nem is hallott olyan varázslóról, aki két ilyen mágikus eszközt tudott volna irányítani egyszerre.

Elvetődött, arrébb gördült, de a kardok követték. Próbálta kikerülni őket az ajtó felé, de túl gyorsak voltak. Parisóra pillantott. A sűrűsödő füstben még látta, hogy a varázsló továbbra is a védelmező lángokba burkolózik, és tűzgolyós pálcájával az arcát kapargatja.

A hőség szinte maga alá gyűrte Entrerit. Mindenfelől lángok vették körül: égett a fal, a padló, a mennyezet. Recsegett a fa, gerendák roskadtak le.

– Nem megyek el – hallotta Merle Pariso hangját. – Nézni fogom, ahogy az élet elszáll belőled, Artemis Entreri.

És jöttek az izzó kardok, tökéletes összhangban mozogva, s Entreri tudta, hogy a varázsló közel jár a céljához.

A bérgyilkos alig-alig tudta elkerülni a vágásokat, előrevetődött a pengék alatt, s rohanvást ugrott az ajtó felé. Karjával eltakarta arcát és beleugrott a tűzfalba, hogy áttörjön a viharvert ajtón.

Kőkemény akadályba ütközött: tudta, hogy mágikus fallal áll szemben. Visszaugrott a lángok közül az égő terembe, ahol a két kard már várta. Merle Pariso nyugodtan mutatott feléje a pálcával.

Ekkor azonban a varázsló mellett egy zöld kesztyűs, testetlen kéz jelent meg a semmiből, és egy nagy, tojáshoz hasonló valamit markolt.

Merle Pariso arca eltorzult a rémülettől. – Ki az? – hebegte. – Mi...?

A kéz a padlóra dobta a tojáshoz hasonló valamit, ahol az porrá robbant, majd színes felhővé oszlott. Entreri muzsikát hallott a lángok morajlásán túl. Több hang mászott felfelé a skálán, aztán visszahulltak és hosszú, monoton hangon zúgtak tovább.

Az izzó kardok eltűntek. Elenyészett az ajtót védő tűzfal is, de a természetes lángok tovább lobogtak az ajtón és a falon.

Merle Pariso védőpajza ugyancsak megszűnt.

A varázsló felkiáltott és vadul hadonászni kezdett, próbált varázsolni – próbált menekülni, hisz a forróság most már őt is ugyanúgy érte, mint Entrerit.

A bérgyilkos rájött, hogy a mágikus falnak vége, és akár ki is szaladhatna a teremből, de nem tudta levenni a szemét a láthatólag zaklatott Parisóról. Mindkettejük legnagyobb elképedésére a varázsló körüli kisebb tüzek némelyike elkezdett alakot változtatni: apró emberforma lényekké vált, amelyek körülvették Parisót.

A mágus hátrálni kezdett, megbotlott egy laza deszkában, és háttal elterült. A kicsi emberkék vadászó farkasfalkaként csaptak le rá, meggyújtva ruháját, megperzselve a bőrét. Pariso sikolyra nyitotta a száját, mire az egyik tüzes manócska egyenesen a torkába ugrott, és belülről kezdte égetni.

A zöld kesztyűs kéz intett Entrerinek.

A fal összeomlott mögötte, szikrák és parázsszemek hulltak, elzárva menekülésének útját.

Óvatosan, de gyorsan kezdte megkerülni Entreri a kezét, és észrevette, hogy nem is testetlen, hanem csak valamiféle dimenziók közti kapun nyúl át.

Entreri lába elgyengült a látványtól. Majdnem visszarohant az izzó ajtóhoz, de a neszekből tudta, hogy omlik a mennyezet. Tisztán életösztrönből – mert ha gondolkodott volna, talán inkább a halált választja – átugrott a dimenziókapun.

Megmentői karjaiba.

12. fejezet

Egy békés zug

Ismerte a várost, bár csak felületesen. Annak idején egyszerűen átsétált rajta, amikor még éltek benne a remények és a jövő álmai, amikor még Mithril Csarnokot kereste. Most nem sok minden volt ismerős Wulfgarnak, ahogy járt-kelt

Luskanban, magába szíva a piacok szagát, hangjait, a téli álmából ébredező északi városok nyüzsgését.

Sok pillantás kísérté, ahogy ment, hisz Wulfgar hatalmas természetével, széles vállaival, hátán a csillámló harci kalapáccsal nem volt mindennapi látvány. Barbárok felbukkantak néha Luskanban, de Wulfgar még közülük is kimagaslott.

Ügyet sem vetett a kíváncsi pillantásokra, suttogásokra, csak ment tovább. Meglátta a Mágia Vendégtornyát, Luskan híres varázslócéhének épületét, és azonnal fel is ismerte jellegzetes, szétterülő lombú fához hasonlító alakjáról. Ez az egy felismerés azonban nem igazította el jobban. Oly régen volt itt utoljára, mintha egy másik életében lett volna.

Múltak az órák. A barbár figyelme befelé fordult. Lejátszotta magában az elmúlt napok eseményeit, főleg a felemás bosszú pillanatait. Élénken látta maga előtt, ahogy Valric a sátor oldalának repül, és ahogy Égisz-agyar nekivágódik.

Beletúrt fésületlen hajába és továbbment. Kimerült volt, hisz csak órákat aludt az Égi Pónikkal történő találkozás óta. Céltalanul bolyongott az úton nyugat felé, amíg meg nem pillantotta a város távoli körvonalait. Luskan keleti kapujának őrei el akarták zavarni, de amikor lemondó vállrándítással megfordult, utánakiáltottak, hogy bemehet, de a fegyverét tartsa a hátára kötözve.

Wulfgarnak esze ágában sem volt harcolni, de az örök utasítását sem akarta követni, ha mégis csetepatéra kerül sor. Csak bólintott és belépett a kapun, aztán elindult az utcán, a piacon keresztül.

Amikor az árnyak már hosszúra nyúltak, a nap alacsonyan járt a nyugati égen, újabb ismerős jelet fedezett fel. Egy

táblán a Félhold utca elnevezést pillantotta meg, ahol annakidején már járt. Az utcában hamarosan megpillantotta a Zsiványkard cégérét is, egy fogadóért, amit első útjáról ismert, és ahol számos kalandja kezdődött. Most, ahogy jobban megnézte a lepusztult környéket, már nem is volt meglepve

ezen.

A társadalom legsóbb rétegei tengődtek itt, csavargók és koldusok, urak elől bujkálók. A barbár megtapogatta szinte üres zsebét, és arra gondolt, hogy éppen ide való.

Úgy lépett be a Zsiványkardba, hogy tartott tőle: felismerik és újabb verekezésbe keveredik, mielőtt becsukódna mögötte az ajtó.

Persze nem ismerték fel. Nem is látott senkit, aki akár halványan is ismerős lett volna. A hely majdnem ugyanolyan volt, mint ahogy emlékezett. Ahogy végigpásztázta a helyiséget, tekintete a hosszú pult oldalához vándorolt, ahol a hajdani Wulfgar beleverte egy kocsmatöltelék fejét a deszkába.

Milyen büszke volt akkoriban, milyen harcra kész! Most is kész volt öklét vagy fegyverét használatba venni, de az indoka megváltozott. Most dühből harcolt volna, akár köze van a haragnak ellenfeléhez, akár nincs. Most azért harcolt volna, mert ez is épp olyan jó útnak tűnt, mint bármelyik másik. Talán abban reménykedett, hogy egyszer végre alulmarad, és valami ellenfél véget vet kínjainak.

A pult felé vette útját, és cseppet sem ügyelt rá, hogy ne lökje meg a többi vendéget. Levette útiköpenyét és leült, meg sem kérdezve szomszédaitól, hogy nem foglalt-e a hely.

Aztán várt és figyelt, s hagyta, hogy a miriádnyi látvány és hang – suttogás, sikamlós megjegyzések a felszolgálólányokra, akik csípősen vágta vissza – egyetlen homályos keverékké olvadjon össze.

Lebillent a feje, de már ettől fölébredt. Kicsit fészkelődött a helyén, és észrevette, hogy a kocsmáros – egy idősebb férfi, akinek erős vállaiban azért még megvolt az ifjúság keménysége – éppen előtte áll és egy poharat törölget.

– Arumn Gardpeck – mutatkozott be a kocsmáros, és a kezét nyújtotta.

Wulfgar szemügyre vette a kinyújtott kezét, de nem rázta meg.

A kocsmáros zavartalanul visszatért a törölgetéshez. -Egy italt? – kérdezte.

Wulfgar megrázta a fejét és elfordult. Semmit sem akart ettől az embertől, főleg nem egy haszontalan társalgást.

Arumn azonban előrelépett, a pultra hajolt és magának követelte Wulfgar teljes figyelmét. – Én nem akarok bajt a kocsmámban – mondta higgadtan, és a barbár izmos karjára nézett.

Wulfgar legyintett.

Ahogy múlt az idő, a hely egyre zsúfoltabb lett. A barbárt azonban senki sem háborgatta, így egy kicsit ellazulhatott, és a feje újra lekókadott. Elaludt, arcát a kezébe temetve Arumn Gardpeck tisztára törölte pultján.

– Hé, te ott – hallotta a kiáltást, és a hang nagyon, nagyon messziről szólt. Valaki megrázta a vállát, és amikor kinyitotta a szemét, Arumn mosolygó arcát látta. – Ideje menni.

Wulfgar üres tekintettel meredt rá.

– Hol laksz? – kérdezte a kocsmáros. – Talán akad, aki elvisz odáig.

Wulfgar sokáig nem válaszolt, csak bután bámult, és próbálta összeszedni a gondolatait.

– És még csak nem is ivott! – rikkantotta valaki oldalról. Wulfgar feléje fordult és látta, hogy nagydarab emberek - nyilván Arumn Gardpeck rendfenntartói – állnak félkörben körülötte. Wulfgar visszafordult a kocsmároshoz.

– Hol laksz? – kérdezte újra Arumn. – Te pedig fogd be a szád, Pocsolya Josi – mondta a közbeszólónak.

Wulfgar vállat vont. – Sehol – felelte őszintén.

– Hát itt nem maradhatsz – mordult fel egy másik nagydarab, és közelebb húzódott.

Wulfgar nyugodtan felmérte a fickót.

– Hallgass már! – intette le gyorsan Arumn. – Néhány ezüstért tudok adni szobát – ajánlotta.

– Nincs túl sok pénzem – vallotta be a barbár.

– Akkor add el nekem a kalapácsod – szólt valaki Wulfgar

mögött. Amikor hátrafordult, látta, hogy a beszélőnek ott van a kezében Égisz-agyar. Wulfgar erre teljesen felébredt, s kinyújtott keze büszke tartásával követelte vissza a fegyvert.

– Már ha hajlandó leszek visszaadni neked – folytatta a fickó, mire Wulfgar lecsusszant a székről és egy fenyegető lépést tett előre. Beszéd közben a férfi felemelte Égisz-agyart, inkább úgy, mintha lendíteni akarná, nem visszaadni.

Wulfgar megtorpant és végigjáratta veszedelmes pillantását az összes marcona férfin, aztán szája magabiztos, gonosz mosolyra húzódott. – Meg akarod venni? – kérdezte a kalapácsostól. – Akkor tudnod kell a nevét is.

Wulfgar kimondta a kalapács nevét, mire az eltűnt a bitorló kezéből, és megjelent Wulfgarnál. A barbár már mozdult, mielőtt a kalapács anyagiasult volna, egy lépéssel a férfi előtt termett, és olyan pofont adott neki, hogy az átrepült egy asztalon.

A többiek rárontottak a barbárra, de csak első lendületükkel, mert Wulfgar már készen állt, és olyan könnyedén forgatta a hatalmas harci kalapácsot, hogy a többiek látták: ezt a harcot nem lehet könnyen venni, hacsak nem akarják, hogy soraik alaposan megritkuljanak.

– Megállni! Megállni! – kiáltozta Arumn. Kisietett a pult mögül, és egy intéssel arrébb küldte embereit. Néhányan odamentek felsegíteni Wulfgar áldozatát. A fickó olyan kába volt, hogy vinni kellett.

De Arumn akkor is elküldte őket. Megállt Wulfgar előtt, a kalapács hatótávolságán belül, de nem félt – vagy legalábbis nem mutatta.

– Jó hasznát tudnám venni ekkora erőnek -jegyezte meg. – Reef, akit leterítettél, az egyik legjobb harcosom.

Wulfgar a lábadozóra pillantott, és gúnyos pillantást vetett felé.

Arumn visszavezette a pulthoz és leültette, aztán visszament a helyére és egy üveget szedett elő. A nagy ember elé állította, és intett, hogy igyon.

Wulfgar így is tett: hatalmast kortyolt az égető folyadékból.

– Kapsz szállást és ingyen ételt – szölt Arumn. – Amennyi csak beléd fér. És cserébe csak annyit kérek, hogy akadályozd meg a kocsmámban a verekedéseket, vagy ha egyszer elkezdődnek, gyorsan vess véget nekik.

Wulfgar hátranézett a válla fölött a többiekre. – És velük mi lesz? – kérdezte, és megint húzott a palackból, majd köhögött és megtörölte a száját. Az erős ital mintha lenyúzta volna a torkát.

– Segítenek, ha kérem őket, ahogy segítenek más fogadósoknak is a Félhold utcán és a környéken – magyarázta Arumn. – Éppen mostanában gondoltam arra, hogy saját embert fogadjak fel, és te pont megfelelnél.

– Hisz alig ismersz – ellenkezett Wulfgar, és harmadszor is szájához emelte az üveget. Ezúttal az égető érzés hamarabb terjedt szét benne, s az egész testét meleg zsibbadás fogta el. – Semmit sem tudsz a múltamról.

– Nem is érdekel – mondta Arumn. – Sokan fordulnak meg itt a tieid közül, úgy értem, az északi népekből. Jó híretek van, mint harcosoknak, és ahogy azt az ütést elnéztem, rá is szolgáltok.

– Szállás és ennivaló? – kérdezte Wulfgar.

– És ital – mutatott Arumn az üvegre, amelyet Wulfgar habozás nélkül meg is húzott. Aztán vissza akarta adni Arumn-nak, de a palack mintha ki akart volna ugrani a kezéből, és amikor próbálta megfogni, csak ügyetlenül Arumn felé tolta, aki ügyesen elhalásztta előle.

Wulfgar kihúzta magát, vagy legalábbis kísérletet tett rá, és szorosan lehunyta a szemét, hogy koncentráljon. Amikor újra kinyitotta, újabb tele üveget pillantott meg maga előtt, s nem habozott.

Egy órával később Arumn, aki maga is iszogatót egy keveset, feltámogatta Wulfgart a lépcsőn, egy apró szobába. Próbálta a barbárt a kis ágyba kormányozni – amely túlságosan kicsi volt ahhoz, hogy a hatalmas ember

kényelmesen elférjen rajta –, de aztán elestek, először rá az ágyra, aztán a földre.

Erre nevetni kezdtek, szívből nevetni. – Wulfgar először kacagott így, amióta megmenekült a jégbarlangból.

– Nem sokkal dél után kezdenek jönni – magyarázta Arumn köpködve. – De napnyugtáig nem lesz szükség rád. Akkor majd érted jövök, és azt hiszem, igencsak elkel majd a keltegetés!

Erre megint nevetniük kellett, és Arumn kibotorkált az ajtón, aztán a hátával becsukta maga mögött. Wulfgar egyedül maradt a sötét szobában.

Egyedül. Teljesen egyedül.

Ez a gondolat szinte maga alá gyűrte. A részeg barbár rádöbrent, hogy Errtu ide már nem jött vele, hogy minden, minden emlék, akár rossz, akár jó, ártalmatlan homályba veszett. Az ital bűvkörében Wulfgar megváltást talált.

Arumn szobát, ételt és italt ígért.

Wulfgar számára hirtelen az utolsó tétel lett a legfontosabb.

* * *

Entreri egy sikátorban állt, nem messze a Merle Parisóval történt katasztrofális találkozás helyétől, és visszanézett az égő raktáépületre. A lángok kezdtek átterjedni a szomszédos épületekre. Három másik alak állt a bérnyilkos mellett. Körülbelül ugyanolyan magasak voltak, mint ő, talán egy kicsit vékonyabbak, de harcedzett izomzatúak.

A legnagyobb eltérés ébenfekete bőrük volt. Az egyik jókora, tollas kalapot viselt.

– Kétszer húztalak már ki a biztos halálból -jegyezte meg a kalapos.

Entreri rámeredt, s legszívesebben a sötétfelf szívébe döfte volna ékköves törét. Persze tudta, hogy a drow – Jarlaxle – nagyon is védve van az ilyen közvetlen támadások ellen.

– Sok mindent kell megbeszelnünk – szólt a sötételf, és intett egyik társának. A drow szinte egy gondolattal újabb dimenziókaput hozott létre, amely egy sötételfekkel teli szobába vezetett.

– Kimmuriel Oblodra – magyarázta Jarlaxle.

Entreri ismerte a nevet – legalábbis a vezetéknévét. Az Oblodra Ház valaha Menzoberranzan harmadik legerősebb Háza volt, és az egyik legfélelmetesebb is pszionikus képességei miatt, mely az elme különös és kevésbé ismert mágiaja volt. A Zűrzavar Kora alatt az Oblodrák, akiknek képességei nem szűntek meg, ellentétben a többi mágiaival, ezt a lehetőséget arra használták fel, hogy előnyhöz jussanak, és egészen odáig elmentek, hogy megfenyegették Baenre Anyát, a város első Házának irányítóját. Amikor a különös időket jellemző bizonytalanság hullamai ismét a hagyományos mágia javára és az elme ereje ellen fordultak, az Oblodra Házat elpusztították, a hatalmas épületegyüttest és lakóit a nagy szakadékba lökték a Karom-szirtről, beteljesítve Baenre Anya haragját.

Ezek szerint mégsem pusztult el az egész család, gondolta Entreri.

Jarlaxle-lal együtt átlépett a pszionikus kapun – mi más választása lett volna? –, és a hosszantartó szédület után leült arra a helyre, ahová a drow zsoldos intett. Aztán Jarlaxle és Kimmuriel kivételével az összes drow távozott rendezett csapatban, hogy biztosítsák a környéket.

– Most már biztonságban vagyunk – nyugtatta meg Jarlaxle Entrerit.

– Mágiaival figyeltek – felelte a bérgyilkos. – Így állította nekem a csapdát Merle Pariso.

– Mi is hetek óta szemmel tartunk – vigyorgott Jarlaxle. – Biztosíthatlak, hogy ők már nem látnak.

– Akkor hát értem jöttetek? – kérdezte a bérgyilkos. – Nem túl nagy felhajtás ez azért, hogy visszavigyetek egy “riwil”-t?

– tette hozzá, a drow-k nem túl hízelgő szavát használva az emberekre.

Jarlaxle nevetett Entreri fogalmazásán. Ez a szó valóban “embert” jelentett, de használták más alsóbbrendű népekre is, azaz mindenkire, aki nem drow.

– Hogy visszavigyünk? – kérdezte a zsoldos hitetlenkedve.

– Vissza akarsz térni Menzoberranzanba?

– Megölnélek vagy megöletném magam, ha még egyszer be-
tenném oda a lábam – felelte Entreri halálos komolysággal.

– Hát hogyne – helyeselt Jarlaxle. Nem sértődött meg, és nem is vitakozott. – Nem neked való az a hely, akárcsak nekünk Calimport.

– Akkor miért jöttetek?

– Mert Calimport a te helyed, Menzoberranzan meg a mienk

– magyarázta a drow egyre szélesebb mosollyal, mintha ezzel a kijelentéssel mindent megmagyarázna.

Mielőtt tovább faggatta volna Jarlaxle-t, Entreri hátradőlt és elgondolkodott az elhangzottakon. Elvégre Jarlaxle mindenek felett megalkuvó. Bandája, a Bregan D'aerthe segítségével szinte minden helyzetből hasznót tud húzni. Menzoberranzant nők uralják, Lloth papnői, de Jarlaxle és úgyszólván csak hímekből álló csapata korántsem áll alacsonyan a ranglétrán. Miért jöttek most el érte, és miért vitték oda, ahol saját bevallása szerint sincs semmi keresnivalója?

– Szóval azt akarod, hogy az előretolt csapatod legyenek -szólt a bérgyilkos.

– Nem értelek – felelte Jarlaxle.

Most Entrerin volt a vigyorgás sora. Tudta, hogy Jarlaxle nem mond igazat. – Szeretnéd kinyújtani a Bregan D'aerthe kezét a felszínre, Calimportba, de tudod, hogy téged és a tiedet sosem fogadná be még a város legalantasabb népe sem.

– Mágiával elfedhetnénk igazi mivoltunkat – ellenkezett a drow.

– De miért fáradnátok, amikor itt van Artemis Entreri? -
vágta rá a bérgyilkos.

– Valóban? – kérdezte a drow. Entreri gondolkodott, aztán vállat vont.

– Védelmet kínálok ellenségeiddel szemben – jelentette ki Jarlaxle. – Sőt, még ennél is többet: hatalmat ellenségeid fölött. A Bregan D'aerthe titkos tudásával, hírével és erejével a hátad mögött hamarosan Calimport utcáinak ura leszel.

– Jarlaxle bábjaként – szólt Entreri.

– Jarlaxle üzlettársaként – felelte a drow. – Semmi szükségem bábokra. Ami azt illeti, még hátráltatnak is. Egy üzlettárs, aki valóban érdekelt, sokkal keményebben dolgozik a magasabb célokért. Különben is, Artemis Entreri, nem vagyunk mi barátok?

Entreri hangosan felkacagott a gondolatra. A "Jarlaxle" és a "barát" szavak rettentően ütötték egymást ugyanabban a mondatban, és egy régi szállóigét juttattak Entreri eszébe, miszerint a legveszedelmesebb és legfenyegetőbb szavak, amelyek egy calimshani utcai árus szájából elhangozhatnak, a következők: "Bízzon bennem!"

Márpedig Jarlaxle most éppen ezt mondta Entrerinek.

– Ellenségeid a Basadoni céhnél hamarosan pasaként fognak emlegetni – folytatta a drow.

Entreri nem reagált.

– Még a politikai vezetők is, egész Calimshan tartani fog tőled – toldotta meg Jarlaxle.

Entreri nem reagált.

– Most, még mielőtt távoznunk ebből a szobából, tudnom kell, hogy az ajánlatom érdek-e vagy sem – tette hozzá Jarlaxle, kissé baljósabban.

Entreri jól tudta, mit jelent ez a hang. Tudta, hogy a Bregan D'aerthe máris jelen van a városban, és pusztán ez a tény is azt hozta magával, hogy vagy belemegy a játékba, vagy megölik.

– Legyünk üzlettársak – egyezett bele a bérgyilkos végül. – De Calimportban én irányítom a Bregan D'aerthe kardját. Ott és akkor csaptok le, amikor én mondom.

Jarlaxle rábólintott, aztán csettintett, mire egy másik sötételf

lépett be, és Entreri mellé állt. Nyilván a kísérőjének szánták.

– Aludj jól – mondta Jarlaxle a bérgyilkosnak. – Holnap megkezdődik a felemelkedésed.

Entreri nem bajlódott azzal, hogy válaszoljon, csak kilépett a szobából.

Távozása után egy harmadik drow lépett elő a függöny mögül. – Nem hazudott – közölte Jarlaxle-lal a sötételfek nyelvén.

A ravasz zsoldosvezér bólogatott és elmosolyodott. Örült, hogy olyan hasznos szövetségesei vannak, mint amilyen Rai'gy Bondalek Ched nasadból, a másik drow városból, ahol korábban főpap volt, de puccsal elmozdították a helyéről, és Jarlaxle szöktette meg. A zsoldos már régen kinézte magának Rai'gyt, mert ez a drow nem csak az istenüktől kapott papi mágiában jeleskedett, hanem járatos volt a varázslómesterségben is. A Bregan D'aerthének igencsak kapóra jött Rai'gy bukása.

Rai'gynek persze fogalma sem volt róla, hogy a puccsot éppen maga Jarlaxle szította fel.

– Ez a te Entrerid nem volt túlságosan elragadtatva a kincsektől, amiket meglengettél az orra előtt – jegyezte meg Rai'gy. – Megteszi, amit ígért, de nem szívvel-lélekkel.

Jarlaxle bólintott. Csöppet sem lepte meg Entreri viselkedése. Egészen jól kiismerte a bérgyilkost a menzoberranzani hónapok alatt. Ismerte indítékait és vágyait – talán jobban, mint Entreri maga.

– De van még valami, amit nem ajánlottam fel neki – magyarázta. – Valami, amiről Entreri talán maga sem tudja, hogy vágyik rá. – Jarlaxle köntöse ráncai közé nyúlt és egy ezüstláncon lógó amulettet szedett elő. – Catti-brie-től vettem el – magyarázta. – Drizzt Do'Urden társától. A lány nevelőapja a törpekirály Harcpöröly Bruenor kapta Ezüsthöld úrnőjétől, Alustrieltől valamikor régen, a renegát drow felkutatására.

– Sokat tudsz – jegyezte meg Rai'gy.

– Csak így maradhatok életben – felelte Jarlaxle.

– De Catti-brie tudja, hogy eltűnt – vélte Kimmuriel Oblodra. – Ezért nyilván lépéseket tett, hogy megakadályozza a további használatát.

Jarlaxle hevesen rázta a fejét. – Catti-brie-ét visszatettük a köpenyébe, mielőtt elhagyta a várost. Ez egy formailag és működésileg tökéletes másolat, melyet egy varázsló üzlettársunk készített. A lány valószínűleg visszaadta az eredetit Harcpöröly Bruenornak, ő pedig Alustriel úrnőnek. Szerintem a nő mindenképpen vissza akarja kapni, vagy legalábbis távol akarja tudni Catti-brie-től, mert úgy tűnik, hogy azok

ketten egyre inkább vetélkednek a renegát Drizzt Do'Urden kegyeiért.

A többiek elhúzták a szájukat arra az undorító gondolatra, hogy egy ilyen jóképű drow örömet találhat egy nem drow-ban, egy olyan lényben, aki nyilvánvalóan "iblíth", azaz ürülék.

Jarlaxle azonban – akinek érdeklődését igenis felkeltette a gyönyörű Catti-brie – nem igyekezett eloszlatni fajgyűlölő érzelmeiket.

– De ha ez másolat, vajon elég erős a mágiája? – kérdezte Kimmuriel, és jól kihangsúlyozta a "mágiája" szót, mintha el akarná magyaráztatni Jarlaxle-lal, hogy mire jó az egész.

– A mágikus tárgyak erőutakat képeznek – magyarázta Rai'gy Bondalek. – Olyan utakat, amelyeket szélesíteni és másolni lehet.

– Rai'gy régebben sokat dolgozott a módszer tökéletesítésén – tette hozzá Jarlaxle. – Az a képessége, hogy vissza tudta hozni az ősi Ched nasadi ereklyék bűverejét, kulcsfontosságú volt abban, hogy főpappá emelkedhetett. És most is meg tudta csinálni ezt, sőt, még erősebbé tudja tenni a varázst, mint annak előtte.

– Hogy megtaláljuk Drizzt Do'Urden – szölt Kimmuriel. Jarlaxle bólintott. – Micsoda remek trófea Artemis Entreri számára.

3. RÉSZ

ÚT A MÉLYSÉG CSÚCSAIRA

Néztem a mögöttem elmaradó mérföldeket, akár gyalog mentem, akár hajón szeltem a vizet Vízmélyéről a délvidékjelé, távolodva a baráttól, akitől elszakadtunk.

Barát?

A hosszú és fáradtságos napok alatt a magunk kis szűk terében mind elkezdtünk gondolkodni azon, hogy mit jelent a

“barát” szó és a vele járó felelősség. Otthagytuk Wulfgart a Világ Hátának vadonjában, és fogalmunk sem volt róla, hogy van, vagy él-e egyáltalán? Elhagyhatják így egymást az igaz barátok? Egy igaz barát hagyhatja, hogy valaki egyedül Járjon zavaros és veszélyes ösvényeken?

Sokszor tűnődöm ennek a szónak a Jelentésén: barát. Olyan nyilvánvaló dolognak tűnik a barátság, mégis sokszor oly bonyolult. Meg kellett volna állítanom Wulfgart, annak ellenére is, hogy tudom: a saját útját kell járnia? Vagy vele kellett volna tartanom? Talán mindnyájunknak a nyomába kellett volna eredni, hogy szemmel tartsuk?

Szerintem nem, habár be kell vallanom, hogy nem vagyok teljesen biztos a dolgomban. Vékony vonal választja el a barátságot az atyáskodástól, és ennek átlépése sokszor katasztrofális következményekkel jár. Az a szülő, aki barátot akar csinálni a gyerekéből, a tekintélyét áldozza fel, és bár talán nem bánja hatalmi helyzetének feladását, ezzel önkéntelenül megfosztja gyermekét a szükséges útmutatástól, és ami még fontosabb, attól a biztonságérzettől, amit a szülőnek nyújtania kell. Másfelől viszont az a barát, aki a szülő szerepét veszi fel, megfelelkezik a barátság legfontosabb eleméről: a tiszteletről.

Hisz a tisztelet a barátság vezérelve, a világítótorony, mely az igaz barátság útját mutatja. A tisztelet pedig bizalmat követel

Ezért mind a négyen imádkozunk Wulfgarért, és reméljük, hogy útjaink újra találkoznak. Bár gyakran vissza-visszanézünk a vállunk felett és tűnődünk, ragaszkodunk a barátság, a bizalom és a tisztelet elvéhez. Szomorúan, de belenyugszunk az utak szétválásába.

Wulfgar megpróbáltatásai sok tekintetben hasonlóak az enyéimhez, mégis úgy látom, hogy leginkább mozgásban lévő barátságom nem Wulfgarhoz fűződik – legalábbis az én szempontomból, mivel tudom, hogy egyedül Wulfgar határozhatja meg ennek a köteléknek a mélységét és menetét –,

hanem Catti-brie-hez. Szeretetünk egymás iránt nem titok közöttünk, sem a kívülállóknak (és tartok tőle, hogy ennek a köteléknek talán volt némi szerepe Wulfgar fájdalmas döntésében), de ennek a szeretetnek a pontos természete rejtély maradt számomra és Catti-brie számára is. Sok tekintetben olyanok lettünk, mint a testvérek, és közelebb érzem magam hozzá, mint az igazi vértestvéreimhez bármikor. Sok évig csak egymásra számíthattunk, s mindketten megtanultuk, hogy a másik mindig ott van, ha kell. Én meghalnék érte, és ő is értem. Tétovázás, kételkedés nélkül. Az igazat megvallva az egész világon nincs más – még Bruenor, Wulfgar, Regis vagy akár Zaknafein sem –, akivel szívesebben lennék együtt. Nincs más, aki velem együtt nézi a napfelkeltét, és megérti azokat az érzéseket, amelyeket ez a látvány mindig felkavar bennem. Nincs más, akinek a mozdulatai jobban összecsengenek az enyémmel, ha együtt harcolunk. Nincs más, aki jobban tudná, mi van a fejemben és a szívemben, anélkül, hogy egy szót szólnék.

De mit jelent ez?

Tény, hogy testi vonzalmat is érzek Catti-brie iránt. Megvan benne az ártatlanság és a játékos gonoszság egyaránt. Minden együttérzése és kedvessége ellenére van valami él benne, ami félelmet kelt ellenfeleiben és megremegetti reménybeli szeretőit. Szerintem ő is hasonlóképpen érez irántam, mégis mindketten ismerjük ennek a feltérképezett területnek a veszélyeit, melyek sokkalta súlyosabbak, mint bármiféle eleven ellenség. Én drow vagyok és fiatal, aki előtt évszázadok hajnala és alkonya áll. Catti-brie azonban ember, és bár fiatal, mindössze néhány évtizede van csak hátra. Persze Catti-brie élete már attól is elég bonyolult, hogy egy drow elf a barátja és útítársa. Mennyivel több gondja lenne, ha még ennél is többről lenne szó? És mit gondolna a világ a gyermeküinkről, ha erre kerülne sor? Vajon lenne olyan társadalom, amely befogadná?

De tudom, mit érzek, amikor ránézek, és azt hiszem, hogy

*ismerem az ő érzéseit is. Ha így nézzük, minden olyan
egyszerűnek látszik, és mégis olyan bonyolult lesz.*

Drizzt Do'Urden

13. fejezet

A titkos fegyver

– Megtaláltad a renegátot? – kérdezte Jarlaxle Rai'gy Bondaleket. Kimmuriel Oblodra a zsoldosvezér mellett állt, látszólag fegyvertelenül és védtelenül, de vele volt az elméje ereje.

– Egy törpével, egy nővel és egy félszerzettel van – felelte Rai'gy. – És néha velük van egy nagy fekete macska is.

– Guenhwyvar – magyarázta Jarlaxle. – Valaha Masoj Hun'etté volt. Nagyon erős varázseszköz.

– De nem a legerősebb, ami náluk van – mutatott rá Rai'gy.

– Lapul valami a renegát tarsolyában, ami erősebb varázst áraszt, mint minden más együttvéve. Bár nagyon messze van tőlünk, mégis mintha kérelt volna, hogy vegyem el mostani, méltatlan birtokosától.

– Mi lehet az? – kérdezte a mindig megalkuvó zsoldos.

Rai'gy megrázta a fejét, fehér haja csak úgy röpködött. -

Sosem láttam még ilyet – vallotta be.

– Hát nem ilyen a mágia természete? – mondta undorral Kimmuriel Oblodra. – Ismeretlen és irányíthatatlan.

Rai'gy dühös pillantást vetett a pszionistára, Jarlaxle azonban – aki mindkettejüket használni akarta – csak mosolygott. – Tudj meg többet erről a dologról és a társaságról

– utasította a pap-mágust. – Ha szólít minket, akkor talán helyesen tesszük, ha meghallgatjuk a hívását. Milyen messze vannak és mennyi idő alatt jutunk el hozzájuk?

– Nagyon messze – felelte Rai'gy. – És nagyon sok időbe telne. Átvágtak a szárazföldön, de óriások és goblinok állták útjukat.

– Talán a varázstárgy válogatás nélkül hívogat új birtokost

– jegyezte meg Kimmuriel érezhető gúnnyal.

– Elfordultak és hajóra szálltak – folytatta Rai'gy, ügyet sem vetve a megjegyzésre. – Azt hiszem, Vízmélyén, fent a Kardparton.

– És délre tartanak? – kérdezte reménykedve Jarlaxle.

– Azt hiszem – felelte Rai'gy. – De nem számít. Vannak mágiák és szellemi erők – biccentett leereszkedően Kimmuriel

felé –, amelyek révén éppoly könnyen eljuthatunk hozzájuk, mintha a szomszéd szobában lennének.

– Akkor hát tartsd szemmel őket továbbra is – utasította Jarlaxle.

– De hát nem kell ma este elmennünk ahhoz a céhhez? – kérdezte Rai'gy.

– Rád ott nem lesz szükség – felelte Jarlaxle. – Ma este csak a kisebb céhek kerülnek sorra.

– A kisebb céheknek is lehet annyi eszük, hogy varázslót tartsanak – jegyezte meg a máguspap.

– Ez a varázsló Entreri barátja – nevetett talán kissé túl könnyedén Jarlaxle. – A másik céh pedig félszerzetekből áll, akik aligha járatosak a mágiában. Holnap talán már kellene fogsz, ma este azonban keresd tovább Drizzt Do'Urdent. Lehet, hogy végül ő lesz a legfontosabb tényező.

– A mágikus tárgy miatt? – kérdezte Kimmuriel.

– Entreri érdektelensége miatt – felelte Jarlaxle. A pap-varázsló megrázta a fejét.

– De hát szinte elképzelhetetlen hatalmat és gazdagságot kínálunk neki! Mégis úgy csinál, mintha személyesen a Pókkirálynő ellen kellene harcolnia!

– Nem tudja értékelni a hatalmat vagy a kincseket, amíg meg nem oldotta belső problémáját – magyarázta Jarlaxle, akinek egyik legjobb tulajdonsága az volt, hogy ellenfél és barát helyzetébe egyaránt bele tudott látni, és nem kíméletlen eszközökkel, mint Kimmuriel Oblodra, hanem egyszerű empátiával és megértéssel. – De nem kell félni a kezdeti kelletlenségtől. Elég jól ismerem Artemis Entrerit ahhoz, hogy tudjam: Entreri akkor is roppant hasznos, ha nem szívvel-lélekkel küzd. Ami az embereket illeti, még sosem találkoztam ilyen veszedelmes és alattomos fickóval.

– Kár, hogy olyan világos a bőre – jegyezte meg Kimmuriel.

Jarlaxle csak mosolygott. Tudta jól, hogy ha Artemis Entreri drow-nak születik Menzoberranzanban, a legnagyobb fegyvermester lehetett volna, vagy tán annál is több. Talán

még neki, Jarlaxle-nak is ellenfelévé válhatott volna a Bregan D'aerthe élén.

– Majd beszélünk az alagutak biztonságos sötétjében, ha a vakító pokoltűz felkel – mondta Rai'gynak. – Addigra tudj meg még többet.

– Sok szerencsét a céhekkal – hajolt meg Rai'gy, és távozott.

Jarlaxle Kimmurielhez fordult és biccentett. Ideje volt vadászatra indulni.

* * *

A kerubarcú félszerzeteknek eleve nagy volt a szemük, de még nagyobbra tágult Dwahvel és négy társa szeme, amikor mágikus kapu nyílt közvetlenül előttük (annak ellenére, hogy megtették a szükséges óvintézkedéseket az ilyesfajta behatolással szemben), és Artemis Entreri lépett elő belőle. A bérgyilkos imponálóan festett többrétegű fekete köpenyében és bolerójában, még feketébb selyemövével.

Entreri erőt sugárzó, csípőre tett kezű testtartást vett fel, ahogy Kimmuriel tanította, és elnyomta magában a pszionikus dimenzióugrás utáni szédelgést.

Mögötte, az ajtó másik oldalán, egy sötét szobában homályos alakok kuporogtak. Amikor az egyik félszerzet-katona útját akarta állni a betolakodónak, az egyik sötét alak kissé megmozdult, és a félszerzet egy sikkantással a földre bukott.

– Csak alszik, nem lesz semmi baja – magyarázta Entreri gyorsan, mert nem akart harcot a többiekkel, akik már fegyvereik után kapkodtak. – Nem harcolni jöttem ide, de ha ti mindenáron ezt akarjátok, könnyen megjárhatjátok.

– Használhattad volna a bejárat ajtót is – jegyezte meg szárazon Dwahvel, az egyetlen, aki megőrizte hidegvérét.

– Nem akartam, hogy lássák az érkezésem – magyarázta a bérgyilkos. – A te érdekedben.

– És miféle bejárat ez? – kérdezte Dwahvel. – Mágikus és

kéretlen, mégsem védett meg ellene semmilyen óvintézkedés.

– Nem kell aggódnod emiatt a mágia miatt – felelte Entreri.

– Annál inkább tarthatnak tőle az ellenségeim. Tudd meg, nem azért jöttem Calimporba, hogy a sötétben bujkáljak, ajánlatokat várva. Beutaztam a Birodalmakat és magammal hoztam mindazt, amit megtanultam.

– Tehát Artemis Entreri hódítóként tért vissza – jegyezte meg Dwahvel. A katonái nyugtalanul mozgolódtak, de Dwahvel visszafogta őket. Tudta, hogy sokba kerülne nekik egy ilyen harc Entrerivel. Nagyon sokba.

– Talán – felelte Entreri. – Majd meglátjuk, hogy alakul.

– Egy kis teleportációnál többre van szükség, hogy meggyőzz és a céhem erejét melléd állítsam – mondta Dwahvel nyugodtan. – Egy ilyen háborúban egyetlen rossz választás is végzetes lehet.

– Én egyáltalán nem kívánom tőled, hogy válassz – nyugtatta meg Entreri.

Dwahvel gyanakvóan méregette, aztán végignézett hű testőreire. Ők is kétkedő arcot vágtak.

– Akkor miért jöttél ide? – kérdezte.

– Hogy szóljak: háború készülődik – felelte Entreri. – Ez a legkevesebb, amivel tartozom neked.

– És talán azt is akarod, hogy nyissam ki azokat a nagy füleimet, hogy te megtudd a csata állását – vélte az okos félszerzet.

– Ahogy gondolod – felelte Entreri. – Ha ennek az egésznek vége, és kezembe vettem az irányítást, nem fogok megfélemlkezni arról, amit már eddig is tettél értem.

– És ha veszítesz?

Entreri csak nevetett. – Légy óvatos – kérte. – És ha jót akarsz, maradj semleges, Dwahvel Tiggerwilli. Az adósod vagyok, és kölcsönösen előnyösnek látom a barátságunkat, de ha megtudom, hogy szóval vagy tettel elárulsz, rád omlasztom a házad. – Ezzel udvariasan meghajolt és visszalépett a kapun.

Egyik sötét gömb a másik után töltötte meg Dwahvel

szobáját, s a félszerzetek vakon tapogatóztak az ajtóig, hogy hívják a többieket.

Mikor a sötétség elmúlt, és a félszerzetek újra be mertek menni, negyedik társukat elégedetten hortyogva találták a földön, a vállában apró túlövedékkel.

– Entrerinek barátai vannak -jegyezte meg az egyik katona. Dwahvel csak bólintott. Nem volt igazán meglepve, és örült, hogy annak idején segített a számkivetett bérgyilkosnak. Mert Artemis Entreri nem az az ember volt, akit ellenségének kívánt.

* * *

– Vállalom, hogy senkinek nem szólok a látogatásodról, és hogy a katonáim nem avatkoznak közbe – szólt Bodeau.

– Nem is tudnának – vágott vissza Entreri dühös pillantással.

LaValle elképedve figyelte Bodeau hősies küzdelmét az egész testét fenyegető reszketéssel.

– És nem is fognak – szólt a céhmester.

– Elmondtam neked a túlélés feltételeit – mondta Entreri, és olyan jeges hidegség kúszott a hangjába, hogy LaValle a legrosszabbtól tartott. – Mit mondasz rá?

– Majd átgondolom...

– Most.

Bodeau LaValle-ra meredt, mintha a varázslót hibáztatná, amiért Artemis Entreri beléphetett az életébe, s LaValle – aki épp olyan ideges volt, mint Bodeau – meg is tudta érteni ezt az érzést.

– Azt kéred, hogy forduljak az utcák leghatalmasabb pasái ellen – mondta Bodeau, és próbált némi bátorságot gyűjteni.

– Válassz – szólt Entreri.

Hosszú, kényelmetlen csend támadt. – Majd meglátom, mit tehetnek a katonáim – ígérte Bodeau.

– Nagyon bölcs – felelte Entreri. – Most pedig hagyj minket

magunkra. Lenne egy-két szavam LaValle-lal.

Bodeau örült, hogy végre megszabadulhat a kellemetlen társaságtól. Még egy utolsó gyűlölködő pillantást vetett a varázslóra, aztán elment.

– El sem tudom képzelni, milyen trükköket hoztál -mondta LaValle Entrerinek.

– Jártam Menzoberranzanban – vallotta be Entreri. – A drow városban.

LaValle-nak tátva maradt a szája.

– És hoztam néhány csecsebecsét.

– Szövetkeztél a...

– Te vagy az egyetlen, akinek elmondtam és valaha is elmondom – Jelentette ki Entreri. – Tudnod kell, hogy milyen felelősséggel jár ez a tudás. Olyan dolog, amit nem lehet könnyen venni.

– De mi van Chalsee Anguaine-nel? – érdeklődött LaValle.

– Azt mondtad, meggyőzted.

– Egy barátom olyan szörnyű gondolatokat ültetett az elméjébe, amelyeknek nem tudott ellenállni – magyarázta

Entreri. – Chalsee nem tudja az igazságot, csak azt, hogy az ellenállás elképzelhetetlen borzalmakkal járna. Amikor beszámolt Bodeau-nak, őszinte volt a rémülete.

– És hol van az én helyem a te nagyszabású terveidben? - kérdezte a varázsló, és igyekezett nem gúnyosnak tűnni. -Ha Bodeau cserben hagy, mi lesz LaValle-lal?

– Meg fogod tudni a megoldást, ha ez megtörténne – ígérte Entreri, és az asztalhoz lépett. – Ez a legkevesebb, amivel tartozom neked. – Kézbe vette LaValle papírvágókését.

LaValle csak most értette meg, hogy Entreri nem kegyes, hanem gyakorlatias. Ha Bodeau cserben hagyja, Entreri csak azért fogja megkímélni az ő, LaValle életét, mert hasznot remél tőle.

– Meg vagy lepve, hogy a céhmester olyan készségesen engedelmeskedett – szólt Entreri. – Meg kell értened a döntését: az én bukásom kockázatát, és a Basadonik

bosszúját... vagy az azonnali, és szörnyű halált választhatta.

LaValle igyekezett semleges arcot vágni.

– Gondolom, sok a dolgod – pöccintette meg Entreri a tört, ami a varázsló mellett elzúgva állt bele a falba. – Megyek.

Ahogy a jeladó koppantást meghallotta a falon, Kimmuriel Oblodra újra koncentrálni kezdett és újabb dimenziókaput nyitott a bérgyilkosnak a távozáshoz.

LaValle látta, ahogy a kapu kinyílik, és arra gondolt, hogy átugorhatna rajta Entreri után, megfejtetni a rejtélyt.

A józan ész azonban úrrá lett a kíváncsiságon.

Aztán a varázsló egyedül maradt, és ez határtalan boldogsággal töltötte el.

– Nem értem – mondta Rai'gy Bondalek, amikor Entreri újra csatlakozott hozzájuk a drow város alatti alagutakban. Aztán jutott csak eszébe, hogy lassabban kell beszélnie Entreri kedvéért, aki ugyan egészen jól beszélt a drow nyelvet, de közel sem tökéletesen, és a pap varázsló nem akart az emberi nyelvvel bajlódni – akár hogy megtanulja, akár hogy varázslattal lefordítsa. Valójában szándékosan beszéltette drow nyelven Entrerit, hogy megtörje magabiztosságát. – Abból, amit előzőleg mondtál, úgy tűnik, hogy a felszerzetek alkalmasabbak és készségesebbek lennének azokra a feladatokra, amelyeket Quentin Bodeau-ra bízta.

– Nem kétkedem Dwahvel hűségében – felelte Entreri Calimporti embern nyelven, és meredten nézte Rai'gyt.

A varázsló kíváncsi és tehetetlen pillantást vetett a zsoldosra, mire Jarlaxle nevetve előszedett egy gömböt a köpenye alól, maga elé tartotta és mondott neki valamit. Most majd mindenki érteni fog mindent.

– Már ami a saját jólétét és épségét illeti – folytatta Entreri emberi nyelven, de Rai'gy most már drow nyelven hallotta. -Ő nem jelent veszélyt.

– Miért, az a szálnalmas Bodeau és a nyomorult varázslója talán igen? – kérdezte Rai'gy értetlenül. Entreri emberi nyelven hallotta a szavait.

– Ne becsüljétek alá Bodeau céhének erejét – intett Entreri. – Erősen beásták magukat, és kifelé figyelnek.

– Ezért korán kényszerítet ki a hűségüket – helyeselt Jarlaxle. – Hogy később ne színlelhessenek tudatlanságot, bármi is legyen az eredmény.

– És hogyan tovább? – kérdezte Kimmuriel.

– Biztosítjuk a Basadoni céhet – magyarázta Entreri. – Ez lesz a hatalmi bázisunk, miközben Dwahvel és Bodeau figyel, hogy a többiek ne szövethessenek ellenünk.

– És *aztán*? – kérdezte Kimmuriel.

Entreri elmosolyodott és Jarlaxle-ra pillantott. A zsoldos látta, hogy Entreri rájött: Kimmuriel azokat a kérdéseket teszi fel, amiket Jarlaxle kért tőle.

– Aztán majd meglátjuk, milyen lehetőségek adódnak – felelte Jarlaxle, mielőtt Entreri válaszolhatott volna. – Talán ez a bázis is elég lesz. Talán nem.

Később, mikor Entreri már elment, Jarlaxle némi büszkeséggel fordult társaihoz: – Hát nem választottam jól? – kérdezte.

– Úgy gondolkodik, mint egy drow – felelte Rai'gy, és ez volt a legnagyobb dicséret, amit Jarlaxle valaha is hallott tőle bárkire, aki nem drow. – Bár megtanulhatná jobban a nyelvünket és a jelbeszédünket.

Jarlaxle, aki elégedett volt a fejlődéssel, csak nevetett.

A hírnév

A férfi nagyon furcsán érezte magát. Az alkohol annyira elhomályosította érzékeit, hogy fel sem tudta mérni a helyzetét. Fényt érzékelt, lebegett, és fájt a mellkasa.

Wulfgar még jobban megszorította a férfi köntösének elejét, szőrszálakat tépve ki a bőréből. Fél kézzel is könnyedén tartotta a levegőben a százkilós embert. Másik karjával a Zsiványkard sokadalmában egyensúlyozva haladt az ajtó felé. Utálta ezt kerülőutat – az előbb egyszerűen az ablakon vagy a falon keresztül dobta ki a helytelenkedő részeket -de Arumn Gardpeck gyorsan közbelépett, azzal fenyegetőzve, hogy a kárt levonja Wulfgar béréből.

Már egyetlen ablak is több üveg nedűbe került volna a barbárnak, ha pedig a keret is ment vele, akár egy hétig sem látott volna italt.

Az ostobán vigyorgó fickó Wulfgarra meredt, és végre látott is valamit. A felismerés azonnal kiült az arcára. – Hé! - ellenkezett, de aztán már repült is elnyúlva a levegőben. Arccal lefelé cuppant a sáros útra, és ott is maradt. Valószínűleg elütötte volna egy szekér, ha néhány jószívű járókelő meg nem könyörül rajta, és arrébb nem vonszolja... egyúttal megszabadítva őt maradék pénzétől.

– Tizenöt lépés – mondta Pocsolya Josi Arumnak, a részeg röppályáját méregetve. – És fél kézzel!

– Megmondtam, hogy bivalyerős – felelte Arumn közönyt színlelve, és törölgetni kezdte a pultot. Amióta felfogadta Wulfgart, látott már néhány ilyen dobást.

– Mindenki erről beszél a Félhold utcán – tette hozzá Josi, némiképp komoran. – Azt látom, hogy a vendégeid egyre durvábbak.

Arumn megértette a másik nem túl burkolt célzását. Luskan legmélyebb bugyrainak megvult a maga rendje, ami ellenállt a változásnak. Ahogy Wulfgar híre terjedt, sok “magasabb

rangú" alak féltette a pozícióját, és beszüremlett a kocsmába, hogy kiköszörölje a csorbát.

– Neked tetszik ez a barbár – mondta Josi, inkább kijelentve, mint kérdően.

Arumn a barbárt nézte, és rezignáltan bólintott. Wulfgar felfogadása üzleti döntés volt, nem baráti, és Arumn általában kínosan ügyelt rá, nehogy személyes kapcsolatba kerüljön kidobóival – akiknek szokásuk volt, hogy elkőborolnak vagy éppen rossz emberbe kötnek bele, és egy nap holtan hevernek Arumn lépcsőjén. Wulfgarnál azonban nem fenyegetett ez a veszély. Vele nyugodtan teltek a késő éjszakák a Zsványkardban: Wulfgar iszogatót a pultnál, Arumn a másnapi nyitásra készült, és ez mindkettejüknek megfelelt így. Arumn őszintén élvezte Wulfgar barátságát. Észrevette, hogy amint Wulfgarban dolgozni kezd az ital, leveti hideg és távolságtartó álarcát. Sokszor hajnalig is együtt mulatták az időt, és Arumn kedvtelve hallgatta Wulfgar történeteit az északi vidékekről, a Jeges Szelek Völgyéről, a barátokról és ellenségekről. Arumn meghallgatta Akar Késsel és a kristályszilánk meséjét is, nem is egyszer, így már szinte látta maga előtt a lavinát Kelvin Halmánál, ami maga alá temette a varázslót és a gonosz kristályt egyaránt.

És valahányszor Wulfgar a Mithril Csarnok alatti sötét alagutakat emlegette, és a drow elfek érkezését, Arumn éjszaka remegett a takarója alatt, mint amikor kisgyerek volt, és az apja hasonló rémtörténeteket mesélt a kandalló mellett. Arumn Gardpeck tehát a kelleténél jobban megkedvelte új alkalmazottját.

– Egy kicsit fogd vissza – fejezte be Pocsolya Josi. – Nemsokára akár a Csavargó Morikot és a Fanyűvőt is idecsalhatja.

Arumn megremegett a gondolatra, és nem vitatkozott. Főleg a Fanyűvőt illetően. Morik óvatosabb (és így veszedelmesebb) volt, aki hetekig vagy akár hónapokig is készül, mielőtt lép, a durva Fanyűvő azonban, aki a legkeményebb ember hírében

állt – ha ugyan ember volt, mert állítólag nem kevés ork és ogre vér csörgedezett benne –, nem sokat tanakodott.

– Wulfgar! – kiáltotta a kocsmáros.

A barbár áttört a tömegen Arumn felé.

– Muszáj volt kidobnod? – kérdezte Arumn.

– Oda nyúlkált, ahová nem kellett volna – felelte szórakozottan Wulfgar. – Delly akarta, hogy kidobjam.

Arumn követte Wulfgar pillantását Delly – Delenia Curtie – felé. A lány még a huszadik életévét sem töltötte be, mégis már évek óta dolgozott a Zsiványkardban. Filigrán teremtes volt, alig öt láb magas, és olyan légies, hogy többen elf vért sejtettek benne – de Arumn tudta, hogy inkább az elf italneműk fogyasztása a ludas. A lány szőke haja ollót sosem látott, fésületlen és nemegyszer mosdatlan is volt. A barna szemek rég elvesztették hamvas ártatlanságukat és keményebbek lettek, sápadt bőre pedig évek óta nem látott sem elég napot, sem elég táplálékot: száraz és durva lett. Lépteiben nem a fiatalság lendülete, hanem a gyakran zaklatott nő óvatossága látszott. Mégis volt benne valami báj, valami érzéki vásottság, melyet sok vendég – főleg néhány pohár ital után – ellenállhatatlannak talált.

– Ha mindenkit el akarsz intézni, aki megfogja Delly fenekét, egy hét alatt kipusztulnak a vendégeim – szólt Arumn szárazon.

– Csak tedd ki ezeket – folytatta Arumn, amikor Wulfgar nem felelt, de még az arckifejezése sem változott. – Nem kell őket átdobni a fél városon. – Ezzel a sokadalom felé intett, jelezve, hogy a maga részéről befejezte.

Wulfgar visszament a vendégek közé.

Egy óra múlva egy másik ember repült ki vérző orral és szájjal. Őt egy kétkeszes dobás juttatta az utca másik oldalára.

* * *

Wulfgar felhajtotta az ingét, hogy megmutassa a mély

forradásokat. – A szájában tartott – magyarázta sötéten, akadozó nyelvvel. Nem kevés ital kellett ahhoz, hogy beszélni tudjon a csatáról a yochlollal, mely Llothhoz, majd Errtuhoz juttatta évekig tartó szenvedésre. – Mint a macska az egeret. – Kuncogott. – Csak éppen ez az egér rugdalózott.

Tekintete a pulton pihenő Égisz-agyarrá tévedt.

– A legszebb kalapács, amit valaha is láttam – jegyezte meg Pocsolya Josi, és félve a fegyver után nyúlt, de közben szemmel tartotta Wulfgart, mert a többiekhez hasonlóan ő sem akarta feldühíteni a barbárt.

De Wulfgar, aki általában oroszlánként védelmezte Égiszagyart – az egyetlen kapcsolatot, ami összekötötte régi életével -,

most oda se nézett. A yochlol-harc felidézése visszarepítette a múltba, az eleven pokolba.

– És hogy fájt – mondta remegő hangon, és önkéntelenül végigsimított a forradáson.

Arumn Gardpeck ott állt előtte, és Wulfgar szemei feléje tekintettek, de a tekintete messze-messze járt. Arumn újabb italt tett a barbár elé, de Wulfgar észre sem vette. Mély sóhajjal roppant karjára eresztette fejét, vigaszt keresve a sötétségben.

Valaki szelíden megérintette a karját, és a barbár oldalra fordította a fejét. Delly volt az. A lány biccentett Arumnnak, aztán húzni kezdte Wulfgart, hogy talpra állítsa és elvezesse.

Mire Wulfgar felébredt, már késő éjszaka volt, hosszú és rézsútos holdsugarak szűrődtek be a szobába a nyugati ablakon át. Eltartott egy ideig, mire rájött, hogy hol van – nem a saját szobájában, mert annak nincs ablaka.

Körülnézett és takarókat látott maga mellett, a takarók között pedig Delly törékeny alakját, akinek bőre finomnak és selymesnek tűnt a fehér fényben.

Aztán eszébe jutottak a dolgok. Delly vitte a pultról az ágyig – nem a barbáréig, hanem a sajátjáig –, és a barbár emlékezett arra is, hogy mit csináltak.

A legutóbbi csúnya eset után félve nyúlt oda és tapogatta meg a lány nyakát, de legnagyobb megkönnyebbülésére érezte a pulzust. Ezután végigvizsgálta a lány egész testét, de nem a férfi érdeklődésével, hanem csak hogy lássa, vannak-e rajta zúzódások, bántalmazás nyomai.

A lány nyugodtan és mélyen aludt.

Wulfgar az ágy szélére hengeredett és lelógatta a lábát. Fel akart állni, de lüktető feje majdnem visszahúzta. Támolyogva kereste az egyensúlyát, *aztán* az ablakhoz botorkált és kibámult a lenyugvó holdra.

Catti-brie talán ugyanezt a holdat nézi most, gondolta a barbár, és érezte, hogy így is van. Egy idő után újra a takarók között fehérlő Dellyre pillantott. Nem lett volna képes szeretkezni a lánnyal a szukkubusz emlékének dühe nélkül, amitől most is ökölbe szorult a keze. Egy pillanatig úgy érezte, mintha szabad lehetne, mintha kirohanhatna ebből a házból, egész Luskanból, hogy megkeresse a barátait. Megint a holdra nézett és Catti-brie-re gondolt, hogy milyen jó lenne az ő karjaiban lenni.

De aztán rádöbbsent a valóságra.

Az ital lehetővé tette, hogy falat építsen az emlékek köré, és ennek védelmében tudott a jelenben, és nem a múltban élni.

– Gyere vissza az ágyba – hallatszott mögötte Delly érzéki hangja. – És ne aggódj a kalapácsod miatt – tette hozzá, és elfordult, hogy Wulfgar tudja követni pillantását a szemközti fal felé, ahol ott állt kitámasztva Égisz-agyar.

Wulfgar hosszan nézte a lányt, érzelmeinek és dolgainak gondviselőjét. Delly felült, a takarók felgyűrődtek a dereka körül, de meg sem próbálta leplezni meztelenségét. Mintha még tüntetett is volna vele, hogy visszacsalja a férfit az ágyba.

Wulfgar egy része szívesen visszament volna, de a barbár ellenállt, mert látta a veszélyt. Tudta, hogy az ital hatása elmúlt. A szenvedély tüzében, a múltkori düh rohamában könnyű lenne elroppantani azt a törékeny kis nyakat.

– Majd később – kezdte szedegetni a ruháit. – Mielőtt este

elkezdünk dolgozni.

– El sem kéne menned.

– De – felelte a barbár, és fájdalmat látott átsuhanni a lány arcán. Azonnal odalépett hozzá. – De – felelte lágyabban. – Később viszont visszajövök hozzád.

Homlokon csókolta a lányt, és az ajtó felé indult.

– Azt hiszed, hogy megint akarlak majd? – hallatszott mögötte egy kemény hang, és megfordulva Wulfgar Delly jeges pillantásával találkozott. A lány védekezően karba fonta a kezét.

Wulfgar először meglepődött, csak aztán jött rá, hogy nem az övé az egyetlen szoba, ahol egyszemélyes démonok tanyáznak.

– Menj csak – küldte el Delly. – Talán megint te kellesz majd, talán keresek valaki mást. Mindegy.

Wulfgar sóhajtott, a fejét csóválta, aztán kilépett a folyosóra. Örült, hogy végre kívül került.

A nap már kikukkantott a keleti láthatár mögül, mire Wulfgar, ágya mellett egy üres palackkal, újra el tudott aludni. A napkeltét persze nem látta, hisz az ő szobájának nem volt ablaka.

Jobban is szerette így.

Crenshinibon hívó szava

A hajó orra sebesen szelte a Kardpart azúrkék vizét, sós permetet szórva. Az elülső korlátnál álló Catti-brie érezte arcán a csípős cseppeket, melyek kellemesen hűsítették bőrét a tűző napon. A hajó, a Vándor, dél felé haladt, így a lány is délre nézett. Elfordította tekintetét a Jeges Szelek Völgyétől, Luskantól, Vízmélyétől, ahonnan három nappal korábban elindultak.

El Wulfgartól.

Nem először, s tudta, nem is utoljára tűnődött el azon a döntésen, hogy magára hagyták a kínlódó barbárt. Hogy is tudná nélkülözni őket Wulfgar jelenlegi zavart lelkiállapotában?

Most azonban nem mehetett vissza hozzá, hanem dél felé hajózott a Kardpart mentén. A lány kipislogta a sós nedveséget, ami már nem a tengervíz volt, és tekintetét a vizekre szegezte, hogy némi erőt merítsen száguldásukból. Küldetésük volt, létfontosságú küldetésük, mert szárazföldi utazásuk során minden kétséget kizáróan megbizonyosodhattak róla, hogy a Crenshinibon továbbra is veszedelmes, értelmes ellenfél. Képes volt szörnyetegeket magához szólítani, akiknek sötét szíve hajlott a kristály ígéreteire. Ezért siettek Vízmélyére, s felszálltak a lehető legerősebb hajóra, gondolván, hogy a tengeren kevesebb lesz az ellenség. Drizzt is, Catti-brie is nagyon sajnálta, hogy Deudermont kapitány és a Tengeri Szellem nem volt bent.

Alig két órával az indulás után az egyik tengerész el akarta lopni Drizztől a kristályt. A szabályak lapjával eltángált szerencsétlent egy másik, arra járó hajó vette át, azzal a meghagyással, hogy adják át a kikötői hatóságoknak.

Ettől eltekintve azonban eseménytelen volt az út, csak szabad siklás és pusztá tenger, s az üres láthatárt csak néha

bontotta meg egy-egy vitorla látványa.

Drizzt csatlakozott Catti-brie-hez a korlátnál. A lány ugyan nem fordult hátra, a léptekből mégis tudta, hogy Bruenor és Regis is megérkeztek.

– Már csak néhány nap Baldur Kapujáig – szólt a drow.

Catti-brie a drow-ra nézett, és látta, hogy Drizzt az arcába húzta csuklyáját – nem azért, mintha a tengeri permettői akarta volna védeni magát, amit imádott, hanem inkább a nap ellen. Drizzt és Catti-brie éveket húztak le együtt Deudermont Tengeri Szellemén, a déli nap szikrázása azonban még mindig zavarta a drow elfet, akinek fajtája a sötét barlangokhoz alkalmazkodott.

– Hogy van Bruenor? – kérdezte a lány. Úgy tett, mintha nem tudná, hogy a törpe ott áll mögötte.

– Morog, hogy szilárd földet akar a talpa alatt, és hogy akár a világ összes ellenségével szembenézne, csak lekerüljön erről az úszó koporsóról – ment bele a játékba a kósza.

Catti-brie kicsit elmosolyodott. Cseppet sem volt meglepve. Járt ő már Bruenorral a tengeren. A törpe ugyan látszólag megőrizte nyugalját, mégis nyilvánvaló volt megkönnyebbülése, amikor újra szárazföldre léptek. Bruenor most rosszabbul viselte a dolgot, s hosszan időzött a hajókorlátnál – de nem a kilátás miatt.

– Regis viszont jól van – folytatta Drizzt. – Gondoskodik róla, hogy semmi se vesszen kárba Bruenor tányérjáról, amit meghagy.

Catti-brie újra elmosolyodott, de nem hosszan. – Szerinted látjuk még valaha? – kérdezte Drizztet.

Drizzt felsóhajtott és a kietlen vízre szegezte tekintetét. Habár mind a ketten dél felé néztek, lelki szemeikkel Wulfgar felé figyeltek, mintha csoda történne, és a barbár utánuk úszhatna.

– Nem tudom – vallotta be a drow. – Jelenlegi hangulatában elképzelhető, hogy Wulfgar sok ellenséget talált és teljes

szívvel nekik rontott. Nyilván sokat megölt, de északon rengeteg az erős, sőt, félő, hogy túl erős ellenfél.

– Bah! – hallatszott Bruenor szortyintása. – Megtaláljuk a fiút, semmi kétség. És a legrosszabb ellenfél, akivel találkozik, én leszek, mert megfizetek neki azért, hogy megütötte a lányomat és ennyi aggodalmat okozott nekem!

– Megtaláljuk -jelentette ki Regis. – Alustriel úrnő és Harpellék is biztosan segítenek.

A Harpellek említésére Bruenor felnyögött. A Harpell család különé varázslókból állt, akik hajlamosak voltak magukat és barátaikat is felrobbantgatni. illetve – véletlenül és visszafordíthatatlanul – különféle állatokká változni, valamint egyéb katasztrófákat előidézni.

– Akkor maradjunk Alustrielnél – adta be a derekát Regis. – Ő majd segít, ha mi nem boldogulunk.

– Ezt meg hogy gondolod? – vitatkozott Bruenor. – Ismersz még rajta kívül olyan óriásokat, akik ilyen kalapáccsal járkálnak, és egy csapással ledöntenek egy házat?

– Látod? Biztos, hogy megtaláljuk – mondta Drizzt Catti-brie-nek.

A lány megint kipréselt magából egy mosolyt, de ez is rövid életű és erőltetett volt. Vajon mit fognak találni, ha sikerül rálelni barátjukra? Vagy ha épségben van is, akarja majd látni őket? És ha akarja, jobb hangulatban lesz? És ami a legfontosabb, vajon ők maguk – és maga Catti-brie – akarják-e majd látni Wulfgart? Wulfgar nagyon megbántotta Catti-brie-t, nem is testileg, inkább lelkileg, amikor megütötte. Ám a lány ezt bizonyos mértékig meg tudta neki bocsátani.

De csak egyszer.

Szemügyre vette drow barátját, és megpillantotta homályos profilját a csuklya alatt, ahogy üres tekintettel mered a vízre, mintha lélekben egészen máshol lenne. Bruenor és Regis is hasonlóan szórakozottnak látszott. Mindnyájan vissza akarták kapni Wulfgart – de nem azt a Wulfgart, aki most elhagyta őket, hanem azt, akit annak idején a yochlol ragadott el.

Mindnyáján olyannak szerették volna, amilyen valaha volt, annak a bajtársnak, akit nem kínoztak komor démonok.

– Vitorla dél felé -jegyezte meg Drizzt, kizökkentve a lányt elmélkedéséből. Catti-brie alig nézett ki a vízre, hogy hunyorogva megkeresse a távoli hajót, amikor már hallotta a kiáltást az árbockosárból.

– Merre tart? – kiáltott fel Vaines kapitány.

– Északra – suttogta halkán Drizzt, hogy csak a barátai hallják.

– Északra – kiáltotta néhány pillanat múlva a tengerész az árbockosárból.

– Javult a nappali látásod – jegyezte meg Bruenor.

– Hála Deudermontnak – mondta Catti-brie.

– A látásom is, meg a megérzéseim is – felelte Drizzt.

– Miről karattyoltok? – kérdezte Bruenor, de a kósza csendre intette. Tekintetét a távoli hajóra szegezte, melynek vitorlái apró fekete pontokként látszottak a láthatáron.

– Mondd meg Vaine kapitánynak, hogy forduljunk nyugatra

– szólt Drizzt Regisnek.

A félszerzet egy darabig értetlenül állt, aztán Vaineshez sietett. Hamarosan érezték, ahogy a hajó kissé megdől és bal felé fordul.

– Csak meghosszabbítjuk az utat – kezdett panaszkodni Bruenor, de Drizzt megint csak leintette.

– Velünk együtt fordulnak, hogy összetalálkozzunk – magyarázta a drow.

– Kalózkod? – kérdezte Catti-brie, egyidőben Vaines kapitány érkezésével.

– Nincsenek bajban, mert épp olyan gyorsak, mint mi, talán még gyorsabbak is – vélte Drizzt. – Nem is a királyi flottához tartoznak, mert nincs lobogójuk, és túlságosan kint vannak ahhoz, hogy járőrözzenek.

– Kalózkod – köpött undorral Vaines kapitány.

– Honnan tudja? – kérdezte kételkedve Bruenor.

– Ha valaki vadászik rájuk, megtanulja – felelte Catti-brie. –

Nekünk pedig volt épp elég vadászatunk.

– Hallottam róla Vízmélyén – mondta Vaines, hisz éppen ezért vette fel őket egy gyors fuvarra Baldur Kapujáig. Egy nő, egy törpe és egy félszerzet egy sötételf társaságában amúgy nehezen és drágán juthatott volna hajóhoz Vízmélyén, a tengerészek között azonban elterjedt Drizzt és Catti-brie jó híre.

A közelítő hajó most már nagyobbnak látszott, de még mindig nem lehetett kivenni az apróbb részleteket – csak Drizzt, Vaines és az árbockosárban ülő őrszem (utóbbiak ritka és drága távnézőkkel) láthatták. A kapitány megpillantotta a jellegzetes háromszögletű vitorlákat. – Szkúner -mondta. – Mégghozzá könnyű. Húsnál többen nem férnek el rajta: nem ellenfél.

Catti-brie gondolkodott. A hajójuk nagy volt, három sor vitorlával, karcsú orral, két hajítógéppel, erős oldalakkal. Egy karcsú szkúner valóban nem tűnt ellenfélnek, de sok kalóz is ezt hitte egy másik szkúnerről, Deudermont Tengeri Szelleméről is, hogy aztán a tenger fenekére süllyedjenek.

– Vissza dél felé! – kiáltotta a kapitány, mire a hajótest megnyikordult és jobbra dőlt. A közelgő szkúner is hamar igazított irányán, és velük maradt.

– Messze északon vannak – jegyezte meg Vaines elgondolkodva, és őszes szakállába túrt. – Kalózok nemigen járnak ennyire északon, és nem jönnek nekünk.

A többiek, főleg Drizzt és a lány értette elbizonytalanodását. A pusztá erőt tartva szem előtt az a húsz vagy harminc ember nem okoz gondot – kivéve, ha akár egyetlen varázsló is van velük. Drizzték szemtanúi voltak, ahogy a Tengeri Szellem mágusa, egy bizonyos Robillard hajókat tett tönkre anélkül, hogy a hagyományos fegyverek előkerültek volna.

– Hát az lehet, hogy nem kéne itt lenniük, de hogy jönnek, az biztos – jegyezte meg szárazon Bruenor.

Vaines bólintott és visszament a kormánykerékhez.

– Fogom az íjamat és felmegyek a kosárba – mondta Catti-

brie.

– Jól nézd meg, hová lősz – felelte Drizzt. – Valószínűleg egy vagy néhány alak van, akik irányítják a hajót. Ha meg tudod találni és le tudod szedni őket, lehet, hogy a többiek megfutamodnak.

– Ilyenek a kalózok? – kérdezte Regis zavartan. – Már ha egyáltalán azok...

– Ilyen egy kisebb hajó legénysége, ami a kristályszilánk miatt jön utánunk – felelte Drizzt.

– Szerinted az az átkozott kő hívja őket? – kérdezte Bruenor.

– A kalózok nemigen kockáztatnak – magyarázta Drizzt. – Márpedig egy kis szkúnernek ez nagyon nagy kockázat.

– Hacsak nincs varázslójuk – vélte Bruenor, mert ő is megértette Vaines kapitány aggodalmait.

Drizzt azonban máris rázta a fejét. Catti-brie is csatlakozott volna hozzá, ha már el nem szaladt volna Taulmarilért. – Egy olyan kalózhajó, amelynek elég mágiája van ahhoz, hogy elpusztítson minket, már rég közismert lenne – magyarázta a drow. – Már régen hallottunk volna róla, mielőtt elindulunk Vízmélyéről.

– Hacsak nem új fiúk – vélekedett Regis.

Drizzt bólogatott, de nem hagyta el a meggyőződése, hogy a Crenshinibon hozta rájuk az új ellenséget, ahogy annyi másikat is, akik mind el akarták venni a kristályt a méltatlan birtokosoktól. A drow végigpillantott a fedélzeten, és fel is fedezte Catti-brie jól ismert alakját Taulmarillal, a csodás Szívkeresővel együtt, ahogy mászik fel a köteleken.

A drow kinyitotta tarsolyát és a gonosz Crenshinibonra pillantott. Szerette volna, ha ő is hallaná a hívást, és jobban megértené az ellenfeleket, mielőtt megérkeznek.

A hajó hirtelen megremegett: az egyik hajítógép működésbe lépett. A hatalmas dárda kiröppent és nem érte el ugyan a távoli szkúner, de az ellenséges tengerészek értésére adta, hogy nem adják meg magukat harc nélkül.

A szkúner azonban változatlanul közeledett tovább, ügyet

sem vetve a lövedékre. Gyorsan és kecsesen szelte a vizet, mint a nyíl. Teljesen a sebességet szem előtt tartva alakították ki a testét. Drizzt már látott ilyen kalózokat: sokszor ilyen hajókat vettek üldözőbe a hasonló, de háromárbocos Tengeri Szellemet is. A drow annak idején, Deudermont mellett felettébb élvezte ezeket a hajszákat, a szél süvítését, a hullámok permetét az arcán, a haja lobogását, ahogy az orrban állt.

Most azonban cseppet sem tetszett neki a helyzet. A Kardpart mentén sok kalóz volt, akik képesek lettek volna a Quester elpusztítására, nagyobb és jobban felszerelt hajókkal. Ez a kalózhajó azonban inkább afféle ragadozó madárnak tűnt, kisebb zsákmányt kereső gyors, ravasz alkotmány, amely kőszá halászhajókra vagy vigyázatlan luxusbárkákra csap le. Az ilyen szkúnerek kötelékben is dolgoztak, mint egy farkasfalka.

De más vitorla nem látszott a láthatáron.

Drizzt elővette az ónixfigurát. – Nemsokára hívom Guenhwyvart – mondta Regiséknek. Vaines kapitány újra megjelent, arcán ideges kifejezéssel – ami elárulta, hogy hiába töltött el sok évet a tengeren, nem rendelkezett jelentős harci tapasztalattal. – Megfelelő nekifutással a párdúc átugorhat a másik hajóra, és ha egyszer ott van, akkor visszavonulnak.

– Hallottam már a párdúc barátodról – szólt Vaines. – Sokat beszélnek róla Vízmélye kikötőjében.

– Jobban tennéd, ha már most hívnád – morogta Bruenor. A szkúner már valóban közel járt, és sebesen szelte a hullámokat.

Drizzt úgy érezte, mintha teljesen ész nélkül jönne feléjük, szinte öngyilkos rohammal, mint az óriás, aki követte őket. A földre tette a szobrocskát és halkán hívta a párducot. Hamarosan feltámadt a jellegzetes sötét köd, és kezdett alakot ölteni.

* * *

Catti-brie megdörzsölte a szemét, aztán újra felemelte a nézőüveget: végigpásztázta a fedélzetet, és alig akarta elhinni, amit látott. Nem kalózhajó volt az ellenfél, legalábbis nem hasonlított egyik más kalózárműhöz sem, amit eddig látott. Nők voltak a fedélzeten, de nem harcos nők, nem is tengerészek, és kétségkívül nem foglyok. És gyerekek! Több gyermeket is látott, akik inasnak voltak beöltöztetve.

Összerezcent, amikor egy hajító lövedék súrolta a fedélzet oldalát, leszakítva a korlát egy részét, épp csak megkímélve egy kisleányt.

– Menj le, de siess – mondta a lány a tengerésznek az árbockosárban. – Mondd meg a kapitánynak, hogy láncot töltsön a hajítógéphez, és a felső vitorlákat célozza!

A tengerész, aki szemlátomást hírből már ismerte Catti-brie-t, azonnal indult lefelé, de a lány még nem nyugodott meg a közelgő katasztrófa elhárítását illetően.

A Quester csökkentett harci vitorlázattal haladt, a szkúner azonban teljes sebességgel közeledett, gyorsan és egyenesen, mintha neki akarna menni a másik hajónak.

Catti-brie újra szeméhez emelte a nézőüveget, és lassan keresgélgni kezdett. Már tudta, hogy Drizzt elképzelése a szkúner útvonaláról és szándékáról helyes volt, sejtette, hogy ez Crenshinibon műve, és ettől felforrta a vére. Talán egy vagy két ember a kulcs, de hol vannak?

Egy férfit pillantott meg a híd elülső korlátjánál, alakját nagyrészt eltakarta a főárboc. A lány hosszan figyelte, és még a lövést sem követte figyelemmel, ami utasításai alapján történt. Pörgő láncok téptek a szkúner felső vitorláiba. Ez a látvány azonban fontosabb volt: a férfi, aki egyik elfehéredő kezével a korlátot szorítja.

A szkúner megrándult, és kissé elfordult, amíg a legénység újra irányba nem fordította a megtépett vitorlákat. A fordulóban a férfi alakja végre kilátszott az árboc mögül, és Catti-brie most már világosan láthatta az arcát, eszelős tekintetét, a szájából csorgó nyálát.

És már mindet tudott.

Letette a nézőüveget és felemelte Taulmarilt. Gondosan célzott, a főárbocot használva irányzéknak, hisz alig látta a célpontot.

* * *

– Ha lett volna varázslójuk, már akcióba lépett volna – kiáltotta Vaines kapitány izgatottan. – Mire várnak? Játszanak velünk?

Bruenor ránézett és megvetően szortyintott.

– Nincs varázslójuk – jelentette ki Drizzt.

– Akkor egyszerűen nekünk akarnak Jönni? – kérdezte a kapitány. – Ha igen, akkor elintézzük! – Új utasításokat akart adni a hajítógép legénységének és az íjászoknak, de mielőtt megszólalhatott volna, ezüst csík röppent ki fölötte az árbocról. Hátrafordulva azt látta, hogy a csík átszáll a szkúnerre, aztán élesen jobbra fordul és továbbhalad a nyílt víz fölé.

Mielőtt bármit is kérdezhetett volna, újabb csík indult el, majdnem ugyanazon az úton, csak éppen nem kanyarodott el. Elrepült a főárboc mellett.

Hirtelen mintha minden megtorpant volna: szinte tapintható volt a mozdulatlanság mindkét hajón.

– Tartsd vissza a macskát! – kiáltotta Catti-brie Drizztnek.

Vaines kétkedve pillantott a drow-ra, de Drizzt nem kételkedett. Visszahívta maga mellé Guenhwyvart, aki már éppen indulóban volt.

– Vége – jelentette ki a sötételf.

A kapitány kételkedő arckifejezése azonnal megváltozott, ahogy a szkúner fővitorlája lehanyatlott, a hátsó háromszögletű vitorla elfordult. A hajó megdőlt és élesen kifordult keletre, a távoli part irányába.

* * *

A nézőüvegen keresztül Catti-brie látta, hogy egy asszony térdel a halott férfi mellett, akinek egy másik férfi fogja a fejét. Üresség telepedett Catti-brie szívére, mert sosem élvezte az Ilyesmit, sosem szórakozásból ölt.

De ez a férfi volt az ellenséges lényeg, egy olyan harc szellemi irányítója, ami sok-sok halottat eredményezett volna. Jobb, hogy csak a saját életével fizetett sok ártatlan életéért.

Catti-brie újra és újra ezt ismételte magában.

Nem sokat segített.

* * *

Most, hogy már bizonyosan megmenekültek a harctól, Drizzt megvetően pillanatot le a kristályszilánkra. Egyetlen félrevezetett ember majdnem két hajó legénységére hozott romlást.

Már alig várta, hogy végre megszabaduljon az alattomos kristálytól.

16. fejezet

Testvérek szellemben és mágiában

A sötételf hátradőlt székében és kényelmesen elhelyezkedett a szórakozáshoz. Jarlaxle tisztánhalló-eszközt helyezett a csodás varázslóköpenyre, amit Rai'gy Bondaleknek ajándékozott – az eszköz egyike volt a fekete anyagba szőtt számtalan bűvös ékkőnek. Ennek ráadásul ravasz aurája is volt, mert azt sugallta, hogy a kő a köpeny viselőjét segíti a tisztán halló varázslat végrehajtásában. Valóban így is volt, de ugyanakkor rajta keresztül Jarlaxle hallhatta is a varázsló minden szavát.

– A másolat jó, és tartalmazza az eredeti varázs nagy részét – mondta éppen Rai'gy, nyilvánvalóan a mágikus, Drizztet jelző medálra célozva.

– Akkor nyilván nem esik nehezedre mindig újra megtalálni a renegátot – hallatszott a válasz, Kimmuriel Oblodra hangja.

– Még mindig a hajó fedélzetén vannak – magyarázta Rai'gy. – És abból, amit hallottam, szerintem még napokig ott is lesznek.

– Jarlaxle több információt akar – szolt a pszionista. – Különben átruházza rám a feladataidat.

– Persze, épp neked, legfőbb vetélytársamnak – mondta álságos komolysággal a varázsló.

A távoli szobában Jarlaxle felkuncogott. A két drow fontosnak érezte őt abban a hitben tartani, hogy vetélytársak, tehát nem jelentenek fenyegetést rá nézve, valójában viszont szoros és bizalmas barátság szövődött köztük. Jarlaxle nem bánta ezt – sőt, inkább tetszett neki –, mert tudta, hogy a pszionista és a mágus még együtt sem lépnének fel ellene. Nem attól tartanának, hogy legyőzi őket, hanem attól, hogy győznek, és akkor kénytelenek lennének átvenni az egész

csapat ingatag vezérségét.

– Az a legjobb módszer, ha álruhában kerülünk a közelébe és kihallgatjuk – folytatta Rai'gy. – Már sokat megtudtam az útvonalukról és a korábbi dolgokról.

Jarlaxle előrehajolt, és figyelmesen hallgatta Rai'gy kántálását. Elég szót felismert belőle ahhoz, hogy megértse: a mágus nézővarázst, víztükröt készít elő.

– Az ott – mondta hamarosan Rai'gy.

– Az a fiatal fiú? – szólt Kimmuriel hangja. – Igen, ő könnyű célpont lesz. Az emberek nem készítik fel olyan jól a gyerekeiket, mint a drow-k.

– Át tudod venni az elméjét? – kérdezte Rai'gy.

– Ml sem könnyebb ennél.

– A kémlelőtükrokn keresztül is?

Hosszú némaság állt be. – Nem tudom, csinálta-e ezt már valaki – vallotta be Kimmuriel. Jarlaxle úgy érezte, hogy nem fél a lehetőségtől, hanem inkább izgatott.

– Akkor a szemed és a füled ott lesz közvetlenül mellette – folytatta Rai'gy. – Olyan alakban, amiben Drizzt Do'Urdennek nem lesz oka kételkedni. Egy kíváncsi gyerek képében, aki a kalandjait szeretné hallani.

Jarlaxle elvette kezét a hallóköről, és a varázslat elenyészett. Visszadőlt a székből és szélesen elvigyorodott. Tetszett neki a találékonyság.

Tudta, hogy épp ebben rejlik az ereje: abban a képességben, hogy másokra ruházza a felelősséget és hagyja, hogy mások is elismerést kapjanak. Jarlaxle ereje nem önmagában rejlett, habár egyedül is figyelemreméltó figura lett volna, hanem a rátermett harcosokban, akikkel körülvette magát. Jarlaxle-lal szembeszállni egyet jelentett az egész Bregan D'aerthe elleni harccal, azaz egy olyan szervezettel, ami szabadon gondolkodó, elképesztően ügyes drow harcosokból áll.

Jarlaxle-lal harcolni maga a kudarc.

Calimport céhei is hamarosan rádöbbennek majd erre az igazságra, gondolta a drow zsoldos, Drizzt Do'Urdennek

egyetemben.

* * *

– Kapcsolatba léptem egy másik létsíkkal és az ottani bölcs, hatalmas lényektől, akik alig egy gondolatukkal belelátnak a drow tetteibe, sok mindent megtudtam a száműzöttről és barátairól, arról, hogy hol voltak és merre tartanak – jelentette ki Rai'gy Bondalek Jarlaxle előtt másnap.

Jarlaxle egy bólintással nyugtázta a hazugságot. Nem tulajdonított jelentőséget Rai'gy hencegésének.

– Mint már mondtam, hajóra szálltak Vízmélyén, és most a Baldur Kapuja nevezetű város felé tartanak, amit körülbelül három napon belül el is érnek.

– Onnan szárazföldön mennek tovább?

– Rövid ideig igen – felelte Rai'gy, mert Kimmuriel valóban sok mindent megtudott egynapos hajósínaskodása alatt. – Aztán újra hajóra szállnak, egy kisebbre, hogy a folyón felutazzanak és maguk mögött hagyják a nagy vizet. Ott újra kiszállnak és gyalog mennek tovább, egy Hópihe Hegység nevű helyre, egy Szárnyaló Szellem nevű épülethez, ahol egy Cadderly nevű nagy hatalmú pap lakik. Egy varázstárgyat akarnak elpusztítani, ami nagy erővel bír – folytatta, és beszámolt azokról a részletekről is, amiket ő, és nem Kimmuriel tudott meg. – Ez a varázstárgy a Crenshinibon néven ismert, de nevezik kristálszilánknak is.

Jarlaxle szeme összeszűkült. Hallott már Crenshinibonról, egy olyan történetben, amiben egy démon és Drizzt Do'Urden is szerepel. Aztán a dolgok kezdtek összeállni benne, s ravasz terv vert tanyát elméje legtitkosabb zugában. – Szóval erre tartanak – jegyezte meg. – De hol voltak?

– Azt mondják, a Jeges Szelek Völgyéből jönnek – jelentette Rai'gy. – A jég és a szél vidékéről. És hátrahagytak egy Wulfgar nevű harcost. Úgy gondolják, hogy Luskan városában van. Vízmélyétől északra.

– Ő miért nem tartott velük?

Rai'gy megrázta a fejét. – Valami lelki baja van, de nem tudom, miért. Talán elveszített valamit vagy tragédia történt vele.

– Spekuláció – szolt Jarlaxle. – Pusztá feltevés. Az ilyesmi pedig hibákhoz vezet, amit én aligha engedhetek meg magamnak.

– Milyen szerepet játszik ez a Wulfgar? – kérdezte Rai'gy némi meglepetéssel.

– Talán semmilyen, talán kulcsfontosságút – gondolkodott el Jarlaxle. – Nem lehet eldönteni, amíg nem tudok meg többet róla. Ha te nem vagy képes többre, kénytelen leszek Kimmurielhez fordulni. – A varázsló erre megfeszült, mintha pofon ütötték volna.

– Többet szeretnél megtudni erről a Wulfgar nevű alakról? – kérdezte élesen Rai'gy.

– Inkább Cadderlytől – felelte Jarlaxle, mire a másik felsóhajtott, megfordult, széttárta a kezét és elment.

Jarlaxle amúgy is éppen végzett vele. Crenshinibon és Wulfgar nevének felmerülése mélyen elgondolkodtatta. Már mindkettőről hallott: Wulfgarról, akit egy szolgálóleány Llothnak adott Lloth pedig Errtunak, aki éppen a kristályszilánkot kereste. Talán ideje meglátogatni Errtut, gondolta a zsoldosvezér, bár valójában utált tárgyalni az Abyss kiszámíthatatlan és veszedelmes lényével. Jarlaxle jól értette ellenségei indítékait, a démonok azonban ritkán rendelkeztek határozott célokkal, és ezeket is percről percre változtatták.

De voltak más lehetőségek is más szövetségesekkel. A zsoldos előszedett egy vékony pálcát és egy gondolattal átröpítette testét Menzoberranzanba.

Új hadnagya – valaha az uralkodó ház büszke tagja – már várta.

– Menj el a bátyádhoz, Gromph-hoz – utasította Jarlaxle.

– Mondd meg neki, hogy szeretném megismerni egy Wulfgar nevű ember, a démon Errtu és a Crenshinibon nevű

varázstárgy történetét.

– Wulfgart elfogták a Mithril Csarnok elleni első hadjáratban – felelte Berg'inyon Baenre, hisz jól ismerte a történetet.

– Egy szolgálóleány fogta el, és átadta Llothnak.

– És *aztán*? – kérdezte Jarlaxle. – Visszatért a mi létsíkunkra, a felszínre.

Berg'inyon arcán meglepetés tükröződött. Kevesen menekültek meg a Pókkirálynő karmaiból. De kénytelen volt bevallani magának, hogy Drizzt Do'Urden körül sok a szokatlan esemény.

– Mondd meg neki, hogy szeretnék mindent megtudni egy Cadderly nevű nagy hatalmú papról is – folytatta Jarlaxle, és odadobott Berg'inyonnak egy kis amulettet. – Ezzel mindig megtalál a bátyád.

Berg'inyon bólintott.

– Minden rendben? – kérdezte Jarlaxle.

– A város továbbra is csendes – jelentette a hadnagy, és Jarlaxle nem volt meglepve. Az utolsó, évekkel ezelőtti Mithril Csarnok elleni támadás óta, amikor Baenre Anya, Menzoberranzan évszázados úrnője elpusztult, a város látszólag nyugodt volt, de legbelül csak úgy fortyogtak az indulatok. Meg kellett adni, hogy Triel Baenre, Baenre Anya legidősebb

lánya elképesztő erőfeszítéseket tett Háza összetartására. Mégis valószínűnek tűnt, hogy a város hamarosan belháború elé néz, amely minden eddiginél súlyosabb lesz. Jarlaxle ezért határozta el, hogy kicsap a felszínre, növeli befolyási területét, hogy nélkülözhetetlenné tegye magát minden olyan Ház számára, amely nagyobb hatalomra áhítozik.

Jarlaxle tudta, hogy mindenkit meg kell tartania a maga oldalán a háborúskodás közepette. Olyan módszer volt ez, melynek alkalmazását az évszázadok során már tökélyre fejlesztette.

– Siess Gromph-hoz – szólt. – Nagyon fontos az ügy.

Választ kell kapnom, mielőtt a Narbondel egykéznyi oszlopot gyűjt. – Ez a mondás öt napnyi időszakot jelentett. A “egykéznyi” kifejezés a kéz öt ujjára vonatkozott.

Berg'inyon távozott, Jarlaxle pedig pálcája segítségével visszaugrott Calimportba. Testével párhuzamban az agya is gyorsan járt. Berg'inyon nem fogja cserben hagyni, sem Gromph, sem Rai'gy, sem Kimmuriel. Ezt teljes bizonyossággal tudta, és ez a tudat lehetővé tette számára, hogy éjszakai feladatára, a Basadoni céh megszerzésére összpontosítson.

* * *

– Ki az? – hallatszott egy öreg hang, mely a nyilvánvaló veszedelem ellenére is nyugodt maradt.

Entreri, aki épp most lépett át Kimmuriel Oblodra egyik dimenziókapuján, mintegy távolból hallotta a hangot, és éppen igyekezett alkalmazkodni új tartózkodási helyéhez. Basadoni pasa magánlakosztályában volt, egy fényűző öltözőparaván mögött. Végre megtalálta egyensúlyát, és szemügyre vette környezetét. Füle a legapróbb neszt is felfogta volna: a légzést vagy egy gyakorlott gyilkos könnyű lépteit.

Kimmuriel persze megfelelően felderítette a szobát és a pasa hadnagyainak hollétét. Tudták, hogy az öreg és szinte teljesen tehetetlen ember egyedül van.

– Ki az? – kérdezte újra a hang.

Entreri megkerülte a paravánt és kilépett a gyertyafénybe, hátravetve csuklyáját, hogy a férfi tisztán lássa, és ő is ránézhesen.

Az öreg szájalmasan festett: üres kagylóhéja volt csupán egykori önmagának, dicsőségének. Basadoni pasa valaha

Calimport legerősebb céhmestere volt, mostanra azonban egyszerű öregember lett, jelkép, bábu, melynek zsinórjait többen is rángathatták egyszerre.

Entreri szinte akarata ellenére gyűlölte ezeket a zsinór-

rángatókat.

– Nem kellett volna idejönnöd – recsegte Basadoni. -Hagyd el a várost, mert itt nem élhetsz. Túl sokan vagyunk.

– Már két évtizede alábecsülsz – felelte Entreri könnyedén, és helyet foglalt az ágy szélén. – Mikor veszed végre tudomásul az igazságot?

Basadoni erre flegmán felnevetett, és Entreri is felvillantotta ritka mosolyainak egyikét.

– Én már azóta ismerem Artemis Entrerit, hogy szutykos kölyökként betolakodókat öldösött éles kövekkel – emlékeztette vendégét a pasa.

– Olyan betolakodókat, akiket te küldtél – szólt Entreri. Basadoni elvigyorodott. – Muszáj volt, hogy próbára tegyelek.

– És megfeleltem, pasa? – kérdezte Entreri, és arra gondolt, hogy úgy beszélgetnek, mint régi barátok – ahogy valójában, bizonyos értelemben azok is voltak. De most, Basadoni hadnagyainak akciói következtében ellenségek lettek. A pasa mégis nyugodtan viselkedett, pedig egyedül, védtelenül állt Entrerivel szemben. A bérgyilkos először azt hitte, hogy az öreg jobban fel van készülve, mint gondolta, de egy idő után megbizonyosodott róla, hogy itt nincsenek titkos ütőkártyák. Entreri ura volt a helyzetnek, de ez nem zavarta annyira a pasát, mint kellett volna.

– Nagyon is – felelte Basadoni, de aztán elsötétült az arca. – Egészen mostanáig. Kudarcot vallottal, még hozzá egy könnyű feladattal.

Entreri vállat vont, mintha nem érdekelné. – A célszemély szárnalmas alak volt – magyarázta. – Hát arra való vagyok én, a bérgyilkos, aki már fiatalon felemelkedett melléd, hogy nyomorult parasztoktól hajtsak be olyan összegeket, amit egy kezdő zsebtolvaj is egy nap alatt összeszed?

– Nem ez volt a lényeg – ellenkezett Basadoni. – Visszafogadtalak, de sokáig távol voltál, ezért újra bizonyítanod kellett. Nem nekem – tette hozzá gyorsan, látva a bérgyilkos pillantását.

– Nem neked, hanem az ostoba hadnagyaidnak – szólt közbe Entreri.

– Kiéremelték a pozíciójukat.

– Én is ettől tartok.

– Most Artemis Entreri az, aki alábecsül másokat – felelte Basadoni. – Mindhármuknak megvan a maga helye, és jól szolgálnak engem.

– Annyira jól, hogy engem kitegyél a házadból? – kérdezte Entreri.

Basadoni pasa felsóhajtott. – Azért jöttél, hogy megölj? – kérdezte, és nevetett. – Nem, dehogy. Nem ölsz meg, mert nincs okod rá. Természetesen tudod, hogy ha felülkerekedsz Kadran Gordeonon és a többiekén, visszafogadlak.

– Újabb próba? – kérdezte szárazon Entreri.

– Ha az is, azt magad csináltad.

– Azzal, hogy megkíméltem egy nyomorult életét, aki talán Jobban örült volna a halálának? – rázta a fejét Entreri, mintha nevetséges dolgot hallana.

Megértés derengett fel Basadoni öreg, szürke szemeiben. – Nem együttérzésből csináltad – vigyorodott el.

– Együttérzésből?

– A nyomorult iránt – magyarázta az öreg. – Nem, egy cseppet sem törődtél vele, sem azzal, hogy nemsokára úgyis megölik. Nem, és nekem is meg kellett volna értenem. Nem az együttérzés fogta vissza Artemis Entreri kezét. Soha! Hanem a büszkeség, az egyszerű, ostoba büszkeség. Sosem sülyednél le egy utcai pénzbehajtó szintjére, ezért olyan háborúba kezdtél, amit nem nyerhetsz meg. Ó, te ostoba!

– Nem nyerhetek meg? – visszhangozta Entreri. – Túl sokat feltételezel. – Tekintetük összekapcsolódott. – Mondd meg nekem, pasa, mit akarsz, ki győzzön?

– Újra csak a büszkeség – legyintett az öreg szikkadt kezével. – Valójában az a kérdésed, hogy törődöm-e még veled, és természetesen így van. Jól emlékszem a felemelkedésedre a céhemben, mint ahogy egy apa követi a fia

fejlődését. Nem kívánok neked semmi rosszat ebben a háborúban, amit te kezdél, bár nyilván tudod, hogy nem sokat tehetek annak megakadályozására, amit te és Kadran, a két ostoba, büszke alak, elindítottatok. És persze, ahogy már mondtam, nem is győzhetsz.

– Nem értettél meg mindent.

– Elég – szólt az öreg. – Tudom, hogy nem kötelezted el magad egyetlen más céhnek, még Dwahvelnek vagy Quentin Bodeau-nak sem, Ők persze semlegességet fogadnak – ez nem is lehet másképp –, de segíteni sem fognak a harcokban, ahogy a többi erősebb céhek sem. Tehát neked befellegzett.

– Minden céhben biztos vagy? – kérdezte ravaszul Entreri.

– Még a csatornák hitvány vérpatkányaiban is – jelentette ki magabiztosan Basadoni pasa, de volt valami a hangjában, amiből Entreri érezte, hogy nem annyira önhitt, mint mutatja. Szomorúság volt ebben a hangban, fáradtság, a hatalomvesztés érzése. A hadnagyok voltak a céh valódi urai.

– Mindazért, amit értem tettél, megkíméllek – mondta a bérgyilkos, és nem volt meglepve, amikor látta, hogy a pasa szeme óvakodva összeszűkül. – Nevezd lojalitásnak, egy utolsó adósság törlesztésének – folytatta Entreri, és őszintén beszélt, legalábbis ami az intelmet illeti. – Nem tudsz mindent, és hadnagyaid nem győzedelmeskednek velem szemben.

– Mindig is bíztál magadban – kuncogott flegmán a pasa.

– És még sohasem tévedtem – vágott vissza Entreri, és visszalépett a paraván mögé, a dimenziókapuhoz.

* * *

– Megtettetek minden óvintézkedést? – kérdezte Basadoni pasa őszinte aggodalommal, mert eléggé ismerte Artemis Entrerit ahhoz, hogy komolyan vegye a figyelmeztetését. Alighogy a bérgyilkos távozott, Basadoni összehívta hadnagyait. Persze nem szólt nekik a látogatásról, mégis meg akart bizonyosodni róla, hogy minden készen áll. Tudta, hogy

már közel az ideje.

Sharlotta, Kéz és Gordeon bólogattak – kissé leereszkedően, vélte Basadoni. – Ma éjszaka Jönni fognak – jelentette ki. Mielőtt azok hárman megkérdezhették volna, honnan az értesülés, hozzátette: – Érzem a tekintetüket.

– Hát hogyne, pasám – dorombolta Sharlotta, és megcsókolta az öregember homlokát.

Basadoni nevetett, és nevetése új erőre kapott, amikor egy őr bekiáltott a folyosóról, hogy a házba behatoltak.

– Az alsó pincénél! – kiáltotta az őr. – A csatornából!

– A vérpatkányok? – kérdezte hitetlenkedve Gordeon. -

Domo Quillilo megígérte, hogy nem fog...

– Domo Quillilo tehát félreállt Entreri útjából – szólt közbe Basadoni.

– És Entreri nem egyedül jött – vélte Kadran.

– Akkor nem is egyedül fog meghalni – jelentette ki Sharlotta, láthatólag aggodalom nélkül. – Kár.

Kadran bólintott, kardot rántott és indult volna. Basadoni nagy erőfeszítéssel elkapta a karját. – Entreri nem a többiekkel együtt jön – figyelmeztette a harcost. – Téged fog keresni.

– Annál jobb – morogta Gordeon válaszul. – Menj és irányítsd a védelmet – utasította Kézt. – És ha Entreri meghalt, idehozom a fejét, hogy megmutathassuk mindenkinek, milyen ostobaság kikezdeni velünk.

Kéz alig lépett ki a szobából, amikor majdnem legázolta egy katona a pincék felől. – Koboldok! – kiáltotta, és látszott az arcán, hogy maga is alig hiszi a dolgot. – Entreri szövetségesei bűdös patkánykoboldok!

– Akkor gyerünk – mondta Kéz, jóval magabiztosabban. A céh ereje – kétszáz harcos, két varázsló – ellen a koboldok még ezerszám sem jelenthettek veszélyt.

A szobában a két másik hadnagy hallotta a kiáltást, és hitetlenkedve néztek össze, aztán elvigyorodtak.

Az ágyon fekvő pasa nem osztozott jókedvükben. Tudta, hogy Entreri valami nagy dologra készül, és ebből aligha a

koboldok a legrosszabbak.

* * *

Csakugyan a, koboldok vezették a rohamot a Basadoni ház ellen, a csatornák felől, ahol a rémült vérpatkányok -Entrerivel kötött egyezségüknek megfelelően – elhúzódtak az útból. Jarlaxle jelentős mennyiségű kis szörnyeteget hozott magával Menzoberranzanból. A Bregan D'aerthe elsősorban a Karomszurdok peremén székelt, a szurdokban pedig ezrével tenyésztek a koboldok és egyéb ocsmányságok. Háromszáz szörnyecske kísérté most a negyven drow-t Calimport-ba, és most ők vezették a rohamot a céh házának alsó szintjére, beindítva a mágikus és mechanikus csapdákat, kiugrasztva rejtekhelyükről a Basadoni-katonákat.

Mögöttük pedig ott haladt a drow csapat, némán, mint a halál.

Kimmuriel Oblodra, Jarlaxle és Entreri elindult az egyik rézsútos folyosón, nyílpuskás drow-k kíséretében. A folyosó vége egy széles terembe nyílt, ahol néhány kobold szaladt át íjászoktól üldözve.

Csettentek a nyílpuskák, és a három íjász a földre bukott, mély álomba merülve a mérgezett drow nyílhegyektől.

A másik oldalon egy robbanás kergette vissza a megfogyatkozott számú koboldokat.

– Nem mágikus – jegyezte meg Kimmuriel.

Jarlaxle néhány katonát kiküldött az ellenkező irányba. Kimmuriel közvetlenebb utat választott, dimenziókaput nyitva a padlón keresztül a folyosó nyitott végébe, ahonnan a robbanás eredt. Amint a kapu megjelent, egy másik, emelkedő folyosóba mutatva, ő és Entreri észrevették a robbantókat. Emberek egy csoportja sietett hordókkal szegélyezett barikád mögé.

– Drow elfek! – ordította az egyik ember, és a kapura

mutatott. Kimmuriel ott állt a másik ajtó mögött.

– Gyújtsd meg! – kiáltotta valaki más. Egy harmadik fáklyát hozott, hogy lángra lobbantsa az egyik hordóból kilógó rongyot.

Kimmuriel az elméjébe mélyedt, a hordóra koncentrált, a benne lévő lappangó energiára. Megérintette, felpiszkálta ezt az energiát. Az ember még ki sem görgethette a hordót a barikád mögül, amikor az felrobbant.

Egy lángoló alak botorkált elő, és elkeseredett hempergéssel próbálta eloltani magát. Egy másik, kevésbé sérült fickó is előjött, akit az egyik drow katona arcon lőtt.

Kimmuriel becsukta a dimenziókaput – Jobb lesz, ha átmegy a szobán –, és a csapat elindult. Elsiettek az égő, az arcon lőtt és egy harmadik áldozat mellett, aki magzati pozícióba gömbölyödve fogadta a halált egy kis fülkében. Az egyik oldaljáratban három embert találtak. Kettő aludt, a harmadik halott volt.

Ez így ment az alsó szinteken végig. A sötételfek leküzdöttek minden akadályt. Jarlaxle csak a legjobb harcosait vitte magával a felszínre: renegát, otthontalan sötételfeket, akik valaha nemesi házakhoz tartoztak, s akik hosszú évtizedekig mást sem tanultak, mint ezt a bezárt, alagútról alagútra haladó harcot. Egy csillogó páncélú, lovagokból álló csapat varázslói támogatással talán méltó ellenfelet jelenthetett volna, főleg nyílt terepen, de ezek az utcai zsványok a maguk kis töreivel, rövidkardjaival és piti mágiájukkal, az ellenség alapos ismerete nélkül, egymás után estek áldozatul Jarlaxle előrenyomuló csapatának. Basadoni emberei egyre feladni kényszerültek pozícióikat, és mind beljebb kényszerültek magába a céh épületébe.

Jarlaxle a ház utcai szintjén lelt rá Rai'gy Bondalekre és fél tucat katonájára.

– Két varázslójuk volt – mondta a pap-mágus. – De én csendgömbbe zártam őket, és...

– Remélem, nem pusztítottad el őket – mondta a

zsoldosvezér, aki ismerte a varázslók értékét.

– Altatólövedéket használtunk – felelte Rai'gy. – De az egyik kőbőrt varázsolt magára, azt el kellett pusztítanunk.

Jarlaxle ezt el is fogadta. – Fejezzétek be a dolgokat – mondta Rai'gynek. – Én megyek Entrerivel, hogy átvegyük a hatalmat a felsőbb szinteken.

– És ő? – mutatott a mágus savanyúan Kimmurielre. Jarlaxle ismerte a titkot és elfojtotta mosolyát. – Vezess – szólt oda Entrerinek.

Még egy felfegyverzett csapattal futottak össze, de Jarlaxle valamelyik varázspálcája segítségével mindnyájukat ragacsos gömbbe zárta. Egy katona mégis maradt, de Entreri jól ismerte ezt a taktikát. Látta a falon nyúló árnyékot, és jól célzott.

* * *

Kadran Gordeonnak tágra nyílt a szeme, amikor Kéz bukott be a szobába, a derekát markolászva. – Sötételfek -rogyott társa karjaiba. – Entreri, az a fattyú, sötételfeket hozott!

Ezzel Kéz mély álomba merülve a padlóra bukott.

Kadran Gordeon elengedte, és kirohant a szoba hátsó ajtaján, át a második szint nagy báltermén, fel a lépcsőn.

Entreri és barátai figyelték minden mozdulatát.

– Ő az? – kérdezte Jarlaxle.

Entreri bólintott. – Megölöm – fogadkozott, és indult volna, de Jarlaxle elkapta a vállát. Entreri látta, hogy a vezér ravasz pillantást vet Kimmurielre.

– Szeretnéd megalázni? – kérdezte Jarlaxle.

Mielőtt Entreri felelhetett volna, Kimmuriel már előtte termett. – Egyesülj velem – kérte a drow pszionista, és Entreri homloka felé emelte a kezét.

A mindig óvatos bérgyilkos félrelökte a kezét.

Kimmuriel magyarázkodni próbált, de Entreri csak nagyjából értette a drow nyelvet, a finom árnyalatokat nem ismerte. Kimmuriel csalódottan fordult Jarlaxle-hoz, és olyan

gyorsan kezdett el beszélni, hogy Entreri úgy hallotta, mintha egyetlen hosszú szót mondana.

– Van egy trükkje, amit használhatnál – magyarázta neki Jarlaxle felszíni nyelven. – Bele akar menni az elmédbe, de csak egy pillanatra, hogy egy kinetikus korlátot hozzon létre, és megmutassa, hogyan tartsd fenn.

– Kinetikus korlátot? – kérdezte zavartan a bérgyilkos.

– Most az egyszer bízz benne – kérte Jarlaxle. – Kimmuriel Oblodra a ritka és hatalmas pszionikus mágia egyik legnagyobb mestere, és annyira ért hozzá, hogy még másoknak is kölcsön tudja adni, még ha csak rövid időre is.

– Megtanít rá? – kérdezte Entreri szkeptikusan. Kimmuriel csak nevetett.

– Az elme mágiája ajándék, ritka ajándék, nem megtanulható lecke – magyarázta Jarlaxle. – De Kimmuriel kölcsön tud adni egy keveset ebből az erőből, hogy megalázhasd Kadran Gordeont.

Entreri arckifejezése világosan mutatta, hogy nem bízik a dologban.

– Bármikor megölhetnénk téged hagyományos módszerekkel is – emlékeztette Jarlaxle. Biccentett Kimmurielnek, és Entreri most már nem ellenkezhetett.

Így jutott Artemis Entreri az első személyes pszionikus tapasztalatához, s félelem nélkül viharzott végig a folyosón. Egy rejtőzködő íjász rálőtt, és Entreri épp a hátába kapta volna a vesszőt – ha a kinetikus korlát meg nem állította volna a lövedéket, megfosztva minden energiájától.

* * *

Sharlotta hallotta a zajongást a királyi szárnnyal külső helyiségeiből és úgy sejtette, hogy Gordeon visszatért. Még mindig nem tudott az alsóbb szint eseményeiről, ezért úgy döntött, hogy gyorsan cselekszik és kihasználja a lehetőséget.

Csábító köntöse egyik ujjából karcsú pengéjű kést húzott

elő, és elindult az ajtóhoz, ami egy nagyobb terembe vezetett, ahonnan Basadoni pasa szobája nyílt.

Végre végez az öreggel, és még úgy is fog kinézni a dolog, mintha Entreri és társai hajtották volna végre a merényletet.

Sharlotta megállt az ajtó előtt. Csattanást és rohanó léptek zaját hallotta belülről. Gordeon az, vagy valaki más.

Entreri bevette volna ezt a szintet?

A gondolat bántotta, de nem tántorította el. Vannak más, titkos utak is, még ha hosszabbak is. Visszament a saját szobájába, levett egy bizonyos könyvet a polcról, aztán besietett a polc mögött nyíló folyosóba.

* * *

Entreri hamarosan utolérte Kadran Gordeont egy sok kis szobából álló részen. A férfi suhogó karddal szökkent félre. Legalább tucatnyiszor támadt Entrerire, és a bérgyilkos, aki erősen koncentrált, meg sem próbált hárítani. Egyszerűen beszívta a csapások energiáját, és érezte, ahogy egyre növekszik benne az erő.

Kadran Gordeon tátott szájjal, tágra nyílt szemmel hátrált meg. – Miféle démon vagy te? – zihálta, és egy ajtón át visszahúzódott valami szobába, épp oda, ahol Sharlotta is felbukkant törrel a kezében, egy másik járatból, és a fal mellett állt. Basadoni ágyánál.

Entreri magabiztosan rontott be.

Gordeon lecsapott rá. Entreri most már előhúzta a Jarlaxle-től kapott kardot, és tökéletesen hárított minden vágást. Érezte, hogy mentális ereje halványul, és tudta, hogy hamar cselekednie kell, különben elemésztí a saját felhalmozódott energiája. Így amikor Gordeon egy oldalsó vágással próbálkozott, Entreri a penge szöge alá eresztette kardja hegyét, aztán felrántotta, belépett alá, megfordult és megpörgette a kardját is. Kibillentette egyensúlyából Kadran Gordeont és nekiment. A harcos a földre került, és Entreri

föléje állt, rászegezve a kardot.

* * *

Sharlotta már emelte a kezét, hogy Basadoniba hajítsa a kését, de aztán megfordult, mert látta a csábító célpontot: Entreri hátát, aki Kadran Gordeon fölött állt.

Ekkor azonban egy másik, sötétebb alak lépett be. A nő dobni akart, de a drow gyorsabb volt. Egy tör hasította fel a csuklóját, a falhoz szegezve a kezét. Egy másik tör a feje mellett állt a falba a jobb oldalon, aztán még egy a bal oldalon. Egy harmadik súrolta a bordáit, és jött a következő is -Jarlaxle látszólag végtelen tűz alá vette.

Gordeon arcul csapta Entrerit.

Ez az ütés is elveszítette erejét.

– Fáraszt az ostobaságod – tette a kezét Gordeon mellkasára Entreri, ügyet sem vetve a katona másik, csapkodó kezére.

A bérgyilkos egy gondolattal szabadjára engedte energiáit, az összes nyílét, csapását, ütését. Keze Gordeon mellkasába süllyedt, szétolvasztva bőrt, húst, csontot. Vér fröccsent a levegőbe és hullt vissza Gordeon meglepett arcára, megtöltve száját, amikor fel akart ordítani rémületében.

Aztán Kadran Gordeon halott volt.

Entreri felállva meglátta a fal mellett álló Sharlottát, aki kiségezett kezekkel nézett farkasszemet Jarlaxle-lal. Más drow-k – köztük Kimmuriel és Rai'gy – is megjelentek a szobában. A bérgyilkos gyorsan a nő és Basadoni közé lépett, mikor észrevette Sharlotta elejtett törét. Tekintetét a veszedelmes asszonyra szegezte.

– Úgy látszik, épp időben érkeztem, pasa – szedte föl a pengét Entreri. – Sharlotta nyilván úgy döntött, hogy a maga hasznára fordítja a csatát, és végre megszabadul tőled.

Entreri és Basadoni is Sharlottára meredt. A nő mozdulatlanul, tetten érten állt, bár már sikerült kiszabadítani a kezét az átszúrt köntösujjból.

– Nem ismerte elég jól az ellenségeit – szólta Jarlaxle. Entreri bólintott. A zsoldos hátralépett, átengedte a pillanatot a bérgyilkosnak.

– Megöljem? – kérdezte Entreri Basadonit.

– Miért kéred az engedélyem? – kérdezett vissza a pasa nyomorultul. – Hát nem miattad van az egész? Nem te hoztad a sötételfeket a házamra?

– Azt tettem, amit tennem kellett, hogy életben maradjak - felelte Entreri. – A ház nagy része meg fog menekülni. Nem öltük meg őket, csak elkábítottuk. Kadran Gordeon halott - sosem tudtam volna megbízni benne -, de a Kéz él. Ugyanúgy megy tovább a dolog, mint régen, három hadnaggal és egy céhmesterrel – Jarlaxle-ra, majd Sharlottára pillantott. – Természetesen barátom, Jarlaxle igényt tart az egyik hadnagy helyre – mondta Entreri. – Amit alaposan ki is érdemelt.

Sharlotta megfeszült. Várta a halált, hisz ő is tudott számolni.

Entreri eredetileg valóban végezni akart vele, de amikor visszanézett Basadobira, amikor látta ezt a gyenge öregembert, elfordította a kardját és inkább a pasa szívébe mélyesztette.

– Három hadnagy – ismételte meg a döbbent Sharlottá-nak. – Kéz, Jarlaxle és te.

– Tehát Entreri a céhmester -jegyezte meg fanyar mosollyal a nő. – Azt mondtad, nem tudtál volna megbízni Kadran Gordeonban, nekem viszont bizalmat szavazol – suttogetta csábítóan, és előrébb lépett.

Entreri kardja villámgyorsan előkerült, és máris a nő finom nyakához feszült. – Bizalmat? – vakkantotta a bérgyilkos. – Nem, de nem is félek téled. Tedd, ami a parancs, és élni fogsz. Pontosan azt tedd, különben összevagdalom azt a csinos pofikádat.

Entreri Jarlaxle-hoz fordult.

– A ház egy órán belül rendben lesz – mondta a sötételf. – Akkor te és az ember-hadnagyaidd eldönthetitek azoknak a sorsát,, akik fogságba estek, és kitalálhatjátok, milyen hír

terjedjen el az utcákon veled, mint céhmesterrel kapcsolatban.

Entreri eddig azt hitte, hogy ez a pillanat némi elégtételt hoz majd neki. Örült, hogy Kadran Gordeon halott, és örült, hogy a nyomorult vén Basadoni végre hozzájutott a rég megérdemelt pihenéshez.

– Ahogy kívánod, pasám – dorombolta Sharlotta oldalról. A megszólítástól Entrerinek felfordult a gyomra.

17. fejezet

Démonűzés

Csakugyan volt valami vonzó a harcban, a felsőbbség érzésében, az irányítás tudatában. Mivel ezek a csaták nem végződtek halállal – bár sok vendég jócskán megtépázódott –, s általában mámorító ital követte tettét, az ütések nem követte a bűntudat marcangolása.

Csak elégedettség és az események feletti uralom tudata, ami már rég hiányzott az életéből.

Ha Wulfgar mélyebben belegondolt, rádöbbsent volna, hogy a rendbontókban mindig ugyanazt a fő ellenfelet látja, az egyetlen, akit nem tudott legyőzni, azt, aki évekig kínoztta.

De nem tépelődött ilyesmiken. – Egyszerűen élvezte az érzést, ahogy ökle egy csapásával messzire repítette a magas, sovány férfit.

Wulfgar módszeresen dolgozott. Megragadta a férfi gallérját (jó néhány szál szőtt tépve ki), az ágyékát, és derékmagasságba emelte ellenfelét, majd egy lökessel a feje fölé tolta.

– Épp most javítottam meg azt az ablakot – jegyezte meg szárazon Arumn Gardpeck, látva a barbár készülődését.

A férfi kirepült a Félhold utcára.

– Majd megjavítod még egyszer – felelte Wulfgar, és olyan pillantást vetett a csaposra, hogy az nem mert ellenkezni.

Arumn csak megrázta a fejét és visszatért a pult

törölgetéséhez. Emlékeztette magát, hogy a tökéletes rend biztosításával Wulfgar vonzza a vendégeket – még hozzá igen nagy számban. Most már azért jártak ide az emberek, hogy biztos menedéket találjanak, ahol eltölthetik az estét, vagy éppen csodálják a páratlan erődemonstrációkat. Ez utóbbiak vagy kihívó félként, vagy egyszerű szemlélőként érkeztek. A Zsiványkardnak sosem volt ekkora forgalma, és Arumn erszénye sem volt még soha ilyen degesz.

De tudta, hogy még nagyobb lenne a nyereség, ha nem kellene állandóan újra javíttatnia a berendezést.

– Ezt nem kellett volna – jegyezte meg egy ember a pultnál Arumnnak. – Ez Rossie Doone volt, katona.

– Nem volt egyenruhában – jegyezte meg Arumn.

– Nem volt szolgálatban – magyarázta a férfi. –

Magánemberként jött, hogy megnézzze ezt a Wulfgart.

– Most láthatta – felelte Arumn rezignáltan.

– Majd megnézi még egyszer, csak éppen a barátait is hozza.

Arumn felsóhajtott és a fejét csóválta. Nem mintha féltette volna Wulfgart, hanem mert elképzelte, mekkora kárt tud csinálni Wulfgar egy egész csapat katona ellen.

Wulfgar az éjszakát – a fél éjszakát – megint Delly szobájában töltötte, két üveg ital társaságát sem nélkülözve. Később lement a kikötőbe és leült egy hosszú rakodómólóra, hogy nézze a háta mögött felkelő nap első sugarait megcsillanni a vízen.

* * *

Pocsolya Josi pillantotta meg őket elsőnek, amikor beléptek az ivóba: fél tucat komor ábrázatú férfi, köztük a Rossie Doone nevű is. A terem túlsó végébe húzódtak, elzavartak néhány vendéget a helyéről, és összetoltak három padot, hogy mind egymás mellett ülhessenek, hátukat a falnak vetve.

– Telihold lesz ma éjszaka – jegyezte meg Josi.

Arumn tudta, hogy ez mit jelent. Teliholdkor mindig

ingerlékenyebbek voltak az emberek, és most különösen díszes vendégserег gyűlt össze: csupa csavargó és zsvivány.

– Egész nap erről beszéltek odakint – suttogta Josi halkán.

– A holdról? – érdeklődött Arumn.

– Nem a holdról – felelte Josi. – Wulfgarról meg erről a Rossie-ről. Mindenki tudja, hogy verekedés lesz.

– Hatan egy ellen – mélázott Arumn.

– Szegény katonák – kuncogott Josi.

Arumn biccentett Wulfgar felé, aki egy habzó korsóval a kezében ült, és szemlátomást tudomásul vette a csapat érkezését. A barbár nyugodt, hideg arckifejezésétől Arumnnak megborzongott a háta. Az éjszaka hosszúnak ígérkezett.

* * *

A terem másik végében, a hat katonával átellenes sarokban ült valaki, aki szintén érzékelte a feszültséget, és több, mint futó érdeklődéssel szemlélte a leendő ellenfeleket. Ennek az embernek a nevét jól ismerték Luskan utcáin, ha az arcát nem is. Foglalkozását tekintve árnyjáró volt, titokzatosságba burkolózó figura, akinek híre azonban a legkeményebb gazemberek szívét is megremegtette.

Csavargó Morik elég sokat hallott Arumn Gardpeck új verőlegényéről. Ami azt illeti, túlságosan is sokat. Egyik történet a másik után érkezett a fickó hihetetlen erejéről. Arról, hogyan csapták képen egy nagy husánggal, és ő hogyan rázta le magáról az ütést, mintha mi sem történt volna. Arról, hogyan emelt a levegőbe két embert, csapta össze a fejüket és dobta ki őket egyszerre a fogadó két szemközti falán. Arról, hogyan dobott ki egy embert az utcára, és rohant ki utána, hogy a puszta mellkasával megállítson egy kétlovas fogatot, nehogy eltiporják a heverésző részeit...

Morik elég régóta élt az utcai emberek között ahhoz, hogy lássa a túlzó mesét ezekben a történetekben. Minden beszámoló próbált túltenni az előzőn. Mégsem tagadhatta,

hogy ennek a Wulfgarnak tényleg figyelemreméltó a testfelépítése. Az is kétségtelen volt, hogy Rossie Doone fején – akit Morik Jól ismert és kiváló harcosnak tartott – csúnya sebek éktelenkednek.

Persze Morik, aki mindig nyitva tartotta a fülét, hallott Rossie azon szándékáról, hogy visszatér a barátaival és törleszt. Persze Morik arról is hallott, hogy egy másik valaki éppen ezzel a jöttmenttel akarja leváltani Doone-t. Morik tehát eljött, hogy nyitva tartsa a szemét, hogy felmérje ezt a hatalmas északit, hogy lássa, megvan-e benne az erő, az ügyesség és a temperamentum, hogy életben maradjon és igazán veszélyes lehessen.

Le nem vette a szemét Wulfgarról, csak szopogatta a borát és várt.

* * *

Amint Delly megközelítette a hat férfit, Wulfgar egy húzásra kiitta a sörét és megmarkolta az asztal szélét. Sejtette, mi következik, és valóban: Rossie Doone egyik embere megmarkolta az elhaladó Delly farát.

Wulfgar felpattant és odaviharzott a helytelenkedőhöz.

– Ugyan már, semmiség – tologatta el a lány Wulfgart. A barbár megfogta Delly vállát, felemelte, megfordult és maga mögé tette. Aztán visszafordult és az elkövetőre, majd Rossi Doone-ra, az értelmi szerzőre meredt.

Rossi ülve maradt, harsányan nevetett, és teljesen nyugodtnak tűnt, egyik oldalán három, a másik oldalán két behemót harcossal.

– Jó kis móka – jegyezte meg Wulfgar. – Szépségtapaszt a sebeidre, főleg arra, ami a büszkeségeden esett.

Rossie abbahagyta a nevetést, és a barbárra meredt.

– Még nem javítottuk meg az ablakot – folytatta Wulfgar. – Szeretnél megint arra kimenni?

A Rossie mellett ülő ember felmordult, de Doone

visszafogta. – Ami azt illeti, északi, inkább idebent maradnék – felelte. – Szerintem inkább neked kéne távoznod.

Wulfgar meg se rezzent. – Másodszor és utoljára kérlek, hogy menj el a saját jószántadból – szölt.

A legtávolabb ülő katona, Wulfgartól balra, felállt és kéjesen nyújtózkodott. – Azt hiszem, elmegyek inni valamit -mondta nyugodtan a mellette ülőnek, aztán, mintha a pulthoz indulna, tett egy lépést Wulfgar felé.

A barbár, aki időközben jókora tapasztalatra tett szert a kocsmai verekedések terén, tudta, mi következik. Tudta, hogy a katona le akarja lassítani, le akarja kötni, hogy a többiek elverhessék. A barbár Rossie-ra koncentrált és várt. Amikor a szélső katona két lépésre megközelítette, és el akarta kapni Wulfgart, a barbár hirtelen megpördült és belépett eléje. Wulfgar megfeszítette hátizmait, és homlokkal a másik arcának ment, betörve a fickó orrát. A katona hátratántorodott.

Wulfgar villámgyorsan visszafordult, lendült az ökle és elkapta a felálló Rossie állát, visszalökve őt a falhoz. Ezután megragadta a döbbent Rossie vállát, és oldalra rántotta, felfogva vele két másik katona rohamát. Ezután a barbár újra fordult, morogva, öklét lengetve, hogy gyors ütésekkel váltson a rávetődő katonákkal.

Egy térd igyekezett az ágyéka felé, de Wulfgar látta a mozdulatot és gyorsan cselekedett. Befordította a lábát, hogy a combjával fogja fel a rúgást, aztán benyúlt a meghajlított láb alá. A támadó önkéntelenül is Wulfgar felé kapott, belekapaszkodott a vállába és hajába, hogy el ne essen. A barbár azonban olyan erős volt, hogy csak nyomult tovább, a vállára emelte a támadót, és megfordulva hárította a mögötte jövő két embert.

Cserébe jó pár ütést kapott a másik oldalról, de belenyugvással fogadta őket. Visszafordulva a falnak nyomta a támadót és megöklözte.

A szerencsétlen katona igyekezett kitartani, és barátai már közeledtek hátulról. Egy ordítás és egy Jókora csapás

választotta le áldozatáról. Elfordult a faltól üldözői felé, ösztönösen lebukott egy csapás elől, és elkapott egy asztalt a lábánál fogva.

Szembeállt a csapattal, és olyan erővel állította meg az asztal lendületét, hogy a bútordarab szétesett. A legnagyobb darabja a legközelebbi katona mellkasának repült, Wulfgar pedig ott maradt egy fa asztallábbal a kezében, amit azonnal használatba is vett. Rátámadott az asztaltól talált ember védtelen lábára, aki felordított kínjában és visszalökte az asztalt Wulfgar felé, aki azonban lerázta magáról a lövedéket, és döfött egyet az asztallábbal.

Egy félfordulattal és lendítéssel fejen talált egy másik ellenfelet, mire husángja eltörött, áldozata pedig eldőlt, mint egy zsák krumpli. Wulfgar átgázolt rajta – tudta, hogy ennyi ellenféllel szemben csak a gyorsaság használ. Belerohant a következő fickóba és a falnak tolta, aztán vad verekedés kezdődött. Wulfgar tucatnyi ütést kapott és adott, de az övéi sokkal keményebbek voltak, így a másik ember hamarosan összerogyott – azaz csak rogyott volna, ha Wulfgar el nem kapja. A barbár gyorsan megfordult és elhajította újabb emberi lövedékét, akin keresztülessett következő üldözője. Wulfgar visszafordulva kihasználta a fordulat lendületét, előrevetődött, ököllel előre, a feléje nyúló karok közé. Saját ereje a másik lendületével egyesült, és ökle a fickó arcába vágódott.

Ez a katona is elterült.

Wulfgar felegyenesedett és szembenézett Rossieval és az egyetlen megmaradt katonával, akinek alaposan vérzett az orra. Egy másik ember is állt mellettük, de őt alig bírta meg törött térde. Nekiesett egy falnak, aztán lecsúszott a földre.

A csata eleje óta ez volt a katonák első szervezett megmozdulása: Rossie és társa lassan közeledtek, aztán egyszerre vetették magukat Wulfgarra, hogy legyűrjék. De hiába

voltak mindketten nagydarab férfiak, Wulfgar nem esett el, de még csak meg sem ingott. Elkapta támadóit és tartotta

magát. Rossie-nak valahogy sikerült kiszabadulnia, így Wulfgar két kézzel foghatta a másikat, és vízszintesen az arca elé emelte. A katona karjai ott csapkodtak a barbár feje körül, de a szög rossz volt, így a támadás hatástalan maradt.

Wulfgar elbödült, beleharapott foglya hasába és vakon rohanni kezdett. Leszegte a fejét, hogy nyakizmai a megfelelő állásban legyenek, aztán teljes erőből a falnak rohant. Visszapattant, s fél kézzel tartotta a hóna alatt emberét, aztán talpra állította.

A katona felállt és zavartan figyelte, ahogy Wulfgar hátrál néhány lépést, aztán valóban elképedt, ahogy a barbár megfordult, felordított és leszegett vállal rohamozott.

A katona felemelte a karját, de ez aligha számított, mert Wulfgar a vállaival a falnak lökte – pontosabban bele a falba, melynek deszkái szétroppantak. A háttérben Arumn Gardpeck viharos sóhaja hallatszott.

Wulfgar újra visszapattant, de vadul csapkodott tovább jobbra-balra, egyre mélyebbre nyomva a férfit a falba. A szerencsétlennek már betört az orra, tele volt szálkákkal, a teste sajgott, s felemelt *kézzel* jelezte, hogy elég.

Wulfgar egy gonosz balhoroggal újra megütötte feltartott keze alatt, szétzúzva az állkapcsát. A katona elalélt. Összeesett volna, ha a fal nem tartja meg.

Wulfgar azonban nem foglalkozott ezzel. Hátrafordult Rossie felé, aki az egyetlen álló ellenfél maradt. Az egyik katona kábán kúszott négykézláb: azt sem tudta, hol van. Egy másik, aki a fejére kapott egyet, folyton felállni próbált, de mindig visszaesett. A negyedik társ mozdulatlanul feküdt, semmi jelét nem mutatta az életnek.

– Szedd össze a cimboráidat és tűnj el – mondta Wulfgar fáradtan Rossie-nak. – És ne gyere vissza többet.

Válaszul a feldühödött katona kést rántott elő a csizmaszárából. – De én játszani akarok! – kiáltotta gonoszul, és közelebb lépett.

– Wulfgar! – hallatszott Delly sikolya a pult mögül, és

mindkét ellenfél arra fordult. A lány odadobta Wulfgarnak Égisz-agyart, de a kalapács félúton leesett a gyenge próbálkozásban.

Ez azonban mit sem számított, mert Wulfgar a fegyverért nyúlt, és elméjével is hívogatni kezdte a kalapácsot.

Égisz-agyar hirtelen eltűnt, aztán újra megjelent a barbár várakozó kezében. – Én is játszani akarok! – felelte Wulfgar a döbönt Rossie-nak. Meglendítette maga mögött a kalapácsot, jókora darabot hasítva ki az egyik gerendából. Arumn újra felnyögött.

Rossie, akinek harci kedve régen elmúlt, rémülten nézett körül, és hátrálni kezdett, mint egy csapdába esett állat. Szeretett volna valahol egészen máshol lenni – ez minden jelenlévő számára nyilvánvaló volt.

Ekkor kicsapódott a bejárati ajtó, s minden szem arrafelé fordult – beleértve Rossie-ét és Wulfgarét is. A leghatalmasabb termetű ember – már ha ember volt – lépett be, akit Wulfgar valaha is látott. Valóságos óriás volt, legalább egy lábnyival magasabb Wulfgarnál, ugyanolyan széles, és kétszer olyan súlyos. Még lenyűgözőbb volt azonban a megjelenése: csupa csontnak és izomnak látszott.

Megállt a hirtelen elnémuló ivóban, s busa fejét lassan körbefordítva szemügyre vette a helyiséget. Előhúzta a kezét köpenye redői közül, és látszott, hogy az egyikben súlyos láncot, a másikban tüskés husángot tart.

– Fáradt vagy, halott Wulfgar? – kérdezte Fanyűvő fröcsögve. Felmordult, és láncával rácsapott egy közeli asztalra, amely takarosan félbevágódott. Az asztalnál ülő három vendég nem ugrott fel: egyáltalán nem mertek moccanni.

Wulfgar arcán széles mosoly terült szét. A levegőbe pördítette Égisz-agyart, és újra elkapta a nyelénél.

Arumn Gardpeck minden eddiginél hangosabban jajdult fel: az éjszaka igen költségesnek ígérkezett.

Rossie Doone és mozgásképes barátai eltisztultak az útból,

szabadon hagyva a terepet a két óriás között.

A homályos sarokban Csavargó Morik kortyolt a borából. Ezért a párbajért volt itt.

– Nem válaszoltál – csapott megint a láncsal Fanyűvő. A lánc ezúttal az asztal egyik lábára tekeredett, és az egyik székre. A fickó visszarántotta a láncot, mire asztal és szék messzire repült, a szék eddigi birtokosa pedig a földre huppant.

-A kocsmai etikett és munkaadóm úgy kívánja, hogy megadjam neked a lehetőséget a békés távozásra – jegyezte meg nyugodtan Wulfgar, Arumn utasítását idézve.

Fanyűvő úgy rontott rá, mint egy veszett óriás. A lánc vadul táncolt előtte, husángja a levegőbe emelkedett.

Wulfgar látta, hogy le kellett volna szednie Fanyűvőt Égisz-agyarral, mielőtt egy lépést is tehetett volna, de most már hagyta jönni. Mindenki legnagyobb meglepetésére a földre dobta Égisz-agyart. Amikor a lánc a feje felé csapott, hirtelen leguggolt, de a kezét függőlegesen maga fölé tartotta.

A lánc rátekeredett, Wulfgar pedig belekapaszkodott és megrántotta, tovább gyorsítva Fanyűvő rohamának tempóját. Az óriás meglendítette husángját, de már túl közel volt, és nem tudott megállni. Wulfgar előredőlt és a vállát nekiszegezte ellenfele lábának. Fanyűvőt a lendület átdobta Wulfgar hátán.

Wulfgar ekkor elképesztő módon felállt, és felemelte Fanyűvőt, majd a nézők legnagyobb döbbenetére kissé megrogyasztott térdrel lendületet vett, és a feje fölé lökte.

Mielőtt a behemót megfordulhatott volna, hogy lecsapjon husángjával, Wulfgar rohanni kezdett, és egy óriási bődüléssel kidobta Fanyűvőt a bejáratí ajtón, minek következtében kiszakadt a keret. A fickó egy halom tűzifába esett. Wulfgar megrántotta a láncot, ami még mindig a karjára fonódott. Fanyűvő pörgött egy darabig a hasábfákon, mielőtt engedett volna.

A makacs óriás csapkova bontakozott ki a farakásból. Ordítva állt fel, feje és nyaka tele volt vágásokkal, s eszelősen

hadonászott husángjával.

– Menj el – figyelmeztette Wulfgar. A háta mögé tette a kezét, és egy gondolattal odahívta Égisz-agyart.

Fanyűvő, ha hallotta is a figyelmeztetést, nem mutatta ennek jelét. Vicsorogva indult rohamra.

Aztán halott volt. Csak így, egyszerűen. A barbár karja előrelendült, a hatalmas kalapács pördült, túl gyorsan ahhoz, hogy a husánggal hárítani lehessen, s túl nagy erővel, hogy Fanyűvő mellkasa felfogja a csapást.

Az óriás hátratántorodott és elterült.

Fanyűvő volt az első, akit Wulfgar megölt itt a kocsmában, s hosszú hónapok óta az első halálos áldozat a Zsiványkard-ban. Az egész ivó, Delly és Josi, Rossie Doone és cimborái, mind tátott szájjal meredtek a látványra. A hely tökéletes némaságba burkolózott.

Wulfgar, miután Égisz-agyar visszatért a kezébe, nyugodtan visszafordult és a pulthoz ment, ügyet sem vetve a veszedelmes Rossie Doone-ra. A pultra helyezte fegyverét, jelezve, hogy Arumn tegye el a polcra a söntés mögött, aztán higgadtan megjegyezte: – Meg kéne csináltatnod azt az ajtót, Arumn, de minél hamarabb, mielőtt valaki bejön és meglop.

Aztán, mintha mi sem történt volna, visszament a helyére, mit sem törődve a némasággal és az elképedt pillantásokkal.

Arumn Gardpeck megcsóválta a fejét és kézbe vette a harci kalapácsot, de ekkor egy homályos alak állt meg vele szemben.

– Remek harcosod van, Gardpeck mester – szólott az alak. Arumn felismerte a hangot, és felmeredt a nyakán a szőr.

– A Félhold utca amúgy is jobban járt, hogy az a vadember Fanyűvő nem randalírozik itt többet – folytatta Morik.

– Én a magam részéről nem siratom.

– Én sosem akartam ellenségeskedést – mentegetődzött Arumn. – Sem Fanyűvővel, se veled.

– Szó sincs ilyesmiről – nyugtatta meg Morik a kocsmárost, miközben Wulfgar, észrevéve a beszélgetést, odajött -akárcsak

Josi és Delly, de ők nagyobb távolságot tartottak a veszedelmes embertől.

– Jól harcoltál, Wulfgar, Beornegar fia – szólt Morik. Egy pohár italt csúsztatott a barbár elé, aki az italra meredt, majd gyanakvóan Morikra. Elvégre honnan tudja ez az alak a teljes nevét, amit nem is használt itt Luskanban, amit szándékosan maga mögött hagyott?

Delly becsusszant a két férfi közé, s szólt Arumnnak, hogy készítsen néhány italt a többi vendégnek, aztán ügyesen kicserélte Wulfgar italát egy másikra a tálcájáról. Ezután a barbár mögé húzódott, mert tartott a veszedelmes embertől.

– Nem lesz semmi gond – mondta Morik Arumnnak, aztán tisztelgően megérintette homlokát, és kísértelt a Zsvány-kardból.

Wulfgar kíváncsian nézte. Felismerte benne a tapasztalt harcos járását. Kiürítette poharát, aztán a helyére indult.

– Morik, a Csavargó – jegyezte meg pocsolya Josi Arumnnak és Dellynek. Ő is és Arumn is észrevették, hogy Dellynél ott van a pohár, amit Morik felkínált Wulfgarnak.

– Ez pedig nyilván egy jókora minotauruszt is kikészítene – jegyezte meg a lány, és kiöntötte az italt a mosogatóba.

Morik megnyugtató szavai ellenére Arumn nem kételkedett ebben. Wulfgar százszor megerősítette hírnevét ma este, először azzal, hogy teljesen meghunyásztotta Rossie Doone-t és bandáját – tőlük többé nem kell tartani –, aztán azzal, hogy leterítette – és milyen könnyedén – a Félhold utca legkeményebb harcosát.

De ez a hírnév veszedelmet is jelent, ezt mindhárman tudták. Morik, a Csavargó szeme előtt lenni annyi, mint veszedelmes fegyverei sugarában tartózkodni. Talán betartja a szavát és egy ideig nem avatkozik be, de Wulfgar híre végül bosszantó, aztán veszedelmes lehet számára.

Wulfgar mintha nem lett volna tudatában ennek. Az este további részében tette a dolgát, alig szólt, még Rossie Doone-ékhoz sem, akik úgy döntöttek, hogy maradnak – ha másért

nem, azért, hogy jóféle italokkal csillapítsák sebeik fájdalmát, de most már békésen. Aztán, szokás szerint, Wulfgar magához vett két üveg erős likőrt, karon fogta Dellyt és fél éjszakára eltűnt vele a szobájában.

Amikor azonban eltelt ez a fél éjszaka, a maradék egy üveggel kiment a kikötőbe, hogy nézze a napfelkelte csillogását a vízen.

Hogy sütkérezzen a jelenben, ne gondoljon a jövővel és elfelejtse a múltat.

18. fejezet

Papokról, ördögökről és egy nagyszerű küldetésről

– A nevetek és híretek előttetek járt – mondta Vaines kapitány Drizztnek, amikor a kikötőhídhöz vezette őket. Előttük ott sötétlett Baldur Kapujának szaggatott körvonala. Sok épület sorakozott a dokkvidéken, raktáraktól kezdve magasabb épületekig, melyek egyenetlen, csipkés városképet eredményeztek.

– Az embereim gond nélkül találtak számotokra folyami fuvart – folytatta Vaines.

– Bátrak, ha felvesznek egy drow-t – jegyezte meg szárazon Bruenor.

– Nem annyira, ha felvesznek egy törpét – vágta rá Drizzt.

– Törpékből áll a legénység, és a kapitány is az – magyarázta Vaines. Erre Drizzt felnyögött, Bruenor pedig kuncogott. – Villámverő Bumpo, a fivére, Donat, és két unokatestvérük.

– Igencsak jól ismered őket – jegyezte meg Catti-brie.
– Akik egyszer találkoznak velük, nem egykönnyen felejtik el őket – mentegetődött Vaines. – Mint mondtam, könnyen találtunk nektek hajót, mert a törpék jól ismerik Harcpöröly Bruenor és Mithril Csarnok történetét. És ismerik a társait, beleértve a sötételfet is.

– Fogadok, hogy nem éred meg a napot, amikor a törpék hősként tekintenek rád – jegyezte meg Bruenor Drizztnek.

– Azt sem érem meg, amikor ez lenne a vágyam – felelte a kósza.

Vaines elállt az útból. – Az ég legyen veletek, és térjetek haza épségben – mondta. – Ha éppen erre járok, amikor visszajöttök Baldur Kapujához, talán visszafelé is együtt utazhatunk.

– Talán – felelte Regis udvariasan, de a többiekhez hasonlóan ő is Jól tudta, hogy ha eljutnak Cadderlyhez és megszabadulnak a kristálszilánktól, Cadderly segítségét fogják kérni, hogy mágikus úton röptse őket vissza Luskanba. Még körülbelül kétheti feszített út állt előttük. Cadderly viszont percek alatt vissza tudta volna küldeni őket. Legalábbis ezt mondták Drizztéknak, akik már próbálták. Utána foglalkozhatnak Wulfgar ügyével.

Gond nélkül szálltak ki a városban, s bár Drizzt sok érdeklődő tekintetet érzékelt, ezek nem ellenségesek voltak, inkább csak kíváncsiak. A drow önkéntelenül is előző látogatására gondolt, amikor az Artemis Entreri által elhurcolt Regis után kajtatott. Akkor Drizzt egy mágikus maszk takarásában érkezett, ami egyszerű felszíni elfnek álcázta.

– Egész más, mint a múltkor, ugye? – kérdezte Catti-brie, aki jól ismerte a történetet, és látta Drizzt tekintetét.

– Mindig is szerettem volna szabadon járnunk a Kardpart városaiban – felelte Drizzt. – Úgy tűnik, hogy a Deudermont mellett végzett munkánk végre biztosította nekem ezt a kiváltságot. A hírnév megszabadított származásom gondjainak egy részétől.

– És ezt jónak tartod? – kérdezte érzékenyen a lány, mert észrevette a drow szemének apró rándulását.

– Nem is tudom – vallotta be Drizzt. – Tetszik, hogy zavartalanul mozoghatok a legtöbb helyen.

– De az fáj, hogy külön ki kellett érdemelned ezt – fejezte be Catti-brie. – Rám, az emberre nézel, és tudod, hogy nekem semmit sem kellett tennem ezért. Vagy Bruenorra és Regisre, a törpére és a félszerzetre, és tudod, hogy ők is csak úgy járkálhatnak.

– Nem neheztelek rátok emiatt – felelte Drizzt. – De látod a tekintetüket? – Végignézett az utcán, a Járókelőkön, és szinte mindenki érdeklődve meredt a drow-ra, egyesek csodálattal, mások hitetlenkedve.

– Tehát hiába járhatsz szabadon, mégsem járhatsz szabadon – vélte a lány, és bólintása elárulta a drow-nak, hogy a lány megérti őt. Ha választani kell a gyűlölet és a cirkuszi látványosság között, ez utóbbi messze jobb. De mindkettő csapda, börtön, ami a drow elfet ilyen vagy olyan hírvének ketrecében tartotta.

– Ostoba népség – szólt közbe Bruenor.

– Akik ismernek, azok nem így viselkednek – tette hozzá Regis.

Drizzt csak mosolygott. Már régen felhagyott azzal a hiábavaló reménnyel, hogy ténylegesen beilleszkedjen a felszínlakók közé – népének rossz és félelmes híre eleve lehetetlenné tette ezt –, s ehelyett megtanulta, hogy a hozzá legközelebb állókra koncentráljon, akik nem csak a származását, a külsejét látják benne. Most is itt volt vele három barátja, szabadon járhat, kapott hajót, s nem jelent nagyobb problémát társai számára, mint a nála lévő kristály által okozott gondok. Drizzt Do'Urden csak erre vágyott, amióta megismerte Bruenorékat, és most, hogy mellettük van, miért is zavarnák a furcsa pillantások?

Ószinte volt a mosolya, és ha Wulfgar is velük van, akkor minden rendben lett volna a drow számára, s a királyok kincse

várta volna hosszú útjuk végén.

* * *

Rai'gy összedörzsölte a kezét, ahogy az apró valami kezdett alakot ölteni a felrajzolt mágikus körben. Csak hírből ismerte Gromph Baenrét, de hiába erősködött Jarlaxle, hogy ebben az ügyben a főmágus megbízható, az a pusztá tény, hogy Gromph drow és az uralkodó Házból származik, felettébb aggasztotta Rai'gyt. Az a név, amit Gromph megadott neki, elvileg egy kisebb lényt takart, aki könnyen irányítható, de ezt Rai'gy nem tudhatta biztosan, amíg a lény tényleg meg nem jelenik.

Gromph egy apró csele is elég lett volna, hogy egy nagy démon jöjjön elő, akár maga Demogorgon, s a rögtönzött kör, amit Rai'gy a Calimporti csatornában rótt össze, aligha jelentett volna megfelelő védelmet.

De most kissé megnyugodott, amint a lény alakot öltött -egy ördögöcske alakját, ahogy Gromph ígérte. Egy olyan erős varázslónak, mint Rai'gy, ez a lényecske még varázskör nélkül sem okozott volna gondot.

– Ki szólít? – kérdezte az ördögöcske ingerülten Abyss torokhangú nyelvén, de kissé el is bizonytalanodott, amikor látta, hogy sötételfekkel áll szemben. – Nem kéne háborgatnotok Druzilt. Nem, nem, mert nagy urat szolgál – folytatta Druzil folyékony drow nyelven.

– Csend legyen! – reccsent rá Rai'gy, és az ördögöcske kénytelen volt engedelmeskedni. A varázsló-pap Jarlaxle-ra pillantott.

– Miért ellenkezel? – kérdezte Jarlaxle Druzilt. – Hát a fajtádnak nem az minden vágya, hogy hozzáférjen ehhez a világhoz?

Druzil félrebillentette a fejét és összehúzta a szemét, elgondolkodó pózban.

– Ó, igen – folytatta a zsoldos. – Újabban nem barát, hanem ellenség idézett meg, ha jól tudom. A carradooni Cadderly.

Druzil vicsorgott és sziszegett a pap nevének említésére. Erre mindkét sötételf elmosolyodott. Úgy látszott, hogy Gromph Baenre nem vezette félre őket.

– Szeretnénk ártani Cadderlynek – magyarázta Jarlaxle gonosz vigyorral. – Druzil szeretne ebben segíteni?

– Csak mondd, hogyan – felelte mohón az ördögöcske.

– Mindent meg kell tudnunk róla – magyarázta Jarlaxle. – A külsejét, a viselkedését, a történetét, a jelenlegi életét. Úgy hallottuk, hogy Druzil az Abyss lakói közül mindenki másnál jobban ismeri őt.

– Gyűlöli – helyesbített az ördögöcske, és igencsak mohónak tűnt. Hirtelen mégis elhátrált, és gyanakodva meredt a két drow-ra. – Ha megmondom, elengedtek? – kérdezte.

Jarlaxle Rai'gyre pillantott, hisz számítottak erre a reakcióra. A pap varázsló felállt, a szoba végébe ment és elhúzott egy függönyt, ami mögött apró üst fortyogott.

– Éppen nincs familiárisom – magyarázta Rai'gy. – Egy ördögöcske épp jó lenne.

Druzil szénfekete szeme vörös tűzzel izzott fel. – Akkor együtt árthatunk Cadderlynek meg a többi embernek – vélekedett.

– Druzil beleegyezik? – kérdezte Jarlaxle.

– Van Druzilnak választása? – felelte keserűen az ördögöcske.

– Ami Rai'gy szolgálatát illeti, igen – felelte a drow, és az ördögöcske láthatóan meglepődött, akárcsak Rai'gy. – Ami viszont Cadderlyt illeti, nem. Túl fontos az ügy, és ha száz évig kell kínoznunk miatta, akkor azt is megteesszük.

– Addigra Cadderly meghal – vetette közbe Druzil szárazon.

– Annál élvezetesebb lesz a kínzás – vágta rá Jarlaxle, és Druzil eléggé ismerte a sötételfeket ahhoz, hogy tudja: ez nem üres fenyegetés.

– Druzil ártani akar Cadderlynek – felelte az ördögöcske szikrázó szemekkel.

– Akkor mondj el nekünk mindent – nógatta Jarlaxle. Kicsit

később, amikor Druzil és Rai'gy már a mestert és

familiárist összekötő varázslaton fáradoztak, Jarlaxle egyedül üldögélt szobájában a Basadoni ház alagsorában. Valóban sokat tudtak meg az ördögöcskétől, de főleg azt, hogy még csak a közelébe se menjenek Cadderlynek, ha kedves az életük. Druzilt ez roppantul idegesítette. A Szárnyaló Szellem vezetője, akinek mágiája felülmúlta Rai'gyét és Kimmurielét is, túlságosan nagy ellenfélnek bizonyult. És ami még rosszabb, Cadderly szemlátomást egy papi rend felállításán fáradozott, hogy fiatal és erős tanítványokkal, lelkes idealistákkal vegye körül magát.

– Ez a legrosszabb fajta – mondta Jarlaxle a belépő Entrerinek. – Idealista – folytatta, amikor látta a bérgyilkos értetlen arcát. – Mindenekfölött gyűlölöm az idealistákat.

– Vaksi bolondok – helyeselt Entreri.

– De ugyanakkor kiszámíthatatlan fanatikuskok is – figyelmeztette Jarlaxle. – Vakok a veszélyre és a félelemre, amíg úgy gondolják, hogy útjuk megfelel istenségük elvárásainak.

– És ennek a céhnek a vezetője egy idealista? – kérdezte Entreri zavartan, mert azt hitte, hogy Jarlaxle valamelyik Calimporti liga ügyében hívatta.

– Nem, nem, egészen másról van szó – intett Jarlaxle. – Egy menzoberranzani ügyemről, és nem Calimportról. Ne is törődj vele, most úgyis fontosabb dolog van.

Jarlaxle maga sem foglalkozott tovább a gondolattal, hanem a közvetlenebb problémákat vette elő. Meglepte Druzil beszámolója Cadderlyről. Sosem gondolta volna, hogy egy ember ekkora akadályt jelenthet. Habár kitartott amellett, hogy távol tartja katonáit Cadderlytől, nem kedvetlenedett el, mert tudta, hogy Drizzték még messze járnak a Szárnyaló Szellem könyvtárától.

És azt is tudta, hogy ha rajta múlik, sosem érkeznek meg

– Micsoda öröm! Boldog vagyok, Bruenor király! –
ismételte már vagy tizedszer Bumpo, a szalmavörös szakállú,
ferde orrú törpe Bruenornak, amióta a Mederjárom elindult

Baldur Kapujától. A törpe hajó alacsony merülésű, zömök
Jószág volt, két sor evezővel – amiből általában csak egyet
használtak –, és egy hosszú rúddal, ami kormányzásra és
indításra szolgált. Bumpo és hasonlóan kerekded, szószátyár
testvére, Donat, szinte kezüket-lábukat törték afeletti
örömükben, hogy megismerhetik Mithril Csarnok Nyolcadik
Királyát. Bruenor őszintén meglepettnak tűnt, hogy a neve
ilyen magasságokba nőtt, még a saját fajtája körében is.

Meglepetése azonban egyre inkább bosszankodásba fulladt,
mert a törpék – Bumpo, Donat és a két unokatestvér.
Halnyomó Yipper és Quipper – állandóan bókokkal,
hússégeskükkal és egyéb értelmetlenségekkel bombázták.

Drizzt és Catti-brie, akik arrébb húzódtak, csak
mosolyogtak. A kósza hol a lányra nézett – nagyon szerette őt
észrevétlenül figyelni –, hol a törpékre. Aztán Regisre – aki az
orrban hasalt, és kezével a vízbe rajzolgatott –, és maguk
mögé, a város egyre kisebbedő tömbjére.

Megint csak a városi tartózkodás jutott eszébe, ami
szokatlanul fesztelen volt, még a maszkos esethez képest is.
Kérdemelte ezt a békességet, akárcsak a többiek. Ha
küldetése véget ér, és a kristályszilánk Cadderly kezébe kerül,
ha megkeresték Wulfgart és kimentették a sötétségből, talán
újra utazgat majd, csak azért, hogy lássa, mi van a láthatáron
túl, s nem lesz nagyobb gondja a locsogó törpéknél.

Drizzt most elégedett volt, új reményt talált, Wulfgarnak is
és mindnyájuknak. Sosem álmodta volna, amikor elhagyta
Menzoberranzant, hogy valaha is ilyen élete lesz.

Aztán arra gondolt, hogy az apja, Zaknafein, aki érte halt
meg, talán figyelni egy másik létsíkról, egy jó helyről, amit
kiérdemelt.

Figyeli őt, és mosolyog.

4. RÉSZ

KIRÁLYSÁGOK

Legyen az akár királyi palota, akár egy harcos bátyája, egy varázsló tornya, egy nomád tábor, egy falusi gazdaház, vagy éppen aprócska szoba egy ócska fogadóban

– mindnyájan nagy erőfeszítést teszünk azért, hogy kialakítsuk a magunk kis királyságát. A legnagyobb kastélytól a legapróbb zugig, a nemesség kevélységétől a legalantasabb jobbágy egyszerű vágyáig, a legtöbbünkben van egy alapvető igény a tulajdonlásra, vagy legalábbis a birtoklásra. Meg akarjuk találni – és meg is kell találunk

– a saját birodalmunkat, helyünket ebben a sokszor zavarba ejtő és ellenséges világban, a saját rendünket a világ egy kis sarkában, mely gyakorta túl nagyunk és irányíthatatlannak látszik.

Ezért fúrunk és falazunk, bekerítünk és bezárunk, hogy aztán elszántan védjük helyünket, karddal vagy kalapáccsal.

Reményünk az, hogy egyszer véget ér az utunk, s elnyerjük gyötrelmes életünk békés, biztos Jutalmát. Erre azonban sohasem kerül sor, mert a békesség nem egy hely, még ha falakkal van is körülvéve. A legnagyobb királynak sincs feltétlenül békéje kastélya falat, védelmező katonái között. Sőt,

az ilyen anyagi javak mind erősebb felhalmozása éppen a valódi nyugalom ellen dolgozhat A testi bizonytalanság mellett azonban van a nyugalom hiányának egy másik formája is, amit sem a koldus, sem a király nem kerülhet el A nagy király és a szánalmas koldus is néha olyan kimondhatatlan dühöt érez, amit néha mindannyian. Nem arra gondolok, hogy ez a düh olyan erős, amit ki sem lehet mondani, hanem arra, hogy olyan megfoghatatlan, tehetetlen csalódásról van szó, amit nem képesek szavakba önteni. Ez a néma forrása a megmagyarázhatatlan kitöréseknek a család, a barátok ellen, akik elszenvedik a hangulatainkat. Nem lehet tőle igazán megszabadulni sehol máshol, csak az elmében és a lélekben.

Bruenor kifaragta a maga királyságát Mithril Csarnokban, mégsem talált békességet ott. Inkább visszatért a Jeges Szelek Völgyébe, mely nem gazdag, nem öröklött birtok, mégis Bruenor itt találta meg a legnagyobb lelki békét. Ott barátok vették körül, köztük én is, és bár sosem vallaná be – talán még rá sem Jött –, de visszatérte a völgybe vágyakozás volt az után a hely és idő után, amikor ő és én, Regis, Catti-brie, és igen, Wulfgar is, együtt voltunk. Bruenor emlékeket ment vissza keresni.

Gyanítom, hogy Wulfgar már megtalálta helyét választott útja mentén vagy végén, egy kis zugot, legyen az egy kocsmá Luskanban, egy pajta egy tanyán, vagy akár egy barlang a Világ Hátában. Mert ami most éppen nincs meg Wulfgarban, az egy tiszta elképzelés arról, hogy érzelmileg hol szeretne lenni, hol van az a biztos menedék, ahová elbújhat Ha újrarájön erre, ha túl tud jutni a zűrzavaron, akkor valószínűleg ő is visszatér a Jeges Szelek Völgyébe, keresve lelke igazi otthonát.

Menzoberranzanban sok ilyen kis királyságot láttam, amit ostobán dédelgetünk, erős és nagy házakat a hamis biztonság kerítései mögött. Aztán amikor kimentem Menzoberranzanból a Mélysötét vadonjába, én is kerestem a magam zugát. Egy barlangban laktam, ahol csak Guenhwyvarral beszélgettem,

ahol gombaforma lények vettek körül, akiket aligha értettem, s akik aligha értettek meg engem. Eljutottam Blingdenstone-ba, a mélységi gnómok városába, és ott otthont is találhattam volna, ha a drow város közelsége nem hozta volna emiatt a biztos pusztulást a településre.

Ezért aztán feljöttem a felszínre, és otthont találtam Montolio deBrouchee-nál az ő csodás ligetében, az egyetlen helyen, ahol csakugyan az igazi belső békesség közelébe kerülhettem. Mégis kiderült, hogy a liget nem az igazi otthonom, mert amikor Montolio meghalt, meglepetésemre azt éreztem, hogy nem maradhatok ott tovább.

Végül megtaláltam a helyem, és rájöttem, hogy ez a hely bennem van, nem körülöttem. Akkor történt, amikor megérkeztem a Jeges Szelek Völgyébe, amikor találkoztam Catti-brie-vel, Regisszel és Bruenorral. Csak akkor tanultam meg legyőzni azt a kimondhatatlan dühöt itt belül. Csak ott leltem rá az igazi békére.

Most itt van velem, bennem ez a nyugalom, akár velem vannak a barátaim, akár nincsenek. Az enyém a szív és a lélek birodalma, melyet az őszinte szeretet, a barátság és az emlékek melegségének biztonsága védelmez. Jobban, mint bármilyen földi királyságot bármilyen kőfal. És ami még fontosabb, mindig velem van.

Csak remélhetem, hogy végül Wulfgar is kilép a sötétségből, és eljut a léleknek ugyanebbe a biztos birodalmába.

Drizzt Do'Urden

19. fejezet

Wulfgarról

Delly összehúzta magán a kabátot, inkább hogy titkolja nemét, mintsem hogy ne *fázzon*. Gyors léptekkel haladt az utcán, és próbált lépést tartani az előtte haladó homályalakkal, a férfival, aki a Zsiványkard egy másik vendége szerint is valóban Csavargó Morik volt, nyilván újabb kémküldetésben.

A lány befordult egy sikátorba, és a férfi ott állt előtte. Már várta, törrel a kezében.

Delly megtorpant, és feltartotta a kezét. – Kérem, Morik úr! – kiáltotta. – Én csak beszélni akartam magával.

– Morik? – visszhangozta az alak, és csuklyáját hátravetve láthatóvá vált sötét arca – mely túl sötét volt ahhoz képest, amire Delly számított.

– Ó, a bocsánatát kérem, jó uram – hebegte hátrálva Delly. – Összetévesztettem valakivel. – Az alak válaszolni akart, de

Delly már nem is hallotta. Sarkon fordult és rohant vissza a Zsiványkardba.

Amikor már biztonságban érezte magát, lassított és átgondolta a helyzetet. A Fanyűvő-féle eset óta ő is és a vendégek is minden árnyékban Morikot látták, hallották osonni az utcákon. Vajon csak képzelődtek félelmükben? Delly csalódottan felsóhajtott, és hagyta szétnyílni a kabátját.

– Áruljuk a bájainkat, Delly Curtie? – hallatszott egy hang oldalról.

Delly szeme tágra nyílt, amikor megpillantotta az árnyalakot a falnál, az ismerős hang gazdáját. Úgy érezte, mintha gombóc nőtt volna a torkában. Egész eddig Morikot kereste, de most, hogy véletlenül megtalálta, nagyon ostobán érezte magát. A Zsiványkard felé pillantott, hogy elér-e odáig, mielőtt a hátába áll egy kés.

– Kérdezősködtél utánam és kerestél -jegyezte meg Morik.

– Semmi ilyesmit...

– Én voltam az egyik, akinél érdeklődtél – szakította félbe szárazon Morik. Teljesen elváltoztatott hangon folytatta: – Hát mondja már meg, kisasszonyka, miért keresgéli azt a randa kis késdobálót!

Delly hátrahőkölt. Jól emlékezett a találkozásra az idős asszonnyal, aki ugyanezen a hangon felelt neki. De még ha nem emlékezett volna a szóhasználatra, akkor sem kételkedett volna Luskan legjobb álcázómesterében. Számtalanszor találkozott Morikkal, intim alkalmakkor, még hónapokkal ezelőtt. Mindig más alakban jelent meg, másként járt, másként beszélt, de még másképp is szeretkezett. Luskanban sokáig beszéltek, hogy Morik valójában több különböző ember, és bár Delly eltűzöttnek vélte ezeket a találkozásokat, most úgy gondolta, hogy ha igaznak bizonyulnának, nem lepődne meg túlságosan.

– Most aztán megtaláltál – szólt Morik keményen.

Delly hallgatott: nem tudta, hogyan folytassa. Csak Morik látható türelmetlensége és idegessége készítette arra, hogy

végül kibökje: – Azt szeretném, ha békén hagyná Wulfgart. Megadta Fanyűvőnek, amit Fanyűvő akart, és nem ment volna utána, ha Fanyűvő nem megy neki.

– Ugyan mit érdekelne engem Fanyűvő? – kérdezte Morik közönyösen. -Bosszantó, kötzködő alak volt. Senkinek sem hiányzik.

– Szóval nem őt akarja megbosszulni – következtetett Delly.

– De azt beszélük, hogy maga nem nagyon szereti Wulfgart, és be akarja bizonyítani, hogy...

– Nekem semmit sem kell bebizonyítanom – szólt közbe Morik.

– Akkor mi a baja Wulfgarral? – kérdezte Delly.

Morik vállat vont. – Úgy beszélsz, mintha szerelmes lennél belé, Delly Curtie.

Delly mélyen elvörösödött. – Arumn Gardpeck nevében is beszélek – kerülte meg a kérdést. – Wulfgar jó szolgálatot tesz a Zsiványkardnak, és amennyire tudjuk, sosem csinált bajt sehol a kocsmán kívül.

– Bizony úgy tűnik, Delly, hogy szereted, még hozzá nem is kicsit – nevetett Morik. – És én még azt gondoltam, hogy Delly Curtie minden férfit egyformán szeret.

Delly most még mélyebben elvörösödött.

– Persze, ha szereted, akkor nekem férfitársaimmal szembeni kötelességem, hogy a halálát akarjam – folytatta Morik.

– Egy olyan kincset, mint amilyen Delly Curtie, nem sajátíthat ki egyetlen ember.

– De hát én nem szeretem – jelentette ki Delly. – Mégis, a magam és Arumn nevében kérem magát, hogy ne ölje meg.

– Szóval nem szereted? – kérdezte Morik ravaszul. Delly megrázta a fejét.

– Bizonyítsd be – utasította Morik, és kioldotta a zsinórt Delly ruhájának nyakán.

A lány egy pillanatig habozott, aztán – csakis Wulfgarért, mert semmi kedve nem volt a dologhoz – beleegyezően bólintott.

Később Morik már egyedül feküdt bérelt szobájában. Delly már elment – nyilván Wulfgarhoz. A férfi mélyet szívott pipájából, s élvezte a zamatos, erős pipagyom bódító ízét.

Szerencsés volt a mai éjszakája, mert már több mint egy éve nem volt Delly Curtie-vel, és csaknem elfelejtette, milyen csodálatos tud lenni a lány.

Főleg, hogy semmibe sem került neki a dolog, ahogy most. Morik valóban szemmel tartotta Wulfgart, de esze ágában sem volt megölni. Fanyűvő végzete megmutatta, milyen veszedelmes terv lenne ez.

Arra viszont gondolt, hogy beszél Arumn Gardpeck fejével, és Delly révén most sokkal könnyebb dolga lesz. Semmi szükség arra, hogy megöljék a barbárt, ha Gardpeck egyhelyben tartja.

* * *

Delly a ruhájával és a kabátjával bíbelődött, ahogy felviharzott a fogadó emeletére. Befordult a folyosón, és döbbenten látta maga előtt az utcát, s mielőtt megállhatott volna, már kint is volt. Hirtelen forogni kezdett vele a világ.

Amikor összeszedte magát, és maga mögé pillantott, a nyílt utcát látta a holdfényben, s a fogadót, ahol Morikot hagyta, jó pár méternyire a Zsiványkardtól. Nem értette a dolgot, hisz az imént ment be a Zsiványkardba, és föl az emeletre. Aztán vállat vont. Nem volt ritka eset, hogy valamit nem értett. Megrázta a fejét, és arra gondolt, hogy talán Morik zavarta meg a fejét. Újra elindult a Zsiványkard felé.

A dimenziókapu másik oldalán – amely kijuttatta a lányt a fogadóból – Kimmuriel Oblodra állt, és majdnem hangosan nevetett a jeleneten. Most örült, hogy rajta van az *álcázó* piwafwi köpeny, mert Jarlaxle ragaszkodott hozzá, hogy ne hagyjanak nyomokat, ha Luskanban járnak, márpedig Jarlaxle a megölt embereket is a nyomok közé sorolta. A drow újabb térlépésre készült.

Eszébe jutott, hogy gondosan kell kezelnie ezt az ügyet: ő és Rai'gy kémkedtek egy kicsit a Csavargó Morik után, és igencsak veszedelmesnek találták, legalábbis ember létére. A drow felhúzta a kinetikus korlátot, koncentrált, aztán létrehozta a dimenziókaput Morik szobájába.

A férfi ott feküdt az ágyán, pipafüstbe burkolózva. Azonnal felült, amikor megérezte az idegen jelenlétet. Kimmuriel a kinetikus korlátra koncentrálni kezdett, lépett át a dimenziókapun. Tudta, hogy ha a térváltás utáni szédülés elvonja gondolatait, akkor halott.

A drow érezte, ahogy Morik nekimegy, érezte a törszúrását a hasánál. A kinetikus korlát azonban működött és felfogta a döfést. Eltolta magától az embert és nevetni kezdett.

– Nem árthatsz nekem – mondta csillapítóan, korántsem tökéletes közös nyelven, hiába segítette Rai'gy még mágiával is.

Morik szeme elkerekedett, amikor felismerte a behatoló igazi kilétét, és nem tudta azonnal felfogni, hogy egy drow elf látogatta meg. Körülnézett, a menekülés útját keresve.

– Beszélgetni jöttem, Morik – magyarázta Kimmuriel, mert nem lett volna kedve egész Luskanon végighajkurászni a fickót. – Nem akarlak bántani.

Morik nem nyugodott meg túlságosan a sötételf ígéreteitől.

– Ajándékot is hoztam – folytatta Kimmuriel, és egy apró, zörgő dobozt dobott az ágyra. – Belaern és pipagyom Yoganith nagy barlangjából. Kiváló minőség. De felelned kell a kérdéseimre.

– Milyen kérdéseidre? – kérdezte idegesen Morik, és továbbra is védekező állásban maradt, a törét markolászva. – Ki vagy te egyáltalán?

– Az én gazdám... – Kimmuriel elhallgatott, kereste a megfelelő szót – ...igen nagylelkű – bökte ki. – És kíméletlen. Kössünk alkut. – Itt feltartotta a kezét, hogy Morikba fojtsa a szót. Kimmuriel érezte bizsereggni magában az energiát, melynek kordában tartása jelentős fáradságába került volna.

Kinézett magának egy kis széket, ráirányította gondolatait, és odahúzta magához.

Amikor odaért hozzá, megérintette és beleeresztette Morik dőféseinek és ütéseinek minden energiáját. A szék porrá hullt.

Morik szkeptikusan, értetlenül nézte. – Ez figyelmeztetés akart lenni? – kérdezte.

Kimmuriel csak mosolygott.

– Nem tetszett a székem?

– A gazdám fel akar fogadni téged – magyarázta Kimmuriel.

– Szüksége van szemekre Luskanban.

– Szemekre és kardokra? – húzta össze a szemét Morik.

– Csak szemekre, semmi többre – visszakozott Kimmuriel. –

Most elmondasz nekem mindent, amit egy Wulfgar nevű alakról tudsz, aztán szemmel tartod és beszámolsz róla, ha újra erre vetődöm.

– Wulfgar? – morogta némán Morik. Már kezdte unni ezt a nevet.

– Wulfgar – felelte Kimmuriel, aki éles drow fülével mindent meghallott. – őt kell figyelned.

– Szívesebben ölném meg – jegyezte meg Morik. – Ha terhetekre van... – Elhallgatott, mert Kimmuriel szeme gyilkosan villant.

– Nem erről van szó – magyarázta a drow. – Kyorlin... tartsd szemmel. Óvatosan. Nemsokára visszatérek egy kis belaernnel a további hírekért.

Az ágyon heverő dobozkára bökött, s hangsúlyosan megismételte a drow "belaern" szót.

Mielőtt Morik bármit is kérdezhetett volna, a szoba sötétbe borult, olyan sötétbe, hogy még a kezét sem látta. Támadástól tartva lekuporodott és törrel a kezében elindult előre.

A sötételf azonban már rég eltűnt, a dimenziókapun át kilépett a folyosóra, majd onnan az utcára, aztán Rai'gy teleportkapuján át egészen vissza Calimportba, mielőtt a sötétséggömb elenyészett volna Morik szobájában. Rai'gy és Jarlaxle, akik végignézték a tárgyalást, helyeslően bólogtak.

Jarlaxle hatalma a felszíni világon még jobban megerősödött.

* * *

Morik óvatosan mászott ki az ágya alól, amikor végre újra megpillantotta a kandalló parázsának fényét. Micsoda *furcsa éjszaka volt*, gondolta. Először Delly, bár ez nem volt olyan váratlan, hiszen szereti Wulfgart és tudja, hogy Morik bármikor könnyen megölheti.

De ez a sötételf! Aki eljön hozzá, hogy Wulfgarról beszélgesse! Luskanban most már minden Wulfgar körül forog? Ki ez az ember, és miért kelt ekkora figyelmet?

Morik a szék maradványaira pillantott – figyelemreméltó bemutató –, aztán csalódottan a falba vágta törét, majd ágyba bújt.

– Belaern – ismételte halkan, és azon tűnődött, hogy vajon mit jelent ez a szó. Mintha a sötételf a pipagyomot is emlegette volna.

Óvatosan megvizsgálta a jellegtelen dobozkát, csapdát keresve. Mivel nem talált, és úgy gondolta, hogy a sötételf máshogyan is megölhette volna, ha akarja, az asztalra helyezte a dobozt és felnyitotta a fedelét.

Ékkövek és aranyak mosolyogtak rá, meg sötét fűvel teli zsákocskák.

– Belaern – vigyorgott Morik a kincsre. Szóval Wulfgart kell szemmel tartania. Amúgy is ez volt a szándéka, és még külön meg is fizetik érte.

Delly Curtie-re gondolt, aztán a dobozra, majd a feldúlt ágyra meredt.

Micsoda éjszaka!

* * *

A Zsiványkardban hosszú napokig nyugodtan folyt az élet.

Senki sem jött kihívni Wulfgart Fanyűvő csúfos veresége után. Amikor azonban megtört a béke, kő kövön nem maradt. Egy új hajó futott be Luskan kikötőjébe, melynek legénysége túl régen volt már tengeren, és most egy kis szórakozásra vágyott.

A szórakozást pedig Wulfgar személyében vélték megtalálni.

Hosszú tusakodás után Wulfgar az utolsó tengerészt is kidobta a falon támadt lyukon keresztül. Kintről egy buzgó tengerész vissza akart jönni a nyíláson, de Wulfgar leütötte egy üveggel.

Ezután a barbár véres karjába törölte véres arcát, felkapott egy másik – teli – üveget, és a legközelebbi ép asztalhoz botorkált. A székre rogyva nagyot húzott az üvegből, de az erős ital kegyetlenül csípni kezdte feldagadt száját.

A pultnál Josi és Arumn pihegett, ugyancsak viharverten. Persze Wulfgar elvitte a munka oroslánrészét, de nekik is kijutott a jóból.

– Eléggé rossz bőrben van – jegyezte meg Josi, és a barbár felé intett, akinek nadrágja már átázott a vértől. Az egyik tengerész alaposan meglegyintette egy deszkával. A deszka a barbáron tört szét, és beletépett a ruhájába, a húsába. Éles szilánkok fúródtak Wulfgar bőrébe.

Delly már ott is termett, és tiszta ruhával bekötötte a barbár lábát. A szilánkok mélyebbre fúródtak, és Wulfgar fel-mordult fájdalmában. Megint a fájdalomcsillapító nedűhöz folyamodott.

– Delly majd ellátja -jegyezte meg Arumn. – Újabban ez a fő munkaköre.

– Nehéz feladat lehet – helyeselt Josi ünnepélyesen. – Szerintem Rossie Doone-ék irányították ezeket a gazembereket hozzánk. Mindig lesz új kihívás.

– És egy napon majd felülkerekedik rajta valaki. Ahogy ő Fanyűvőn – mondta csendesen Arumn. – Attól tartok, hogy nem ágyban, párnák közt éri majd a végelgyengülés.

– Nem fog túlélni minket – tette hozzá Josi, és nézte, ahogy

Delly kivezeti a barbárt.

Ekkor két újabb tengerész rontott be a fal részén, és egyenesen Wulfgar hátát célozták meg. Mielőtt azonban odaértek volna, a barbár ereje még egyszer feltámadt, és leütötte az egyik tengerészt.

A másik nekirohant Wulfgarnak, de a barbár nem mozdult, csak morogva tűrte az ütések.

Aztán elkapta támadóját a hóna alatt és felemelte a fickót a földről. A tengerész vergődött és rugdosódott, de a barbár úgy rázta, hogy a szerencsétlen elharapta a nyelvét.

Aztán már repült is a nyílás felé, de Wulfgar kissé rosszul célzott, és lövedéke a falba ütközött a rés mellett.

– Majd én kiteszem – kiáltotta Pocsolya Josi a pultról. Wulfgar bólintott, újra megfogta Delly karját, és kibotorkált.

– Mindig neked marad a neheze – kuncogott Arumn Gardpeck.

20. fejezet

A medál

– Drága Domóm – dorombolta Sharlotta Vespers, s csábító mozdulattal a vérpatkány-vezér vállára tette a kezét. – Hát nem látod, milyen előnyös lenne a szövetségünk?

– Úgy látom, hogy a Basadonik kiköltöznek a csatornáimba – vicsorogta Domo Quillilo. Most emberi alakjában volt, de látszottak rajta bizonyos patkányszerű vonások – például ahogy mozgatta az orrát, mintha szimatolna. – Hol a vén roncs?

Artemis Entreri már felelt volna, de Sharlotta a tekintetével kérte, hogy most hadd beszéljen ő. A bérgyilkos hátradőlt a székében. Nem bánta, ha Sharlotta foglalkozik az ilyen Domo-félékkel.

– A vén roncs – kezdte a nő, utánozva Domo cseppet sem hízelgő stílusát – éppen most erősíti meg a szövetséget egy jóval erősebb társasággal, melynek útjait még Domo sem merné keresztezni.

A vérpatkány szeme veszedelmesen összeszűkül: nem volt hozzászokva, hogy fenyegezzék. – Kik azok? – kérdezte. – Azok a bűdös koboldok, akik itt szaladgáltak?

– Koboldok? – nevetett Sharlotta. – Aligha. Ők csak a parasztok, új szövetségeseink előfutárai.

A vérpatkány elhúzódott a nőtől, felállt és Járkálni kezdett. Tudta, hogy harc volt a csatornában és a Basadoni ház alagsorában. Tudta, hogy ebben részt vettek a koboldok, a Basadoni-katonák, és, ahogy kémei jelentették, egyéb lények is. Láthatatlan, de nyilvánvalóan nagy hatalmú lények, ravasz mágikus trükkökkel. Azt is tudta – pusztán abból, hogy Sharlotta él –, hogy a Basadoni céh nagyrészt átvészelte a csatát. Domo gyanította, hogy puccs történt, Sharlotta és Entreri tervei alapján. Azok ketten ugyan váltig állították, hogy az öreg Basadoni él – amit Domo nem nagyon hitt –, azt viszont beismerték, hogy Kadran Gordeon, aki Domo barátja volt, elpusztult. Szerencsétlen eset, mondta Sharlotta, de

Domo tisztában volt vele, hogy a szerencsének nem sok szerepe volt ebben az ügyben.

– Miért ez beszél az öreg nevében? – bökött Domo Entreri felé, alig leplezett undorral. Domo nem szívelte Entrerit, a legtöbb vérpatkányhoz hasonlóan, miután a bérgyilkos eltette láb alól klánjuk egyik legendás alakját, egy ravasz és gonosz, Rassiter nevű egyént.

– Mert úgy döntöttem – vágott közbe élesen Entreri, mielőtt Sharlotta válaszolhatott volna. A nő savanyú pillantást vetett a bérgyilkosra, aztán ellágyította vonásait, és visszafordult

Domóhoz. – Artemis Entreri ismeri Calimportot -magyarázta.
– Éppen megfelelő képviselő.

– És *bízzak* meg benne? – hitetlenkedett Domo.

– Abban a megállapodásban bízz, amit ajánlunk. A legjobb alku ez, amiben bárki részesül a városban – felelte Sharlotta.

– És abban is bízhatasz, hogy ha nem fogadod el, azzal hadat üzensz nekünk. Márpedig ez nem túl biztató kilátás, erről biztosíthatlak.

Domo rágsálószemei újra összeszűkültek, ahogy a bérgyilkost méregette, de eléggé udvarias és bölcs volt ahhoz, hogy ne bosszantsa fel a kelleténél jobban Entrerit.

– Majd beszélünk erről még egyszer, Sharlotta – felelte. -Te, én, meg az öreg Basadoni. – Ezzel a vérpatkány távozott a két Basadoni-őr kíséretében, akik visszavitték az alagsorba és elbúcsúztatták.

Alig távozott Domo, amikor egy titkos ajtó tárult fel Entreriék mögött, és Jarlaxle lépett elő.

– Hagyj magunkra – mondta a zsoldos Sharlottának, s hangja jelezte, hogy nem túlságosan elégedett az eredménnyel.

Sharlotta megint savanyú pillantást vetett a bérgyilkosra, és kifelé indult.

– Meglehetősen jól szerepeltél – mondta neki Jarlaxle, és a nő bólintott.

– Én viszont nem – hagyta helyben Entreri, ahogy az ajtó becsukódott Sharlotta mögött. – Kár.

– Ezek a találkozók létfontosságúak a számunkra – szólalt Jarlaxle. – Ha meg bírjuk szilárdítani a hatalmunkat és meg tudjuk győzni a többi céhet, hogy nincsenek veszélyben, akkor elértük az első célt.

– És akkor megkezdődhet a kereskedelem Calimport és Menzoberranzan között – mondta Entreri gúnyos színpadiassággal, és széttárta karját. – Mindent Menzoberranzanéért!

– Mindent a Bregan D'aerthe javáért! -Javította ki Jarlaxle.

– És ha így is van, mit törődjek én vele? – bökte ki Entreri. Jarlaxle a bérgyilkosra meredt. – Vannak a csapatomban olyanok, akik tartanak tőle, hogy nincs meg benned az akarat ahhoz, hogy végigcsináld – mondta, minden fenyegető él nélkül, de Entreri elég jól ismerte a sötételfeket ahhoz, hogy tudja, mit takar ez.

– Nincs kedved hozzá? – kérdezte a zsoldos. – Hamarosan a legbefolyásosabb pasa lesz Calimport történetében. Királyok hajlonganak majd előtted kincsekkel és dicséretekkel.

– Hogy beleásítsak az ocsmány képükbe – felelte Entreri.

– Igen, téged untat ez az egész – jegyezte meg Jarlaxle. – Még a harc is. Már elvesztetted a céljaidat és vágyaidat. Eldobtad őket. Miért? Félelemből? Vagy úgy érzed, hogy már nincs mit elérned?

Entreri kényelmetlenül fészkelődni kezdett. Persze már rég tudatában volt annak, amit Jarlaxle most a fejére olvasott, de az, hogy valaki más ilyen találóan megfogalmazza a benne lévő ürességet, megdöbbenetete.

– Tán gyáva vagy? – kérdezte Jarlaxle.

Entreri csak nevetett az abszurd megjegyzésen. Még arra is gondolt, hogy felpattan és rátámad a drow-ra. Ismerte Jarlaxle módszereit, és tudta, hogy azonnal halott lenne, mégis komolyan fontolgatta az akciót. Jarlaxle azonban olyan megelőző csapást intézett ellene, ami visszatartotta.

– Vagy talán arról van szó, amit Menzoberranzanban tapasztaltál? – érdeklődött.

Entreri tudta, hogy ez valóban fontos tényező, és arckifejezése mutatta, hogy Jarlaxle az elevenébe talált.

– Meghunyáskodtál? – kérdezte a drow. – Magadba szálltál Menzoberranzantól?

– Inkább elképedtem – felelte Entreri maró gúnnyal. – Hogy ennyi ostobaságot látok, ilyen nagy méreteken.

– De tudtad, hogy ez az ostobaság a saját életed tükre -szólt Jarlaxle. – Mindaz, amire Artemis Entreri törekedett, ott bontakozott ki előtte, nagyban, a drow városban.

Entreri összekulcsolta a kezét és a szája szélét harapdálta. Már majdnem támadott.

– Hazugság lenne az életed? – folytatta Jarlaxle, és most következett az Entreri szívének szánt szó-tör: – Hisz ezt mondta rólad Drizzt Do'Urden, nem igaz?

Entreri kifejezéstelen arcán egy pillanatra izzó düh villant át, és Jarlaxle felkacagott. – Végre valami életjel! A vágy jele, még ha csak arra vágysz is, hogy kitépd a szívem! – A zsoldos felsóhajtott és visszafogta a hangját. – Sok társam úgy gondolja, hogy nem éred meg a fáradságot. De te és én barátok vagyunk, és jobban hasonlítunk egymásra, mint azt bármelyikünk is hajlandó lenne elismerni. A nagyság ott van előtted, de csak én tudom megmutatni felé az utat.

– Ostobaságokat beszélsz – szólt Entreri.

– És ez az út Drizzt Do'Urdenen keresztül vezet – folytatta habozás nélkül Jarlaxle. – Ez az a lyuk a szívedben. Újra szembe kell szállnod vele, a saját feltételeiddel, mert a büszkeséged nem engedi, hogy továbblépjél, amíg ezt az ügyet nem rendezted el.

– Már így is túl sokszor harcoltam vele – vágott vissza éledő haraggal Entreri. – Soha többé nem akarom látni.

– Ezt akarod elhiteni magaddal – mondta Jarlaxle. – De hazudsz, nekem is és magadnak is. Kétszer vívtatok meg Drizzt Do'Urdennel tiszta küzdelemben, és Artemis Entreri mindkétszer megfutamodni kényszerült.

– A csatornában már az enyém volt! – ellenkezett a bérgyilkos. – És így is maradt volna, ha a barátai nem sietnek a segítségére!

– A Mithril Csarnok fölötti szirten viszont ő bizonyult erősebbnek.

– Nem! – kiáltott fel Entreri, egy pillanatra elveszítve hidegvérét. – Nem. Én győztem le.

– Valóban így hiszed, és ezzel az emlékek fájdalmanak csapdájába kerülsz – vélte Jarlaxle. – Részletesen elmesélted nekem azt a harcot, és egy részét én is láttam messziről.

Mindketten tudjuk, hogy megnyerhetted volna azt a párbajt. És ez okozza benned a zűrzavart. Ha Drizzt tisztán legyőzött volna, és te mégis életben maradsz, akkor folytathattad volna tovább az életed. Ha pedig te győzted volna le, akár túléli, akár nem, soha többet nem gondoltál volna vele. A bizonytalanság az, ami rád téged, barátom. Annak a felismerésnek a fájdalma, hogy a kihívás nem lett eldöntve, és ez útjába áll minden más törekvésednek, akár a hatalom, akár az élet örömei felé.

Entერი hátradőlt, de most már inkább kíváncsi volt, mint dühös.

– Én ezt is meg tudom adni neked – folytatta Jarlaxle. – Azt, amire a legjobban vágysz, ha bevallod, mi lakik a szívedben. Egy ideig nélküled is elboldogulok itt Calimportban: Sharlotta jól végzi a dolgát, én pedig már jól gyökeret vertem, nem mozdíthatnak ki. Azt akarom, hogy a felszínen Artemis Entერი vezesse a Bregan D'aerthét, az igazi Artemis Entერი és nem ez az árnyék, akit túlságosan leköt a renegát kihívása ahhoz, hogy megfelelően kamatoztassa képességeit.

Entერი elfordult.

Jarlaxle azonban tudta, hogy megfogta a bérgyilkost, és olyan csalit lengetett meg előtte, aminek nem tud ellenállni.

– Van még egy találkozó, a legfontosabb – szólt Jarlaxle. – Én és a társaim alaposan szemmel tartunk majd, amikor a Fürkészek vezetőivel, Wroning pasa követivel, Quentin Bodeau-val és Dwahvel Tiggerwillivel tárgyalasz. Teljesítsd jól a feladatodat, és én elhozom neked Drizzt Do'Urdent.

– Követelni fogják, hogy beszélhessenek Basadoni pasával – ellenkezett Entერი, és abból, hogy Entერი egyáltalán érdeklődést tanúsított a közelgő megbeszélés iránt, Jarlaxle látta, hogy a csali bevált.

– Hát nincs meg a maszkod? – kérdezte Jarlaxle. Entერი először nem értette, de aztán rájött, hogy Jarlaxle

miről beszél: a varázsmaszkról, amit Catti-brie-től vett el Menzoberranzanban. A maszkról, amivel Gromph Baenrét, a főmágust személyesítette meg, hogy beosonjon Gromph

lakosztályába és elemelje az értékes pókmaszkot, amivel bejuthatott a Baenre házba Drizztet keresve. – Nincs meg – felelte, és szemlátomást nem óhajtott részletekbe bocsátkozni.

– Kár – felelte Jarlaxle. – Sokkal egyszerűbbé tette volna a dolgokat. De ne aggódj, így is el lesz intézve – ígérte a drow, és egy mély meghajlással távozott, magára hagyva gondolataival Artemis Entrerit.

– Drizzt Do'Urden – mondta fennhangon a bérgyilkos, és nem volt a hangjában él, csak érzelmentes belenyugvás. Jarlaxle valóban megkísértette, megmutatta neki belső zűrzavarának eddig – legalábbis tudatosan – ismeretlen oldalát. A menzoberranzani szökés óta, amikor utoljára látta Drizztet, Entreri nagy erővel próbálta meggyőzni magát, hogy végzett a drow-val, és soha többé nem akarja látni.

De valóban ez az igazság?

Jarlaxle-nak igaza volt, amikor azt mondta, hogy a párbaj nem dőlt el. Sokszor kerültek egymással szembe és kétszer vívtak meg: Menzoberranzanban és Mithril Csarnok alsó járataiban, mielőtt Bruenor klánja visszafoglalta a helyet. Ezek a találkozások megmutatták, hogy harcstílusukat és ügyességüket illetően szinte pontos tükörképei egymásnak.

A csatornában vívott harc döntetlenre állt, amíg Entreri nem köpött mocskos vizet Drizzt arcába, előnyre téve szert. De aztán megérkezett az az átkozott Catti-brie az íjával, és elkergette a bérgyilkost. Entreri úgy vélte, hogy a sziklapárkányon vívott harc az övé lett volna, ha a drow nem él tisztességtelen eszközzel, és nem bocsát mindkettőjükre sötét gömböt, veleszületett mágiaja segítségével. Entreri még így is tartotta magát, amíg saját mohósága miatt meg nem feledkezett ellenfeléről.

Vajon mi az igazság kettejüket illetően? Ki a győztes?

A bérgyilkos nagyot sóhajtott és a tenyérbe támasztotta állát. Tűnődött, egyre csak tűnődött. Előszedte a kis medált, amit Jarlaxle vett el Catti-brie-től, és amit a bérgyilkos a zsoldosvezér asztaláról emelt el még Menzoberranzanban, a

medált, ami elvezethette volna Drizzt Do'Urdenhez.

Az elmúlt évek alatt Artemis Entreri sokszor nézte ezt a medált, és arra gondolt, hogy vajon merre jár Drizzt, mit csinál és milyen ellenfelekkel küzd meg.

A bérgyilkos sokszor meredt tépelődni a medálra, de eddig sosem gondolt arra, hogy használja is.

* * *

Észrevehető ruganyosság költözött Jarlaxle amúgy is lendületes lépteibe, ahogy kilépett Entreritől. A zsoldos némán gratulált magának előrelátásáért, hogy annyi energiát fektetett Drizzt Do'Urden felkutatásába, és ravaszságáért, hogy ilyen erős magot vetett el Entreriben.

– Ez a lényeg – mondta Kimmurieléknak, amikor rájuk talált Rai'gy szobájában. – Az előrelátás.

A másik kettő értetlenül meredt rá.

Jarlaxle legyintett és nevetett. – És hol tartunk a felderítéssel? – érdeklődött. Örömmel látta, hogy Druzil most is a mágussal van: Rai'gy jól haladt afelé, hogy a familiárisává tegye.

Most a másik két sötételf nézett össze és nevetett. Rai'gy halk kántálásba fogott, és lassan mozgatni kezdte karjait. Egyre gyorsította a mozdulatait, és forogni kezdett, köpenye szálldosva ölelte körül. Szürke köd támadt körülötte, és még gyorsabbnak mutatta pörgését.

Aztán Rai'gy egyszer csak eltűnt. A helyén egy emberalak állt köntösben, nadrágban, világoskék selyemköpenyben, és egy különös – Jarlaxle saját fejfedőjére hasonlító – kalapban. Ez a kalpag kék volt, vörös szalaggal, tollal a jobb oldalán, közepén egy porcelán-arany medállal, ami nyitott szem fölött égő gyertyát ábrázolt. – Üdvözöllek, Jarlaxle. Cadderly Bonaduce vagyok, Carradoonból – hajolt meg mélyen az alak.

Jarlaxle figyelmét nem kerülte el, hogy az állítólagos ember folyékonyan beszélt a drow nyelvet, amit nemigen ismertek a

felszínen. – Tökéletes utánzat – recsegte Druzil. – Annyira az, hogy legszívesebben megszúrkálnám a mérges farkammal – csapott Druzil bőrszárnyaival, és röptében összecsapta kezait lábait.

– Kétlem, hogy a carradooni Cadderly Bonaduce beszéli a drow nyelvet – szólt szárazon Jarlaxle.

– Ezen segíthetünk egy apró varázslattal – nyugtatta meg vezérét Rai'gy. Jarlaxle is ismerte ezt a varázst, s maga is gyakran alkalmazta utazásai során, ha idegen fajokkal találkozott. De azt is tudta, hogy ennek a módszernek megvannak a maga korlátai.

– Úgy fogok kinézni, mint Cadderly, és úgy beszélek majd, ahogy ő – vigyorgott ravaszul Rai'gy.

– Csakugyan? – kérdezte teljes komolysággal Jarlaxle. – Nem lehet, hogy figyelmes ellenfeleidnek feltűnik egy-egy furcsa kifejezés vagy szókapcsolat, ami a mi nyelvünkre jellemző, és ez nyomra vezetni őket?

– Óvatos leszek – ígérte Rai'gy. és látszott, hogy bántja a kételkedés.

– Sosem lehetsz eléggé az – felelte Jarlaxle. – Hiába végeztél ilyen remek munkát: nem vállalhatunk kockázatot.

– Akkor hogyan férkőzzünk Drizzt közelébe, ahogy mondtad? – kérdezte Rai'gy.

– Egy hivatásos utánzóra lesz szükségünk – felelte Jarlaxle, mire a másik kettő felhőrdült.

– Mire gondol? – kérdezte idegesen Druzil.

Jarlaxle Kimmurielre pillantott. – Baeltimazifas az illithideknél van – mondta. – Menj el hozzájuk.

– Baeltimazifas – szólt undorral Rai'gy, mert ismerte és utálta a lényt, akárcsak a többiek nagy része. – Az illithidek irányítják, és nagyon sokat kérnek érte.

– Drága lesz – tette hozzá Kimmuriel, akinek a legtöbb tapasztalata volt az illithidekkel, a rejtélyes agynyúzókkal.

– A nyereség megéri a befektetést – közölte Jarlaxle.

– És mi van az árulás lehetőségével? – kérdezte Rai'gy. -

Azok ott, Baeltimazifas és az illithidek, nem arról híresek, hogy betartanak az egyezségeket, netán hogy félnének tőlünk vagy bárki mástól.

– Akkor mi megelőzzük őket az árulásban – vigyorgott Jarlaxle, látszólag minden félelem nélkül. – És mi van ezzel a hátrahagyott Wulfgarral?

– Luskanban van – felelte Kimmuriel. – Nincs jelentősége. Jelenleg nem áll kapcsolatban a renegáttal.

Jarlaxle elgondolkodott, kezdte összerakosgatni a részleteket. – Nagyon is fontos lehet – határozott. – Ha Cadderly alakjában akarsz Drizzthez menni, elég papi erő kell hogy maradjon ahhoz, hogy mágikusan Luskanba röptsd őket.

– Erre nem vagyok képes sem én, sem Cadderly – felelte Rai'gy. – Túl sokan vannak hozzá. Egyet vagy kettőt át tudok vinni, de négyet nem. Ugyanez a helyzet Cadderlyvel, hacsak nem rendelkezik általam ismeretlen képességekkel.

Jarlaxle megint törni kezdte a fejét. – Akkor ne Luskanba – mondta, hangosan gondolkodva. – Baldur Kapujához, vagy egy alkalmas faluba a közelben. – Most már összeállt a kép a ravasz zsoldos előtt, a csel, mellyel elválasztja Drizztéket a kristályszilánktól. – Igen, nagyon élvezetes lesz.

– És hasznos is? – kérdezte Kimmuriel. Jarlaxle nevetett. – Nincs az egyik a másik nélkül.

21. fejezet

Sebek ideje

– Itt mindig megállunk – magyarázta Villámverő Bumpo, amikor a Mederjáró jókorát zökkent egy benyúló ágon. A lökés majdnem lerepítette a hajóról Regist és Bruenort. – Nem szeretek túl sok készletet vinni egyszerre – magyarázta a kerekded törpe. – A fivérem és az unokatestvéreim azonnal felfalják!

Drizzt bólíntott – tényleg elég sokat fogyasztottak, főleg a falánk törpék –, és óvatosan szemügyre vette a folyó melletti fákat. Sokszor láttak mozgást a parton, s Regis egyszer észrevette, hogy goblinok követik őket. Az üldözés makacsul kitartó volta arra utalt, hogy újra Crenshinibon ténykedik.

– Mennyi ideig tart összeszedni a dolgokat és újra elindulni?
– kérdezte a drow.

– Nem több, mint egy óra – felelte Bumpo.

– Feleannyi – szólt Bruenor. – Majd segítünk félszerzet-barátommal. – Biccentett Drizztéknek, és ők fogták a jelzést: Bruenor őket nem említette, mert tudta, hogy inkább kimennek felderíteni.

Az összeszokott drow-emberlány párosnak nem tartott túl sokáig, hogy ráleljenek vagy húsz goblin nyomaira, még hozzá nem is messze. A goblinok itt szemlátomást elkanyarodtak a folyótól, és amikor Drizzték egy magasabb pontra értek, látták, hogy a folyó nemsokára kanyarodik előttük, s megértették a kis szörnyetegek akcióját. A Mederjárom az elmúlt órában nagyjából északnak tartott, de hamarosan újra keletnek fordul. A kanyart levágva a goblinok meg tudták előzni a hajót.

– Szóval ismerik a folyót – mondta Bumpo, amikor Drizzték visszatértek beszámolni. – Lecsapnak ránk, és arrafelé keskenyebb a folyó, nem tudunk kitérni előlük.

Bruenor Drizztre pillantott. – Mit gondolsz, hányan vannak, elf?

– Húszan – felelte Drizzt. – Esetleg harmincan.

– Akkor válasszuk meg mi a harc helyét – vélte Bruenor.

Mindenki érezte, hogy Bruenor nem igazán elkeseredett.

– Már messziről látni fogják a hajót – magyarázta Bumpo.

– Ha itt maradunk, észreveszik és visszajönnek.

Drizzt már a mondat elején rázta a fejét. – A hajó továbbmegy, ahogy terveztük – mondta. – Csak éppen ml hárman nem leszünk rajta – intett Bruenor és Catti-brie felé, aztán Regishez lépett, lecsatolta tarsolyát a kristállyal, és a félszerzetnek adta. – Ez a hajón marad – mondta Regisnek.

– Mindennél jobban vigyázz rá!
– Tehát ők a hajó után jönnek, ti meg utánuk! –
következtetett Regis, és Drizzt bólintott.
– Kérlek, siessetek! – tette hozzá a félszerzet.
– Mit morogsz, Bendőkorgi? – kuncogott Bruenor. – Épp
most raktunk fel egy tonna elemőzsiát, de ahogy ismerlek,
nem sokat fogunk találni belőle, mire visszaérünk!

Regis kétkedve meredt a veszedelmes tarsolyra, de felderült
az arca, amikor meglátta a felpakolt készleteket.

Ezután elváltak. Bumpóék és Regis ellőkték a hajót a
kikötőül szolgáló ágtól, és folytatták útjukat. Mielőtt nagyon
eltávolodtak volna, Drizzt a földre helyezte az ónix
szobrocskát és előhívta párduc-barátját. így indultak tovább
sietve kelet felé, követve a goblin banda nyomát.

Guenhwyvar az élre állt, és szinte az aljnövényzetbe olvadva
nyomult előre. Drizzt ment mögötte, összekötőként a
többiekkel, aztán Bruenor következett, kényelmesen vállra
vetett fejszéjével, végül Catti-brie, a kezében Taulmarillal.

* * *

– Nos, ha már harcolnunk kell, harcoljunk itt – mondta nem
sokkal később Donat, amikor a Mederjáró kiért a
folyókanyarulatból a keskenyebb, gyorsabb részre, ahol
számos ág hajolt a víz fölé.

Regis szemügyre vette a terepet és halkán feljajdult. Nem
tetszett neki, amit látott. A goblinok bárhol kiváló rejtkehelyet
találhattak a bokrok és dombocskák között. Nemigen nyugtatta
meg a négy törpe nemtörődömsége sem, mert jól tudta, hogy a
törpék mindig örömmel várják a harcot, bármilyenek is az
esélyek.

Még inkább nyugtalanította egy hang, amit a fejében hallott,
egy csábító, ingerkedő hang, ami emlékeztette, hogy
egyetlen szavával kristálypalotát emelhetne – olyan tornyot,
amit ezernyi goblin se vehetne be, már ha Regis átvinné az

irányítást a kristályszilánk felett. Regis tudta, hogy a goblinok akkor már meg sem próbálnák megtámadni az épületet, mert a Crenshinibon segítene befolyásolni a kis nyavalyásokat.

És ők nem tudnának ellenállni.

* * *

Drizzt visszanézett, hátát egy fának vetve, és intett a lánynak, hogy még ne lőjön. Ő is észrevette a goblint az ágon, aki azonban a folyót figyelte, és nem tűntek fel neki a közelgő felderítők. Semmi értelme kikürtölni, hogy veszedelem közeledik, gondolta a drow, márpedig Catti-brie látványos lövése biztosan riadalmat keltene.

A kósza tehát felmászott a fára, egyik kezében szablyával. Elképesztően zajtalanul és ügyesen érte el a goblin ágát, és a kis szörnyeteg mellett termett. Hátról elkapta és hátba szúrta, keresztül a szíven és a tüdőn. Egy darabig tartotta a goblint, amíg végleg el nem csendesedik, aztán óvatosan lefektette az ágra, ráhelyezve silány kis íját.

Drizzt Guenhwyvart kezdte keresni a tekintetével, de sehol sem látta. Meghagyta a macskának, hogy maradjon hátra, amíg a harc el nem kezdődik, és bízott benne, hogy Guenhwyvar így is tesz.

A harc pedig gyorsan közeledett, mert a goblinok ott voltak mindenhol a környéken, bokrokban kuporogva, a víz melletti fákön. Drizzt nem reménykedett gyors győzelemben, mert nagyon zezzugos volt a terep, sok akadállyal és bűvőhellyel. Szerette volna, ha marad legalább egy órájuk, hogy az összes goblint felkutassák.

Ekkor azonban megjelent a Mederjáró.

Drizzt visszanézett várakozó barátaira, és intett, hogy siessenek.

Bruenor mordulása és Catti-brie nyila vezette be a rohamot. A lövés Drizzt fája alatt talált derékon egy goblint az aljnövényzetben.

Három másik goblin bukkant fel ugyanabból a bokorból, vad visítással.

A hangok azonban hamar elcsitultak, amikor a drow, immár két gyilkos pengével a kezében, a nyakukba ugrott. Döfött egyet oldalra, aztán lefelé fordította a pengét, és a zuhanás lendületével dőfte le másik áldozatát.

Röptében majdnem összeütközött egy másik, fekete alakkal. Guenhwyvar érkezett, és lecsapott egy újabb goblinra egy szomszédos bokorban.

Az az egy goblin, aki túlélte Drizzt első rohamát, a fához botorkált és dobásra emelte lándzsáját.

Aztán átkozódó ordítást hallott és próbált új ellenfele felé fordulni, de Bruenor túl gyorsan érkezett csapásra emelt fejszéjével.

– A mindenit! – morogta a törpe, mert látta, hogy eltart egy darabig, amíg kiszabadítja a goblinkoponyába ékelődött fegyvert.

Amíg a törpe a fejszét rángatta, Catti-brie is befutott, s fél térdre ereszkedve újra lőtt. Egy goblint szedett le az egyik fáról, aztán eltette az íjat és előrántotta Khazid'heát, bűvös kardját. Villogó pengével rohant tovább.

Bruenor még mindig a fejszét ráncigálta.

Drizzt végzett és futott tovább, eltűnve a fák közt.

Elöl Guenhwyvar felszaladt egy fa oldalán, mire az alsó ágakon kuporgó rémült goblinok eldobálták lándzsáikat, és próbáltak leugrálni. Az egyiknek sikerült is, a másikat azonban elkapta egy hatalmas párducmanes, és szétmarcangolta.

– A mindenit – küszködött Bruenor dühösen, hogy kimarad a szórakozásból. – Kisebbet kellett volna csapnom!

* * *

A hajóra persze nem építhette a kristálytornyot, a folyóba azonban már igen. Az épület alsó szintjei nyugodtan lehetnek a víz alatt, Crenshinibon úgyis megmutatja a bejáratot.

– Lándzsájuk van! – rikkantotta Bumpo. – A falhoz! A falhoz! – A kapitány és legénysége mintegy végszóra egyszerre vetette le magát a fedélzetről a védő oldalfal mögé. Donat ért oda elsőnek, és kinyitott egy nagy faládát, amiből számszeríjak kerültek elő. Ezeket kiosztották egymás közt, majd a védőpalánk mögé kuporodtak.

Regis lassan felfogta, mi történik, és lerázta magáról a kristálytorony vízióját. Alig tudta elhinni, hogy egyáltalán foglalkozott a gondolattal, és kissé meglepetten meredt a törpékre. A hajó éppen egy benyúló ág alatt haladt el, s Regis egy dobásra készülő goblint pillantott meg rajta.

A négy törpe egyszerre fordult a hátára, emelték a számszeríjakat és lőttek. Minden lövedék célba talált, s a goblin a vízbe pottyant a tovasikló hajó mögött.

A goblin azonban még eldobta a lándzsát, és nem is rosszul.

Regis felvisított és megpróbált félreugrani, de elkésett. Érezte, ahogy a lándzsa a lapockájába fúródik. Émelyítő tiszasággal hallotta a roppanást, ahogy a dárdahegy átmegy rajta és a fedélzetre dönti. Arccal előrezuhan, és hallotta saját akaratlan jajgatását.

Aztán érezte a fedélzet egyenetlenségeit, ahogy a törpék félrehúzták, és mintegy a távolból hallotta Donat kiáltását: - Megölték! Megölték!

Aztán egyedül maradt. Hideg lett, és hallotta a csobogást, ahogy úszó goblinok közeledtek a hajóhoz.

* * *

Egy magas ágról szökkent le a párdúc kecsesen és gyönyörű mozdulattal, akár egy süvítő fekete nyíl. Elrohant az egyik goblin mellett, mancsa egyetlen csapásával felszakította a torkát, aztán lecsapott egy másik párosra, maga alá temetve az egyiket.

A másik hadonászva próbálta távol tartani magától a nagy macskát, de Guenhwyvar sokkal erősebb és gyorsabb volt, s

egykedőre torkon ragadta.

Nem messze tőle Drizzt és Catti-brie, akik saját útjukat járták, összetalálkoztak egy kis tisztáson, és rádöbrentek, hogy körös-körül goblinok vannak, akik, meglátva a hirtelen előnyt, előugrottak a bokrokból és körülfogták őket.

– Micsoda szerencse – kacsintott a barátjára Catti-brie, és a hátukat egymásnak vetve védekező állásba helyezkedtek.

A goblinok próbálták összehangolni a támadásukat, kiabáltak egymásnak, ellentétes oldalról jöttek egyszerre, míg a mellettük állók a kedvező alkalomra vártak.

Egyszerűen nem értették meg a dolgot.

Drizzt és Catti-brie forgolódott, állandóan változtatták a támadás szögét, a drow vágta, aki a lányra ugrott, és fordítva. Drizzt szablyái villantak, félreacsapták a lándzsákat, és a goblinok kiontott zsigerekkel buktak el.

Catti-brie lebukott egy magas szűrés elől, Khazid'hea lendült, s a penge leszelte térdből a goblin lábát. Egy másik próbálta oldalról célba venni a lányt, de Catti-brie elkapta a fegyver nyelét a szabad kezével és ellökte, miközben ledöfte a támadót.

– Egyenesen előre! – kiáltotta Drizzt rohanvást. A lány hóna alá nyúlt, felsegítette és húzta magával. Lendületükkel áttörték a rémült szörnyetegek vonalát.

A mögöttük lévőek nem merték követni őket, kivéve egyet, és Drizzt tudta, hogy ezt a Crenshinibon vadította meg.

Három szívdobbanás múlva azonban a goblin már holtan feküdt.

* * *

Még mindig a fő harcvonal mögött Bruenor hallotta a felfordulást, és ez csak még jobban felbőszítette. Még jobban nekifeszült és majdnem hátraesett, amikor a fejsze végre kiszabadult – azaz hogy csak félig, mert vele együtt kiszakadt a goblin feje is.

– Hát ez szép – szölt undorral a törpe, de aztán nem volt ideje mérgelődni, mert goblinok rontottak elő egy közeli bokorból. Hozzávágt a fejszét az elsőhöz, aki hátratántorodott a találattól.

Az immár fegyvertelen Bruenor viszont maga is találatot kapott a második goblintól: jókora ütést a vállára, ami kicsit fáj, de alig lassította le. Beugrott a goblin elé és homlokával az arcába rohant, majd kikapta a husángot az összerogyó alak kezéből.

Mielőtt a goblin össze tudta volna szedni magát, a husáng már lecsapott, egyszer, kétszer, háromszor, és a szörnyeteg elterült.

Bruenor megpördült és hozzávágt a husángot a következő ellenség lábához, aki elbukott és előrezuhant. Bruenor átlépett rajta és indult megkeresni a fejszét.

– Elég a játékból! – dörögte a törpe. Minden finomkodást félretéve belevágt a fejszét a legközelebbi fába, lerázva a pengéről a fej maradványait.

A feltápaszkodó goblin vetett egy pillantást a megvadult törpére, a fejszére és Bruenor első, lefejezett áldozatára, aztán hanyatt-homlok futásnak eredt.

– Azt már nem! – bödült el a törpe, és elhajította fejszét. A goblint a hátán érte a találat.

Bruenor odarohant, hogy felkapja a fejszét és csatlakozzon barátaihoz.

A fejsze azonban újra beragadt, ezúttal a goblin gerincébe.

– Orkagyú, bogárzabáló trollfattyú! – átkozódott elkeseredetten Bruenor.

* * *

Donat keményen küzdött Regis mellett, próbálta helyben tartani a dárdanyelet, hogy a befürödött fegyver ne tegyen még nagyobb kárt. Közben a rokonai fel-alá rohangáltak, és igyekeztek megszabadítani a hajót a goblinoktól. Az egyik

ocsmány alak majdnem feljutott a fedélzetre, de Bumpo fejbe vágta a számszeríjával, széttörve mind a fegyvert, mind a fickó állkapcsát.

A törpe diadalmasan felordított, a feje fölé emelte az ájult goblint, és hozzávágta két másikhoz, akik éppen fel akartak mászni.

Két unokafivére hasonló hatékonysággal tevékenykedett, s ugyanúgy tönkretették a drága számszeríjakat, de a hajóra nem jutott fel goblin, és hamarosan elhagyták azokat, akik makacsul utánuk úsztak a sebes folyású vízben.

A legtöbb goblin kikeveredett a másik partra, de már elégük volt a harcból, és egyszerűen eltűntek az aljnövényzetben.

* * *

Bruenor a még nyöszörgő goblin hátának vetette csizmáját, megköpdöste a tenyerét, megragadta a fejsze nyelét és erősen megrántotta, kiszakítva a goblin fejét és fél gerincét.

A törpe hátraesett, és egy bukfencsel elterült.

– Ez még jobb is – jegyezte meg, amikor észrevette a lába között a kirántott gerincdarabot. Megrázta a fejét, felugrott és sietett a barátaihoz, de mire megérkezett, a harc már véget ért. Drizzték ott álltak a halott goblinok halmai között, csak Guenhwyvar cirkált még mindig.

Akiket Crenshinibon a hatalmába kerített, azok elpusztultak, azok pedig, akik megőrizték szabad akaratukat, elpucoltak.

– Az az ostoba szilánk szerezhetne szívósabb szövetségeseket is – morogta Bruenor. Drizztre pillantott, ahogy elindultak a folyó felé. – Biztos, hogy meg kell szabadulnunk attól a kristálytól?

Drizzt csak mosolygott és szaladt tovább. Egy goblin mászott ki a folyóból az ő oldalukon, de Guenhwyvar maga alá temette, mielőtt a többiek odaértek.

Fent a folyón Bumpo egy csendesebb kis öbölbe kormányozta a hajót. Visszafelé menet a három barát végig

nevetgélt, és arról viccelődtek, hogy milyen jó megint úton lenni.

Csak akkor fagyott arcukra a nevetés, amikor meglátták a falfehéren, mozdulatlanul heverő Regist.

* * *

A Basadoni ház egyik sötét alagsori szobájából Jarlaxle és a pap varázsló mindent látott.

– Ennél könnyebb nem is lehetne – nevetett a zsoldosvezér, és Rai'gyhez fordult. – Keress magadnak egy emberi alakot, egy Cadderly-féle papét, hasonló ruhában. A kalapot hagyd el – tette hozzá kis szünet után. – Az rangjelzés is lehet, vagy Cadderly személyes ruhadarabja.

– De Kimmuriel már elment Baeltimazifasért – ellenkezett

Rai'gy. – Majd te is elkíséred az alakváltót Drizztékhez – magyarázta Jarlaxle. – Mint Cadderly Bonaduce tanítványa a Szárnyaló Szellemből. Készíts elő hatásos gyógyítóvarázsokat.

Rai'gy szeme elkerekedett meglepetésében. – Imádkozzak Lloth úrnőhöz, hogy meggyógyíthassak egy félszerzetet? - hüledezett. – És ő meg fogja adni nekem az erőt?

Jarlaxle magabiztosan bólintott. – Meg, mert ez az akció a drow-k ügyét szolgálja – magyarázta, és szélesen elvigyorodott. Tudta, hogy a csata kimenetele sokkal könnyebbé és érdekesebbé tette az életét.

22. fejezet

A megmentett becsület

Regis hörgött és zihált kínjában. Egy kicsit meg is mozdult, de ez csak rontott a helyzetén. Minden egyes mozdulattól megrezzent a lándzsanyél, fájdalmat árasztva szét az egész testében.

Bruenor félretette a gyengéd érzelmeket és visszapislogta könnyeit. Tudta, hogy együttérzéssel semmit sem használ sebesült barátjának. – Csináld gyorsan – kérte Drizztet. A törpe letérdelt Regis mellé, megvetette a lábát, lenyomta a félszerzet vállát, de még a térdével is leszorította, hogy teljesen mozdulatlan legyen.

Drizzt nem tudta, pontosan mit is kéne tennie. A lándzsahegy szakállas volt, ezt látta, de az, hogy egyszerűen átnyomja az egészet a félszerzeten, kissé brutális módszernek tűnt ahhoz, hogy túl lehessen élni. Hogyan lehetne elég gyorsan és simán levágni a lándzsát ahhoz, hogy Regisnek ne kelljen ilyen szörnyű kínt elviselnie? Már a legkisebb mozdulattól is nyög. Mi lesz, ha rácsap a nyélre egy szablyával?

– Fogd két kézzel – vélekedett Catti-brie. – Az egyikkel tartsd a sebnél, a másikkal ott, ahol el akarod vágni.

Drizzt látta, hogy a lánynál ott van Taulmaril, és bólintott. Értette Catti-brie szándékát. Kétkedett ugyan a módszer várható eredményében, de nem volt más választása. Megragadta a lándzsanyelet a sebnél, aztán két fogással feljebb. Bruenorra pillantott, aki még jobban lefogta Regist – a félszerzet nyögött egyet –, és komoran bólintott.

Catti-brie előrehajolt, célzott, a lövés szögét méregette, hogy ne találja el a barátait. Tudta, hogy ha nem tökéletesen pontos, vagy egyszerűen nincs szerencséje, újabb súlyos sebesült kerülhet Regis mellé. Erre a gondolatra Catti-brie kissé lazított a megfeszített íjon, de ekkor Regis megint feljajdult, és a lány tudta, hogy fogytán az idejük.

Megfeszítette az íjhúrt, célzott és lőtt. A vakító ezüstcsík átsuhant a dárdanyélen, aztán kirepült a folyó fölé.

Drizztet elvakította a villanás, bár készült rá. Mikor magához tért, átnyújtotta a kezében maradt törött nyéldarabot Bumpónak.

– Óvatosan emeld fel – mondta a drow Bruenor-nak, aki így is tett, s vigyázva felhúzta a félszerzet sérült vállát a

deszkákról.

A drow panaszos és tehetetlen tekintettel megragadta a maradék nyéldarabot, és tolni kezdte.

Regis ordított, és úgy vergődött, hogy Drizzt képtelen volt folytatni. Elkeseredetten engedte el a nyelet, és tehetetlenül széttárta a kezét.

– A rubinfüggő! – kiáltott fel hirtelen Catti-brie, és letérdelt a barátjuk mellé. – Azzal el tudjuk vonni a figyelmét. – Bruenor feljebb emelte a nyöszörgő Regist, benyúlt az ingébe, és előszedte a csillámló rubinfüggőt.

– Nézd közelről – mondogatta Catti-brie Regisnek, és a félszerzet félig csukott szeme elé tartotta a csábítóan pörgő ékkövet. Regis feje kezdett lebillenni, de Catti-brie megtartotta az állánál.

– Emlékszel az ünneplésre, miután megmentettünk Pook-tól? – kérdezte nyugodtan a lány, és széles mosolyt erőszakolt az arcára.

A szavai lassan hatalmukba kerítették a félszerzetet, aki már nem nyögött, és tekintetét a pörgő köre szegezte.

– Hát nem volt jó ott a párnás teremben? – célzott a lány Pook háremére. – Már azt hittük, sosem jössz elő! – Drizltre pillantott és biccentett. A drow újra megragadta a lándzsanyelet, és Bruenorra pillantott, aztán lassan tolni kezdte a rudat.

Regis vinnyogott egyet, amikor a lándzsahegy kibukkant elől a vállába!, de nem visított és nem rúgkapált. *Drizzt* hamarosan teljesen kihúzta a csonkot.

A sebből ömlött a vér, és Drizzték küszködve próbálták elállítani a folyamatot. De alighogy lefektették Regist, látták, hogy a karja elfehéredik.

– Belső vérzései vannak – sziszegte Bruenor. – Ha nem tudunk segíteni rajta, elhal a karja!

Drizzt nem felelt, hanem folytatta a munkát. Levette a kötéseket és próbált benyúlni a sebbe, hogy összeszorítsa a vérző eret.

Catti-brie vitézül duruzsolt tovább, és annyira koncentrált fontos feladatára, hogy alig-alig pillantott Drizztre.

Ha Regis meglátta volna a drow arcát, a rubin varázslata azonnal szertefoszlott volna. Mert Drizzt látta, hogy kis barátja nagy bajban van. Lehet, hogy valóban szükség lesz a veszélyeztetett kar amputálására, de a félszerzet bizonynyal így is belepusztulna.

– Megvan? – kérdezte Bruenor. – Sikerült?

Drizzt savanyú arcot vágott, és tekintete Bruenor máris véres fejszéjére tévedt. Megkettőzött erőfeszítéssel folytatta a munkát. Végül kicsit engedett a vénán, egy keveset, aztán megint egy keveset, és kissé könnyebben lélegzett, amikor érezte, hogy a vér már nem ömlik.

– Levághatom a kezét – mondta Bruenor, félreértelmezve Drizzt belenyugvó pillantását.

A drow megrázta a fejét. – Összezáródott – jelentette be.

– De mennyi időre? – kérdezte aggodalmasan Catti-brie. Drizzt tehetetlenül rázta a fejét.

– Mennünk kéne – jegyezte meg Bumpo, amikor látta, hogy alábbhagy az izgalom Regis körül. – A goblinok nem lehetnek messze.

– Még ne – kérte Drizzt. – Nem mozdíthatjuk meg, amíg nem biztos, hogy a seb nem fog újra megnyílni.

Bumpo aggodalmas pillantást vetett testvéreire, majd mindketten idegesen pillantottak az unokatesvérekre.

Drizztnak persze igaza volt, és Regis nem lehetett azonnal megmozdítani. Mindhárman mellett maradtak, és Catti-brie magánál tartotta a függőt, ha esetleg ismét hipnózisra lenne szükség. Most azonban Regis semmiről sem tudott, a megváltó öntudatlanság sötéttségén kívül.

* * *

– Idegesnek látszol – jegyezte meg Kimmuriel Oblodra, s szemlátomást élvezte, hogy a mindig higgadt Jarlaxle-t

zaklatottan fel-alá járkálni látja.

Jarlaxle megtorpant és a pszionistára meredt. – Ugyan már – mondta. – Baeltimazifas tökéletes munkát végzett Basadoni pasa megszemélyesítésével.

Ez igaz is volt. A reggeli fontos megbeszélésen az alakváltó tökéletesen helyettesítette Basadonit, ami nem volt kis dolog, hisz a pasa már halott volt, és Baeltimazifas nem nyúlhatott bele az agyába apróbb részletekért. Persze neki nem

volt sok szerepe a tárgyalásban – Sharlotta ezt hajlott korával és rossz egészségi állapotával indokolta. Wroning pasa megkapta, amit akart, a vérpatkány Domo és a Fürkészek fiatalabb és idegesebb vezetői pedig nem mertek akadékoskodni. Visszatért a nyugalom Calimport utcáira, és – amennyire a többiek hitték – minden visszazökkent a régi kerékvágásba.

– Azt mondta a többi céhmesternek, amit azok hallani akartak – szolt Kimmuriel.

– Mi is ugyanezt fogjuk tenni Drizztékkal – mondta Jarlaxle a pszionistának.

– De tudod, hogy ezúttal veszélyesebb a célpont – figyelmeztette Kimmuriel. – Sokkal éberebb... és drow.

Jarlaxle megállt és az Oblodrára meredt, *asztán* nevetve ismerte be idegességét. – Mindig érdekes Drizzt Do'Urdennel foglalkozni – magyarázta. – Újra és újra lefutja, kijátssza vagy pusztá szerencsével lerázza a legveszedelmesebb ellenfeleket is. És nézz csak rá – intett Rai'gy varázsos víztükrére. – Él és virul. Baenre Anya személyesen akarta a fejét, mégis ő, és nem Drizzt távozott az élők sorából.

– Mi nem kívánjuk a halálát – emlékeztette Kimmuriel. – Habár az sem lenne rossz.

Jarlaxle megrázta a fejét. – Soha -jelentette ki határozottan.

Kimmuriel hosszan tanulmányozta a zsoldost. – Csak nem kedvelted meg a renegátot? – kérdezte. – Ilyen lenne Jarlaxle?

Jarlaxle megint csak nevetett. – Az elismerés jobb szó talán.

– Sosem állna be a Bregan D'aerthébe – emlékeztette a pszionista.

– Tudatosan nem – felelte a megalkuvó zsoldos. – Tudatosan nem.

Kimmuriel nem faggatózott tovább, hanem izgatottan a tükör felé mutatott. – Imádkozz, hogy Baeltimazifas meg szolgálja a pénzét!

Jarlaxle, aki már sok hamvába holt próbálkozást látott az ilyen Drizzt Do'urden-félék ellen, csakugyan imádkozott.

Ekkor Entreri érkezett meg, mert a zsoldos hívatta. Csak egy pillantást vetett a sötételfekre, aztán a víztükör mellé húzódott – és elkerelkedett a szeme, amikor meglátta a képet, ellenfele képét.

– Miért vagy úgy meglepve? – kérdezte Jarlaxle. – Mondtam, hogy én megadom neked, amire a legjobban vágyysz.

Entreri igyekezett szabályozni szaggatott lélegzetvétélét, hogy a drow zsoldosnak ne okozzon élvezetet nyilvánvaló izgalmával. Most már látta, hogy Jarlaxle-nak – annak az átkozott Jarlaxle-nak! – igaza volt. Ott, a tükörben volt Entreri apátiájának forrása, annak a szimbóluma, hogy egész élete hazugság. Ott állt az egyetlen kihívás, ami még várta a bérgyilkosok mesterét, az egyetlen túske, ami még megakadályozta, hogy élvezze jelenlegi életét.

Ott állt előtte ő, Drizzt Do'Urden. Entreri Jarlaxle-ra pillantott és bólintott.

A zsoldos, aki nem volt meglepve, csak mosolygott.

* * *

Regis mozgolódott és nyöszörgött, s ezúttal ellenállt Catti-brie nyugtatási kísérleteinek, mert a lány már csak akkor kezdte el a bájolást, amikor Drizzt ujjai már dolgoztak a félszerzet vállán.

Bruenor keményen tartotta Regist, de Drizzt csak morgott és

a fejét csóválta. A seb felnyílt, méghozzá csúnyán, és az ügyes kezű drow ezúttal nem tudta lezárni.

– Vágd le azt az átkozott kart! – kiáltotta végül csalódottan Drizzt, és véres kézzel hátrahúzódott. A négy törpe egyként nyögött fel mögötte, de a mindig szilárd és megbízható Bruenor átlátta az igazságot és fejszéje után nyúlt.

Catti-brie folyamatosan beszélt tovább Regishez, de a félszerzet már nem hallotta.

Bruenor felemelte a fejszét, méregette a vágást. Catti-brie – akinek nem voltak logikus ellenérvei, s aki tudta, hogy el kell állítaniuk a vérzést, még ha ez a kar levágását és a csonkolt felület leégetését jelenti is – tétovázva kinyújtotta a sérült kart.

– Vágd le – mondta Drizzt, és a négy törpe megint felhördült.

Bruenor a markába köpött és megmarkolta a fejszét, de kétely suhant át az arcán, amikor kis barátjára nézett.

– Vágd le! – utasította Drizzt.

Bruenor felemelte a fejszét, aztán lassan leeresztette, hogy lendületet vegyen.

– Vágd le! – szólt Catti-brie.

– Ne! – hallatszott egy hang oldalról, és mindenki a két közeledő felé fordult.

– Cadderly! – kiáltotta Catti-brie, és úgy látszott, nem téved. Úgy meglepődött és annyira örült, hogy sem ő, sem Drizzt, sem más nem vette észre, hogy a pap öregebbnek tűnik, mint amilyennek utoljára látták, pedig jól tudták, hogy nem öregszik, hanem éppen fiatalodik, ahogy egészsége helyreáll. A Szárnyaló Szellem újjáépítése a romokból alaposan próbára tette.

Cadderly biccentett a társának, aki Regishez sietett. – Szerencse, hogy éppen mellétek érkezünk – mondta a másik pap, különös, sosem halott szóhasználatral és hanghordozással.

Persze ügyet sem vetettek erre, hisz barátjukkal, Cadderlyvel jött, és kántálni kezdett az ájult félszerzet fölött.

– A társam, Arrabel, majd ellátja a sebet – magyarázta

Cadderly. – Meglepetés, hogy ilyen messze talállok titeket az otthonotoktól.

– Éppen téged jöttünk meglátogatni – üdvözölte Bruenor.

– Forduljatok vissza – mondta drámaian Baeltimazifas.

Cadderly alakjában, úgy, ahogy Jarlaxle meghagyta neki. - Szívesen látlak benneteket a Szárnyaló Szellemben, ha majd odaértetek, de Utatok most az ellenkező irányba vezet, mert egy barátotoknak égető szüksége van rátok.

– Wulfgar – lehelte Catti-brie, és a többiek is ugyanerre gondoltak.

Cadderly bólintott. – Úgy tűnik, hogy próbált utánaotok jönni, és egy kis faluban van Baldur Kapujától keletre. A folyó gyorsan visszavisz oda benneteket.

– Miféle faluban? – kérdezte Bumpo.

Az alakváltó vállat vont: nevet nem mondtak neki. – Négy épület egy domb és a fák mögött. A nevét nem tudom.

– Az Yogerville lesz – vélte Donat, és Bumpo rábólintott.

– Egy nap alatt odaviszlek benneteket – mondta a törpe kapitány Drizztnak.

A drow kérdően nézett Cadderlyre.

– Nekem is eltartana egy napig, amíg imádkozással felkészülnék a szállítóvarázusra – magyarázta az álpap. – És akkor is csak egyikőtöket tudnám elvinni.

Regis ekkor felnyögött, és hirtelen mindenki rá figyelt.

Legnagyobb örömeikre és megkönnyebbülésükre a félszerzet felült. Sokkal jobban nézett ki, és még az ujjait is mozgatni tudta sérült kezén.

A mellette álló Rai'gy kényelmetlen emberi köntösében elmosolyodott, és magában forró köszönetet mondott Lloth úrnőnek, amiért ilyen megértő.

– Ebben az állapotban már nyugodtan utazhat tovább – mondta az alakváltó. – Most pedig induljatok. A barátotoknak szüksége van rátok. Úgy tűnik, hogy modora felbőszítette a gazdákat, akik fogságba ejtették és fel akarják akasztani. Még van időtök megmenteni, mert nem fognak cselekedni, amíg

vezetőjük vissza nem tér. Ehhez azonban azonnal indulnotok kell.

Drizzt bólíntott és levette tarsolyát Regis övéről. – Te is velünk tartasz? – kérdezte, és a többiek már készülődtek is az indulásra. Drizzt és Cadderly társa leszálltak a hajóról, hogy csatlakozzanak a paphoz.

– Nem – felelte az alakváltó, tökéletesen utánozva Cadderly hangját, legalábbis az ördögöcske szerint, aki a legtöbb instrukciót adta neki. – Most már nincs szükségetek rám, és amúgy is sürgős dolgom van.

Drizzt bólíntott és átadta a tarsolyt. – Vigyázz vele – kérte. – Képes rá, hogy szövetségeket hívjon magának.

– Perceken belül a Szárnyaló Szellemben leszek – felelte az alakváltó.

Drizztet gondolkodóba ejtette ez a különös megjegyzés -hát Cadderly nem azt mondta az előbb, hogy egy napjába telne a szállítóvarázs?

– Visszatérővarázs – vetette közbe gyorsan Rai'gy, aki észrevette a zavart. – Haza el tudunk vele jutni, de máshova nem.

– Gyere már, elf! – rikkantotta Bruenor. – A fiam vár!

– Eredj – parancsolta Cadderly Drizztnek, átvette a tarsolyt, és ugyanezzel a mozdulattal Drizzt vállára tette a kezét, s szelíden a hajó felé fordította. – Menj azonnal. Nincs vesztegetnivaló időd.

Néma riadó sivított fel a fejében, de nem volt ideje megállni, hogy foglalkozzon vele. A Mederjárom már csúszott vissza a vízbe, és a legénység vadul dolgozott, hogy megfordítsa. Drizzt egy ügyes ugrással csatlakozott hozzájuk, aztán visszafordult. Cadderly integetett, társa pedig máris varázslásba merült. Hamarosan látták, ahogy a két alak elenyészik a levegőben.

– Miért nem vitte el az az ostoba legalább egyikünket a fiamhoz? – kérdezte Bruenor.

– Tényleg, miért nem? – meredt a két ember hűlt helyére

tűnődve Drizzt.

Másnap kora reggel a Mederjáró kikötött mintegy száz yardnyira Yogerrville-től, és a négy barát – köztük Regis, aki sokkal jobban érezte magát – partra szökkent.

Mind egyetértettek abban, hogy a törpék maradjanak a hajón, és Drizzt javaslatára az volt a terv, hogy Bruenor, Regis és Catti-brie megy be a faluba, hogy beszéljenek a gazdákkal, míg ő maga felderíti a környéket.

A három jövevényt barátságos helybéliek üdvözölték, akik azonban hamar zavarba jöttek, amikor Wulfgar került szóba.

– Gondoljátok, hogy bárki is elfelejtene egy ilyen alakot? – kérdezte egy öregasszony kuncogva.

A három barát értetlenül nézett össze.

– Donat rossz helyre hozott minket – sóhajtott fel Bruenor.

* * *

Drizztet zavaró gondolatok gyötörték. Nyilvánvalóan mágia hozta el hozzájuk Cadderlyt és társát, de ha Wulfgar tényleg akkora bajban van, miért nem ment a pap maga segíteni? Persze a dolgot meg lehetett magyarázni azzal, hogy Regis közvetlenebb életveszélyben volt, de miért nem ment Cadderly az egyik helyre, és társa a másikra? Megint csak adódott magyarázat. A papoknak talán csak egy varázslatuk volt, csak egy helyre tudtak elmenni, és választaniuk kellett. Drizztet azonban még mindig nem hagyta nyugodni valami, és egyszerűen nem tudta hová tenni ezt az érzést.

Aztán megértette a zűrzavar okát. Honnan vette Cadderly, hogy Wulfgar után kutasson, amikor sosem találkozott vele, és hallani is csak futólag hallott róla?

– Csak jószerencse – mondogatta magának, s próbálta logikusan követni Cadderly cselekedeteit, amelyek a nyomukra vezették, és ahol megtalálta Wulfgart. A pap csakis szerencse révén értesülhetett arról, ki ez a nagydarab ember.

Ebben a logikában számtalan rés tátongott, de Drizzt

remélte, hogy minden kiderül, ha végre megtalálják és megmentik Wulfgart. Drizzt megkerülte a falu hátsó részét, behúzódott a délen emelkedő hegygerinc mögé. Innen nem látta

barátait, akik időközben meggyőződtek arról, hogy Wulfgar nincs itt.

Drizzt azonban magától is sejteni kezdte ezt, amikor a hegygerinc mögött egy csillámló kristálytornyot pillantott meg, Crenshinibon szakasztott, óriási mását.

23. fejezet

Az utolsó kihívás

Drizzt megbabonázva nézte, ahogy egy vonal jelent meg a torony makulátlan oldalán, s egyre szélesedett, amíg ajtó nem lett belőle.

Az ajtón túl egy drow elf állt, tollas kalapban, amit Drizzt jól ismert. Drizzt maga sem tudta, miért, de nem volt annyira meglepve, mint lehetett volna.

– Üdvözöllek, Drizzt Do'Urden – mondta Jarlaxle felszíni nyelven. – Gyere be és beszéljünk.

Drizzt egyik kezével a szablyája markolatát fogta, a másik kezével az ónix szobrocskához kapott – bár tudta, hogy nemrég küldte vissza a párducot asztrális otthonába, és Guenhwyvar még fáradt. Megfeszítette lábizmait és méregette a távolságot Jarlaxle felé. Tudta, hogy a bűvös bokaperecekkkel egy szempillantás alatt odaszökkenhetne, akár még le is sújthatna a zsoldosra.

De azt is tudta, hogy azonnal halott lenne, mert ha Jarlaxle itt van, akkor itt van a Bregan D'aerthe, és tucatnyi fegyver szegeződik rá.

– Kérlek – mondta Jarlaxle. – Van valami, amit meg kell beszélünk, mindkettőnk és barátaink javára.

Ez az utolsó célzás, összevetve a ténnyel, hogy egy csaló állította Wulfgar szorult helyzetét – aki nyilván a zsoldosnak dolgozott, vagy talán ő maga volt –, kissé megnyugtatta Drizztet.

– Garantálom, hogy sem én, sem a társaim nem támadunk rád – nyugtatta meg Jarlaxle. – És a barátaid is bántatlanul elmehetnek, ha nem ártanak nekem.

Drizzt meglehetősen jól ismerte a rejtélyes zsoldost, elég jól ahhoz, hogy bízson a szavában. Az előző találkozásukkor Jarlaxle kezében volt minden ütőkártya, könnyen megölhette volna Drizztet és Catti-brie-t is. Mégsem tette meg, annak ellenére, hogy Drizzt Do'Urden feje sokat ért volna akkor Menzoberranzanban. Drizzt visszapillantott a falu irányába, aztán az ajtó felé indult.

Számtalan emlék rohanta meg, miközben követte Jarlaxle-t az épület belsejébe. A mágikus ajtó bezáródott mögöttük. Habár a földszint most nem olyan volt, mint amilyenre Drizzt emlékezett, önkéntelenül is eszébe jutott az első alkalom, amikor Crenshinibon megtestesülésében járt, amikor Akar Kesselt követte a Jeges Szelek Völgyébe. Nem volt ez kellemes emlék, de valamelyest mégis megnyugtató, mert Drizzt arra is emlékezett, hogyan győzte le a Tornyt, mint döntötte romba.

Mikor azonban Jarlaxle-ra nézett, aki kényelmes székbe telepedett egy álló tükör mellett, tudta, hogy most valószínűleg nem lesz ilyen esélye.

Jarlaxle egy székre intett, s Drizzt leült. A zsoldos veszedelmes alak volt, de nem szeszélyes és nem gonosz.

Egy dolog azonban feltűnt a kószának: a lábál mintha nehezebbé váltak volna, mintha bokapántjai varázsa elmúlt volna.

– Napok óta szemmel tartalak – kezdte Jarlaxle. – Egy barátomnak szüksége lenne a szolgálataidra.

– A szolgálataimra? – kérdezte gyanakodva Drizzt. Jarlaxle mosolyogva folytatta: – Fontos lett a számomra, hogy újra összehozzalak benneteket.

– És az is fontos lett, hogy megszerezd a kristályszilánkot – vélte Drizzt.

– Nem egészen – felelte a zsoldos őszintén. – Nem tudtam a Crenshinibonról, amikor a dolog elkezdődött. Csak ráadás volt a mellé, amire igazán szükségem volt. Rád.

– És mi van Cadderlyvel? – kérdezte Drizzt némi aggodalommal. Még mindig nem volt biztos benne, hogy valóban Cadderly volt-e az, aki Regis segítségére sietett. Jarlaxle utólag szerezte volna meg a kristályt a paptól? Vagy az egész találkozás csak félrevezetés volt?

– Cadderly nyugodtan csücsül a Szárnyaló Szellemben, és fogalma sincs, hogy merre jársz – felelte Jarlaxle. – A varázslóm új familiárisának nagy bánatára, aki különösen

gyűlöli Cadderlyt.

– Ígérd meg, hogy Cadderlynek nem esik bántódása -mondta komolyan Drizzt.

Jarlaxle bólintott. – Még a félszerzet barátodon is segítettünk.

Ez készületlenül érte Drizztet, de be kellett látnia, hogy ez az igazság. Ha Jarlaxle csatlósai nem érkeznek oda Cadderly álcájában és nem lépnek közbe, a félszerzet valószínűleg meghalt volna, vagy legalábbis elveszti a fél karját.

– Azzal a kis varázslattal alaposan a bizalmunkba férköztetek – jegyezte meg Drizzt, emlékeztetve Jarlaxle-t arra, hogy tudja: a zsoldos mindent valami nyereség reményében csinál.

– Nem volt az olyan kis varázslat – ellenkezett Jarlaxle. - Nem csaltunk, nem illúzió-gyógyítást hajtottunk végre, ami időlegesen beforrasztotta volna a félszerzet sebeit, hogy aztán annál rosszabbkor nyíljanak ki újra.

– Szó sem volt erről – folytatta gyorsan, amikor látta, hogy Drizzt szeme veszedelmesen összeszűkül. – Nem. A barátod tökéletesen meggyógyult.

– Akkor hát köszönöm – felelte Drizzt. – De ugye megérted, hogy vissza kell vennem tőled a Crenshinibont?

– Nem kétlem: elég bátor vagy hozzá, hogy megpróbáld – szólt Jarlaxle. – De azt is tudom, hogy nem vagy annyira ostoba.

– Most talán nem.

– Miért, máskor igen? – kérdezte a zsoldos. – Mit törődik azzal Drizzt Do'Urden, ha a Crenshinibon Menzoberranzan sötételfjein fejt ki gonosz mágiáját?

A zsoldos megint csak elbizonytalanította Drizztet. Tényleg, mit is törődik vele? – De vajon Jarlaxle mindig Menzoberranzanban marad? Úgy tűnik, hogy nem.

A zsoldos elnevette magát. – Jarlaxle oda megy, ahová mennie kell – felelte. – De gondold meg jól a döntésedet, mielőtt a kristályszilánkért jössz, Drizzt Do'Urden. Vajon van

kéz a világon, mely méltóbb erre a varázsszerre, mint az enyém?

Drizzt nem felelt, és valóban alaposan elgondolkodott.

– De elég erről ennyi – hajolt előre a székében Jarlaxle. – Azért hoztalak ide, hogy találkozz egy régi ismerőssel, aki mellett és aki ellen is harcoltál már. Mintha neki lenne valami lezáratlan ügye veled, és a bizonytalansága sokba kerül nekem.

Drizzt a zsoldosra meredt. Fogalma sem volt róla, mire céloz Jarlaxle – egy pillanatig. Aztán eszébe jutott az utolsó alkalom, amikor találkoztak, éppen azelőtt, hogy elváltak volna útjaik Artemis Entrerivel. Arcára jól láthatóan kiült a csalódás, amikor kezdte sejteni az igazságot.

* * *

– Rossz várost választottatok – mondta Bruenor Bumpóéknak, amikor visszatértek a Mederjáróra.

A két törpe furcsálkodva nézett össze, és Donat a fejét vakarta.

– Pedig ennek kell lennie – erősködött Bumpo. – Már ha a barátod jól írta le a helyet.

– Lehet, hogy a falusiak hazudtak nekünk – vélte Regis.

– Akkor veszettül jól csinálják – vélte Catti-brie. – Méghozzá mindnyájan.

– Nos, én tudok egy módszert, amivel biztosan megtudhatjuk az igazat – szólta a félszerzet dévaj vigyorral. Bruenorék ránéztek, és látták kezében a rubin függőt.

– Visszamegyünk – indult meg Bruenor, de aztán a négy törpére nézett. – Tényleg biztosak vagytok benne?

A négy szakállas fej meggyőződéssel bólogatott. Mielőtt elérték volna a házakat, egy kisfiú szaladt eléjük. – Megtaláltátok a barátotokat? – érdeklődött.

– Hát, nem – felelte Catti-brie, és egy intéssel megállította a többieket. – Te láttad?

– Biztosan a toronyban van – szólt a fiú.
– Miféle toronyban? – kérdezte mogorván Bruenor, mielőtt Catti-brie közbeszólhatott volna.

– Ott – felelte a fiú, s cseppet sem zavartatta magát a törpe morgásától. – Arra kint – mutatott a gerinc felé, amely a kis falu mögött emelkedett, és a mutatóujj irányát követve számos falusit láttak felfelé mászni. Körülbelül félúton a helybéliek megtorpantak, egyesek mutogatni kezdtek, mások a földre roskadtak, és volt, aki visszafutott a faluba.

A három jó barát is futásnak eredt, fel a gerincre. Aztán ők is megtorpantak, és hitetlenkedve meredtek Crenshinibon hatalmas torony-mására.

– Cadderly? – kérdezte döbbenten Regis,

– Nem hinném – felelte Catti-brie, és óvatosan elindult tovább.

* * *

– Artemis Entreri végre pontot akar tenni a vetélkedésekre – erősítette meg a gyanút Jarlaxle.

– És miért menjek én ebbe bele? – állt fel Drizzt. – Semmi kedvem újra találkozni vele, arról nem is beszélve, hogy harcoljak a nyomorulttal. Ha kellemetlen neki, hogy nem küzdhet meg velem, annál jobb!

Drizzt szokatlan kitérése világossá tette Jarlaxle számára, hogy a renegát mennyire megveti Entrerit, és mennyire őszinte az a kijelentése, hogy soha többé nem akar szembekerülni vele.

– Sosem okozol csalódást nekem – kuncogott Jarlaxle. – Elképesztő benned az arrogancia teljes hiánya, barátom. Gratulálok érte, és őszintén kívánom, hogy minél hamarabb utadra engedhesselek téged meg a barátaidat. De tartok tőle, hogy nem tehetem. Kénytelen leszel előbb rendezni a kapcsolatodat Entrerivel, ha nem magadért, akkor a barátaidért.

Drizzt egy darabig rágódott ezen. Közben Jarlaxle intett a tükör felé, ami azonnal elhomályosult. A köd egy idő után feltisztult, és Catti-brie, Bruenor és Regis képe jelent meg, amint a torony felé tartanak. Catti-brie ment elől, kissé görnyedten, hogy kihasználja a kevéske fedezéket.

– Egy gondolatommal megölhetném őket – biztosította Drizztet a zsoldos.

– Miért tennéd? – kérdezte Drizzt – A szavadat adtad.

– És meg is tartom – felelte Jarlaxle. – Mindaddig, amíg együttműködsz.

Drizzt egy darabig emésztette ezt a választ. – És mi van Wulfgarral? – kérdezte hirtelen. Arra gondolt, hogy Jarlaxle nyilván rendelkezik valamiféle értesüléssel a barbárról, hisz Wulfgar nevével csalta lépre őket.

Most Jarlaxle-on volt a töprengés sora, de csak egy pillanatig. – Amennyire tudom, él és virul – mondta. – Nem beszéltem vele, de egy darabig szemmel tartottam, hogy tudjam, mennyiben lehet hasznomra jelenlegi helyzetében.

– Hol van? – kérdezte Drizzt.

Jarlaxle elvigyorodott. – Erre majd lesz időnk később – pillantott az egyik lépcsőre, ami fölfelé vezetett a szobából.

– Látni fogod, hogy a mágiád idebent nem működik – folytatta a zsoldos, és Drizzt most már értette, miért olyan nehéz a lába. – Sem a szablyáidé, sem a pántoké, amiket Dantrag Baenrétől szerezte, sem a veled született képességeid.

– A kristályszilánk egy újabb csodás tulajdonsága – jegyezte meg Drizzt gúnyosan.

– Nem – mosolygott Jarlaxle. – Inkább baráti segítség.

Tudod, semlegesíteni kellett a mágiát, mert tiszta körülmények között kell lejátszódnia annak az utolsó találkozásnak közted és Artemis Entreri között, hogy senki se juthasson tisztességtelen előnyhöz.

– A tükröd viszont működik -jegyezte meg Drizzt időnyerés céljából éppúgy, mint kíváncsiságból. – Az talán nem mágia?

– Az a toronyhoz tartozik, nem én hoztam be, a torony pedig

immúnis a semlegesítésre – magyarázta Jarlaxle. – Micsoda ajándékhoz juttattál engem – és a társamat – hogy odaadtad a Crenshinibont. Annyit elmondott magáról... arról, hogyan kell felépíteni a tornyokat és hogyan kell őket a saját igényeink szerint alakítani.

– Tudod, hogy nem hagyhatom nálad – ellenkezett Drizzt.

– Te pedig azt tudod, hogy soha nem hívtalak volna ide, ha bármit is tehetnél azért, hogy elvedd tőlem – nevetett Jarlaxle. Újra a tükörbe pillantott.

Drizzt követte a pillantását, és látta, hogy barátai épp bejáratot keresnek a torony aljánál – bejáratot, amit nem találhatnak meg, hacsak Jarlaxle nem akarja. Catti-brie azonban így is rálelt valami érdekesre: Drizzt nyomaira.

– Odabent van! – kiáltotta a lány.

– Csak Cadderly legyen! – hallotta a két elf Regis ideges megjegyzését. Jarlaxle kuncogott.

– Menj el Entrerihez – mondta komolyan a zsoldos, és a tükör egy intésére elhomályosult. – Menj, elégítsd ki a kíváncsiságát, és akkor mehetek, amerre láttok, akárcsak én.

Drizzt hosszan meredt a zsoldosra. Jarlaxle egy darabig nem szólt többet, csak nézett. Néma egyezsége Jutottak.

– Bármilyen legyen az eredmény? – kérdezte Drizzt, csak a biztonság kedvéért.

– A barátaid sértetlenül elmehetnek – nyugtatta meg Jarlaxle. – Akár veled, akár a holttesteddel.

Drizzt a lépcső felé fordult. Alig tudta elhinni, hogy Artemis Entreri, régi ellenfele ott várja a lépcső tetején. Őszintén beszélt Jarlaxle-nak: soha többet nem akart találkozni a bérgyilkossal, nemhogy harcolni vele. Ez Entreri baja volt, nem Drizzté. A kósza még most, hogy a harc küszöbön állt, még most sem akart felmenni azon a lépcsőn. Nem mintha félt volna a bérgyilkostól. Egyáltalán nem. Drizzt ugyan tisztelte Entreri képességeit, de nem tartott a kihívástól.

Felállt a székből és a lépcső felé indult, emlékeztetve magát mindarra, amit a harccal nyerhet. Amellett, hogy eleget tesz

Jarlaxle akaratának, talán még meg is szabadítja a világot egy gazembertől.

Drizzt megtorpant és megfordult. – Ez is a barátomnak számít – vette elő az ónix szobrocskát.

– Ó, persze, Guenhwyvar – derült fel Jarlaxle arca.

– Nem akarom Guenhwyvart Entreri kezében látni – folytatta Drizzt. – Sem a tiédben. Bármilyen legyen, vissza kell kerülnie Catti-brie-hez.

– Kár – nevetett Jarlaxle. – Már azt hittem, hogy megfélemedkezel róla ebben a zavaros helyzetben. Mennyire szeretnék pedig egy olyan társat, mint Guenhwyvar.

Drizzt levendulaszín szeme összeszűkül.

– Sosem bíznál rám egy ekkora kincset – folytatta Jarlaxle. – Én nem is hibáztatlak. Egyszerűen gyengéim a varázstárgyak! – A zsoldos nevetett, de Drizzt nem.

– Add csak oda nekik te magad – intett Jarlaxle az ajtó felé.

– Csak dobd a falnak, afölött, ahol bejöttünk. Látni fogod az eredményt. – Megint intett, és a tükör kitisztult. Drizzt barátainak képe jelent meg rajta.

A kősa az ajtóra pillantott, és látta, hogy apró nyílás jelenik meg fölötte. Odarohant. – Menjetek el innen! – kiáltotta, abban a reményben, hogy a többiek hallják, és kidobta a nyíláson az ónix szobrocskát. Hirtelen arra gondolt, hogy az egész csak Jarlaxle egy újabb csele. Visszarohant a tükörhöz.

Legnagyobb megkönnyebbülésére meglátta társait. Catti-brie őt szólongatta, Regis pedig felkapta a földről a párdúcfigurát. A félszerzet nem is vesztegette az időt: a párdúc hamarosan megjelent Drizzt barátai mellett, és morogva hívta a bezárt drow-t.

– Tudod, hogy nem fognak elmenni – szolt Jarlaxle szárazon. – Menj és legyél túl rajta. A szavamat adtam, hogy a barátaidnak nem esik bántódásuk.

Drizztet még egyszer elfogta a tétovázás. A zsoldos kényelmesen üldögélt a helyén, mintha *Drizzt* semmiféle veszélyt nem jelentett volna számára. A drow-t megrohanta a

kísértés, hogy bedőljön a blöffnek, odarohanjon és levágja a zsoldost. Persze nem tehette ezt meg, hisz a barátai élete Jarlaxle kezében volt.

Jarlaxle is pontosan tisztában volt ezzel, a székben pöffeszkedve.

Drizzt nagy levegőt vett, próbálta lerázni magáról az előző nap zúrzavarát, az örületet, hogy odaadta a kristályt Jarlaxle-nak.

Vett még egy nagy levegőt, kinyújtóztatta karját, ujjait, és elindult felfelé.

* * *

Artemis Entreri idegesen járkált fel-alá, s a számtalan kiszögellést, párkányt, lépcsőt nézegette. Jarlaxle nem egy egyszerű, kör alakú termet csinált, hanem valóságos akadálypályát hozott létre a torony második szintjén, ahol a stratégiája ki tud bontakozni. A terem közepén egy négy foknyi magas lépcső volt, amely egy egyszemélyes platóra vezetett. A hátsó rész tükörképe volt az elülsőnek: négy lépcső vezetett le a padló szintjére. További lépcsők vették körbe az egész termet, öt fok, ami egy körbefutó párkányra vezetett. Innen Entreri balján egy lábnyi széles deszka nyúlt ki, ami összekötötte a negyedik lépcsőt a központi emelvénnel.

Még egy akadály: egy kétoldalú rámpa sötétlett a hátsó falnál, ahol Entreri járkált. Két másik, alacsony, kör alakú emelvény volt elhelyezve az ajtónál, ott, ahol majd Drizzt Do'Urden fog belépni.

Entreri azon tűnődött, hogyan tudná mindezt a maga javára fordítani, de aztán rájött, hogy nem sokat számít a gondolkodás, mert Drizzt túl kiszámíthatatlan ellenfél. Túl gyors és túl fürgé gondolkodású ahhoz, hogy Entreri támadási tervet készítsen. Nem: rögtönöznie kell minden lépésnél.

Elővette kardját és törét. Először arra gondolt, hogy két karddal jön Drizzt szablyaival szemben. Végül úgy döntött,

hogy megmarad a bevált stílusnál és fegyvernél, bár a mágia, amit a legjobban kedvelt benne, itt nem működött.

Ide-oda járkált, nyújtóztatta az izmait, a karját, a nyakát. Halkan beszélt magában, emlékeztette önmagát a teendőkre, s arra, hogy soha, egyetlen pillanatra se becsülje alá ellenfelét. Aztán hirtelen megtorpant és belegondolt saját mozdulataiba, saját gondolataiba.

Valóban ideges volt, aggodalmas, és – először azóta, hogy elhagyta Menzoberranzant – izgatott. Halk neszre fordult hátra.

Drizzt Do'Urden állt az ajtóban.

A drow egy szó nélkül lépett be, s meg sem rezzent, amikor az ajtó bezárult mögötte.

– Évek óta várok erre – mondta Entreri.

– Akkor nagyobb bolond vagy, mint hittem – felelte Drizzt.

Entreri már mozdult is. Felrohant a központi lépcső hátsó oldalán, s előrántotta kardját és törét a párkány szélén, mintha ott várná Drizztet, hogy megküzdjenek az előnyért.

A kósza nem mozdult, még fegyvert sem rántott.

– És még nagyobb bolond vagy, ha azt hiszed, hogy ma harcolni fogok veled – szólt Drizzt.

Entrerinek tágra nyílt a szeme. Némi várakozás után lassan lement az elülső lépcsőn, előreszegezett törrel, karddal, és megállt néhány lépésnyire Drizzttól.

Aki még mindig nem rántott fegyvert.

– Készítsd a szabványaidat – szólt Entreri.

– Minek? Hogy szórakoztassuk Jarlaxle-t és bandáját? - kérdezte Drizzt.

– Készítsd azokat a szabványokat! – mordult fel Entreri. - Különben ledöflek!

– Csakugyan? – kérdezte hűvösen Drizzt, és lassan előhúzta pengéit. Ahogy Entreri még egy lépéssel közelebb húzódott, a drow a földre dobta fegyvereit.

Entrerinek leesett az álla.

– Hát semmit sem tanultál az elmúlt évek alatt? – kérdezte

Drizzt. – Hányszor kell még ezt eljátszanunk? Az egész életünket annak szenteljük, hogy bosszút álljunk azon, aki éppen megnyerte az utolsó párbajt?

– Szedd fel őket! – kiáltotta Entreri, és kardja Drizzt melléhez szökkent.

– Akkor aztán harcolunk – mondta Drizzt. – Az egyikünk győz, a másikunk talán életben marad. És aztán kezdhethük előlről az egészet, mert te azt hiszed, hogy bizonyítanod kell.

– Szedd fel őket – csikorogta összeszorított foggal Entreri, és egy kicsit bökött a kardján. Ha a mágia élt volna, ez a lökés biztosan benyomta volna *Drizzt* bordáit. – Ez az utolsó párbaj, mert egyikünk ma meghal. Jarlaxle a lehető legtisztább harcot készítette elő nekünk.

Drizzt nem mozdult.

– Ledöflek – fogadkozott Entreri.

Drizzt csak mosolygott. – Nem hinném, Artemis Entreri. Jobban ismerlek, mint hinnéd, és biztosan jobban, mint szeretnéd. Semmi öröme nem lenne abban, ha így ölnél meg, és egész hátralévő életedben gyűlölnéd magad, amiért megfosztottad magad az igazság kiderítésének egyetlen lehetőségétől. Mert erről van szó, nem igaz? Az igazságról, a te igazságodról, a pillanatról, amikor vagy igazolod nyomorúságos léted, vagy véget vetsz neki.

Entreri hangosan felmordult és előrelendült, de nem szúrta le a drow-t, képtelen volt rá. – Átkozott! – hörögte, megpördült és átkozódva visszaviharzott a lépcsőn. – Átkozott!

Drizzt csak bólintott, lehajolt és felvette a szablyáit. – Entreri – kiáltotta, és a hangjában volt valami, ami elárulta a bérgyilkosnak: valami megváltozott.

Entreri, immár a terem másik oldalán megfordult, és Drizztet szablyával a kezében látta – olyan látvány volt ez, amire régóta vágyott.

– Te kiálltad a próbámat – mondta Drizzt. – Most jöjjön a tiéd.

* * *

– Végignézzük, vagy csak várjuk, hogy ki jön ki győztesen?
– kérdezte Rai'gy, amikor Kimmuriellel együtt kilépett az első szint egyik kis helyiségéből.

– Ez a bemutató megéri, hogy lássuk – mondta nekik Jarlaxle. A lépcső felé intett. – Felmegyünk a tetejéig, és átlátszóvá teszem az ajtót.

– Elképesztő egy varázstárgy – csóválta a fejét Kimmuriel. Jarlaxle csak egy napot töltött el a kristályszilánkkal, mégis rengeteget tanult. Megtanulta, hogyan tervezze és formálja a tornyot, hogyan készítsen falakat, áttetszőeket vagy átlátszatlanokat, vagy hogy hatalmas kémlelőeszközként használja a tornyot, mint most. Kimmuriel és Rai'gy is észrevették ezt, ahogy meglátták Catti-brie-t, Regist és Bruenor a tükörben.

– Figyelni fogunk, és ők is – mondta Jarlaxle. Lehunyta a szemét és mindhárom drow kaparászó hangot hallott a Crenshinibon külsején. – Ez az – mondta Jarlaxle hamarosan. – Most már mehetünk.

* * *

Catti-brie, Bruenor és Regis döbbenten álltak, amikor a kristálytorony mintha életre kelt volna. Az egyik széle kihajlott, rejtett fülkét tárva fel. Majd hirtelen egy lépcső bukkant elő, ami húszlábnyi magasságból ereszkedett le.

A három jó barát összenézett, Guenhwyvar viszont egyáltalán nem várt. Morogva rohant fel a lépcsőn.

* * *

A harminclábnyi átmérőjű terem ellentétes oldalain álltak, mindkettő várta, hogy a másik tegye meg az első lépést. Egyszerre törtek ki, mindkettő a központi lépcső felé rohant,

hogy bevegye a magaslatot. Drizzt még a mágikus bokapántok nélkül is egy lépésnyi előnyre tett szert, talán azért, mert drow mértékkel mérve, arányosan fiatalabb volt, mint Entreri.

A nagy rögtönző, Entreri fellépett a lépcsőre és oldalra vetődött, elkerülve Drizzt suhanó pengéjét. A palánkhíd alá érkezett, és ez védte a szablyáktól.

Drizzt körbefordult és várakozó állásba helyezkedett, megakadályozva, hogy Entreri visszamászhatson.

Ellenfele azonban tudta, hogy a kósza őrizni fogja magaslati pozícióját, és meg sem állt: felpattant és a terem oldalához futott, fel az öt lépcsőn, a palló felé. Amikor Drizzt nem vette üldözőbe, Entreri a keskeny átjáróra szökkent, és már félúton Járt a középő lépcső felé.

Drizzt maradt a helyén, a lépcső tetejének szélesebbik végén. Gyere – mutatott a pallóra Entreri. – Egyenlőek az esélyek!

* * *

Féltek felmenni azon a lépcsőn, mert védtelenek lettek volna a Crenshinibon oldalán, de amikor Guenhwyvar benézett a toronyba és elbődült, aztán kaparászni kezdte a falat.

nem tudtak ellenállni. Megint Catti-brie ért fel elsőnek, a lépcső tetején lévő átlátszó részhez, mely ablak volt Drizzték termébe.

A lány dörömbölni kezdett a szilárd üvegen. Bruenor is ezt tette – amikor megérkezett – a fejszéje fejével, de mindhiába, még csak meg sem tudta karcolni a felületet. Drizzt és Entreri, ha hallották is őket, nem mutatták.

* * *

– Kisebbre kellett volna alakítanod a termet – jegyezte meg szárazon Rai'gy, amikor ő, Jarlaxle és Kimmuriel megérkeztek a saját helyükre, hogy figyeljék a benti eseményeket.

– De hát épp a játék a lényeg – ellenkezett Jarlaxle. A másik oldalra mutatott, Catti-brie-ékre. – Láthatjuk a küzdőket is, Drizzt barátait is, és ők is látnak minket – magyarázta, és látta, hogy a lány éppen feléje mutat, és kiált valamit, amit nem hallott, de nagyjából el tudott képzelni. – Drizzt és Entreri viszont csak egymást látják.

– Micsoda torony! – kiáltotta kénytelen elismeréssel Rai'gy.

Drizzt szeretne volna tartani biztos helyét, de Entreri most már türelmes volt, és a kósza tudta, hogy ha nem megy ki, akkor ez a harc nagyon, nagyon hosszan elhúzódhat. Kiszökkent a keskeny pallóra és lassan megindult Entreri felé, araszolva, megvetve lábát minden újabb lépés előtt.

Ahogy közelebb ért, hirtelen dőfött a jobb pengéjével. Entreri bal kézben lévő tőre tökéletesen bebújt és félretolta a szablyát. Ugyanazzal a mozdulattal a bérgyilkos elfordította a vállát és előrenyomult.

Drizzt második szablyája már félúton járt a hárításban, mielőtt Entreri szúrása elkezdődött volna, teljes kört írt le a levegőben, aztán a második körben a dőfés szöge alá ereszkedett, eltolta a kardpengét és körbefordulva rajta, miközben a másik szablya ugyanezt tette a törrel. Elkezdődött a tánc, a görbe pengék kihangsúlyozták a pörgő körkörös mozdulatokat. Pörgés, az alkalmas hely megkeresése, dőfés, vágás.

Entreri követett minden mozdulatot, de közvetlenebbül: egyenesen föl, egyenesen oldalra, hárításra készítette Drizztet. A pengék pillanatonként csikordultak össze.

De aztán Drizzt keze akadálytalanul lendült előre, mert a bérgyilkos nem hárított, hanem előrevetődött, kardjával lefogva Drizzt egyik szablyáját, s tőre Drizzt szíve felé lendült, semmi esélyt nem hagyva a drow-nak, hogy másik szablyájával hárítson. A kószának így ugrania kellett, felfelé és balra szökkent, egy fordulattal elkerülve a szúrást, majd elvetődött és egy gördüléssel felállt. Megpördült és rohant tovább, mert tudta, hogy Entreri, kihasználva kicsiny előnyét,

bizonyosan a nyomában van. Épp időben fordult vissza, hogy állja a tör és a kard vad rohamát.

Fém csendült fémnek, és Drizzt hátrálni volt kénytelen Entreri támadásának lendületétől. De belement ebbe a visszavonulásba, s apró lépésekkel vigyázott egyensúlyára, villámgyorsan táncoló kézzel.

* * *

Az ajtó mögött a három drow, akik egész életüket kiváló vívók között töltötték, s számtalan csatát láttak már, növekvő csodálattal figyelték a finom mozdulatokat.

– Ezt Entreri kedvéért rendezted, vagy a mi szórakozásunkra? – kérdezte Rai'gy, minden gúny nélkül.

– Mindkettőre – vallotta be Jarlaxle. Drizzt elrohant Entreri mellett a központi lépcsőkre, de ott nem állt meg, hanem leugrott, a levegőben megfordult, és oldalt visszasietett a palló felé. Entreri rövidebb utat választott: felugrott a pallóra Drizzt elé, megfosztva a drow-t a remélt előnytől.

Drizzt, aki maga is éppúgy rögtönzött, mint Entreri, leugrott és bemászott a palló alá, amint Entreri megvetette a lábát, és a feje fölött suhintott fel olyan furge mozdulattal, hogy megvágta volna a bérgyilkos lábát, ha az nem számít erre a mozdulatra, és szintén le nem ugrik egy fordulattal a pallóról.

Drizzt mégis bevitt egy kis találatot: elszakította Entreri nadrágjának hátulját, és megkarcolta a lábikráját. Az első vér Drizzté – jegyezte meg Kimmuriel. Jarlaxle-ra pillantott, aki mosolygott és előre felé nézett. Követve tekintetét Rai'gy látta, hogy Drizzt barátai, a párducot is beleértve, hasonlóképpen megbabonázva, tátott szájjal figyelik a párbajt. Kimmuriel magában nyugtázta, hogy a küzdők csakugyan megérdemlik az elismerést, aztán ismét a brutális, egyszersmind gyönyörű táncra összpontosította figyelmét.

* * *

Már a padló szintjén voltak, lobogó köpönyegek és villogó pengék elmosódó felhőjében rontottak egymásra, se nem támadva, se nem védekezve, hanem valahol félúton a kettő között. A pengék tiltakozón csikordultak egymásnak.

Drizzt bal pengéje nyakmagasságban suhintott, Entreri pedig hirtelen leguggolt előle, majd lendületet véve a kard és tör kettős döfésével pattant fel. Drizzt azonban nem állt meg a sikertelen vágás után, hanem teljes kört írt le, s egy jobbkezes, visszakezes csapással háritott. Görbe pengéje belső íve megfogta és félrelökte a bérgyilkos mindkét fegyverét. Drizzt változtatott másik pengéje szögén, s a szablya süvítve száguldott Entreri feje felé.

A bérgyilkos azonban, akinek a kezei közel voltak egymáshoz Drizzt szorításában, könnyedén pengét váltott, aztán hirtelen felrántotta jobb kezében a tör, ahogy a szablya ereszkedett lefelé.

Mindketten feljajdultak a fájdalomtól. Drizzt egy mély szúrással a csuklójában ugrott hátra, Entreri pedig egy hosszanti vágással az alkarján.

De ez csak egy pillanatig tartott, mert mindketten látták, hogy tudják folytatni, hogy nem ejtik el a fegyvert. Drizzt szablyái oldalra lendültek, aztán farkasállkapocsként csapódtak össze Entreri felé. A bérgyilkos egy szempillantásnyit késett, kettős háritást kellett alkalmaznia, szélesen kifeszítve oldalra a saját és Drizzt pengéit, miközben a lendület hajtotta előre. Egy pillanatig tétozott, hogy megnézze, vissza tudja-e húzni valamelyik fegyverét.

Drizzt viszont nem habozott: leszegette fejét Entreri hasonló mozdulatát megelőzve, így amikor a koponyájuk összeecsattant, Entreri kapta a javát.

A bérgyilkos azonban még kissé szédült állapotában is előrcsapott a jobb kezével. Ökle és a tör keresztvasa Drizzt arcába vágott.

Újra szétváltak. Entreri egyik szeme látható sebességgel

dagadt, Drizztnek pedig vérzett az arca és az orra.

A bérgyilkos gyorsan támadott, mielőtt a szeme használhatatlanná válik. Alacsonyan döfött a kardjával.

Drizzt rákeresztezett és egy fordulattal tökéletes rúgást indított Entreri arca felé.

A rúgás azonban alig lassította le a bérgyilkost, aki éppen erre a mozdulatra számított, és lebukott a lendülő láb elől, ami így éppen csak súrolta, de azért nem használt amúgy is fájó szemének. Előrekúszott és kerülő úton lendítette törét, Drizzt térdhajlatába találva.

Drizzt lecsaphatott volna a kard mellett, de tudta, hogy ha megpróbálja, és Entrerinek sikerül hárítania, akkor a harcnak vége, mert a tör szétroncsolja a térdhajlatát.

Ösztönösen tudta mindezt, gondolkodás nélkül, ezért egyszerűen előrerúgott a másik lábával, hátraesve a tör fölé, így csak megvágta magát, de nem nyársalódott fel. Végig akarta csinálni a bukfencet, hogy aztán felpattanjon, de mielőtt belekezdett volna, látta, hogy Entreri rátapadt és védtelenül elkapná félúton.

Így hát megállt a hátán fekvé, ahogy a bérgyilkos rárontott.

A terem két oldalán a sötételfek és Drizzt barátai egyaránt visszafojtották a lélegzetüket: azt hitték, hogy a párbaj véget ért. Drizzt azonban harcolt tovább, táncoltak, villogtak a szabályák, és valahogy, csodával határos módon, sikerült visszatartania Entrerit. Aztán sikerült maga alá húznia az egyik lábát és hirtelen felpattant, vadul csapkodva Entreri pengéit, igyekezve visszaállítani az egyenlő helyzetet.

Ott álltak szemtől szemben, s a szemlélők előtt összefolytak a pengék mozdulatai, csak a harc általános hullámmását lehetett érzékelni. Hol itt, hol ott esett egy-egy vágás, de egyik fél sem tudott soha végigvinni egy találatot. Felületes karcolásokat ejthettek csupán ruhán és bőrön. Felmentek a lépcső egyik oldalán, leereszkedtek a másikon, és Drizztnek már elmúlt minden kelletlensége a küzdelemmel kapcsolatban. Entreri sem kételkedett már abban, hogy valóban kívánta-e ezt a

párbajt. Szenvedélyesen, vadul küzdöttek, s a pengék oly gyakran találkoztak, hogy csattogásuk folyamatos zengéssé olvadt össze.

Aztán kint voltak a pallón, de egyiküknek sem tűnt fel. Egyszerre ütötték ki egymást a helyükről, aztán a palló alatt kuporogva folytatták a harcot, majd a két ellentétes oldalon bukkantak ki, és tökéletes egyensúllyal visszaszökkenve a palánkra, folytatták a küzdelmet.

Ez így ment újra és újra, a pillanatokból percek lettek, a veríték vérrel keveredett és marta a sebeket. Drizzt egyik ruhaujja olyan csúnyán felszakadt, hogy akadályozta a mozgásban, és alig tudta Entrerit eléggé visszaszorítani ahhoz, hogy időt nyerjen és levágja a lecsüngő anyagdarabot, miközben a bérgyilkos már újabb rohamra indult. Ezután Entreri veszítette el a csuklyáját, amikor Drizzt a torka felé vágott, kettészelte a húzózsínort és megvágta Entreri állát.

Mindketten nehezen szedték a levegőt, és egyikük sem volt hajlandó meghátrálni.

A rengeteg vágás és karcolás közül azonban mégiscsak kiemelkedett egy sérülés: Entreri jobb oldali látása kezdett elhomályosulni. A bérgyilkos kezét váltott, a tört visszavette a baljába és a hosszabb, jobban hárító kardot a jobbjába.

Drizzt megértette a helyzetet. Támadást színlelt: jobb-baljobb kombinációt, amit Entreri könnyen kivédett, de ezek a vágások amúgy sem akartak más célt elérni, csak hogy Drizzt a megfelelő helyre állhasson.

Jarlaxle odakint látta a cselt, és tudta, hogy a harc a végéhez közeledik.

Drizzt megint egy bal vágással rukkolt elő, de aztán belépett, kivitte a szablyát a szélre, ahol Entreri már nem láthatta jól a mozgást. A bérgyilkos ösztönösen hárított a karddal és támadott a törrel, de a sötételf elhúzta szablyáját a szándékolt védekezés fölé, aztán visszacsapott vele, megvágva Entreri csuklóját. A kard elrepült. Ugyanekkor a kósza eldobta jobb kezéből a szablyát és elkapta Entreri törös kezét a csuklójánál.

Megcsavarta és kitartotta a kezét, és mielőtt a bérgyilkos beavatkozhatott volna szabad kezével, Drizzt szablyájának hegye már Entreri torkánál termett.

A kósza óriási önuralommal, remegve tartotta vissza a pengét. – Na, mit bizonyítottunk be? – kérdezte gúnytól csöpögő hangon, s levendulaszín tekintete gonoszul fúródott Entreri szemébe. – Azért, mert a fejem szerencsés helyen talált el és meggyengült a látásod, én vagyok a jobb harcos?

– Fejezd be! – vicsorogta Entreri.

Drizzt felmordult és csavart egyet Entreri törös karján, mire a fegyver a földre hullt. – Mindazokért, akiket megöltél, és akiket bizonyára még meg fogsz ölni, én is meg kéne hogy öljelek. – De már ahogy kimondta, tudta, és Entreri is tudta, hogy nem lesz képes döfni, most még nem. *Drizzt* bánta, hogy nem hajtotta végre a döntő mozdulatot még az első pillanatban, amikor még nem tudott gondolkodni a tettein.

Most azonban már nem volt képes rá, s egy hirtelen mozdulattal elengedte Entreri karját, aztán nyitott tenyérrel a bérgyilkos arcába csapott, aki hátratántorodott.

– Légy átkozott *Jarlaxle*! Megkaptad, amit akartál? – kiáltotta *Drizzt*, szembefordulva a zsoldossal és társaival, mert *Jarlaxle* most már kinyitotta az ajtót.

Drizzt elszántan lépett előre, mintha neki akarna menni *Jarlaxle*-nak, de egy nesz a háta mögül megállította: Entreri jött ordítva.

Ordítva. *Drizzt*nek azonnal feltűnt a dolog jelentősége, ahogy hátrafordult, jobb karjával felcsapta Entreri kezét a veszedelmes törrel. Közben a bal karja lendült a szablyával, és a döfésnek markolatig Entreri mellkasába kellett volna mélyednie.

Összeütköztek és *Drizzt* igencsak elcsodálkozott, mert Entreri bőréről lecsúszott a penge.

Artemis Entreri viszont, akinek teste csak úgy bizsergett a döfés elnyelt energiájától, a *Kimmurieltől* kapott pszionikus varázs révén, tudta, mi a helyzet, s egy teljesen önkéntelen

mozdulattal – mert ha belegondolt volna, inkább önmagába eresztette volna az energiát – kinyúlt, megragadta Drizztet és hasonló erővel viszonozta a csapást.

Ökle Drizzt mellkasába süllyedt, s a drow összerogyott.

* * *

Odakint a párkányon mintha megfagyott volna az idő abban a borzalmas pillanatban. Guenhwyvar nekiugrott az átlátszó falnak, de visszapattant. A párduc bömbölve, dühödten rontott megint a kristálynak, s hatalmas karmaival hiábavalóan kaparászta.

Bruenort is elkapta a harci hév, s vagdalkozni kezdett fejszéjével, míg Regis egyre csak azt hajtogatta: “Ez nem lehet. Ez nem lehet.”

Catti-brie csak állt, ingatta magát előre-hátra, a szája nyitva, szeme a rémes látványon. Végigszenvedett minden szörnyű pillanatot, ahogy Entreri felerősödött keze Drizzt mellkasába fúródott, ahogy legkedvesebb barátja, a kósza vére kifröccsent. A lány érezte, hogy minden erő kimegy a lábából, a térdei megroggyannak, és süllyed, süllyed, mintha Entreri nyomná a földre, és a szíve is süllyed, süllyed, olyan üresség támad benne, amit egyszer már érzett: amikor a yochlol legyőzte Wulfgart.

És most még sokkal rosszabb volt.

* * *

– Mit tettem? – Jajdult fel a bérgyilkos, és térdre hullt a drow mellett. Gyilkos pillantást vetett Jarlaxle-ra. – Mit tettél?

– Megadtam neked a harcodat és megmutattam az igazságot – felelt higgadtan Jarlaxle. – Saját magadról és a képességeidről. Én saját magam miatt csináltam, nem miattad. Mivel megtettem ezt neked, követelem, hogy te is teljesíts nekem.

– Nem! Nem! – kiáltotta a bérgyilkos, és kétségbeesetten próbálta elállítani a vérzést. – Így nem!

Jarlaxle Kimmurielre pillantott és biccentett. A pszionista mentális erejével megragadta Entrerit, felemelte Drizzt mellől és maga után vonszolta, miközben kiment és elindult lefelé a lépcsőn.

Entreri káromkodva vergődött. Haragja Jarlaxle-ra irányult, de végig Drizztet nézte, aki mozdulatlanul hevert a földön. Valóban megkapta ezt a harcot, és valóban, ahogy előre tudhatta volna, ez a harc nem bizonyított be semmit. Veszített – pontosabban veszített volna, ha Kimmuriel nem lép közbe –, mégis ő maradt életben.

Akkor most miért ilyen dühös? Miért vágná el legszívesebben azonnal Jarlaxle torkát?

Kimmuriel azonban elvonszolta.

– Gyönyörűen küzdött – jegyezte meg Rai'gy Jarlaxle-nak Drizztre mutatva. A vér most már kevésbé ömlött, s vörös tócsa gyűlt fel a mozdulatlanul fekvő alak körül. – Most már értem, miért halott Dantrag Baenre.

Jarlaxle bólintott és elmosolyodott. – Sosem láttam Drizzt Do'Urdenhez foghatót – vallotta be. – Hacsak nem Artemis Entrerit. Most már megértheted, miért pont őt választottam.

– A bőrszínét kivéve mindenben drow – nevetett Rai'gy.

Robbanás rázta meg a tornyot.

– Catti-brie és az ő csodálatos íja – magyarázta Jarlaxle, és kinézett a párkányra, ahol most már csak Guenhwyvar őrjögött hiábavalóan. – Persze ők is láttak mindent. Beszélnem kéne velük, mielőtt a fejünkre omlasztják a tornyot.

Jarlaxle egy gondolatával újra átlátszatlanná változtatta a falat Guenhwyvar előtt.

Aztán biccentett Drizzt Do'Urden mozdulatlan teste felé, és kiment a teremből.

Utóhang

– Még mindig duzzog – jegyezte meg Kimmuriel, mikor később csatlakozott Jarlaxle-hoz az alsó szint nagytermében. – De legalább abbahagyta a fogadkozást, hogy levágja a fejed.

Jarlaxle, aki hosszú élete egyik legélvezetesebb napját élte meg most, újra csak nevetett. – Észre fog térni és végre megszabadul *Drizzt* Do'Urden árnyékától. És ezért mindenki előtt köszönetet fog mondani nekem... – Elhallgatott és átgondolta saját szavait. – Vagy legalábbis – helyesbített – magában.

– Meg akart halni – mondta színtelenül Kimmuriel. – Ordítva ment neki hátulról *Drizzt*nek, ami figyelmeztette a renegátot. Meg akart halni, és mi, a te parancsodra, megakadályoztuk ezt.

– Artemis Entreri nyilván talál majd más alkalmat az ostobaságához, ha ragaszkodik hozzá – vont vállat a zsoldos. – Amúgy sem lesz rá örökké szükségünk.

Drizzt Do'Urden ekkor jelent meg a lépcsőn, fájó karját hajlítgatva, de amúgy nem különösebben rossz állapotban.

– Rai'gy évszázadokig imádkozhat Lloth-hoz, hogy visszanyerje a kegyeit, azután, hogy téged gyógyított meg a varázslataival – nevetett Jarlaxle. Biccentett Kimmurielnek, aki meghajolt és kiment.

– Vegye csak magához Lloth azokért az imákért – felelte *Drizzt* szárazon. Tréfás kedve azonban nem tartott soká azok után, amin keresztülment. Komolyan méregette Jarlaxle-t. – Miért mentettél meg?

– Bizonyos jövőbeni szívességek... – Jarlaxle ezt inkább kérdezte, mint állította.

– Szó sem lehet róla.

Jarlaxle megint csak azon kapta magát, hogy nevet. – Irigyellek, Drizzt Do'Urden -jegyezte meg. – Ugye a büszkeségnek semmi szerepe nem volt a párbajban?

Drizzt a vállát vonogatta: nem egészen értette.

– Nem, te mentes voltál ettől az öngyilkos érzéstől – folytatta Jarlaxle. – Neked nem kellett bizonygatnod, hogy jobb vagy Artemis Entrerínél. Valóban irigyellek a belső békédért és magabiztosságodért.

– Még nem feleltél a kérdésekre.

– Talán egy kis tiszteletből – vont vállat Jarlaxle. – Talán nem gondoltam, hogy halált érdemelnél a teljesítményed után.

– És ha a teljesítményem nem felelt volna meg neked, akkor megérdemeltem volna? – kérdezte Drizzt. – Miért Jarlaxle dönt?

Jarlaxle legszívesebben kacagott volna, de Drizztre való tekintettel csak elmosolyodott. – De az is lehet, hogy halott apád iránti szívességből hagytam, hogy a papom meggyógyítson – folytatta, és ez tökéletes meglepetésként érte Drizztet.

– Természetesen ismertem Zaknafeint – magyarázta Jarlaxle. – Ő meg én barátok voltunk, már ha nekem lehet egyáltalán barátom. Nem különböztünk olyan sokban egymástól.

Drizzt arcát kételyek dúlták.

– Mindketten életben maradtunk – szólt Jarlaxle. – Mindketten megtaláltuk a módját, hogy boldoguljunk egy ellenséges környezetben, amit mindketten megvetettünk, de amit nem volt bátorságunk elhagyni.

– Most mégis elhagytad – mondta Drizzt.

– Csakugyan? – kérdezte Jarlaxle. – Nem. Azzal, hogy Menzoberranzanon kívül építem a birodalmam, eltéphetetlenül odakötöttem magam. Biztos vagyok benne, hogy egyszer ott fogok meghalni, és bizonyvalamelyik katonám kezétől -

talán éppen Artemis Entreriétől.

Drizzt valamiképp kételkedett ebben az állításban, s élt a gyanúperrel, hogy Jarlaxle végelgyengülésben fog kimúlni hosszú évszázadok múltán.

– Nagyon tiszteltem – folytatta a zsoldos komolyan. – Mármint az apádat, és azt hiszem, ez az érzés kölcsönös volt.

Drizzt átgondolta az elhangzottakat, és rádöbrent, hogy nem tud vitatkozni Jarlaxle állításaival. Jarlaxle-ban minden gonosz vonása ellenére volt valamiféle betyárbecsület. Ezt be is bizonyította, amikor Catti-brie a fogságában volt, mégsem élt vissza a lány kiszolgáltatottságával, pedig még azt is megvallotta, hogy szívesen megtenné. Bebizonyította azzal, hogy engedte elmenni Drizztet, Catti-brie-t és Entrerit a Mélysötétről, miután megszöktek a Baenre-házból, pedig könnyen elfoghatta volna őket, és ezzel elnyerte volna az uralkodó Ház kegyét.

Most pedig, hogy nem hagyta Drizztet így elpusztulni, megint bizonyított.

– Soha többé nem fog megint háborgatni – szolt Jarlaxle, kizökkentve Drizztet elmékedéseiből.

– Én már eddig is ezt mertem remélni.

– Most viszont el van rendezve a dolog – mondta a zsoldos.

– Artemis Entreri megkapta a választ, még ha nem is olyat, amelyet kielégítőnek remélt.

Drizzt egy idő után bólintott, és remélte, hogy Jarlaxle, aki szemlátomást oly sokat tudott mindenkiről, ezúttal sem téved.

– A barátaid már várnak a faluban – folytatta Jarlaxle. – Nem volt könnyű odaterelni és ott tartani őket. Már félttem tőle, hogy kóstolót kapok Bruenor fejszéjéből, és tekintve Baenre Anya sorsát, ez nem lett volna ínyemre.

– De úgy győzted meg őket, hogy egyiküknek sem esett baja – szolt Drizzt.

– A szavamat adtam neked, és én betartom a szavam... legalábbis időnként.

Drizzt akarata ellenére elmosolyodott. – Akkor talán újra az

adósod vagyok.

– Jövőbeni szívességek?

– Szó sem lehet róla.

– Akkor add ide a párducot – ingerkedett Jarlaxle. -

Mennyire szeretném a magam oldalán Guenhwyvart!

Drizzt tudta, hogy a zsoldos csak bosszantja, és ígérését meg fogja tartani a párduccal kapcsolatban is. – Vigyázhatsz épp eléggé így is, ha majd visszajövök a kristályszilánkért -felelte a kósza. – Ha viszont elveszed a macskát, nemcsak hogy vissza kell szereznem, de még téged is meg kell öljelek.

A lépcső tetejére érkező Rai'gy erre felvonta a szemöldökét, de azok ketten csak évődtek. Drizzt nem akart eljönni a Crenshinibonért, Jarlaxle pedig nem akarta elvenni a párducot.

Az üzlet létrejött.

Drizzt elhagyta a kristálytoronyt, hogy csatlakozzon barátaihoz, akik együtt és sértetlenül várták a faluban, ahogy Jarlaxle megígérte. Számtalan könny és ölelés után elindultak a faluból, de nem egyenesen a várakozó Mederjáróhoz mentek, hanem vissza, fel a gerincre. A kristálytorony eltűnt. Jarlaxle és a többi drow eltűntek. Entreri eltűnt.

– Legyen nekik. Majd jól hazaviszik és fejükre omlasztja a barlangjukat. Legyenek vele boldogok! – szortyintott Bruenor.

– Most már nem kell Cadderlyhez mennünk – szólt Catti-brie. – De akkor merre?

– Wulfgarért? – kérdezte Regis.

Drizztnek eszébe jutottak Jarlaxle hihető szaval, és hiányzó barátjuk. Megrázta a fejét. Még nincs itt az ideje. – Az egész világ itt van előttünk – mondta. – Az egyik irány épp olyan jó, mint a másik.

– És most végre nem hoz ránk lépten-nyomon új szörnyeket az az átkozott kristályszilánk – jegyezte meg Catti-brie.

– Akkor már nem lesz ennyi móka – vélte Bruenor.

És elindultak, hogy utolérjék a napnyugtát... vagy a napkeltét.

* * *

Calimportban Artemis Entreri, az utcák leghatalmasabb embere, az elmúlt napok eseményein töprengett, az élet elképesztően kanyargós útjain.

Halottnak hitte Drizzt Do'Urdent, a saját áldozatának, pedig nem ő volt az erősebb. Vagy talán igen? Hisz ő, Entreri, és nem Drizzt volt az, aki erősebb szövetségesekeket szerzett. De számít ez egyáltalán?

Hosszú hónapok óta először szívből jövő mosoly terült szét Artemis Entreri arcán, ahogy könnyedén elindult a Paradicsom sugárúton. Biztos lehetett benne, hogy senki sem meri háborgatni. A Rézgaras félszerzet-ajtónállói örömmel üdvözölték és bocsátották be, s háborítatlanul, kérdő pillantások nélkül mehetett be Dondon ajtaján.

Amikor nemsokára kijött, a mérges Dwahvel várta.

– Ugye nem tetted meg? – kérdezte a nő vádlón.

– Ennek így kellett lennie. – Entreri csak ennyit válaszolt, beletörölte véres törét az egyik őr köpenyébe, mintha bátorítani akarná, hogy támadjon rá, Az örök persze nem mozdultak, és Entreri akadálytalanul távozott a kinti ajtón.

– Még él az egyezségünk? – hallotta Dwahvel panaszos hangját a háta mögül. A Basadoni ház feje fülig érő vigyorral hagyta el a fogadót.

* * *

Wulfgar aznap is, mint minden éjjel, egy üveggel a kezében jött el Delly Curtie-től. Lement a kikötőbe, ahol új ivócimborája, egy meglehetősen ismert alak várta.

– Wulfgar, drága barátom – üdvözölte a Csavargó Morik örömmel, átvette az üveget, és nagyot húzott belőle. – Hát van olyan dolog, amire mi ketten együtt nem vagyunk képesek?

Wulfgar tompa vigyorral fogadta a kérdést. Valóban a Félhold utca királyai voltak, az a két férfi, akiket mindenki

tiszteletteljes főhajtással köszöntött, az a két férfi, akik a puszta megjelenésükkel is szét tudták választani maguk előtt a sokadalmat.

Wulfgar elvette az üveget Moriktól, és bár még félig volt, egy hajtásra kiitta.

Egyszerűen meg kellett tennie.

(Folytatása következik)